SIDNEY SHELDON

Stelele strălucesc aproape

Coperta de Vasile SOCOLIUC

The Stars Shine Down
by Sidney Sheldon

© copyright 1992 by Sheldon Literary Trust

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparţin editurii *MIRON.*

© copyright grafică Editura MIRON.

Sidney Sheldon

Stelele strălucesc aproape

Traducere de Ança Nistor

ISBN 973-95056-3-0

Această carte îi este dedicată lui
Morton Janklow,
un prieten adevărat în orice moment.

Stelele strălucesc aproape
Privindu-ne cum ne trăim
Măruntele vieți
Și plîngînd pentru noi.
- Monet Nodlehs

Mulţumiri

Le sînt recunoscător tuturor celor care au fost atît de generoşi cu timpul şi priceperea lor: Larry Russo, care mi-a fost călăuză în lumea celor mai mari jucători-constructori imobiliari. Marile celebrităţi ale muzicii care m-au invitat în lumea lor - Mona Gollabeck, John Lill, Zubin Mehta, Dudley Moore, André Previn şi Administratorii Proprietăţii Leonard Bernstein. De asemenea, aş dori să îmi exprim aprecierea faţă de cetăţenii din Glace Bay pentru calda lor ospitalitate.
Sper că mă vor ierta pentru cele cîteva libertăţi dramatice pe care am simţit necesar să le iau. Expertiza cărţii au făcut-o cei menţionaţi mai sus. Orice greşeli îmi aparţin.

CARTEA ÎNTÎI

Capitolul unu

Joi, 10 septembrie 1992

8:00 p.m.

„*727*" era rătăcit în largul unei mări de nori cumulus, care îl răsuceau ca pe un fulg argintiu. Vocea îngrijorată a pilotului se auzi în difuzor:

– V-aţi pus centura de siguranţă, domnişoară Cameron?

Nu se auzi nici un răspuns.

– Domnişoară Cameron... Domnişoară Cameron...

Ea se dezmetici dintr-o profundă stare de reverie.

– Da.

Gîndurile îi plutiseră spre vremuri şi locuri mai fericite.

– Vă simţiţi bine? O să ieşim din furtuna asta cît de curînd.

– Mă simt bine, Roger.

„Poate avem noroc şi ne prăbuşim", îşi spuse Lara Cameron. Ar fi fost un sfîrşit potrivit. Undeva, cumva, totul ieşise prost. „Destinul", îşi spuse Lara. „Nu te poţi împotrivi Destinului." În anul care trecuse, viaţa ei scăpase complet de sub control. Exista pericolul de a pierde totul. „Cel puţin nu mai are ce să meargă prost" îşi spuse ea cu tristeţe. „Nu mai e absolut nimic".

Uşa de la carlingă se deschise şi pilotul apăru în cabină. Se opri o clipă pentru a-şi admira pasagera. Era frumoasă, cu un păr negru strălucitor strîns ca o coroană, un ten fără cusur, şi ochi inteligenţi de o culoare cenuşie caracteristică pisicilor. Îşi schimbase hainele după ce decolaseră din Reno, aşa că acum purta o rochie albă de seară *Scaasi* căzută pe umeri, care îi scotea în evidenţă silueta subţire şi seducătoare. „Cum poate fi atît de calmă cînd întreaga ei lume se prăbuşeşte în jur?" se întrebă el. În cursul lunii ce trecuse, ziarele o atacaseră fără milă.

– Telefonul funcţionează, Roger?

– Mă tem că nu, domnişoară Cameron. Sînt mulţi paraziţi din cauza furtunii. O să ajungem pe aeroportul *La Guardia* cu vreo oră întîrziere. Îmi pare rău.

„O să întîrzii la petrecerea mea de aniversare", îşi spuse Lara. „Toată lumea o să fie acolo. Două sute de invitaţi, printre care şi vicepreşedintele Statelor Unite, guvernatorul statului New York, primarul, celebrităţi de la Hollywood, renumiţi sportivi şi personalităţi din cercurile bancare din vreo şase ţări." Doar ea însăşi aprobase lista invitaţilor.

Parcă şi vedea Sala Mare de Bal de la *Cameron Plaza*, unde avea să aibă loc petrecerea. Candelabre de cristal *Baccarat* atîrnau de tavan reflectînd o lumină sclipitoare şi orbitoare ca a unor diamante. Douăzeci de mese erau aranajate pentru cei două sute de invitaţi. Cele mai scumpe pînzeturi, porţelanuri, argintării şi pahare înalte vor împodobi fiecare loc, iar în centrul fiecărei mese se va afla cîte un aranjament floral din orhidee şi frezii albe.

Afară, la ambele capete ale imensei încăperi, se afla cîte un bar. În mijlocul sălii va fi un bufet lung, cu o sculptură în gheaţă întruchipînd o lebădă şi, în jurul ei, caviar *Beluga*, creveţi, homari, crabi şi şampanie la gheaţă. Un tort cu zece etaje va aştepta în bucătărie. Chelneri, bucătari şi paznici trebuiau să se afle deja la posturi.

În sala de bal, orchestra se afla la locul ei, gata să îmbie oaspeţii să danseze toată noaptea sărbătorind cea de a patruzecea aniversare a ei. Totul era pregătit.

Masa avea să fie delicioasă. Alesese meniul ea însăşi. Pentru început pate de ficat, apoi o supă cremă de ciuperci cu o crustă subţire deasupra, file *John Dory*, după care urma felul principal de mîncare: miel cu rozmarin şi sufleu de cartofi cu mazăre franţuzească şi salată cu ulei de alune. Vor urma brînză şi struguri, după care se vor aduce tortul şi cafeaua.

Avea să fie o petrecere spectaculoasă. Iar ea va ţine capul sus şi îşi va privi oaspeţii ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Doar era Lara Cameron.

Avionul aterizează în sfîrşit pe aeroportul *La Guardia*

cu o oră şi jumătate.întîrziere.

Lara se întoarse spre pilot:

– Mai tîrziu ne înapoiem la Reno, Roger.

– Voi fi aici, domnişoară Cameron.

Limuzina şi şoferul ei o aşteptau la ieşire.

– Începusem să-mi fac griji pentru dumneavoastră, domnişoară Cameron.

– Am trecut printr-o zonă cuprinsă de furtună, Max. Hai să mergem la *Plaza* cît mai repede posibil.

– Am înţeles.

Lara luă telefonul din maşină şi formă numărul lui Jerry Townsend. El făcuse toate aranjamentele pentru petrecere. Lara voia să fie sigură că totul se derulase perfect. Nu răspunse nimeni, însă. „O fi în sala de bal deja" îşi spuse ea.

– Grăbeşte-te, Max.

– Da, domnişoară Cameron.

Privelişte a imensului hotel *Cameron Plaza* îi dăduse totdeauna satisfacţie Larei ca fiind o mare realizare a ai, dar în seara aceea era prea grăbită pentru a se mai gîndi la acest lucru. Toată lumea o aştepta în Sala Mare de Bal.

Împinse uşa turnantă şi trecu repede prin holul vast şi spectaculos. Carlos, directorul adjunct, o văzu şi alergă spre ea.

– Domnişoară Cameron...

– Mai tîrziu, spuse Lara fără să se oprească.

Ajunse la uşa închisă a Sălii Mari de Bal şi se opri puţin pentru a trage aer în piept. „Sînt pregătită să dau ochii cu ei," îşi spuse ea. Deschise uşa larg cu un zîmbet pe chip, dar rămase şocată. Încăperea se afla într-o beznă totală. Aveau oare de gînd să-i facă

vreo surpriză? Întinse mîna spre întrerupătorul din spatele uşii şi aprinse lumina. Acea încăpere imensă era scăldată într-o lumină incandescentă. Nu era nimeni. Nici măcar o singură persoană. Lara rămase locului împietrită de uimire.

Ce naiba li s-ar fi putut întîmpla celor două sute de invitaţi? Pe invitaţii era menţionată ora opt. Iar acum era deja aproape zece. Cum putuseră atîţia oameni să se evapore dintr-odată? Era extrem de ciudat. Îşi roti privirile prin uriaşa sală de bal şi se cutremură. Cu un an în urmă, la petrecerea ei de aniversare, aceeaşi încăpere era plină cu prietenii ei, muzică şi rîsete. Îşi amintea acea zi atît de bine...

Capitolul doi

Cu un an în urmă, programul Larei Cameron pentru ziua aceea nu conţinea nimic deosebit.

„10 septembrie 1991"

5: a.m. Gimnastică.

7:00 a.m. Apariţia la *„Bună dimineaţa, America"*

7:45 a.m. Întîlnire cu bancherii japonezi

9:30 a.m. Jerry Townsend

10:30 a.m. Faxuri, telefoane în străinătate, corespondenţă

11:30 a.m. Întîlnire

12:30 p.m. Întîlnire S&L

1:00 p.m. Dejun – interviu pentru revista *Fortune* – Hugh Thompson

2:30 p.m. Bancherii de la Metropolitan Union

4:00 p.m. Comisia de Urbanistică

5:00 p.m. Întîlnire cu primarul – Vila Gracie

6:15 p.m. Întîlnire cu arhitecţii

6:30 p.m. Departamentul Construcţiilor de Locuinţe

7:30 p.m. Cocktail cu grupul de investitori din Dallas

8:00 p.m. Petrecere de aniversare în Sala Mare de Bal – *Cameron Plaza*

Era îmbrăcată în costumul de gimnastică şi aştepta nerăbdătoare cînd sosi instructorul ei, Ken.

– Ai întîrziat.

– Vă rog să mă iertaţi, domnişoară Cameron, dar ceasul meu deşteptător nu a sunat şi...

– Am o zi foarte plină, aşa că hai să începem odată.

– Gata.

După o jumătate de oră de încălzire, trecură la exerciţii de gimnastică aerobică.

„Are un corp ca o fetişcană de douăzeci de ani", îşi spuse Ken. „Sigur mi-ar plăcea să o am în patul meu". Îi plăcea să vină în fiecare dimineaţă numai pentru a o privi, pentru a fi aproape de ea. Oamenii îl întrebau adesea cum era Lara Cameron, iar el le spunea:

– De nota 10.

Lara execută exerciţiile cu uşurinţă, dar gîndurile îi erau în altă parte în dimineaţa aceea.

La sfîrşitul şedinţei, Ken spuse:

– O să mă uit să vă văd la *„Bună dimineaţa, America"*.

– Poftim?

Pentru moment, Lara uitase complet de emisiune. Se gîndea la întîlnirea cu bancherii japonezi.

– Pe mîine, domnişoară Cameron.

– Să nu mai întîrzii, Ken.

Făcu apoi un duş şi luă micul dejun singură pe terasa apartamentului ei, un mic dejun compus din grapefruit, fulgi de ovăz şi ceai de plante. După ce termină, se duse în biroul ei, de unde îşi sună secretara.

– Voi da telefoanele peste hotare din birou, spuse Lara. Trebuie să fiu la ABC la ora şapte. Spune-i lui Max să aducă maşina.

Interviul la *„Bună dimineaţa, America"* a mers bine. Joan Lunden l-a realizat şi a fost amabilă ca întotdeauna.

– Ultima dată cînd aţi apărut în cadrul emisiunii noastre, tocmai puneaţi bazele celui mai înalt zgîrie-nori din lume, spuse Joan Lunden, acest lucru se întîmpla cu patru ani în urmă.

Lara încuviinţă.

– Exact. *Turnul Cameron* va fi terminat anul viitor.

– Cum este să fii în postura în care vă aflaţi dumneavoastră, să fi realizat atîtea lucruri incredibile şi să fiţi atît de tînără şi frumoasă? Reprezentaţi un model pentru multe femei.

– Mă flataţi, spuse Lara rîzînd. Nu am timp să mă gîndesc la mine ca la un model. Sînt mult prea ocupată.

– Sînteţi una din cele mai mari personalităţi în domeniul afacerilor imobiliare, care, de obicei, se consideră că ar aparţine în întregime bărbaţilor. Cum faceţi? Cum hotărîţi, de exemplu, unde să construiţi o clădire?

– Nu eu aleg locul, spuse Lara. Ci locul mă alege pe mine. Trec de exemplu pe lîngă un teren viran, dar nu asta văd eu, ci o clădire frumoasă cu birouri sau cu apartamente minunate unde oamenii pot trăi confortabil într-o atmosferă plăcută. Visez.

– Şi faceţi în aşa fel ca aceste vise să devină realitate. Revenim imediat după această reclamă publicitară.

Bancherii japonezi erau programaţi pentru ora opt fără un sfert. Sosiseră de la Tokio cu o seară înainte, şi Lara fixase întîlnirea la acea oră matinală tocmai pentru ca ei să nu îşi revină complet după zborul de douăsprezece ore şi zece minute. La protestele lor, Lara spusese:

– Regret, domnilor, dar mă tem că este singura oră la care sînt liberă. Imediat după întîlnire trebuie să

plec în America de Sud.

Pînă la urmă acceptaseră. Erau patru, mărunţi şi politicoşi şi cu nişte minţi ascuţite ca săbiile samurailor. Mai înainte, comunitatea oamenilor de finanţe îi subestimase foarte mult pe japonezi. Acum nu mai făcea această greşeală.

Întîlnirea avu loc la *Cameron Center* de pe Avenue of the Americas. Veniseră să investească o sută de milioane de dolari într-un nou complex hotelier pe care Lara îl avea în plan. Au fost conduşi în marea sală de conferinţe. Fiecare din ei adusese cîte un dar. Lara le mulţumi şi le oferi la rîndul ei cîte un cadou. Îşi instruise secretara să aibă grijă ca acestea să fie împachetate în hîrtie maron sau gri. Albul pentru japonezi reprezenta moarte, iar hîrtia de împachetat ţipătoare era de neacceptat.

Asistenta Larei, Tricia, aduse ceai pentru japonezi şi cafea pentru Lara. Japonezii ar fi preferat şi ei cafea, dar erau prea politicoşi pentru a spune acest lucru. După ce îşi băură ceaiul, Lara avu grijă să li se umple ceştile din nou.

Howard Keller, asociatul Larei, îşi făcu şi el apariţia. Era un bărbat de vreo cincizeci şi ceva de ani, palid şi slab, cu un păr de culoarea nisipului, care purta un costum şifonat şi reuşea să arate ca şi cum de abia s-ar fi dat jos din pat. Lara făcu prezentările, iar Keller le oferi cîte o copie a proiectului de investiţii.

– După cum vedeţi, domnilor, spuse Lara, am rezolvat deja problema ipotecii. Complexul va conţine şapte sute douăzeci de încăperi pentru oaspeţi, aproximativ zece mii de metri pătraţi de spaţiu şi un garaj de parcare cu o capacitate de o mie de maşini...

Vocea Larei era plină de energie. Bancherii japonezi studiau proiectul făcînd eforturi să nu adoarmă.

Întîlnirea a durat mai puţin de două ore şi a fost un succes absolut. Lara învăţase demult că era mai uşor să închei un acord în valoare de o sută de milioane decît să ceri împrumut cincizeci de mii.

De cum plecă delegaţia de japonezi, Lara se văzu cu Jerry Townsend. Fostul agent publicitar de la Hollywood se ocupa de relaţiile cu publicul pentru *Cameron Enterprises.*

– A fost nemaipomenit interviul de la *Bună dimineaţa, America* de azi-dimineaţă. Am primit o mulţime de telefoane.

– Şi Forbes?

– Totul e aranjat. Revista *People* o să te aibă pe copertă săptămîna viitoare. Ai văzut articolul din *The New Yorker* despre tine? Nu e extraordinar?

Lara se duse la birou.

– Nu-i rău.

– Interviul pentru *Fortune* este programat pentru după-amiaza aceasta.

– Am schimbat asta.

El se arătă surprins.

– De ce?

– Voi lua masa de prînz aici cu reporterul lor.

– Vrei să-l mai îmbunezi?

Lara apăsă pe butonul interfonului.

– Vino puţin, Kathy.

– Da, domnişoară Cameron, răspunse un glas.

Lara Cameron îşi ridică privirea.

– Asta-i tot, Jerry. Aş vrea ca tu şi echipa ta să vă

concentraţi forţele asupra *Turnului Cameron.*

– Dar deja facem...

– Hai să facem mai mult. Vreau să se scrie în toate ziarele şi revistele despre el. Pentru numele lui Dumnezeu, va fi cea mai înaltă clădire din lume. Din lume! Vreau ca oamenii să vorbească despre el. Pînă cînd îl vom deschide, vreau ca oamenii să implore să intre în acele apartamente şi magazine.

Jerry Townsend se ridică.

– Am înţeles.

Kathy, asistenta executivă a Larei, intră în birou. Era o negresă atrăgătoare, îmbrăcată îngrijit, în vîrstă de pînă în treizeci şi cinci de ani.

– Ai aflat ce-i place să mănînce?

– Individul e un gurmand. Îl place mîncarea franţuzească. Am sunat la *Le Cirque* şi i-am spus lui Sirio să trimită aici un prînz pentru două persoane.

– Bine. Vom lua masa în sufrageria mea particulară.

– Aveţi idee cît va dura această întrevedere? Pentru că, la două şi jumătate aveţi o întîlnire cu bancherii de la *Metropolitan* în oraş.

– Fixeaz-o la ora trei şi spune-le să vină aici.

Kathy notă pe un carneţel.

– Doriţi să vă citesc mesajele?

– Dă-i drumul.

– *Fundaţia Copiilor* doreşte să fiţi invitata sa de onoare pe douăzeci şi opt.

– Nu. Spune-le că sînt măgulită. Trimite-le un cec.

– Întîlnirea din Tulsa de joi a fost fixată la...

– Anuleaz-o.

– Sînteţi invitată la un dineu vinerea viitoare la

Grupul Femeilor din Manhattan.

– Nu. Dacă vor bani, trimite-le un cec.

– *Asociaţia Oamenilor de Ştiinţă* ar dori să vorbiţi la un dineu pe patru.

– Vezi dacă reuşim.

– Sînteţi invitată ca oaspete de onoare la o petrecere pentru adunare de fonduri în scopul ajutorării celor distrofici muscular, dar există o coincidenţă de date. Atunci veţi fi la San Francisco.

– Trimite-le un cec.

– Soţii Srb organizează o petrecere sîmbăta viitoare.

– La asta o să încerc să ajung, spuse Lara.

Kristian şi Deborah Srb erau nişte prieteni buni, amuzanţi, în a căror companie îi plăcea să se afle.

– Kathy, în cîte exemplare mă vezi?

– Poftim?

– Uită-te bine.

Kathy o privi.

– Unul, domnişoară Cameron.

– Exact. Sînt numai una. Cum ţi-ai închipuit că mă pot întîlni cu bancherii de la *Metropolitan* la două şi jumătate, cu *Comisia de Urbanistică* la patru, cu primarul la cinci, cu arhitecţii la şase şi un sfert, cu cei de la *Departamentul Construcţiilor de Locuinţe* la şase şi jumătate, că mă pot duce la un cocktail la şapte şi jumătate şi la petrecerea pentru aniversarea zilei mele de naştere la ora opt? Data viitoare cînd mai alcătuieşti un program încearcă să-ţi pui mintea la contribuţie.

– Vă rog să mă iertaţi, dar aţi vrut să...

– Am vrut să gîndeşti. N-am nevoie de proşti lîngă

mine. Reprogramează întîlnirile cu arhitecţii şi cu cei de la *Departamentul Construcţiilor de Locuinţe.*

– Am înţeles, spuse Kathy înţepată.

– Ce face copilul?

Întrebarea o luă pe secretară prin surprindere.

– David? E... e bine.

– Probabil că e mare acum.

– Are aproape doi ani.

– Te-ai gîndit la vreo şcoală pentru el?

– Nu încă. E prea devreme pentru...

– Greşeşti. Dacă vrei să urmeze o şcoală decentă în New York, trebuie să te gîndeşti chiar înainte să se nască.

Lara notă atunci ceva pe o hîrtie.

– Îl cunosc pe directorul de la *Dalton.* O să vorbesc cu el ca David să fie înscris acolo.

– Vă... mulţumesc.

Lara nici nu se sinchisi să ridice privirea.

– Asta-i tot.

– Am înţeles, spuse Kathy şi ieşi din birou neştiind dacă să îşi iubească şefa sau să o urască.

Cînd venise să lucreze la *Cameron Enterprises,* Kathy fusese prevenită în privinţa Larei Cameron.

– Fluturele de Fier este o adevărată căţea, i se spusese. Secretarele ei nu îşi socotesc angajarea acolo după calendar, ci după cronometre. Te va mînca de vie.

Kathy îşi aminti de prima întîlnire cu ea. Îi văzuse fotografiile în jumătate de duzină de reviste, dar nici una nu semăna cu realitatea. În carne şi oase, femeia era răpitor de frumoasă.

Lara Cameron tocmai citea autobiografia lui Kathy.

Îşi ridică privirea şi îi spuse:

– la loc, Kathy.

Avea o voce răguşită care vibra şi radia o energie aproape copleşitoare.

– Un adevărat *curriculum vitae*.

– Mulţumesc.

– Cît din el este real?

– Poftim?

– Majoritatea celor care îmi ajung pe birou sînt pure scorneli. Te pricepi la ceea ce faci?

– Mă pricep foarte bine la ceea ce fac, domnişoară Cameron.

– Două din secretarele mele tocmai şi-au dat demisia. Totul e în continuă mişcare aici. Te poţi descurca în situaţii tensionate?

– Cred că da.

– Acesta nu este un concurs de ghicitori. Te poţi descurca sau nu?

În clipa aceea, Kathy nu mai era sigură că voia postul.

– Da, pot.

– Bun. O să lucrezi o săptămînă de probă. Va trebui să semnezi o hîrtie pe care scrie că absolut niciodată nu vei discuta despre mine sau despre *Cameron Enterprises*. Asta înseamnă nu interviuri, nu cărţi, nimic. Tot ce se întîmplă aici este absolut confidenţial.

– Înţeleg.

– Bine.

Aşa începuse totul cu cinci ani în urmă. În tot acel timp, Kathy învăţase să îşi iubească, să îşi urască, să îşi admire şi să îşi dispreţuiască şefa. La început,

soţul ei o întrebase:

– Cum arată legenda?

Era o întrebare dificilă.

– E extraordinară, spuse Kathy. E superbă. Munceşte mai mult decît am văzut s-o facă cineva vreodată. Numai Dumnezeu ştie cînd se odihneşte. Este o perfecţionistă, aşa încît îi chinuie pe toţi cei din jurul ei. În felul ei, este un geniu. Poate fi meschină, răzbunătoare şi incredibil de generoasă.

Soţul ei zîmbise.

– Cu alte cuvinte, este o femeie.

Kathy îşi ridicase privirea spre el şi spusese fără să zîmbească:

– Nu ştiu ce este. Uneori mă sperie.

– Eh, draga mea, exagerezi.

– Ba nu, sincer cred că, dacă cineva i-ar sta în cale, Lara Cameron... ar fi în stare să-l ucidă.

După ce termină cu faxurile şi telefoanele peste graniţă, Lara îl sună pe Charlie Hunter, un tînăr ambiţios care răspundea de contabilitate.

– Vino pînă la mine, Charlie.

– Am înţeles, domnişoară Cameron.

Un minut mai tîrziu intra în biroul ei.

– Da, domnişoară Cameron.

– Am citit interviul pe care l-ai dat la *The New York Times* şi care a apărut azi-dimineaţă, spuse Lara.

El se lumină la chip.

– Eu nu l-am văzut. Cum a ieşit?

– Ai vorbit despre *Cameron Enterprises* şi unele probleme cu care ne confruntăm.

El se încruntă.

– Ăăăă, ştiţi, poate că reporterul acela a interpretat greşit...

– Eşti concediat.

– Poftim? De ce? Eu....

– Cînd ai fost angajat, ai semnat o hîrtie în care erai de acord să nu dai nici un fel de interviu. Aş vrea să pleci imediat.

– Eu... dar nu puteţi face una ca asta. Cine va veni în locul meu?

– Am şi aranjat acest lucru, îi spuse Lara.

Masa de prînz era pe sfîrşite. Reporterul de la *Fortune*, Hugh Thompson, era un bărbat viguros, cu un aspect de intelecutal şi nişte ochi ageri, căprui, în spatele unei perechi de ochelari cu rame negre de baga.

– A fost un dejun excelent, spuse el. Toate mîncărurile mele preferate. Mulţumesc.

– Mă bucur că v-a plăcut.

– Nu trebuia să vă deranjaţi atît de mult pentru mine.

– Nu a fost nici un deranj, zise Lara zîmbind. Tata obişnuia să spună că drumul spre inima unui bărbat trece prin stomac.

– Şi aţi vrut să ajungeţi la inima mea înainte de interviu?

– Exact, spuse ea zîmbind.

– Ce dificultăţi întîmpină de fapt, compania dumneavoastră?

Zîmbetul de pe chipul Larei dispăru.

– Poftim?

– Haideţi, doar nu o să puteţi să ţineţi aşa ceva secret. Lumea spune că unele proprietăţi ale dumneavoastră s-ar afla în pragul falimentului din cauza unor datorii. Aţi apelat foarte mult la mecanismul de pîrghii şi, datorită faptului că piaţa nu e prea bună, *Cameron Enterprises* trebuie să fi întîrziat destul de mult cu achitarea datoriilor.

Lara începu să rîdă.

– Aşa vorbeşte lumea? Credeţi-mă, domnule Thompson, ar fi mult mai bine dacă nu aţi da ascultare zvonurilor. Să vă spun eu ce o să facem. Vă voi trimite o copie a raportului meu financiar. Corect?

– Corect. Apropo, nu l-am văzut pe soţul dumneavoastră la inaugurarea noului hotel.

Lara oftă.

– Philip ar fi vrut atît de mult să vină şi el, dar, din păcate, a trebuit să plece într-un turneu concertistic.

– Am fost odată la unul din recitalurile sale cu vreo trei ani în urmă. Este extraordinar. Sînteţi căsătoriţi de un an, nu?

– Cel mai fericit an din viaţa mea. Sînt o femeie foarte norocoasă. Călătoresc foarte mult, ca şi Philip, dar cînd sînt departe de el, îi pot asculta discurile oriunde m-aş afla.

– Şi el vă poate vedea clădirile oriunde s-ar afla, spuse Thompson zîmbind.

– Mă flataţi.

– Dar e adevărat, nu? Aţi înălţat clădiri peste tot în această frumoasă ţară a noastră. Posedaţi clădiri de

apartamente, de birouri, un lanţ de hoteluri... Cum reuşiţi?

– Cu oglinzi, spuse ea zîmbind.

– Sînteţi un adevărat mister.

– Într-adevăr? De ce?

– În acest moment sînteţi cu siguranţă constructorul cel mai încununat de succes din New York. Numele vă este tipărit pe jumătate din proprietăţile imobiliare din acest oraş. Ridicaţi cel mai înalt zgîrie-nori din lume. Rivalii dumneavoastră vă numesc Fluturele de Fier. Aţi reuşit într-un domeniu care prin tradiţie aparţine bărbaţilor.

– Acest lucru vă deranjează, domnule Thompson?

– Nu. Ceea ce mă deranjează, domnişoară Cameron, este că nu-mi dau seama cine sînteţi. Dacă întreb două persoane despre dumneavoastră, aflu trei opinii. Toată lumea însă este de acord că sînteţi o femeie de afaceri inteligentă. Adică... n-aţi cunoscut succesul peste noapte. Ştiu o mulţime de lucruri despre echipele de constructori – sînt nişte oameni foarte duri şi grosolani. Cum reuşeşte o femeie ca dumneavoastră să îi stăpînească?

Ea zîmbi.

– Nu există aşa ceva pentru femei ca mine. Pur şi simplu, angajez oamenii cei mai buni în meserie şi îi plătesc bine.

„Prea simplist", îşi spuse Thompson. „Mult prea simplist. Adevărata poveste este cea pe care nu mi-o spune." Se hotărî să schimbe direcţia interviului.

– Fiecare revistă de pe rafturi a scris despre cît de mult succes aveţi. Eu aş dori să ofer o poveste mult

mai personală. S-a scris foarte puţin despre originea dumneavoastră.

– Sînt foarte mîndră de originea mea.

– Bun. Atunci haideţi să vorbim despre aceasta. Cum aţi început afacerile în domeniul imobiliar?

Lara zîmbi şi el observă că era un zîmbet natural. Părea deodată o fetiţă.

– E o chestiune de gene.

– Ale dumneavoastră?

– Ale tatălui meu, spuse ea şi arătă spre un tablou de pe perete din spatele ei, în care se vedea un bărbat foarte prezentabil cu un păr bogat argintiu. Acesta e tatăl meu – James Hugh Cameron, spuse ea cu un glas slab. El e răspunzător de succesul meu. Am fost singurul copil la părinţi. Mama a murit cînd eu eram foarte mică şi tata a fost cel care m-a crescut. Familia mea a părăsit Scoţia cu foarte multă vreme în urmă, domnule Thompson, şi a emigrat în Nova Scotia – Noua Scoţie, Glace Bay.

– Glace Bay?

– Este un sătuleţ de pescari la nord-est de Cape Breton, pe ţărmul Atlanticului. Numele i l-au dat primii exploratori francezi. Înseamnă „golful de gheaţă". Mai doriţi puţină cafea?

– Nu mulţumesc.

– Bunicul meu poseda destul de mult pămînt în Scoţia, iar tata a adunat şi mai mult. Era un om foarte bogat. Încă mai avem castelul nostru de lîngă Loch Morlich. La opt ani aveam calul meu, rochiile mi se cumpărau de la Londra şi trăiam într-o casă imensă cu o mulţime de servitori. Era ca o adevărată poveste

pentru o fetiță.

Glasul ei era înviorat de amintirea acelor vremuri atît de îndepărtate.

– Iarna mergeam să patinăm și să urmărim partide de hochei, iar vara să înotăm în lacul Big Glace Bay. Se dădeau petreceri la *Forum* și în *Grădinile Veneției*.

Reporterul lua notițe.

– Tata a construit clădiri în Edmonton, Calgary și Ontario. Afacerile imobiliare erau ca un joc pentru el și îi plăceau foarte mult. Cînd eram foarte mică, m-a învățat și pe mine acest joc și am învățat și eu să-mi placă foarte mult.

Glasul îi era plin de pasiune.

– Trebuie să înțelegeți ceva, domnule Thompson. Ceea ce fac eu nu are nici o legătură cu banii, cărămizile sau oțelul care alcătuiesc o clădire. Pentru mine oamenii sînt cei care contează. Sînt capabilă să le ofer un loc confortabil unde să muncească și unde să trăiască, un loc unde să întemeieze familii și unde să ducă un trai decent. Asta considera tatăl meu important și a devenit important și pentru mine.

Hugh Thompson își ridică privirea.

– Vă mai amintiți care a fost prima afacere?

Lara se aplecă puțin înainte.

– Bineînțeles. Cînd am împlinit optsprezece ani, tata m-a întrebat ce aș dori să-mi dăruiască. Multă lume începuse să vină în Glace Bay și începuse să fie prea înghesuit. Simțeam că oamenii aveau nevoie de locuri unde să trăiască. I-am spus tatei că aș fi vrut să construiesc o clădire micuță cu apartamente. Mi-a dăruit bani și peste doi ani am putut să i-i dau înapoi.

După aceea am împrumutat bani de la o bancă pentru a ridica o a doua construcţie. Cînd aveam douăzeci şi unu de ani, posedam trei clădiri şi toate se bucurau de succes.

– Tatăl dumneavoastră trebuie să fi fost foarte mîndru.

Pe chipul ei se ivi din nou un zîmbet cald.

– A fost. El mi-a dat numele de Lara. Este un nume vechi scoţian care provine din latină şi înseamnă „bine cunoscut" sau „celebru". Încă de cînd eram mică,tata îmi spunea că, într-o bună zi, voi fi celebră, adăugă ea şi zîmbetul i se stinse. A murit în urma unui infarct, mult prea tînăr, continuă ea după aceea, dar făcu o pauză. În fiecare an mă duc în Scoţia la mormîntul lui. Mi-era... foarte greu să continui să locuiesc în casa aceea fără el. M-am hotărît să mă mut la Chicago. Mi-a venit ideea de a construi nişte hoteluri micuţe acolo şi l-am convins pe un bancher să mă finanţeze. Hotelurile au ieşit foarte bine, spuse ea şi dădu din umeri. Restul, aşa cum se spune, se ştie. Bănuiesc că un psihiatru ar spune că nu am construit acest imperiu numai pentru mine. Într-un fel este un tribut plătit tatei. James Cameron a fost cel mai minunat om pe care l-am cunoscut vreodată.

– Trebuie să-l fi iubit foarte mult.

– Aşa este. Şi el m-a iubit la fel de mult, spuse ea şi un zîmbet îi flutură pe buze. Am auzit că, în ziua cînd m-am născut, tata a dat de băut tuturor locuitorilor din Glace Bay.

– Deci, de fapt, totul a început în Glace Bay, spuse Thompson.

– Exact, zise Lara încet, totul a început în Glace Bay. Acolo a început totul, cu aproape patruzeci de ani în urmă...

Capitolul trei

Glace Bay, Nova Scotia

10 septembrie 1952

În seara cînd s-au născut fiica şi fiul lui, James Cameron se afla într-un bordel, beat. Era în pat, între gemenele scandinave, cînd Kirstie, patroana bordelului, bătu cu putere în uşă.

– James, strigă ea, după care deschise uşa şi intră.

– Ah, găină bătrînă! strigă James cu indignare. Nici măcar aici nu poate avea linişte un bărbat?

– Iartă-mă că-ţi întrerup clipele de plăcere, James, dar este vorba de nevastă-ta.

– S-o f... pe nevastă-mea, tună Cameron.

– Ai făcut-o, i-o reteză Kirstie, şi acum naşte.

– Şi? Las-o să nască. Doar pentru asta sînteţi

făcute voi, femeile, nu?

– Tocmai a sunat doctorul. Te-a căutat disperat peste tot. Nevastă-ta nu e bine deloc. Mai bine te-ai grăbi.

James Cameron se ridică în capul oaselor şi alunecă pe marginea patului, cu ochii înceţoşaţi, încercînd să se dezmeticească.

– Afurisită femeie. Niciodată nu mă lasă-n pace, spuse el, după care o privi pe patroană. Bine, mă duc, zise el şi apoi, după ce se uită la cele două fete goale din pat, adăugă: Dar pentru astea nu plătesc.

– Nu contează acum. Du-te mai repede la pensiune, spuse femeia şi apoi se întoarse spre fete.. Voi veniţi cu mine.

James Cameron era un bărbat care odată arătase foarte bine şi al cărui chip reflecta toate păcatele săvîrşite. Părea să aibă vreo cincizeci de ani, dar nu avea decît treizeci şi era administratorul unei pensiuni care aparţinea lui Sean MacAllister, bancherul oraşului. În timpul celor cinci ani care trecuseră, James Cameron şi soţia lui, Peggy, împărţiseră treburile: Peggy făcea curăţenia şi mîncarea pentru cele două duzini de locatari, iar James se ocupa de băutură. În fiecare vineri avea sarcina de a strînge chiriile de la celelalte patru pensiuni din Glace Bay, care se aflau în proprietatea lui MacAllister. Acesta era un alt motiv, dacă mai avea nevoie de vreunul, pentru a ieşi şi a se îmbăta.

James Cameron era un om chinuit, care se simţea bine în chinul lui. Era o ruină şi era ferm convins că toţi ceilalţi erau de vină. De-a lungul anilor ajunsese să îi placă faptul că era o ruină. Îl făcea să se simtă

un martir. Cînd James avea un an, familia lui emigrase în Glace Bay din Scoţia cu nimic altceva decît cîteva lucruri pe care le putuseră căra şi luptaseră din răsputeri pentru a putea supravieţui. Tatăl lui îl trimisese să muncească la minele de cărbuni încă de cînd avea paisprezece ani. James suferise un uşor accident la spate în timpul lucrului, la şaisprezece ani, şi imediat părăsise mina. Un an mai tîrziu, părinţii îi mureau într-o catastrofă feroviară. Atunci a hotărît James Cameron că nu el era de vină pentru ghinionul lui, ci Destinul îi era potrivnic. Avea, însă, două mari calităţi: era foarte chipeş şi, cînd voia, putea fi chiar fermecător. În timpul unui weekend în Sydney, un oraş din apropiere de Glace Bay, cunoscu o tînără americană sentimentală pe nume Peggy Maxwell, care se afla acolo în vacanţă cu familia. Nu era atrăgătoare, dar familia Maxwell era foarte bogată, iar James Cameron era foarte sărac. A luat-o pe Peggy Maxwell, care, împotriva voinţei tatălui ei, se mărită cu el.

– Îi dau lui Peggy o dotă de cinci mii de dolari, îi spuse tatăl ei lui James. Banii îţi vor da şansa să faci ceva. Îi poţi investi în afaceri imobiliare şi peste cinci ani suma se va dubla. Eu te voi ajuta.

Dar James nu voia să aştepte cinci ani şi, fără să se consulte cu nimeni, investi banii într-o afacere cu petrol riscantă, ca peste şaizeci de zile să nu mai aibă nimic. Socrul său, furios, a refuzat să îl mai ajute.

– Eşti un prost, James, şi eu nu arunc banii pe fereastră.

Căsnicia care trebuia să fie salvarea lui James Cameron se dovedi un dezastru, căci acum mai

trebuia să întreţină şi o soţie şi nu avea nimic de lucru.

Sean MacAllister i-a venit în ajutor. Bancherul oraşului era un bărbat la vreo cincizeci şi cinci de ani, scurt şi îndesat, îngîmfat, foarte aproape de a deveni obez, căruia îi plăcea să poarte veste împodobite cu un ceas greu cu lanţ de aur. Venise la Glace Bay cu douăzeci de ani în urmă şi văzuse imediat ce posibilităţi existau. Minerii şi cherestegiii veneau cu duiumul în oraş şi nu puteau găsi un loc potrivit unde să locuiască. MacAllister ar fi putut finanţa construirea unor locuinţe pentru ei, dar avea un plan mai bun. Hotărî că era mult mai ieftin să strîngă mai mulţi la un loc în pensiuni. Peste doi ani construise un hotel şi cinci pensiuni, care erau tot timpul pline.

I-a fost greu să găsească administratori, fiindcă munca era extrem de obositoare. Sarcina administratorului era de a avea grijă ca toate camerele să fie închiriate, de a supraveghea gătitul, de a pregăti mesele şi de a menţine curăţenia. În privinţa salariilor, Sean MacAllister nu era un om care să arunce cu banii în toate părţile.

Administratorul uneia din pensiuni tocmai plecase şi MacAllister se gîndi că James Cameron era un candidat potrivit. Împrumutase bani de la bancă din cînd în cînd, iar termenul cînd trebuia să îi înapoieze trecuse. MacAllister trimise aşadar după tînăr.

– Am o slujbă pentru tine, îi spuse el.

– Într-adevăr?

– Ai noroc. Tocmai s-a ivit un loc nemaipomenit.

– La bancă, nu? întrebă James Cameron.

Ideea de a lucra la o bancă îi făcea cu ochiul.

Unde existau o mulţime de bani, exista întotdeauna şi posibilitatea ca unii să ţi se lipească de degete.

– Nu la bancă, îi spuse MacAllister. Eşti un tînăr foarte arătos James, şi cred că ai fi foarte potrivit pentru lucrul cu oamenii. Aş vrea să-mi conduci una din pensiuni, cea de pe Cablehead Avenue.

– O pensiune aţi spus? întrebă James şi în glasul lui se simţi dispreţ.

– Ai nevoie de un acoperiş deasupra capului, sublinie MacAllister. Tu şi soţia ta veţi avea o cameră şi masa pe gratis plus un mic salariu.

– Cît de mic?

– Voi fi generos cu tine, James. Douăzeci şi cinci de dolari pe săptămînă.

– Douăzeci şi ci...?

– Primeşti sau nu. Mai sînt şi alţii care aşteaptă.

Pînă la urmă, James Cameron nu avu de ales.

– Primesc.

– Bine. Apropo, în fiecare vineri aş vrea să strîngi chiriile de la celelalte pensiuni şi să-mi aduci banii sîmbăta.

Cînd îi dădu vestea lui Peggy, aceasta fu disperată.

– Dar habar n-avem să conducem o pensiune, James.

– O să-nvăţăm. O să împărţim munca.

Şi ea îl crezu.

– Bine. O să ne descurcăm noi, spuse ea.

Şi, în felul lor, s-au descurcat.

De-a lungul anilor, lui James i s-au oferit alte cîteva ocazii de a obţine slujbe mai bune, ce i-ar fi oferit demnitate şi mai mulţi bani, dar îi plăcea propria ruină prea mult pentru a renunţa la ea.

– De ce-ţi faci probleme? mormăia el. Cînd Destinu' e-mpotriva ta, nimic bun nu se poate-ntîmpla.

În seara aceea de septembrie, îşi spuse: „Nu mă lasă să mă bucur nici de tîrfele mele. S-o ia naiba pe nevastă-mea."

Cînd ieşi de la Madam Kirstie, bătea un vînt rece de septembrie.

„Mai bine să mă-ntăresc puţin pentru necazurile care or să vină," îşi spuse James Cameron şi intră la *Bătrînul Marinar.*

O oră mai tîrziu pornea agale spre pensiunea din Noul Aberdeen, cea mai săracă zonă din Glace Bay.

Cînd ajunse în sfîrşit, jumătate de duzină de pensionari îl aşteptau nerăbdători.

– Doctoru' e înăuntru la Peggy, îi spuse unul din bărbaţi. Ai face bine să te grăbeşti, omule.

James intră împleticindu-se în micul şi sărăcăciosul dormitor pe care el şi soţia lui îl împărţeau. Dintr-o altă încăpere auzi scîncetul unui nou-născut. Peggy era întinsă în pat, nemişcată. Doctorul Patrick Duncan stătea aplecat asupra ei, dar se întoarse cînd îl auzi pe James intrînd.

– Ce se-ntîmplă aici? întrebă James.

Doctorul se îndreptă şi îl privi pe James dezgustat.

– Ar fi trebuit să-ţi aduci nevasta la mine la control, îi spuse el atunci.

– Să arunc cu banii? Pur şi simplu naşte. Ce mare...?

– Peggy e moartă. Am făcut tot ce-am putut. A născut doi gemeni. N-am putut salva băiatul.

– Oh, Doamne, scînci James Cameron. Iarăşi Destinu'.

– Ce spui?

– Destinu'. Totdeauna a fost împotriva mea. Acu' mi-a luat băiatu'. Eu nu...

Intră o infirmieră care purta în braţe un bebeluş înfăşurat într-o pătură.

– Fiica dumitale, domnule Cameron.

– O fiică? Ce dracu' să fac cu o fiică? zise el şi limba i se împleticea din ce în ce mai mult.

– Mă dezgustă, omule, spuse doctorul Duncan.

Infirmiera se întoarse spre James.

– Voi sta pînă mîine să vă arăt ce să faceţi.

James Cameron se uită la micul ghemotoc încreţit din pătură şi îşi spuse plin de speranţă: „Poate o să moară şi ea."

În primele trei săptămîni, nimeni nu a ştiut dacă fetiţa va trăi sau nu. O doică veni să aibă grijă de ea. Pînă cînd, în cele din urmă, veni ziua cînd doctorul putu să spună:

– Fiica ta va trăi.

Se uită apoi la James Cameron şi adăugă în şoaptă:

– Domnul s-o aibă în pază pe biata copilă.

– Domnule Cameron, trebuie să-i daţi un nume copilului, spuse doica.

– Habar n-am cum dracu' să-i spun. Dă-i dumneata un nume.

– Ce-ar fi să-i spunem Lara? E un nume atît de frumos...

– Fă cum dracu' vrei.

Astfel o botezară Lara.

Lara nu avea pe nimeni care să aibă grijă de ea sau să o hrănească. Pensiunea era plină de bărbaţi prea ocupaţi cu propriile vieţi pentru a-i mai acorda şi ei atenţie. Singura femeie de pe acolo era Bertha, o suedeză imensă, care fusese angajată pentru a găti şi a se ocupa de toate celelalte treburi ale casei.

James Cameron era hotărît să nu aibă nimic de-a face cu fiica lui. Blestematul de Destin îl trădase din nou lăsînd-o să trăiască. Seara stătea în living-room cu o sticlă de whisky în faţă şi se plîngea.

– Copilu' ăsta mi-a omorît nevasta şi fiul.

– N-ar trebui să spui asta, James.

– Da' e adevărat. Băiatu' meu ar fi crescut mare, ar fi fost deştept şi bogat şi ar fi avut grijă de taică-său la bătrîneţe.

Ceilalţi îl lăsau să continue.

James Cameron încercă de cîteva ori să ia legătura cu Maxwell, socrul lui, sperînd că acesta îl va scăpa de copil, dar bătrînul dispăruse. „Cine ştie, prostu' o fi dat ortu' popii," îşi spuse el.

Glace Bay era un oraş de oameni în trecere care veneau şi plecau de la pensiuni. Veneau de peste tot, din Franţa, China, Ucraina. Erau italieni, irlandezi, greci, tîmplari, croitori, instalatori şi cizmari. Mişunau pe Main Street, Bell Street, North Street, Water Street, aproape de apă. Veneau să lucreze în mină, să taie lemne şi să pescuiască în mare. Glace Bay era un orăşel de graniţă, primitiv şi aspru. Clima era îngrozitoare. Iernile, grele, cu căderi de zăpadă abundente, care se prelungeau pînă în aprilie şi, din cauza gheţurilor din port, chiar şi lunile aprilie şi mai erau friguroase şi cu mult vînt, iar din iulie şi pînă în octombrie, ploua.

Existau optsprezece pensiuni în oraş, unele din ele găzduind pînă la şaptezeci şi doi de oameni. În pensiunea condusă de James Cameron erau douăzeci şi patru de persoane, în majoritate scoţieni.

Larei îi era foame de puţină afecţiune, fără să ştie ce însemna foamea. Nu avea nici jucării, nici păpuşi şi nici alţi tovarăşi de joacă pentru a se înveseli. Nu avea absolut pe nimeni în afară de tatăl ei. Îi făcea tot felul de cadouri copilăreşti, dorind cu disperare să îi facă plăcere, dar el fie le ignora, fie le lua în rîs.

La cinci ani, Lara îşi auzi tatăl spunînd unuia din pensionari:

– A murit copilul care nu trebuia. Fiul meu era cel care trebuia să trăiască.

În seara aceea. Lara a plîns pînă a adormit. Îşi iubea tatăl atît de mult. Şi îl ura atît de mult.

La şase ani, Lara semăna cu o pictură de Keane, avînd nişte ochi imenşi pe un chip palid şi slab. În acel an, a venit un nou pensionar. Se numea Mungo McSween şi parcă era un urs. Acesta simţi aproape instantaneu afecţiune pentru fetiţă.

– Cum te cheamă, păpuşico?

– Lara.

– Aha. Un nume frumos pentru o fetiţă frumoasă. Mergi la şcoală?

– La şcoală? Nu.

– De ce?

– Nu ştiu.

– Eh, trebuie să aflăm.

Şi se duse să îl caute pe James Cameron.

– Am auzit că fetiţa ta nu merge la şcoală.

– Şi de ce ar trebui să meragă? E prea mică. N-are nevoie de şcoală.

– Te-nşeli, omule. Trebuie să aibă o educaţie. Trebuie să i se ofere o şansă în viaţă.

– Las-o baltă, spuse James. Ar fi inutil.

Dar McSween era un om insistent, aşa încît, pentru a-i închide gura, James Cameron fu de acord. Măcar acest lucru avea să ţină copilul departe de el cîteva ceasuri.

Pe Lara o îngrozea gîndul de a merge la şcoală. Toată scurta ei viaţă trăise într-o lume a adulţilor şi aproape că nu avusese nici o legătură cu alţi copii.

Lunea următoare, Bertha cea Mare o duse la

Şcoala St.Anne, iar Lara fu condusă în biroul directoarei.

– Ea este Lara Cameron.

Directoarea, doamna Cummings, era o văduvă între două vîrste, cu părul cărunt, mamă a trei copii ea însăşi. Măsură fetiţa îmbrăcată sărăcăcios care stătea în faţa ei.

– Lara. Ce nume frumos, spuse ea zîmbind. Cîţi ani ai, draga mea?

– Şase, spuse ea luptîndu-se să nu plîngă.

„Copila e înspăimîntată," se gîndi doamna Cummings.

– Ne bucurăm foarte mult să te avem printre noi, Lara. O să te simţi foarte bine şi o să înveţi o mulţime de lucruri.

– Nu pot să rămîn, izbucni Lara.

– I-auzi! De ce?

– Tatei o să-i fie prea dor de mine, zise ea ferm hotărîtă să nu lase lacrimile să îi curgă pe obraji.

– Păi, nu te vom ţine aici decît cîteva ore pe zi.

Lara se lăsă dusă într-o clasă plină de copii, unde i se arătă un loc în fundul încăperii.

Domnişoara Terkel, profesoara, scria litere pe tablă.

– A de la avion, spuse ea. B de la băiat. Ştie cineva ce cuvînt începe cu litera C?

O mînuţă se ridică.

– Ciocolată.

– Foarte bine! Şi cu litera D?

– Drum.

– Şi cu E?

– Elefant.

– Excelent. Se poate gîndi cineva la un cuvînt care începe cu litera F?

Lara spuse:

– F...

Lara era cea mai mică din clasa ei, dar domnişoarei Terkel i se părea că, în multe privinţe, era cea mai mare. Avea o maturitate neliniştitoare.

– E o mică persoană adultă care aşteaptă să mai crească în înălţime, îi spuse profesoara ei doamnei Cummings.

În prima zi, la prînz, toţi ceilalţi copii şi-au scos pachetelele cu mîncare viu colorate şi au dezvelit mere, prăjituri, sandvişuri din hîrtia ceratã în care se aflau împachetate.

Nimeni nu se gîndise să îi pregătească Larei un pachetel pentru prînz.

– Unde ţi-e pachetul, Lara? o întrebă domnişoara Terkel.

– Nu mi-e foame, spuse ea încăpăţînată. Am mîncat mult la micul dejun.

Majoritatea fetiţelor erau frumos îmbrăcate cu fustiţe şi bluziţe curate. Larei îi rămăseseră mici vechile fuste decolorate şi bluzele extrem de uzate. Atunci s-a dus la tatăl ei.

– Am nevoie de haine pentru şcoală, îi spuse Lara.

– I-auzi! Eh, să ştii că nu-s făcut din bani. Du-te şi ia-ţi ceva de la *Citadela Armatei Salvării*.

– Dar asta-i pomană, tăticule.

Şi el o plesni cu putere peste faţă.

Copiii la şcoală ştiau jocuri de care Lara nu auzise niciodată. Fetiţele aveau păpuşi şi jucării şi unele din ele erau dispuse să le împartă cu Lara, dar ea îşi dădea seama cu durere că nimic nu îi aparţinea. Şi mai era ceva. În cursul anilor ce au urmat, Lara a întrezărit o altfel de lume, în care copiii aveau mame şi taţi care le făceau daruri, le organizau petreceri de aniversare, îi iubeau, îi îmbrăţişau şi îi sărutau. Pentru prima oară, Lara începu să realizeze cît de multe lipseau din viaţa ei. Ceea ce o făcu să se simtă şi mai singură.

Pensiunea era o altfel de şcoală. Era un microcosmos internaţional. Lara învăţă să spună de unde veneau oamenii numai după numele acestora. Mac era din Scoţia... Hodder şi Pyke erau din Ţara Nou Descoperită... Chiasson şi Aucoin erau din Franţa... Dudash şi Kosick erau din Polonia. Pensionarii erau cherestegii, pescari, mineri şi negustori. Se adunau cu toţii în marea sufragerie dimineaţa pentru micul dejun şi seara pentru cină, iar discuţiile lor o fascinau pe Lara. Fiecare grup părea să aibă propriul lui limbaj misterios.

Erau mii de cherestegii în Nova Scotia răspîndiţi prin toată peninsula. Cei de la pensiune miroseau a

rumeguş şi cherestea arsă şi vorbeau despre tot felul de lucruri cum ar fi dălţi, netezire şi cioplire.

– Ar trebui să scoatem aproape două sute de milioane de picioare anul ăsta, spusè unui din ei la cină.

– Cum pot picioarele să fie scoase? întrebă Lara.

Izbucniră cu toţii în hohote de rîs.

– Copila mea, piciorul de scîndură este o bucată de cherestea de doi pătraţi şi doi centimetri şi jumătate grosime. Cînd o să creşti mare şi să te măriţi şi o să vrei să-ţi construieşti o casă numai din lemn, cu cinci încăperi, îţi vor trebui douăsprezece mii de picioare de scîndură.

– Eu n-o să mă mărit, promise Lara.

Pescarii erau altfel. Se întorceau la pensiune purtînd mirosul mării şi vorbeau despre noutatea pe care o reprezenta cultura stridiilor pe lacul Bras d'Or şi se lăudau care mai de care cu capturile lor de cod, heringi, scrumbii şi egrefini.

Dar cei care o fascinau pe Lara cel mai mult erau minerii. Erau treizeci şi cinci de mineri în Cape Breton, care munceau în minele de cărbuni de la Lingan şi Prince şi Phalen. Larei îi plăceau foarte mult numele minelor. Jubileu, Ultima Şansă, Diamantul Negru şi Doamna Norocoasă.

O fascinau discuţiile lor în legătură cu ziua de muncă.

– Ce-am auzit despre Mike?

– E adevărat. Bietul de el mergea liniştit cînd un vagonet a sărit de pe şină şi i-a zdrobit piciorul. Ticălosu' ăla de şef a zis că Mike a fost de vină pentru că nu s-a dat la o parte destul de repede şi i-a stins lampa.

Lara era uimită.

– Ce înseamnă asta?

Unul din mineri îi explică:

– Înseamnă că Mike mergea la lucru cu un vagon care te duce la nivelul la care munceşti, cînd un vagonet cu cărbune a sărit de pe şină şi l-a lovit.

– Şi i-a stins lampa? întrebă Lara.

Minerul rîse.

– Cînd ţi se stinge lampa înseamnă că eşti suspendat.

La cincisprezece ani, Lara a intrat la liceul *St. Michael*. Era deşirată şi stîngace, cu nişte picioare lungi, un păr negru lăţos şi nişte ochi cenuşii inteligenţi care continuau să fie prea mari pentru chipul ei palid şi slab. Nimeni nu ştia ce se va alege de capul ei. Era pe cale de a deveni femeie, dar înfăţişarea îi era în transformare. Ar fi putut deveni urîtă sau frumoasă.

Pentru James Cameron, fiica lui era urîtă.

– Ai face bine să te măriţi cu primu' prost care o să te ceară, îi spuse el. N-arăţi ca una care ar putea să facă o afacere bună.

Lara tăcea.

– Şi să-i spui nenorocitului să n-aştepte dotă de la

mine.

Mungo McSween intrase în încăpere şi ascultase furios.

– Asta-i tot, fetiţo, spuse James Cameron. Mişcă înapoi în bucătărie.

Lara o zbughi imediat.

– De ce-i faci asta fetei tale? îl întrebă McSween.

James Cameron îşi ridică ochii injectaţi spre el.

– Nu-i treaba ta.

– Eşti beat.

– Da. Şi ce mai vrei? Dacă nu-s femei, e whisky, nu?

McSween se duse în bucătărie unde Lara spăla vasele în chiuvetă. Ochii îi erau roşii de plîns. McSween o luă în braţe.

– Lasă, fetiţo, îi spuse el. N-a vorbit serios.

– Mă urăşte.

– Nu-i adevărat.

– Nu mi-a spus niciodată un cuvînt bun. Nici măcar o singură dată. Absolut niciodată!

McSween nu mai avu ce să spună.

Vara veneau turişti la Glace Bay. Soseau în maşini scumpe, îmbrăcaţi frumos, făceau cumpărături de pe Castle Street, luau masa la *Cedar House* sau la *Jasper's*, vizitau Plaja Ingonish, Capul Smoky şi Insulele Păsărilor. Erau fiinţe superioare dintr-o altă lume, pe care Lara le invidia şi cu care ar fi vrut să fugă odată cu sfîrşitul verii. Dar cum?

Auzise povestiri în legătură cu bunicul Maxwell.

– Ticălosu' ăla bătrîn a-ncercat să nu mă lase să mă-nsor cu preţioasa lui fată, se plîngea James Cameron oricui îl asculta. Era îngrozitor de bogat, da' crezi că mi-a dat ceva? Nu. Da' eu am avut grijă de Peggy oricum...

Şi Lara îşi închipuia cum, într-o bună zi, bunicul avea să vină să o ia să o ducă în oraşele acelea minunate despre care citise: Londra, Roma, Paris. „Şi o să am haine frumoase. Sute de rochii şi pantofi noi."

Dar după ce trecură luni şi ani de zile fără nici o veste, Lara îşi dădu seama, în sfîrşit, că nu îşi va vedea bunicul niciodată. Era blestemată să îşi petreacă tot restul vieţii la Glace Bay.

Capitolul patru

Erau nenumărate activităţi potrivite unui adolescent care trăia la Glace Bay: jocuri de fotbal, de hochei, patinaj, bowling, iar vara, înot şi pescuit. Drogheria lui Carl era cel mai popular loc unde tinerii îşi petreceau timpul după orele de şcoală. Existau două cinematografe, iar pentru dans erau *Grădinile Veneţiene.*

Lara nu avea norocul să se bucure de nici unul din aceste lucruri. Se trezea la ora cinci în fiecare dimineaţă pentru a o ajuta pe Bertha să pregătească micul dejun pentru pensionari şi pentru a face paturile

înainte să plece la şcoală. După-amiaza se grăbea să se întoarcă acasă pentru a începe să pregătească cina. O ajuta pe Bertha să servească şi, după cină, strîngea masa, spăla şi ştergea vasele.

La pensiune se serveau cîteva feluri de mîncare scoţiene preferate: *„howtowdie"*, *„hairst bree"*, „cabbieclaw" şi „skirlie" „Checul negru" era cea preferată, un amestec învelit într-o foaie din două kilograme de făină.

Conversaţia scoţienilor din timpul mesei de seară făcea ca ţinutul Scoţiei să prindă viaţă pentru Lara. Strămoşii ei veneau din Scoţia, iar povestirile despre ei îi ofereau singurul sentiment de apartenenţă. Pensionarii vorbeau despre Marele Glen, Loch Ness, Locky, Linnhe şi insulele aspre de pe lîngă coastă.

În salon se afla un pian vechi în jurul căruia se adunau uneori, seara după cină, vreo jumătate de duzină de pensionari şi cîntau cîntece de acasă: *„Annie Laurie"*, *„Trecînd prin lanul de secară"*, *„Colinele de acasă"* şi *„Frumoasele maluri ale lacului Lomond"*.

O dată pe an avea loc o paradă în oraş şi toţi scoţienii din Glace Bay îşi puneau cu mîndrie *kilt*-urile sau tartanele şi defilau pe străzi în sunetul cimpoaielor.

– De ce poartă bărbaţii fuste? îl întrebă Lara pe Mungo McSween.

– Nu e fustă, fetiţa mea, e un kilt, spuse el încruntîndu-se. Strămoşii noştri l-au inventat cu foarte mult timp în urmă. În Scoţia, un tartan era bun pentru a-ţi ţine de cald şi pentru a-ţi lăsa picioarele libere ca să poţi fugi de duşmani. Iar noaptea, dacă te aflai sub cerul liber, lungimea materialului îţi servea şi de pat şi de cort.

Numele locurilor scoţiene erau ca o poezie pentru Lara. Breadalbane, Glenfinnan, Kilbride, Kilninver şi Kilmichael. Lara află că acel cuvînt „kil" însemna chilia unui călugăr din vremurile medievale. Dacă un nume începea cu „inver" sau „aber", însemna că satul era situat la gura unui rîu. Dacă începea cu „strath" se afla într-o vale. „Bad" însemna că satul era într-o pădurice.

În fiecare seară, la cină,se discuta aprins. Scoţienii se certau pentru orice. Strămoşii lor aparţinuseră unor clanuri orgolioase şi ei încă îşi mai apărau cu ferocitate istoria.

– Casa Bruce a dat numai laşi. Se gudurau pe lîngă englezi ca nişte cîini.

– Habar n-ai ce vorbeşti, ca de obicei, Ian. Marele Bruce însuşi a fost cel care s-a împotrivit englezilor. Cei din Casa Stuart s-au gudurat.

– Eh, eşti un prost şi clanul tău provine dintr-un şir lung de proşti.

Discuţia se înfierbînta din ce în ce mai mult.

– Ştiţi ce-i trebuia Scoţiei? Conducători ca Robert al II-lea. Eh, ăla bărbat. A făcut douăzeci şi unu de copii!

– Da, din care jumătate bastarzi.

Şi astfel începea o altă discuţie aprinsă.

Larei nu îi venea să creadă că se certau pentru evenimente care avuseseră loc cu mai mult de şase sute de ani în urmă.

– Nu-ţi face griji, îi spuse McSween. Un scoţian e în stare să se certe şi într-o casă pustie.

Un poem al lui Sir Walter Scott îi înflăcăra Larei imaginaţia:

„O, tînărul Lochinvar vine din vest.
Armăsarul lui e cel mai bun;
Armă n-are decît spada lată;
Umblă neînarmat, singur-singurel.
Credincios în iubire, neînfricat în luptă,
Nicicînd n-a mai fost cavaler ca tînărul Lochinvar."

În continuare, poemul povestea cum Lochinvar şi-a riscat viaţa pentru a-şi salva iubita, care fusese silită să se mărite cu un alt bărbat.

„Credincios în iubire, neînfricat în luptă,
Auzit-aţi de viteazul Lochinvar?"

„Într-o bună zi, un frumos Lochinvar va veni să mă salveze şi pe mine", îşi spuse Lara.

Odată, cînd îşi făcea de lucru prin bucătărie, Lara văzu o reclamă într-o revistă şi rămase fără suflare. Reclama înfăţişa un tînăr înalt, frumos, elegant, îmbrăcat în frac. Avea ochi albaştri şi un zîmbet cald şi arăta întru totul asemeni unui prinţ. „Aşa va arăta Lochinvar al meu", îşi spuse Lara. „Este undeva şi mă

caută. O să vină şi o să mă salveze. Eu voi fi la chiuvetă unde voi spăla vase, iar el va veni prin spate, mă va înconjura cu braţele şi va şopti: Te pot ajuta? Iar eu mă voi întoarce şi îl voi întreba privindu-l în ochi: Ştii să ştergi vase?"

– Ce să fac? întrebă Bertha,

Lara se răsuci iute. Bertha era chiar în spatele ei. Nici nu îşi dăduse seama că vorbise cu glas tare.

– Nimic, spuse Lara roşind.

Cele mai fascinante povestiri care se spuneau seara la cină i se păreau a fi fost cele despre bine cunoscutele curăţiri ale Scoţiei. Le auzise de nenumărate ori, dar tot nu se sătura.

– Mai povesteşte-mi, spunea ea şi Mungo McSween abia aştepta...

– Păi, a început prin anul 1792 şi a durat mai mult de şaizeci de ani. La început i-au spus *„Bliadhna nan Co-arach"* – Anul Oii. Proprietarii de pămînturi din Scoţia hotărîseră că terenurile lor vor fi mult mai profitabile dacă creşte oi decît dacă ţineau ţărani care le lucrau, aşa că au adus turme de oi şi au observat că ele supravieţuiau iernilor foarte reci. Atunci a început curăţirea. Un strigăt cunoscut pe atunci era *„Mo thruaighe ort a thir, tha'n caoraich mhor a'teachd"* adică „Vai de tine, pămîntule, vin oile." Mai întîi au fost o sută, apoi o mie, apoi zece mii de oi. A fost o invazie cumplită. Moşierii vedeau bogăţii pe care nu le visaseră, dar întîi şi întîi trebuiau să scape de ţăranii

care le lucrau parcelele de pămînt. Aceştia nu aveau multe, numai Dumnezeu ştie. Trăiau în cocioabe de piatră, fără coşuri şi fără ferestre. Pînă la urmă, moşierii i-au silit să plece.

Fata îl privea cu ochii mari.

– Cum?

– Regimentele guvernamentale aveau ordin să atace satele şi să evacueze ţăranii. Soldaţii intrau într-un sat şi le dădeau oamenilor şase ore pentru a-şi aduna vitele şi a pleca. Trebuiau să lase doar recoltele în urmă. După aceea, soldaţii dădeau foc caselor care ardeau pînă la temelie. Mai mult de un sfert de milion de bărbaţi, femei şi copii au fost siliţi să-şi părăsească adăposturile şi să se îndrepte spre ţărmul mării.

– Dar cum i-au putut goni de pe propriul pămînt?

– Ah, pămîntul nu era al lor, vezi tu? Un moşier le dădea să lucreze cîte un acru, doi, dar niciodată nu era al lor. Plăteau în produse sau în muncă pentru a cultiva pămîntul şi pentru a creşte cîteva vite.

– Ce se întîmpla dacă oamenii refuzau să plece? întreba Lara cu răsuflarea tăiată.

– Cei care nu ieşeau la timp ardeau odată cu casele. Guvernul era neînduplecat. Ah, a fost o perioadă îngrozitoare. Oamenii nu aveau ce mînca. A izbucnit epidemia de holeră şi bolile se răspîndeau ca focul.

– Ce groaznic, spuse Lara.

– Aşa e, fetiţa mea. Ai noştri s-au hrănit cu ierburi, pîine şi terci, cînd le găseau. Dar un singur lucru n-a putut guvernul să le ia scoţienilor – mîndria. Au luptat cît au putut mai bine. Zile întregi după ce se stingea

focul, cei rămaşi fără acoperiş stăteau acolo încercînd să salveze ce mai puteau dintre ruine. Îşi acopereau capetele cu carton pentru a se feri de ploaia care cădea noaptea. Stră-stră-străbunicul şi stră-stră-străbunica mea au fost acolo şi au suferit toate astea. Face parte din istoria noastră şi este săpat adînc în sufletele noastre.

Lara parcă vedea miile de oameni disperaţi, jefuiţi de tot ce posedaseră, uluiţi de ceea ce li se întîmpla. Auzea plînsul celor îndoliaţi şi ţipetele copiilor îngroziţi.

– Pînă la urmă ce s-a întîmplat cu oamenii? întrebă ea.

– Au plecat spre alte ţinuturi cu vase care erau adevărate capcane ale morţii. Pasagerii înghesuiţi mureau de febră sau de dizenterie. Uneori, navele intrau în furtună, ceea ce le făcea să întîrzie săpătărnîni întregi, şi oamenii rămîneau astfel fără hrană. Numai cei mai puternici ajungeau vii în Canada. Dar odată ajunşi acolo, puteau avea ceea ce nu avuseseră niciodată pînă atunci.

– Propriul lor pămînt, spuse Lara.

– Exact, fetiţa mea.

„Într-o bună zi şi eu voi avea propriul meu pămînt şi nimeni, absolut nimeni nu mi-l va putea lua vreodată," îşi spuse ea.

Într-o seară, la început de iulie, James Cameron se afla în pat cu una din tîrfele de la bordelul lui

Kirstie, cînd suferi un infarct. Era foarte beat şi cînd se prăbuşi deodată, tovarăşa lui de joacă bănui că, pur şi simplu, adormise.

– Ah, nu, să nu faci asta! Mă mai aşteaptă şi alţi clienţi. Trezeşte-te, James! Trezeşte-te odată!

El încerca să îşi recapete suflarea şi îşi ţinea mîna apăsată pe piept.

– Pentru numele lui Dumnezeu, gemu el, cheamă un doctor.

O ambulanţă îl duse la micul spital de pe Quarry Street. Doctorul Duncan trimise după Lara, care veni la spital cu inima bătînd să îi spargă pieptul. Duncan o aştepta.

– Ce s-a întîmplat? întrebă ea repede. A murit tata?

– Nu, Lara, dar mă tem că a suferit un infarct.

Ea îngheţă.

– Va... va trăi?

– Nu ştiu. Noi facem tot ce putem pentru el.

– Îl pot vedea?

– Ar fi mai bine să vii din nou mîine dimineaţă, fetiţo.

Se întoarse acasă ameţită de teamă. „Te rog, nu-l lăsa să moară, Doamne. Numai pe el îl am."

Cînd ajunse la pensiune, Lara o găsi pe Bertha aşteptînd-o.

– Ce s-a întîmplat?

Lara îi spuse.

– Oh, Doamne! făcu Bertha. Şi azi e vineri.

– Poftim?

– Vineri. Ziua cînd trebuie adunate chiriile. Dacă îl cunosc bine pe Sean MacAllister, va foiosi asta drept

motiv pentru a ne azvîrli pe toţi în stradă.

De cel puţin o duzină de ori, James Cameron fusese prea beat pentru a o face singur, aşa că o trimisese pe Lara să adune chiriile de la celelalte pensiuni ale lui Sean MacAllister. Lara îi dăduse banii tatălui ei, care a doua zi îi ducea bancherului.

– Ce-o să ne facem? se jelui Bertha.

Şi, deodată, Lara ştiu ce aveau de făcut.

– Nu-ţi face griji, îi spuse ea. Mă ocup eu.

În timpul cinei din seara aceea, Lara spuse:

– Domnilor, vreţi să mă ascultaţi puţin, vă rog?

Toţi tăcură şi o priviră.

– Tatăl meu a suferit o... i-a venit o uşoară ameţeală. E la spital. Cei de acolo vor să-l mai ţină sub observaţie un timp. Aşa că, pînă se va întoarce, eu voi aduna chiriile. După cină vă aştept în salon.

– Se va face bine? întrebă unul din pensionari.

– Ah, da, spuse Lara cu un surîs forţat. Nu e nimic grav.

După cină, veniră cu toţii în salon şi îi dădură chiria săptămînală.

– Sper că tatăl tău îşi va reveni cît de curînd, copila mea...

– Dacă pot face ceva, anunţă-mă...

– Eşti o fată foarte bună dacă faci asta pentru taică-tău...

– Şi cu celelalte pensiuni? o întrebă Bertha. Mai trebuie adunaţi bani încă de la patru.

– Ştiu, spuse Lara. Dacă te ocupi tu de vase, mă duc eu să adun banii.

Bertha o privi cu îndoială.

– Îţi urez succes.

A fost mai uşor decît se aşteptase Lara. Majoritatea pensionarilor s-au arătat înţelegători şi bucuroşi să o ajute pe fată.

A doua zi dimineaţă devreme, Lara a luat plicurile cu bani şi s-a dus la Sean MacAllister. Bancherul se afla în biroul său.

– Secretara mi-a spus că ai vrut să mă vezi.

– Da, domnule.

MacAllister o studie pe fata aceea slăbuţă, neîngrijită care se afla în faţa lui.

– Eşti fiica lui James Cameron, nu-i aşa?

– Da, domnule.

– Sarah.

– Lara.

– Îmi pare rău pentru ce i s-a întîmplat tatălui dumitale, spuse MacAllister fără nici un pic de compasiune în glas. Acum dacă el este prea bolnav pentru a-şi mai îndeplini sarcinile, va trebui să aranjez altfel lucrurile, bineînţeles. Eu...

– Ah, nu, domnule! spuse Lara repede. M-a rugat pe mine să mă ocup de toate.

– Pe dumneata?

– Da, domnule.

– Mă tem că asta nu va...

Lara puse plicurile pe birou.

– Chiriile pe săptămîna aceasta.

MacAllister o privi surprins.

– Toate?

Ea încuviinţă.

– Dumneata le-ai adunat?

– Da, domnule. Şi voi face acest lucru în fiecare săptămînă pînă cînd tata se va însănătoşi.

– Înţeleg, spuse el şi, deschizînd plicurile, numără banii cu mare atenţie.

Lara îl privi cum introduce întreaga sumă într-un plic mare, verde.

MacAllister intenţiona de cîtva timp să îl înlocuiască pe James Cameron din cauza faptului că obişnuia să bea şi a comportamentului său aiurit, iar acum văzu ocazia potrivită pentru a scăpa de familie.

Era convins că fata aceea nu avea să fie în stare să îndeplinească sarcinile tatălui ei, dar în acelaşi timp, se gîndi şi care ar fi fost reacţia oamenilor din oraş dacă i-ar fi aruncat pe James Cameron şi pe fiica lui în stradă. Luă o hotărîre.

– O să te pun la încercare o lună, spuse el. După aceea o să vedem care va mai fi situaţia.

– Vă mulţumesc, domnule MacAllister. Vă mulţumesc foarte mult.

– Aşteaptă puţin, spuse el şi îi dădu douăzeci şi cinci de dolari. Aceştia sînt pentru dumneata.

Lara luă banii şi parcă simţea gustul libertăţii. Era pentru prima oară cînd era plătită pentru ceea ce făcuse.

De la bancă, Lara se duse la spital. Doctorul Duncan tocmai ieşea din camera tatălui ei. Lara se simţi deodată cuprinsă de panică.

– Nu a...?

– Nu, nu... o să fie bine, Lara, spuse el după care ezită puţin. Dar, cînd spun „bine", vreau să spun că nu va muri... nu încă, cel puţin... numai că va trebui să stea în pat cîteva săptămîni şi va avea nevoie de cineva care să îl îngrijească.

– Îl voi îngriji eu, zise ea.

Atunci el o privi şi spuse încet:

– Tatăl tău habar n-are, draga mea, dar este un om extrem de norocos.

– Mă pot duce să-l văd acum?

– Da.

Lara intră în camera tatălui ei şi rămase locului privindu-l. James Cameron era întins în pat, palid şi neajutorat, părînd dintr-odată foarte bătrîn. Lara se simţi cuprinsă de un val de tandreţe. Avea să facă, în sfîrşit, ceva pentru tatăl ei, ceva ce îl va face să o aprecieze şi să o iubească. Se apropie de pat.

– Tată...

El se uită la ea şi mormăi:

– Ce dracu' cauţi aici? Ai o grămadă de treabă la pensiune.

Lara îngheţă.

– Ştiu... ştiu, tată. Voiam să-ţi spun numai că am fost la domnul MacAllister. I-am spus că voi aduna eu banii pentru chirii cît timp vei fi tu bolanv şi...

– Să aduni tu banii? Nu mă face să rîd, spuse el şi fu zguduit de un spasm violent, iar cînd vorbi din nou, o făcu cu un glas stins: Destinul, gemu el. O să fiu aruncat în stradă.

Nici măcar nu se gîndea la ce s-ar fi întîmplat cu ea. Lara rămase privindu-l multă vreme. După aceea

se întoarse şi ieşi.

James Cameron a fost adus acasă trei zile mai tîrziu şi aşezat în pat.

– Nu vei părăsi patul în următoarele două săptămîni, îi spuse doctorul Duncan. O să mai trec să te văd peste o zi, două.

– Nu pot să stau în pat, protestă James Cameron. Eu sînt un om ocupat. Am o mulţime de lucruri de făcut.

Doctorul se uită la el şi îi spuse calm:

– Ai de ales. Ori stai în pat şi trăieşti, ori te ridici şi mori.

La început, pensionarii lui MacAllister au fost încîntaţi să o vadă pe acea copilă inocentă venind să adune banii, dar cînd noutatea dispăru, începură să scornească tot felul de scuze:

– Am fost bolnav săptămîna asta şi a trebuit să dau banii pe medicamente...

– Fiul meu îmi trimite bani în fiecare săptămînă, dar acum poşta a întîrziat...

– Am fost nevoit să cumpăr nişte utilaje...

– Săptămîna viitoare voi avea banii cu siguranţă...

Dar fata îşi avea propria viaţă în joc. Ascultă politicoasă şi spuse:

– Îmi pare extrem de rău, dar domnul MacAllister a

spus că banii trebuie daţi astăzi, iar dacă nu-i aveţi, să părăsiţi imediat camera.

Şi, într-un fel, reuşeau să găsească banii necesari.

Lara era de neînduplecat.

– Era mai uşor să tratăm cu tatăl dumitale, mormăi unul din pensionari. El totdeauna era de acord să aştepte cîteva zile.

Pînă la urmă au fost nevoiţi să admire energia fetei.

Dacă Lara îşi închipuise că boala tatălui ei îi va apropia mai mult, se înşelase amarnic. Încerca să îi prevadă fiecare dorinţă, dar cu cît era mai atentă, cu atît mai urît se purta el.

Îi aducea flori proaspete în fiecare zi şi tot soiul de mărunţişuri.

– Pentru numele lui Dumnezeu! strigă el. Mai încetează să te agiţi aşa. N-ai treabă de făcut?

– Am crezut că ai vrea...

– Afară! strigă el şi se întoarse cu faţa la perete.

„Îl urăsc", îşi spuse ea. „Îl urăsc"

La sfîrşitul lunii, cînd Lara intră în biroul lui Sean MacAllister cu plicurile cu banii de pe chirii, acesta spuse după ce îi numără:

– Trebuie să recunosc, domnişoară, că mă surprinzi foarte mult. Te-ai descurcat chiar mai bine

decît tatăl dumitale.

Vorbele acelea erau tulburătoare.

– Vă mulţumesc.

– De fapt, aceasta este prima lună cînd toată lumea a plătit la timp şi complet.

– Deci, tata şi cu mine putem rămîne la pensiune? întrebă Lara nerăbdătoare.

MacAllister o studie o clipă.

– Cred că da. Probabil că îţi iubeşti tatăl foarte mult.

– Pe sîmbăta viitoare, domnule MacAllister.

Capitolul cinci

La şaptesprezece ani, acea copilă uscăţivă şi deşirată se transformă în femeie. Chipul ei purta amprenta strămoşilor scoţieni: pielea strălucitoare, sprîncenele subţiri şi arcuite, ochii de culoarea norilor cenuşii, cascada de păr negru. În plus, o undă de melancolie părea să plutească în jurul ei, urmare a istoriei tragice a unui popor. Era greu să îţi iei privirea de pe chipul Larei Cameron.

Majoritatea pensionarilor nu aveau femei, cu excepţia celor pentru care plăteau la madam Kirstie şi la alte cîteva bordeluri, aşa că tînăra aceea frumoasă

era o ţintă firească pentru ei. Se găsea cîte unul care o înghesuia cîteodată fie în bucătărie, fie în dormitorul lui cînd ea făcea curăţenie şi îi spunea:

– Ce-ar fi să fii drăguţă cu mine, Lara? Aş putea face foarte mult pentru tine.

Sau:

– Nu ai nici un prieten, nu? Lasă-mă să-ţi arăt cum este un bărbat.

Sau:

– Nu ţi-ar plăcea să mergi la Kansas City? Plec săptămîna viitoare şi aş fi foarte bucuros să te iau cu mine.

După ce cîţiva încercară să o convingă să se culce cu ei, ea se duse în camera unde tatăl ei zăcea fără vlagă şi îi spuse:

– Te-ai înşelat, tată. Toţi bărbaţii mă vor.

După care ieşi lăsîndu-l să privească în urma ei.

James Cameron a murit într-o dimineaţă de primăvară, devreme, iar Lara l-a îngropat în cimitirul Grennwood din regiunea Passiondale.

Singura persoană care a mai fost de faţă a fost Bertha. Nu s-a vărsat nici o lacrimă.

Sosi un nou pensionar, un american pe nume Bill Rogers, care avea şaptezeci şi ceva de ani, era chel şi gras, dar căruia îi plăcea foarte mult să stea de vorbă. După cină vorbea mereu cu Lara.

– Eşti prea frumoasă ca să te-nfunzi în orăşelul ăsta nenorocit, îi spuse el. Ar trebui să mergi la

Chicago sau la New York să te distrezi.

– O s-o fac într-o bună zi, zise Lara.

– Ai toată viaţa înainte. Te-ai gîndit ce-ai vrea să faci cu ea?

– Aş vrea să am lucruri.

– Ah, haine frumoase şi...

– Nu. Pămînt. Vreau să am pămînt. Tatal meu nu a avut niciodată nimic. A trăit toată viaţa pe seama favorurilor altora.

Chipul lui Bill Rogers se luminã.

– Am făcut afaceri imobiliare.

– Zău?

– Aveam clădiri peste tot în Vestul Mijlociu. Am avut chiar şi un lanţ de hoteluri odată, spuse el pe un ton melancolic.

– Şi ce s-a întîmplat?

El dădu din umeri.

– Am devenit lacom şi am pierdut tot. Dar a fost excelent atîta timp cît a durat.

După aceea, aproape în fiecare seară stăteau de vorbă despre afacerile imobiliare.

– Cea dintîi regulă în aceste afaceri este BAO, să nu uiţi asta niciodată, îi spuse Rogers.

– Ce înseamnă BAO?

– Banii altor oameni. Ceea ce face ca acest gen de afaceri să fie nemaipomenite este faptul că guvernul îţi acordă o reducere a dobînzilor, în timp ce activele cresc. Cele trei lucruri foarte importante în acest domeniu sînt locul, locul şi locul. O clădire frumoasă ridicată pe o colină este o pierdere de timp. O clădire urîtă în centrul oraşului face din tine un om bogat.

Rogers o învăţă despre ipoteci, refinanţare şi folosirea împrumuturilor bancare. Lara asculta, învăţa şi îşi aducea aminte. Era ca un burete,dornică să absoarbă fiecare fărîmă de informaţie.

Cel mai important lucru pe care i l-a spus Rogers a fost:

– Ştii, Glace Bay are mare nevoie de locuinţe. Este o mare ocazie pentru cineva. Dacă aş fi cu douăzeci de ani mai tînăr...

Din clipa aceea, Lara privi cu alţi ochi Glace Bay, imaginîndu-şi clădiri cu birouri şi locuinţe în locurile virane. Era tulburător dar şi ceva imposibil. Visele ei existau, dar nu avea bani să le prefacă în realitate.

În ziua cînd a plecat, Bill Rogers i-a spus:

– Nu uita – banii altor oameni. Succes, fetiţo.

După o săptămînă, Charles Cohn se instală la pensiune. Era un bărbat scund de vreo şaizeci de ani, îngrijit şi bine îmbrăcat. Stătea la masă cu toţi ceilalţi, dar nu vorbea prea mult. Părea retras în propria lui lume.

O privi pe Lara muncind prin pensiune, totdeauna cu zîmbetul pe buze, niciodată plîngîndu-se.

– Cît aveţi de gînd să rămîneţi la noi? îl întrebă ea.

– Nu sînt sigur. Poate o săptămînă, o lună, două...

Charles Cohn era un mister pentru Lara. Nu semăna deloc cu ceilalţi pensionari. Încercă să îşi închipuie cu ce se ocupa. Cu siguranţă nu era nici miner, nici pescar şi nu arăta nici a negustor. Părea

superior celorlalţi, mai bine educat. Îi spusese Larei că încercase să găsească o cameră la singurul hotel din oraş, dar acesta era plin. Lara observă că nu mînca aproape nimic.

– Dacă aveţi puţine fructe sau ceva legume..., spuse el pe un ton de scuză.

–Ţineţi vreun fel de regim? îl întrebă Lara.

– Într-un fel. Mănînc numai mîncare *cuşer,* dar mă tem că în Glace Bay nu voi găsi aşa ceva.

A doua seară, cînd Charles Cohn se aşează la masă, i se puse în faţă o farfurie cu cotlet de miel. Se uită surprins la Lara.

– Îmi pare rău, dar nu pot să mănînc asta, spuse el. Am crezut că ţi-am explicat...

– Sigur că da, spuse ea zîmbind. Asta este mîncare *cuşer.*

– Poftim?

– Am descoperit o piaţă cu carne pentru *cuşer* în Sydney. *Shochet* de acolo mi-a vîndut asta. Poftă bună. Chiria include şi două mese pe zi. Mîine veţi avea friptură.

Începînd de atunci, ori de cîte ori Lara avea puţin timp liber, Cohn stătea de vorbă cu ea, scoţînd-o din muţenie. Îl impresionau inteligenţa şi spiritul ei independent.

Într-o bună zi, Charles Cohn îi mărturisi cu ce treburi venise la Glace Bay.

– Sînt director la *Continental Supllies.*

Acesta era un renumit lanţ de magazine.

– Mă aflu aici pentru a găsi un loc potrivit pentru noul nostru magazin.

– Ce interesant, spuse Lara, adăugînd în sinea ei: „Ştiam eu că se afla la Glace Bay pentru ceva important." Vreţi să construiţi o clădire?

– Nu. O să găsim pe altcineva care să facă asta. Noi doar închiriem clădirile.

La trei dimineaţa, Lara se trezi brusc dintr-un somn adînc şi se ridică în capul oaselor, inima bătîndu-i nebuneşte. Oare fusese un vis? Nu. Mintea îi lucra febril. Era mult prea tulburată pentru a mai putea dormi.

Cînd Charles Cohn ieşi din camera lui pentru a-şi lua micul dejun o găsi pe Lara aşteptîndu-l.

– Domnule Cohn... ştiu un loc extraordinar, spuse ea repede, iar el o privi uluit.

– Poftim?

– Locul pe care îl căutaţi.

– Ah! Unde?

Dar Lara ocoli întrebarea.

– Daţi-mi voie să vă întreb ceva. Dacă aş avea locul şi v-ar plăcea, şi dacă aş construi o clădire pe el, aţi fi de acord să închiriaţi de la mine pe o perioadă de cinci ani?

El clătină din cap.

– Asta e o întrebare mai degrabă prezumtivă, nu?

– Aţi fi de acord? insistă Lara.

– Lara, ce ştii dumneata despre construirea unei clădiri?

– N-aş construi-o eu personal, ci aş angaja un arhitect şi o firmă bună de construcţii pentru a face

acest lucru.

Charles Cohn o privea cu atenţie.

– Aha. Şi unde se află acest minunat petic de pămînt?

– O să vi-l arăt, spuse ea. Vă rog să mă credeţi, o să vă placă foarte mult. E, pur şi simplu, perfect.

După micul dejun, Lara merse cu Charles Cohn în oraş. La intersecţia străzilor Main şi Commercial, în centrul orăşelului Glace Bay, se afla un teren gol, pe care Cohn îl studiase cu vreo două zile în urmă.

– Acesta este locul la care m-am gîndit, spuse Lara.

Cohn se prefăcea că îl examinează.

– Ai fler. Este o poziţie foarte bună.

Făcuse deja cercetări discrete şi aflase că proprietar era un bancher pe nume Sean MacAllister. Sarcina lui Cohn era să găsească un loc, să aranjeze cu cineva să ridice clădirea şi apoi să închirieze de la proprietar. Pentru companie nu conta cine construia clădirea atîta timp cît aceasta corespundea cerinţelor.

Cohn o studie pe Lara. „E prea tînără", îşi spuse el. „E o idee nebunească. Şi, totuşi..." „Am descoperit o piaţă cu carne pentru *cuşer* în Sydney... Mîine veţi avea friptură"... Avea atîta „rachmones", înţelegere.

Lara spunea emoţionată:

– Dacă aş putea obţine acest teren şi dacă aş construi pe el o clădire aşa cum doriţi dumneavoastră, aţi închiria de la mine pe o perioadă de cinci ani?

El tăcu puţin, după care spuse încet:

– Nu, Lara. Ar fi o închiriere pe o perioadă de zece ani.

Chiar în după-amiaza aceea, Lara se duse la Sean MacAllister. Acesta o privi surprins cînd o văzu intrînd în birou.

– Ai venit cu cîteva zile mai devreme, Lara, astăzi nu-i decît miercuri, îi spuse el.

– Ştiu. Aş vrea să vă rog ceva, domnule MacAllister.

Sean MacAllister o privi atent. „S-a făcut o fată frumoasă. Nu o fată, o femeie". Îi putea zări forma sînilor prin bluza de bumbac pe care o purta.

– la loc, draga mea. Cu ce-ţi pot fi de folos?

Lara era prea tulburată pentru a sta jos.

– Aş dori să fac un împrumut.

Acest lucru îl luă cu totul prin surprindere.

– Poftim?

– Aş vrea să împrumut nişte bani.

El zîmbi cu indulgenţă.

– Nu văd de ce nu. Dacă ai nevoie de o rochie nouă sau ceva de genul ăsta, aş fi foarte bucuros să-ţi...

– Aş vrea să împrumut două sute de mii de dolari.

Zîmbetul de pe chipul lui MacAllister dispăru.

– Asta vrea să fie o glumă?

– Nu, domnule, spuse Lara şi, aplecîndu-se puţin înainte, adăugă sinceră: Aş dori să cumpăr un teren pe care să construiesc o clădire. Există o persoană foarte importantă care este gata să închirieze de la mine pe o perioadă de zece ani. Asta va garanta costul terenului şi al clădirii.

MacAllister o privi încruntat.

– Ai discutat cu proprietarul terenului?

– Asta şi fac în acest moment, zise Lara.

Avu nevoie de o clipă pentru a pricepe.

– Ia stai puţin. Vrei să spui că este un teren care se află în proprietatea mea?

– Da. Este cel de la întretăierea străzilor Main şi Commercial.

– Ai venit aici să împrumuţi bani de la mine pentru a cumpăra terenul meu?

– Lotul acela nu valorează mai mult de douăzeci de mii de dolari, m-am interesat. Eu vă ofer treizeci. Veţi avea un profit de zece mii de dolari la teren plus dobînda la împrumutul de două sute de mii de dolari pe care mi-i veţi da pentru a construi clădirea.

MacAllister scuturâ din cap.

– Îmi ceri să-ţi împrumut două sute de mii de dolari fără nici o garanţie. Nici nu se poate pune problema.

Lara se aplecă mai mult.

– Dar există garanţie. Veţi deţine ipoteca pe clădire şi pe teren. Nu puteţi pierde.

MacAllister o privi în tăcere, gîndindu-se la propunerea ei, după care spuse zîmbind:

– Ai tupeu, să ştii. Dar n-aş putea explica un asemenea împrumut comitetului meu director.

– Nu există un comitet director, spuse Lara.

Zîmbetul lui se transformă într-un rictus.

– Aşa este.

Lara se aplecă înainte şi el îi văzu sînii atingînd marginea biroului.

– Dacă spuneţi da, domnule MacAllister, nu veţi regreta absolut niciodată. Vă promit.

El nu îşi putu lua ochii de la sînii ei.

– Nu eşti deloc ca tatăl dumitale, nu?

– Nu, domnule, spuse ea şi adăugă în gînd categoric: „Absolut deloc".

– Să zicem că aş fi interesat, spuse el cu grijă. Cine este acest chiriaş?

– Se numeşte Charles Cohn şi este director la *Continental Supllies.*

– Reţeaua de magazine?

– Exact.

MacAllister deveni deodată foarte interesat. Lara continuă:

– Vor să construiască aici un magazin mare pentru a oferi utilaje minerilor şi cherestegiilor.

Lui MacAllisterer îi mirosi a succes imediat.

– Unde l-ai cunoscut pe omul ăsta? întrebă el nonşalant.

– Locuieşte la pensiunea noastră.

– Înţeleg. Lasă-mă să mă mai gîndesc, Lara. Mai vorbim mîine.

Lara aproape că tremura de emoţie.

– Vă mulţumesc, domnule MacAllister. N-o să vă pară rău.

– Nu, nu cred că o să-mi pară rău, spuse el zîmbind.

În după-amiaza aceea, Sean MacAllister se duse la pensiune să stea de vorbă cu Charles Cohn.

– Am trecut să vă urez bun venit la Glace Bay,

spuse MacAllister. Mă numesc MacAllister. Sînt proprietarul băncii din acest oraş. Am auzit că vă aflaţi în orăşelul nostru, dar n-ar trebui să staţi la pensiunea mea, ci la hotelul meu. Este mult mai confortabil.

– Era plin, îi explică Cohn.

– Asta pentru că nu ştiam cine sînteţi.

– Şi cine sînt, mă rog? întrebă domnul Cohn cu un glas plăcut.

– Haideţi, să nu ne ascundem după degete, domnule Cohn, spuse MacAllister zîmbind. Zvonurile circulă. Am înţeles că v-ar interesa să închiriaţi o clădire care ar putea fi construită pe un loc care îmi aparţine.

– Care anume?

– Cel de la intersecţia străzilor Main şi Commercial. E-un amplasament nemaipomenit, nu? Nu cred că va fi greu să ajungem la o înţelegere.

– Dar m-am înţeles deja cu cineva.

Sean MacAllister începu să rîdă.

– Cu Lara? E drăguţică, nu? Ce-ar fi să veniţi la mine la bancă şi să semnăm un contract?

– Nu cred că înţelegeţi, domnule MacAllister. Am spus că m-am înţeles deja cu cineva.

– Cred că dumneavoastră nu înţelegeţi, domnule Cohn. Nu Lara este proprietara acelui teren, ci eu.

– Dar încearcă să-l cumpere de la dumneavoastră, nu?

– Da, dar eu nu sînt obligat să i-l vînd.

– Iar eu nu sînt obligat să folosesc acel teren. Am mai văzut încă trei care sînt la fel de bune. Vă mulţumesc că aţi trecut pe aici.

Sean MacAllister îl privi cîtva timp.

– vreţi să spuneţi că... vorbiţi serios?

– Foarte. Nu fac niciodată o afacere care să nu fie excelentă şi niciodată nu îmi calc cuvîntul.

– Dar Lara habar nu are de construcţii. Ea...

– Are de gînd să găsească oameni care au habar. Bineînţeles că noi vom avea ultimul cuvînt.

Bancherul căzu pe gînduri.

– Este adevărat că *Continental Supllies* este gata să închirieze pe o perioadă de zece ani?

– Absolut.

– Înţeleg. Atunci, în aceste condiţii, eu... Lăsaţi-mă să mă mai gîndesc.

Cînd Lara sosi la pensiune, Charles Cohn îi spuse de întrevederea cu bancherul.

Lara era supărată.

– Vreţi să spuneţi că domnul MacAllister a acţionat prin spatele meu şi...

– Nu-ţi face griji, c să încheie afacerea cu tine, o asigură el.

– Credeţi, într-adevăr?

– Doar e bancher. Face afaceri ca să scoată un profit.

– Şi dumneavoastră? De ce faceţi asta pentru mine? întrebă ea.

Îşi pusese şi el aceeaşi întrebare. „Pentru că eşti teribil de tînără," îşi spuse el. „Pentru că locul tău nu este în acest oraş. Pentru că aş fi vrut să am o fată ca tine".

Dar nu rosti cu glas tare nici unul din aceste lucruri.

– Nu am nimic de pierdut, Lara. Am mai găsit nişte locuri care ar fi la fel de bune. Dacă poţi obţine acest teren, mi-ar face plăcere să fac asta pentru tine. Pentru compania mea nu are importanţă cu cine fac afaceri. Dacă reuşeşti să obţii împrumutul şi sînt de acord cu constructorul, începem lucrul.

Lara cunoscu un sentiment de mare bucurie.

– Nu... nu ştiu cum să vă mulţumesc. O să mă duc la domnul MacAllister şi...

– Dacă aş fi în locul tău, nu m-aş duce, o sfătui Cohn. Lasă-l pe el să vină la tine.

Ea păru îngrijorată.

– Şi dacă nu...?

– Va veni, spuse Cohn zîmbind.

După aceea îi dădu o hîrtie tipărită.

– Acesta este contractul de închiriere pe zece ani de care am vorbit. Se subînţelege, desigur, că va trebui să ţii cont de cerinţele noastre în privinţa clădirii, adăugă el şi îi dădu un set de schiţe. Acestea sînt specificaţiile noastre.

Lara îşi petrecu noaptea studiind paginile care conţineau desene şi instrucţiuni.

A doua zi dimineaţă, Sean MacAllister îi telefonă.

– Poţi veni pînă la mine, Lara?

Inima ei bătea cu putere.

– Sînt acolo într-un sfert de oră.

O aştepta.

– M-am gîndit la ceea ce am discutat, spuse MacAllister. Aş avea nevoie de un acord scris din partea domnului Cohn în legătură cu închirierea pe o

perioadă de zece ani.

– Îl am deja, spuse ea şi scoase contractul din poşetă.

Sean MacAllister îl examină cu atenţie.

– Pare să fie în ordine.

– Înseamnă că ne-am înţeles? întrebă Lara ţinîndu-şi răsuflarea.

MacAllister scutură din cap.

– Nu.

– Dar am crezut...

Degetele lui băteau arogant pe birou.

– Ca să-ţi spun drept, nu mă grăbesc deloc să vînd acel teren, Lara. Cu cît îl ţin mai mult, cu atît devine mai valoros.

Ea îl privi şocată.

– Dar aţi...

– Cererea ta este absolut nebunească. Nu ai nici un pic de experienţă. Mi-ar trebui un motiv cît se poate de deosebit pentru a-ţi acorda acest împrumut.

– Nu înţe... ce fel de motiv?

– Hai să zicem... o mică răsplată. Ia spune-mi, Lara, ai avut vreodată vreun iubit?

Întrebarea o luă cu totul prin surprindere.

– Ăăăă... nu, spuse ea simţind că afacerea îi scapă din mîini. Dar ce legătură are...?

MacAllister se aplecă în faţă.

– O să fiu sincer cu tine, Lara. Te găsesc foarte atrăgătoare. Aş vrea să mă culc cu tine. Asta înseamnă...

– Ştiu foarte bine ce înseamnă, spuse ea iar chipul îi devenise de piatră.

– Ia lucrurile aşa. Asta e şansa ta de a face ceva,

nu? De a avea ceva, de a fi cineva. De a-ţi dovedi ţie însăţi că nu eşti ca tatăl tău.

Lara era ameţită.

– Probabil că nu ţi se va mai oferi o asemenea şansă, Lara. Poate ai nevoie de ceva timp ca să te gîndeşti...

– Nu.

Propriul glas îi sună straniu în urechi.

– Îţi pot da răspunsul chiar acum, spuse ea şi îşi apăsă mîinile cu putere de ambele părţi ale trupului pentru a nu mai tremura.

Întregul ei viitor, viaţa ei, atîrnau de cuvintele pe care avea să le rostească.

– O să mă culc cu tine.

Rînjind, MacAllister se ridică şi veni spre ea cu braţele întinse.

– Nu acum, spuse Lara. După ce văd contractul.

A doua zi Sean MacAllister îi dădu Larei un contract pentru împrumutul bancar.

– Este un contract foarte simplu, draga mea. E un împrumut de două sute de mii de dolari rambursabili în zece ani cu o dobîndă de opt la sută, spuse el şi îi dădu un stilou. Poţi să semnezi aici pe ultima pagină.

– Aş vrea să-l citesc mai întîi, dacă nu te superi, spuse Lara şi se uită la ceas. Dar nu am timp acum. Îl pot lua cu mine? Ţi-l aduc mîine înapoi.

Sean MacAllister dădu din umeri.

– Foarte bine, zise el şi apoi adăugă mai încet: în

legătură cu micuţa noastră întîlnire. Sîmbăta viitoare trebuie să mă duc la Halifax. M-am gîndit că poate vom merge împreună.

Lara observă zîmbetul acela insinuant şi îi veni rău de la stomac.

– Bine, zise ea în şoaptă.

– Bun. Semnezi contractul, mi-l aduci înapoi şi începem afacerea, spuse el şi o clipă deveni gînditor. O să ai nevoie de un constructor bun. Cunoşti *Compania de Construcţii Nova Scotia?*

Chipul Larei se lumină.

– Da. Îl cunosc pe şeful lor, pe Buzz Steele.

Ridicase cele mai mari clădiri din Glace Bay.

– Bun. Lucrează foarte bine. Eu însumi i-aş recomanda.

– O să vorbesc cu Buzz chiar mîine.

În seara aceea, Lara îi arătă contractul lui Charles Cohn. Nu îndrăzni să îi spună şi despre înţelegerea personală pe care o încheiase cu MacAllister, pentru că îi era prea ruşine. Cohn citi contractul cu atenţie şi cînd termină i-l înapoie Larei.

– Eu te-aş sfătui să nu semnezi asta.

Ea era dezamăgită.

– De ce?

– Există aici o clauză care prevede ca această clădire să fie terminată pînă în ziua de 31 decembrie, altfel titlul revine băncii. Cu alte cuvinte, clădirea îi va aparţine lui MacAllister, iar compania mea va închiria

de la *el*. Dacă pierzi, tot eşti obligată să rambursezi împrumutul cu dobînda respectivă. Spune-i să schimbe asta.

Cuvintele lui MacAllister îi mai răsunau încă Larei în urechi. „Nu mă grăbesc deloc să vînd acest teren. Cu cît îl păstrez mai mult, cu atît devine mai valoros."

Lara scutură din cap.

- N-o să vrea.

- Atunci rişti foarte mult, Lara. Ai putea să nu reuşeşti şi să rămîi şi cu o datorie de două sute de mii de dolari plus dobînda.

– Dar dacă termin clădirea la termen...

– Aceasta e un mare „dar". Cînd te apuci să construieşti o clădire, te afli la mîna altora. Ai rămîne surprinsă dacă ai şti cîte lucruri pot să nu meargă bine.

– Este o companie de construcţii foarte bună la Sydney. Au construit multe din clădirile de aici şi îl cunosc pe şeful lor. Dacă el va spune că poate termina clădirea la termen, vreau să continui.

Dorinţa disperată din glasul ei îl făcu pe Cohn să lase la o parte orice îndoială.

– Bine, vorbeşte cu el, zise în cele din urmă.

Lara îl găsi pe Buzz Steele plîmbîndu-se pe grinzile unei clădiri de cinci etaje pe care o ridica în Sydney. Steele era un bărbat de vreo patruzeci de ani, cărunt şi cu experienţă, care o întîmpină pe Lara cu căldură.

– Ce surpriză plăcută, spuse el. Cum de-au lăsat o fată frumoasă ca tine să iasă din Glace Bay?

–.Am fugit, îi spuse Lara. Am ceva de lucru pentru dumneata, domnule Steele.

El zîmbi.

– Zău? Ce construim – o căsuţă pentru păpuşi?

– Nu, spuse ea şi scoase schiţele pe care i le dăduse Charles Cohn. Asta e clădirea.

Buzz Steele le studie o clipă, după care îşi ridică privirea surprins.

– Dar este ceva cît se poate de serios. Ce legătură are cu tine?

– Eu am încheiat afacerea, spuse Lara cu mîndrie. Clădirea va fi a mea.

Steele fluieră uşor.

– Bravo, draga mea.

– Numai că ar fi vreo două probleme.

– Ah?

– În primul rînd, clădirea trebuie terminată pînă la 31 decembrie, altfel titlul revine băncii şi, în al doilea rînd, nu trebuie să coste mai mult de o sută şaptezeci de mii de dolari. Se poate?

Steele se uită din nou la schiţe. Lara îl văzu cum calcula în gînd. În cele din urmă îl auzi spunînd:

– Se poate.

Lara abia se abţinu să nu strige de bucurie.

– Atunci ne-am înţeles.

Îşi strînseră mîinile.

– Eşti cel mai frumos şef pe care l-am avut vreodată, spuse Buzz Steele.

– Mulţumesc. Cît de repede poţi începe?

– O să vin mîine în Glace Bay să văd locul. O să-ţi

fac o clădire de care să fii mîndră.

Lara plecă cu senzaţia că îi crescuseră aripi.

Se întoarse la Glace Bay şi îi dădu vestea lui Charles Cohn.

– Eşti sigură că această companie este de bază, Lara?

– Ştiu că este, îl asigură ea. Au ridicat clădiri şi aici şi în Halifax şi...

Entuziasmul ei era molipsitor.

Cohn zîmbi.

– Bine, atunci mi se pare că am început afacerea.

– Aşa e, nu? spuse Lara radiind de bucurie, dar cînd îşi aminti de înţelegerea cu Sean MacAllister, zîmbetul îi dispăru.

„Sîmbăta viitoare trebuie să mă duc la Halifax. M-am gîndit că poate vom merge împreună." Pînă sîmbătă nu mai erau decît două zile.

Lara semnă contractele a doua zi dimineaţa. Privind-o cum ieşea din biroul său, Sean MacAllister era foarte încîntat de sine. Nu avea deloc de gînd să o lase să aibă clădirea şi aproape că rîse cu glas tare de naivitatea ei. Avea să îi împrumute banii, dar era ca şi cum şi-i împrumuta lui însuşi. Se gîndi cum avea să facă dragoste cu acel trup tînăr minunat şi începu să aibă o erecţie.

Lara nu mai fusese la Halifax decît de două ori. În comparaţie cu Glace Bay, era un oraş aglomerat, plin de trecători, automobile şi prăvălii încărcate de mărfuri. Sean MacAllistar o duse la un motel de la marginea oraşului. Opri în parcare şi o bătu uşor pe genunchi.

– Aşteaptă aici pînă mă duc să fac înregistrarea, scumpa mea.

Lara rămase în maşină, cuprinsă de panică. „Mă vînd" îşi spuse ea. „Ca o tîrfă. Dar este tot ce pot să vînd şi, cel puţin, consideră că valorez două sute de mii de dolari. Tata nu a văzut în viaţa lui două sute de mii de dolari. A fost totdeauna prea..."

Portiera se deschise şi ea îl văzu pe MacAllister rînjind.

– Totul e aranjat. Hai să mergem.

Lara descoperi deodată că îi era greu să respire. Inima îi bătea atît de tare încît avea impresia că îi sare din piept. „O să fac un infarct" îşi spuse ea.

– Lara..., zise el privind-o ciudat. Te simţi bine?

„Nu. Mor. Mă vor duce la spital şi voi muri acolo. Virgină."

– Da, mă simt bine, zise ea.

Coborî încet din maşină şi îl urmă pe MacAllister într-o baracă cenuşie, care conţinea un pat, două scaune, o măsuţă de toaletă veche şi o baie mică.

Parcă trăia un coşmar.

– E prima oară, deci? spuse MacAllister.

Ea se gîndi la băieţii de la şcoală care o mîngîia-

seră, îi sărutaseră sînii şi încercaseră să îşi strecoare mîinile între picioarele ei.

– Da, spuse ea.

– Eh, nu trebuie să fii nervoasă. Sexul este lucrul cel mai natural din lume.

Lara se uită la el cum începe să se dezbrace. Avea un trup durduliu.

– Dezbracă-te, îi ordonă el.

Încet, Lara îşi scoase bluza, fusta şi pantofii. Rămase în sutien şi bikini.

MacAllister se uită la ea şi se apropie.

– Ştiai că eşti frumoasă, nu?

Ea îi simţi tăria bărbătească lipită de trup. MacAllister o sărută pe gură şi ea simţi dezgust.

– Scoate şi restul, spuse el repede, după care se duse lîngă pat şi îşi dădu jos slipul. Penisul îi era tare şi roşu.

„N-o să poată intra în mine," îşi spuse ea. „Mă va ucide."

– Grăbeşte-te.

Lara îşi scoase încet sutienul şi bikinii.

– Dumnezeule, eşti fantastică, spuse el. Vino încoace.

Lara se duse lîngă pat şi se aşeză. MacAllister îi strînse sînii cu putere făcînd-o să ţipe de durere.

– A fost bine, nu? A venit vremea să cunoşti şi tu un bărbat, zise el şi după ce o împinse pe spate, îi îndepărtă picioarele.

Lara intră deodată în panică.

– Dar nu am nimic, spuse ea. Adică... aş putea să rămîn însărcinată.

– Nu-ţi face griji, nu-mi voi da drumul în tine, îi

promise el.

O clipă după aceea, Lara îl simţi intrînd şi provocîndu-i durere.

– Stai! strigă ea. Eu...

Dar MacAllister nu se opri. Îşi făcu loc în ea şi durerea era înfiorătoare. Acum împingea şi mai tare, şi mai tare şi Lara îşi duse mîna la gură ca să nu ţipe. „O să se termine într-o clipă," îşi spuse ea, „şi clădirea va fi a mea. Şi, pe urmă. pot construi încă o clădire şi încă una.. "

Durerea devenea insuportabilă.

– Mişcă-ţi fundul. strigă MacAllister. Nu sta acolo nemişcată. Mişcă.

Ea încercă să se mişte, dar era imposibil. Durerea era prea puternică.

Deodată, MacAllister scoase un geamăt şi Lara îi simţi trupul zvîcnind. Scoase un suspin satisfăcut şi se prăbuşi vlăguit peste ea.

Lara era îngrozită.

– Ai spus că n-o să...

El se ridică în coate şi spuse cu sinceritate:

– Draga mea, n-am putut să mă opresc, eşti atît de frumoasă. Dar nu-ţi face griji. Dacă rămîi însărcinată, cunosc un doctor care se va ocupa de tine.

Lara îşi întoarse faţa ca`el să nu îi poată vedea repulsia. Se duse la baie, simţind durere şi sîngerînd. Lăsă apa caldă să îi şiroiască pe trup în timp ce îşi spunea: „S-a terminat. Am făcut-o. Terenul e al meu. O să fiu bogată."

Acum nu mai trebuia decît să se îmbrace, să se întoarcă la Glace Bay şi să pornească lucrările de construcţie a clădirii.

Cînd ieşi din baie îl auzi pe Sean MacAlliste spunînd:

– A fost atît de bine, încît o s-o mai facem o dată.

Capitolul şase

Charles Cohn inspectase cinci clădiri ridicate de *Compania de Construcţii Nova Scoţia.*

– Sînt foarte buni, îi spuse el Larei după aceea. N-ar trebui să ai nici o problemă cu ei.

Acum, Lara, Charles Cohn şi Buzz Steele examinau terenul cu pricina.

– Este perfect. spuse Buzz Steele Măsurătorile arată că sînt paisprezece mii cinci sute de metri pătraţi. Va încăpea foarte bine clădirea de şase mii de metri pătraţi pe care o doriţi

– Puteţi termina clădirea pînă la 31 decembrie?

întrebă Charles Cohn hotărît să o protejeze pe Lara.

– Mai repede chiar, spuse Steele. Vă pot promite că va fi gata pînă în Ajunul Crăciunului.

Lara era în culmea fericirii.

– Cît de repede puteţi începe?

– O să-mi aduc echipa pe la jumătatea săptămînii viitoare

Lara a simţit cea mai mare emoţie urmărind ridicarea clădirii. Era acolo în fiecare zi.

Cohn se întrebă dacă ea îşi dădea seama într-adevăr în ce intra.

Primii care au pus piciorul pe şantier au fost topografii. Ei au stabilit graniţele geometrice legale ale proprietăţii şi au fixat puncte de reper în fiecare colţ, vopsite într-o culoare fluorescentă pentru o mai uşoară identificare. Munca topografilor a durat două zile, iar a doua zi, devreme. a apărut utilajul greu de excavare a pămîntului.

Lara era acolo aşteptînd.

– Acum ce se mai întîmplă? îl întrebă ea pe Buzz Steele.

– Curăţăm şi săpăm.

– Ce înseamnă asta? îl întrebă ea privindu-l.

– Se vor scoate rădăcinile de copaci şi se va nivela cît de cît.

Următorul utilaj care sosi fu cel pentru săparea fundaţiei, apoi ţevile utilitare şi cele pentru drenaj.

Toţi cei de la pensiune aflaseră deja ce se întîmpla

şi acest lucru reprezenta un subiect principal de discuţie în timpul meselor de dimineaţă şi de seară. Se bucurau cu toţii pentru Lara.

– Ce se mai întîmplă? întrebau ei.

Ea devenea din ce în ce mai expertă.

– Azi dimineaţă s-au montat conductele subterane. Mîine vor începe să pună scheletul de lemn şi beton, aşa încît să poată fixa barele de oţel în schele, spuse ea zîmbind. Înţelegeţi?

Turnarea cimentului a fost următorul pas, iar după încheierea lucrărilor la fundaţie, au început să vină camioane mari încărcate cu cherestea şi echipe de tîmplari s-au apucat să asambleze cercevelele din lemn. Zgomotul era îngrozitor, dar pentru Lara era ca o muzică. Peste tot se auzeau numai ciocanele lovind ritmic şi zumzăitul fierăstraielor electrice. După două săptămîni, zidurile punctate cu deschizături pentru gemuri şi uşi erau înălţate.

Pentru trecători, clădirea era o amestecătură de lemn şi oţel, dar pentru Lara erau cu totul altceva. Era visul ei care devenea realitate. În fiecare dimineaţă şi seară se ducea în centru să vadă ce se construise. „E a mea", îşi spunea ea. „Această clădire îmi aparţine".

După întîmplarea cu MacAllister, Lara fusese îngrozită la gîndul că ar fi putut rămîne însărcinată şi numai această idee îi făcea greaţă. Cînd îi veni ciclul răsuflă extrem de uşurată. „Acum nu trebuie să mă mai gîndesc decît la clădirea mea."

Continuă să adune chiriile pentru Sean MacAllister numai fiindcă avea nevoie de un acoperiş, dar trebuia să se întărească pentru a intra în biroul lui.

– Ne-am simţit bine la Halifax, nu-i aşa, draga mea? Ce-ar fi să o mai facem?

– Sînt ocupată cu construirea clădirii, spuse ea cu fermitate.

Ritmul activităţii începu să crească din momentul în care echipele de tinichigii, dulgheri şi cei care ridicau acoperişul au început să lucreze toţi odată, iar numărul oamenilor, materialelor şi camioanelor s-a triplat.

Charles Cohn plecase din Glace Bay, dar îi telefona săptămînal.

– Cum mai merge lucrul? o întrebase cînd sunase ultima oară.

– Excelent! spuse Lara cu entuziasm.

– E la termen?

– Înainte de termen.

– Minunat. Acum pot să-ţi spun că n-am fost sigur că vei reuşi.

– Dar, oricum, mi-ai oferit o şansă. Îţi mulţumesc, Charles.

– Un serviciu cere altul în schimb. Nu uita că dacă nu ai fi fost tu aş fi murit de foame.

Din cînd în cînd, Sean MacAllister ise apropia de Lara pe şantier.

– Totul merge bine, nu?

– Da, spuse Lara.

MacAllister părea sincer încîntat, ceea ce o făcu să îşi spună: „Domnul Cohn se înşela în privinţa lui. Nu încearcă deloc să profite de mine."

La sfîrşitul lui noiembrie, construcţia înainta rapid. Ferestrele şi uşile erau la locurile lor, iar pereţii exteriori erau montaţi. Structura era gata să primească reţeaua de nervi şi artere.

Luni, în prima săptămînă a lunii decembrie, lucrul începu să se încetinească. Lara se duse la şantier într-o dimineaţă şi nu găsi decît doi oameni care nici ei nu păreau să facă cine ştie ce.

– Unde sînt ceilalţi astăzi? întrebă Lara.

– Au altceva de lucru, explică unul din ei. Vor veni mîine.

Dar a doua zi nu mai era nimeni.

Lara luă un autobuz şi se duse la Halifax pentru a vorbi cu Buzz Steele.

– Ce se întîmplă? îl întrebă ea. Lucrul a încetat complet.

– Nu ai de ce să-ţi faci griji, o asigură Steele. Avem o problemă la o altă lucrare şi a trebuit să-mi retrag oamenii temporar

– Cînd se vor întoarce?

– Săptămîna viitoare. Vom fi gata la termen.

– Buzz, ştii cît de mult înseamnă asta pentru mine.

– Sigur, Lara.

– Dacă această clădire nu e gata la timp, o pierd.

Pierd tot.

– Nu-ţi face griji, fetiţo. N-o să las să se întîmple aşa ceva.

După ce plecă, Lara avu un sentiment de nelinişte.

Săptămîna următoare, muncitorii tot nu apărură, aşa că se duse la Halifax pentru a vorbi cu Steele.

– Îmi pare rău, dar domnul Steele nu este aici, spuse secretara.

– Trebuie neapărat să vorbesc cu el. Cînd se întoarce?

– Este plecat din oraş cu o lucrare. Nu ştiu cînd se va întoarce.

Lara simţi un început de panică.

– Este vorba de ceva foarte important, insistă Lara. Construieşte o clădire pentru mine, care trebuie să fie gata peste trei săptămîni.

– Eu una nu mi-aş face griji, domnişoară Cameron. Dacă domnul Steele a spus că va fi gata, va fi gata.

– Dar nu se întîmplă absolut nimic, strigă Lara. Nimeni nu mai lucrează.

– Doriţi să vorbiţi cu domnul Ericksen, asistenul său?

– Da, vă rog.

Ericksen era un uriaş, lat în umeri şi politicos, care radia siguranţă.

– Ştiu de ce vă aflaţi aici, dar Buzz mi-a spus să vă asigur că nu aveţi de ce să vă faceţi griji, îi zise el. Stăm puţin pe loc cu clădirea dumneavoastră din cauza unor probleme ivite la vreo două construcţii mari de care ne ocupăm, dar clădirea dumneavoastră nu mai are decît trei săptămîni pînă va fi terminată.

– Mai sînt totuşi atîtea lucruri de făcut...

– Nu vă faceţi griji. O să trimitem acolo o echipă luni dimineaţă.

– Vă mulţumesc, spuse ea uşurată. Îmi pare rău că v-am deranjat, dar sînt puţin cam agitată. Este o afacere foarte importantă pentru mine.

– Nu-i nici o problemă, spuse Ericksen zîmbind. Duceţi-vă acasă şi staţi liniştită. Vă aflaţi pe mîini bune.

Luni dimineaţă tot nu apăru nici un muncitor pe şantier. Lara era înnebunită. Îl sună pe Charles Cohn.

– Oamenii au încetat lucrul şi nu pot să-mi dau seama de ce, îi spuse ea. Fac tot timpul promisiuni pe care nu şi le ţin.

– Cum se numeşte compania, *Nova Scotia*?

– Exact.

– Te sun eu mai tîrziu, spuse Cohn.

Două ore mai tîrziu îi telefonă.

– Cine ţi-a recomandat *Compania de Construcţii Nova Scotia*?

Ea căută să îşi aducă aminte.

– Sean MacAllister.

– Nu mă mir. El este proprietarul companiei, Lara.

Ea simţi deodată că leşină.

– Şi a oprit oamenii ca să nu termine la timp...?

– Mă tem că aşa se pare.

– Oh, Doamne.

– Este un *„nahash tzefa"* – un şarpe veninos.

Era prea curînd pentru a-i spune că el o

prevenise. Nu spuse decît:

– Poate... poate că o să se întîmple totuşi ceva.

Admira curajul şi ambiţia fetei şi îl dispreţuia pe Sean MacAllister, dar nu avea cum să-i fie de ajutor. Nu putea face absolut nimic.

Lara nu dormi toată noaptea gîndindu-se la prostia de care dăduse dovadă. Clădirea pe care ea o ridicase, avea să îi aparţină acum lui Sean MacAllister, iar ea va rămîne cu o datorie extraordinară pentru rambursarea căreia va trebui să muncească tot restul vieţii. Gîndul cum ar fi putut MacAllister să îi ceară să plătească o făcu să se cutremure.

Cînd se trezi, se duse la Sean MacAllister.

– Bună dimineaţa, draga mea. Arăţi minunat astăzi.

Lara trecu direct la subiect.

– Am nevoie de o prelungire a termenului. Clădirea nu va fi gata pînă pe 31.

MacAllister se rezemă de spătarul fotoliului şi se încruntă.

– Zău? Asta-i o veste proastă, Lara.

– Am nevoie de încă o lună.

MacAllister oftă.

– Mă tem că acest lucru este imposibil. Ah, draga mea, nu. Ai semnat un contract. O înţelegere e o înţelegere.

– Dar...

– Îmi pare rău, Lara. Pe 31 clădirea intră în posesia băncii.

Cînd cei de la pensiune aflară ce se întîmpla, se înfuriară.

– Ticălosul ăla nenorocit! strigă unul din ei. Nu-ţi poate face una ca asta.

– A şi făcut-o, spuse Lara cu disperare în glas. S-a terminat.

– O să-l lăsăm să facă asta?

– La naiba, nu. Cît ţi-a mai rămas – trei săptămîni?

Lara clătină din cap.

– Mai puţin. Două săptămîni şi jumătate.

Omul se întoarse spre ceilalţi.

– Haideţi să mergem să aruncăm o privire la clădirea aia.

– La ce bun...?

– Vom vedea.

În curînd, jumătate de duzină de pensionari se aflau pe şantier examinînd construcţia cu atenţie.

– Nu s-a făcut instalaţia de apă, spuse unul din ei.

– Nici cea electrică.

Stăteau acolo tremurînd în vîntul rece de decembrie şi discutînd despre ce mai trebuia făcut.

Unul din ei se întoarse apoi spre Lara.

– Bancherul tău e un tip extrem de viclean. A lăsat să se termine aproape întreaga construcţie ca să nu aibă prea mult de făcut cînd contractul tău va expira, spuse el după care adăugă adresîndu-se celorlalţi: Eu

aş zice că s-ar putea face totul în două săptămîni şi jumătate.

Aprobară cu toţii în cor.

Lara era uluită.

– Dar nu înţelegeţi. Muncitorii nu vor veni la lucru.

– Ascultă, fetiţo, la pensiune există instalatori, tîmplari şi electricieni şi avem o mulţime de prieteni în oraş care se pot ocupa de restul.

– Dar nu am cu ce să vă plătesc, spuse Lara. Domnul MacAllister nu-mi va da...

– Va fi cadoul nostru de Crăciun pentru tine.

Ce s-a întîmplat după aceea a fost incredibil. Vestea s-a răspîndit foarte repede în Glace Bay şi muncitorii constructori care lucrau în alte părţi au venit să arunce o privire clădirii Larei. Jumătate din ei se aflau acolo fiindcă o plăceau pe Lara, jumătate pentru că avuseseră unele probleme cu Sean MacAllister şi îl urau.

– Haideţi să-l aranjăm pe ticălos, spuseră ei.

Treceau pe acolo să dea o mînă de ajutor după ce terminau lucrul şi munceau pînă după miezul nopţii sîmbăta şi duminica, astfel încît zgomotul începu să se audă din nou, umplînd aerul cu sunete încîntătoare. Încheierea la vreme deveni o provocare şi, în curînd, clădirea se umplu de tîmplari, electricieni şi instalatori, care munceau cu toţii cu rîvnă. Cînd Sean MacAllister auzi ce se întîmpla se duse repede pe şantier.

Rămase locului surprins.

– Ce se întîmplă aici? întrebă el. Aceştia nu sînt oamenii mei.

– Sînt ai mei, spuse Lara sfidătoare. În contract nu

scrie că nu-i pot folosi pe oamenii mei.

– Păi, eu..., se bîlbîi MacAllister. Clădirea asta ar trebui să fie conform cerinţelor.

– Va fi, îl asigură ea.

Clădirea fu gata cu o zi înainte de Revelion. Se profila mîndră pe albastrul cerului, solidă şi puternică şi era cel mai frumos lucru pe care Lara îl văzuse vreodată. O privea uluită.

– Este a ta, spuse unul din muncitori cu mîndrie în glas. Dăm o petrecere sau nu?

În seara aceea păru că întregul Glace Bay sărbătorea înălţarea primei clădiri a Larei Cameron.

Era începutul.

De atunci nimic nu i-a mai stat în cale Larei. Mintea îi era plină de idei.

– Noii tăi angajaţi au nevoie de locuinţe în Glace Bay, îi spuse ea lui Charles Cohn. Aş vrea să construiesc case pentru ei. Ce zici, te interesează?

– Mă interesează chiar foarte mult, spuse el dînd aprobator din cap.

Lara se duse la un bancher din Sydney şi împrumută destui bani pentru finanţarea noului proiect.

Cînd construirea caselor se termină, Lara îi spuse lui Charles Cohn:

– Ştii de ce mai are nevoie oraşul ăsta, Charles? Căsuţe pentru turiştii care vin aici vara să pescuiască. Ştiu un loc minunat în apropierea golfului unde aş putea construi...

Charles Cohn deveni consilierul financiar neoficial al Larei şi în următorii trei ani, Lara a înălţat o clădire cu birouri, jumătate de duzină de căsuţe pe ţărmul mării şi un centru comercial. Băncile din Sydney şi Halifax erau bucuroase să îi împrumute bani.

După doi ani, cînd Lara îşi vîndu proprietăţile imobiliare însumă trei milioane de dolari. Avea douăzeci şi unu de ani.

A doua zi îşi luă rămas bun de la Glace Bay şi se îndreptă spre Chicago.

Capitolul şapte

Chicago era o adevărată revelaţie. Halifax fusese cel mai mare oraş pe care Lara îl văzuse vreodată, dar părea un mic cătun pe lîngă gigantul Vestului Mijlociu. Chicago era un oraş extrem de zgomotos, aglomerat şi plin de viaţă, unde parcă toată lumea se grăbea să ajungă la o destinaţie importantă.

Lara luă un apartament la hotelul *Stevens* Se uită cu mare atenţie la femeile frumos îmbrăcate care se plimbau prin hol şi deveni deodată conştientă de hainele pe care le purta. „La Glace Bay, da", îşi spuse ea. „Dar la Chicago, nu". A doua zi dimineaţa intră în

acţiune. Se duse la *Kane's* şi *Ultimo* pentru rochii, la *Joseph's* pentru pantofi, la *Saks Fifth Avenue* şi *Marshall Field's* pentru lenjerie, la *Trabert* şi *Hoeffer* pentru bijuterii şi la *Ware* pentru o haină din blană de nurcă. De fiecare dată cînd cumpăra ceva parcă îşi auzea tatăl spunînd: „Eu nu-s făcut din bani. Du-te şi ia-ţi ceva de la *Citadela Armatei Salvării*". Înainte să termine cu cumpărăturile, dulapurile ei din apartamentul de la hotel erau pline cu lucruri fumoase.

După aceea, Lara cercetă paginile galbene ale cărţii de telefon la rubrica *„Agenţi imobiliari"*. Îl alese pe cel care avea cea mai mare reclamă, *Parker & Associates*. Telefonă şi ceru să i se dea legătura cu domnul Parker.

– Cine să îi spun că întreabă?

– Lara Cameron.

O clipă mai tîrziu, o voce spuse:

– Bruce Parker la telefon. Cu ce vă pot fi de folos?

– Caut un loc unde să pot construi un hotel nou şi frumos, spuse Lara.

Glasul de la celălalt capăt al firului deveni mai cald.

– Păi, noi sîntem experţi în astfel de lucruri, doamnă Cameron.

– Domnişoară Cameron.

– Bun. V-aţi gîndit la vreo zonă anume?

– Nu. Ca să fiu sinceră, nu prea cunosc oraşul Chicago.

– Asta nu e o problemă. Sînt sigur că putem găsi ceva interesant pentru dumneavoastră. Aşa,ca să-mi fac o idee în legătură cu ce anume doriţi, de ce sumă dispuneţi?

– Trei milioane de dolari, spuse Lara cu mîndrie în glas.

Urmă un moment mai lung de tăcere.

– Trei milioane de dolari?

– Exact.

– Şi vreţi să construiţi un hotel nou şi frumos?

– Da.

Un alt moment de tăcere.

– Vă interesează să construiţi sau să cumpăraţi ceva într-o zonă mai retrasă a oraşului, domnişoară Cameron?

– Bineînţeles că nu, spuse Lara. Ceea ce am de gînd este exact opusul. Aş vrea să construiesc un hotel de lux într-o zonă frumoasă care...

– Cu trei milioane de dolari? făcu Parker chicotind. Mă tem că nu vă putem fi de ajutor.

– Mulţumesc, zise Lara şi închise telefonul spunîndu-şi că, evident, nu sunase la cine trebuie.

Reveni la paginile galbene şi mai dădu vreo şase telefoane. Pe la sfîrşitul după-amiezei, se văzu nevoită să accepte realitatea. Nici unul din agenţi nu era interesat să încerce să găsească un loc unde ea să construiască un hotel cu trei milioane de dolari. Îi oferiseră o mulţime de sugestii, care toate se rezumau la acelaşi lucru: un hotel ieftin într-o zonă retrasă.

„Niciodată", îşi spuse ea. „Chiar dacă ar fi să mă întorc la Glace Bay."

De luni de zile visa hotelul pe care voia să îl construiască şi în mintea ei era deja o realitate – frumos, plin de viaţă, tridimensional. Planul ei era să transforme un hotel într-un cămin departe de casă. În majoritate cu apartamente şi fiecare apartament cu cîte un living-room şi cîte o bibliotecă, şemineuri în fiecare cameră, mobilat cu canapele confortabile, fotolii şi pian. Format din două dormitoare mari şi o terasă exterioară cît toată lungimea lui. De asemenea, mai era şi o *Jacuzzi* şi un mini bar. Lara ştia exact ce anume voia. Problema era cum avea să reuşească.

Se duse la o imprimerie de pe Lake Street.

– Aş dori o sută de cărţi de vizită, vă rog.

– Sigur că da. Şi ce să scrie pe ele?

– *„Domnişoara Lara Cameron"* şi dedesubt *„Agent imobiliar"*.

– Am înţeles, domnişoară Cameron. Le veţi avea peste două zile.

– Nu. Le-aş vrea în după-amiaza aceasta, vă rog.

Următorul pas era cunoaşterea oraşului.

Lara se plimbă pe Michigan Avenue, State Street, La Salle, pe Lake Shore Drive, prin parcul Lincoln cu grădina zoologică, terenul de golf şi laguna lui. Vizită *Tîrgul de mărfuri* şi se duse la *Kroch-Brentano's* să îşi cumpere cărţi despre oraşul Chicago. Citi despre celebrităţile care făcuseră din acel oraş căminul lor: Carl Sandburg, Frank Lloyd Wright, Louis Sullivan, Saul Bellow. Citi despre primele familii din Chicago –

a lui John Baird, a lui Gaylord Donnelley, a lui Marshall Field, a lui Potter Palmer şi a lui Walgreen – şi trecu pe lîngă locuinţele lor de pe Lake Shore Drive şi uriaşele lor proprietăţi din Lake Forest. Lara vizită Cartierul de Sud şi se simţi acasă datorită grupurilor etnice: suedezi, polonezi, irlandezi, lituanieni. Îi amintea de Glace Bay.

Porni din nou pe străzi căutînd clădiri de vînzare şi apoi se duse la respectivii agenţi imobiliari.

– Ce preţ are clădirea aceea?

– Optzeci de milioane de dolari...

– Şaizeci de milioane de dolari...

– O sută de milioane de dolari...

Cele trei milioane ale ei deveneau din ce în ce mai neînsemnate. Stătea în camera ei de hotel cîntărind posibilităţile. Ori înălţa un mic hotel într-una din zonele sărace ale oraşului, ori se întorcea acasă. Nici una din alternative nu îi surîdea.

„E prea mult în joc ca să renunţ acum," îşi spuse ea.

A doua zi dimnineaţă, Lara trecu pe la o bancă aflată pe strada La Salle. Se duse la funcţioanrul din spatele tejghelei.

– Aş dori să vorbesc cu domnul vicepreşedinte, vă rog, spuse ea şi îi dădu cartea de vizită.

Peste cinci minute se afla în biroul lui Tom Peterson, un bărbat slab între două vîrste, care avea un tic nervos. Îi studie cartea de vizită.

– Cu ce vă pot fi de folos, domnişoară Cameron?

– Am de gînd să ridic un hotel în Chicago şi voi fi nevoită să împrumut nişte bani.

El îi aruncă un zîmbet binevoitor.

– Pentru asta existăm doar. Ce fel de hotel ntenţionaţi să construiţi?

– Un hotel frumos într-o zonă frumoasă.

– Sună interesant.

– Trebuie să vă spun că nu am decît trei milioane de dolari şi...

– Nici o problemă, spuse el zîmbind.

Ea se simţi cuprinsă de emoţie.

– Într-adevăr?

– Trei milioane pot însemna foarte mult dacă ştii ce să faci cu ei, spuse el după care se uită la ceas. Am o altă întîlnire acum. N-am putea lua cina în seara aceasta să discutăm mai mult?

– Bineînţeles, spuse Lara. Ar fi minunat.

– Undé locuiţi?

– La *Palmer House.*

– *Să vin să vă iau la opt?*

Lara se ridică.

– Vă mulţumesc foarte mult. Nici nu vă pot spune cît de bine mă faceţi să mă simt. Ca să fiu sinceră, începusem să-mi pierd curajul.

– Nu trebuie, spuse el. O să am mare grijă de dumneavoastră.

La ora opt, Tom Peterson o luă pe Lara şi o duse la *Henrici's* pentru a lua cina.

– Mă bucur că aţi venit la mine, spuse el după ce se aşezară. Putem face foarte mult unul pentru celălalt.

– Adevărat?

– Da. Sînt o mulţime de funduri în oraşul ăsta, dar nici unul nu e frumos ca al tău, scumpa mea. Poţi deschide un bordel de lux şi...

Lara îngheţă.

– Poftim?

– Dacă aduni vreo jumătate de duzină de fete, am...

Lara dispăru într-o clipă.

A doua zi, vizită alte trei bănci. Cînd îi explică planurile ei directorului celei dintîi, acesta spuse:

– O să vă dau cel mai bun sfat pe care îl veţi obţine vreodată: lăsaţi-o baltă. Afacerile imobiliare sînt de competenţa bărbaţilor. Femeile n-au loc.

– Şi de ce, mă rog? întrebă Lara.

– Pentru că aţi avea de-a face cu o grămadă de bădărani care v-ar mînca de vie.

– La Glace Bay nu m-au mîncat de vie, spuse ea şi omul îi răspunse aplecîndu-se puţin înainte:

– O să vă spun un mic secret. Chicago nu este Glace Bay.

La banca următoare, directorul îi spuse:

– Am fi foarte bucuroşi să vă servim, domnişoară Cameron. Sigur, ceea ce aveţi în gînd este absolut exclus, dar v-aş propune să ne lăsaţi pe noi să vă manevrăm banii şi să îi investim...

Lara ieşi din birou înainte ca el să îşi termine fraza.

La cea de a treia bancă, fu condusă în biroul lui Bob Vance, un bărbat atrăgător cu părul grizonat, care arăta exact aşa cum ar fi trebuit să arate un preşedinte de bancă. În birou se mai afla un bărbat palid şi slab, cu părul de culoarea nisipului, de aproximativ treizeci de ani, care purta un costum şifonat şi părea să se simtă complet nelalocul lui acolo.

– Domnul Howard Keller, domnişoară Cameron, unul din vicepreşedinţii noştri.

– Încîntată.

– Cu ce vă pot ajuta în această dimineaţă? întrebă Bob Vance.

– M-ar interesa să construiesc un hotel în Chicago şi am nevoie de un împrumut, spuse Lara.

Bob Vance zîmbi.

– Aţi venit exact unde trebuia. V-aţi gîndit la un loc anume?

– Ştiu cam pe unde mi-ar plăcea să fie situat. În apropiere de Loop, nu prea departe de Michigan Avenue...

– Excelent.

Lara îi împărtăşi ideea în legătură cu hotelul de

lux.

– Sună interesant, spuse Vance. Şi de cîţi bani dispuneţi?

– De trei milioane de dolari. Restul aş vrea să-i împrumut.

Urmă o pauză de gîndire.

– Mă tem că nu vă pot ajuta. Problema dumneavoastră este că aveţi idei mari şi o poşetă prea mică. Dar, dacă aţi vrea să investim noi banii pentru dumneavoastră...

– Nu, vă mulţumesc, spuse Lara. Vă mulţumesc şi pentru timpul acordat. La revedere, domnilor, zise ea şi părăsi clădirea fierbînd de furie.

La Glace Bay, trei milioane de dolari erau o avere. Aici oamenii păreau să îi considere o nimica toată.

Cînd ajunse în stradă auzi un glas strigînd:

– Domnişoară Cameron!

Se întoarse. Era bărbatul care îi fusese prezentat – Howard Keller.

– Da?

– Aş dori să stăm puţin de vorbă, spuse el. Ce ziceţi de o cafea?

Lara se încordă. „Oare toţi bărbaţii din Chicago sînt obsedaţi sexual?"

– Este o cafenea foarte bună după colţ.

– Bine, spuse ea dînd din umeri.

După ce comandară, Howard Keller spuse:

– Dacă nu vă supăraţi că mă amestec, aş vrea să vă dau un sfat.

Lara îl privi cu atenţie.

– Spuneţi.

– În primul rînd, este greşit totul.

– Credeţi că ideea mea nu este bună? întrebă ea cu asprime.

– Dimpotrivă, părerea mea este că un hotel de lux ar fi chiar o idee excelentă.

– Atunci de ce...? întrebă ea surprinsă.

– Oraşului Chicago i-ar prinde bine un asemenea hotel, dar nu cred că ar trebui să îl construiţi dumneavoastră.

– Ce vreţi să spuneţi?

– V-aş propune să găsiţi un hotel vechi într-o zonă bună şi să-l refaceţi. Sînt o mulţime de hoteluri dărăpănate care pot fi cumpărate cu bani puţini. Cele trei milioane de dolari ar fi de ajuns. Apoi aţi putea împrumuta de la o bancă destui bani pentru a-l reface şi a-l transforma într-un hotel de lux.

Lara căzu pe gînduri. Avea dreptate. Era o idee mai bună.

– Şi încă ceva, nici o bancă nu se va arăta dispusă să vă finanţeze dacă nu veniţi cu un arhitect şi un constructor foarte buni. Apoi vor voi să vadă pachetul complet.

Lara se gîndi la Buzz Steele.

– Înţeleg. Cunoaşteţi un arhitect şi un constructor foarte buni?

– Cîţiva chiar, spuse Howard Keller zîmbind.

– Vă mulţumesc pentru sfat, zise ea. Dacă găsesc ceea ce trebuie, aş putea veni să mai discutăm?

– Oricînd. Succes.

Lara se aştepta ca el să mai spună ceva de genul „Ce-ar fi să mai discutăm la mine?" Dar Howard Keller nu spuse decît:

– Mai doriţi puţină cafea, domnişoară Cameron?

Lara colindă din nou străzile oraşului, dar de data aceasta căutînd cu totul altceva. La cîteva blocuri distanţă de Michigan Avenue, pe Delaware, văzu un hotel de tranzit dărăpănat, construit înainte de război. Pe firma de afară scria *Cong essi nal Hotel*. Lara dădu să treacă de el, dar se opri deodată şi se uită mai bine. Faţada de cărămidă era atît de murdară încît era greu de spus care fusese culoarea iniţială. Avea opt etaje. Lara se întoarse şi intră. Interiorul era mai jalnic decît exteriorul. Un funcţionar îmbrăcat într-o pereche de blugi şi un pulover uzat tocmai dădea afară un delincvent. Biroul recepţiei părea mai degrabă un ghişeu de bilete decît un loc de primire. Într-un capăt al holului se afla o scară ce ducea la ceea ce odată fuseseră camere de întruniri, dar care acum fuseseră transformate în birouri închiriate. La mezanin Lara văzu o agenţie de voiaj, un ghişeu unde se vindeau bilete de teatru şi un birou al forţelor de muncă.

Funcţionarul reveni la birou.

– Doriţi o cameră?

– Nu. Aş fi vrut să ştiu...

Fu întreruptă de o tînără strident fardată care purta o fustă foarte strîmtă.

– Dă-mi o cheie, Mike, spuse tînăra, care era însoţită de un bărbat mai în vîrstă.

Funcţionarul îi dădu o cheie.

Lara îi privi pe cei doi care se îndreptau spre ascensor.

– Cu ce vă pot fi de folos? întrebă funcţionarul.

– Mă interesează acest hotel, spuse Lara. Este de vînzare?

– Bănuiesc că orice este de vînzare. Tatăl dumneavoastră se ocupă de afaceri imobiliare?

– Nu, eu mă ocup, spuse Lara.

El o privi surprins.

– Ah, păi, cei cu care trebuie să staţi de vorbă sînt fraţii Diamond. Sînt proprietarii cîtorva asemenea văgăune.

– Şi unde i-aş putea găsi?

Funcţionarul îi dădu o adresă de pe State Street.

– Vă supăraţi dacă arunc o privire în jur?

– Cum doriţi, spuse el dînd din umeri şi zîmbind. Cine ştie, poate că într-o zi veţi fi şefa mea.

„Nu, dacă-mi stă în putinţă", îşi spuse Lara.

Se învîrti prin hol, examinîndu-l îndeaproape La intrare erau coloane de marmură vechi. Ridică un colţ al covorului murdar şi uzat şi văzu că podeaua era de asemenea din marmură. Se îndreptă spre mezanin. Tapetul de culoarea muştarului se cojea de pe pereţi. Trase de un colţişor şi dedesubt văzu aceeaşi marmură. Lara devenea din ce în ce mai emoţionată. Balustrada era vopsită în negru. Se răsuci să vadă dacă funcţionarul nu o urmărea cu privirea şi, scoţînd cheia apartamentului ei de la hotelul *Palmer House*, zgîrie puţin vopseaua. Găsi ceea ce spera, o balustradă solidă din bronz. Se apropie de lifturile care erau vopsite cu aceeaşi culoare neagră, pe care o zgîrie puţin şi descoperi din nou bronz.

Se întoarse la funcţionar încercînd să îşi ascundă emoţia.

– Aş vrea să văd şi una din camere

Omul dădu din umeri.

– Nu mă deranjează cu nimic, spuse el şi îi dădu o cheie. 410.

– Mulţumesc.

Lara intră în liftul care urca încet. „O să-l refac," îşi spuse ea. „Şi o să pun fresce înăuntru."

În gînd începuse deja să decoreze hotelul.

Camera 410 arăta dezastruos, dar posibilităţile se văzură imediat. Era o încăpere surprinzător de mare cu instalaţii vechi şi mobilă fără gust. Inima Larei începu să bată cu putere. „Este perfect", îşi spuse ea.

Coborî. Scara era veche şi mirosea a mucegai. Covoarele erau uzate, dar dedesubt Lara văzu aceeaşi marmură.

Îi dădu cheia înapoi recepţionerului.

– Aţi văzut ceea ce doreaţi?

– Da, spuse ea. Vă mulţumesc.

– Chiar aveţi de gînd să cumpăraţi porcăria asta? întrebă el zîmbind.

– Da, chiar am de gînd să cumpăr porcăria asta, spuse Lara.

– Grozav, făcu el.

Uşa liftului se deschise şi din el ieşiră prostituata şi mai vîrstnicul ei însoţitor. Îi dădu cheia şi ceva bani recepţionerului.

– *Merçi*, Mike.

– O zi plăcută, îi strigă acesta, după care se întoarse spre Lara.

– Mai veniţi?

– Ah, da, cu siguranţă că mai vin, spuse ea.

Următoarea oprire fu la *City Hall of Records*, unde ceru să vadă documentaţia referitoare la clădirea care o interesa. În schimbul a zece dolari, i se dădu un dosar al hotelului *Congressional*. Acesta fusese vîndut fraţilor Diamond cu cinci ani în urmă în schimbul sumei de şase milioane de dolari.

Biroul fraţilor Diamond se afla într-o clădire veche la un colţ al lui State Street. O recepţioneră orientală îmbrăcată într-o fustă roşie strîmtă o întîmpină pe Lara la intrare.

– Vă pot fi de folos cu ceva?

– Aş dori să-l văd pe domnul Diamond.

– Pe care din ei?

– Pe oricare.

– Vă trimit la John, spuse tînăra, după care ridică receptorul şi spuse: Te caută o doamnă, John.

Ascultă o clipă şi apoi o întrebă pe Lara:

– În ce problemă?

– Aş vrea să cumpăr unul din hotelurile sale.

Fata vorbi din nou în receptor:

– Spune că ar vrea să cumpere unul din hoteluri. Bine.

Închise şi îi spuse Larei:

– Puteţi intra.

John Diamond era un bărbat solid, de vîrstă mijlocie şi păros, al cărui chip arăta ca al cuiva care a jucat pe vremuri foarte mult fotbal. Purta o cămaşă cu

mîneci scurte şi fuma un trabuc mare. Îşi ridică privirea cînd Lara intră în birou.

– Secretara mi-a spus că doriţi să cumpăraţi una din clădirile mele, spuse el după ce o studie o clipă. Nu păreţi să aveţi nici măcar vîrsta pentru a vota.

– Ah, sînt destul de mare pentru a vota, îl asigură ea. Şi, de asemenea, sînt destul de mare şi pentru a cumpăra una din clădirile dumneavoastră.

– Da? Pe care anume?

– *Cong essi nal Hotel.*

– *Poftim?*

– Aşa scrie pe firmă. Bănuiesc că ar vrea să fie *Congressional.*

– Ah, da.

– E de vînzare?

– Doamne, nu ştiu ce să zic, făcu el clătinînd din cap. E unul din cele care ne aduc mulţi bani. Nu sînt convins că am vrea să renunţăm la el.

– Aţi şi renunţat, spuse Lara.

– Cum?

– Arată îngrozitor. E o ruină.

– Zău? Atunci ce dracu' vreţi să faceţi cu el?

– Aş vrea să-l cumpăr şi să-l refac puţin. Bineînţeles că va trebui să mi se dea gol.

– Asta nu-i o problemă. Cei care vin la noi stau doar cîte o săptămînă.

– Cîte camere are hotelul?

– O sută douăzeci şi cinci. Suprafaţa era de treizeci de mii de metri pătraţi.

„Prea multe camere," îşi spuse Lara. „Dar dacă le unesc pentru a forma apartamente, aş avea în final

între şaizeci şi şaptezeci şi cinci de chei. Va fi bine".

Venise vremea să discute preţul.

– Dacă m-aş hotărî să cumpăr clădirea, cît aţi cere pe ea?

– Dacă m-aş hotărî să vînd clădirea, aş cere zece milioane de dolari, şase milioane în mînă...

Lara clătină din cap.

– Eu aş oferi...

– ... Punct. Nenegociabil.

Lara făcu repede socoteli în gînd pentru a-şi face o idee de costul renovării. Va fi aproximativ două sute patruzeci de dolari metrul pătrat, sau opt milioane de dolari, plus mobila, reparaţiile şi echipamentul.

Mintea Larei făcea calcule cu iuţeală. Era sigură că putea obţine un împrumut de la bancă. Problema era că avea nevoie de şase milioane bani gheaţă, iar ea nu avea decît trei. Diamond cerea prea mult pentru hotel, dar îl voia neapărat. Îl voia mai mult decît orice vreodată.

– Ne-am înţeles.

El asculta.

– Zău?

– O să vă dau preţul cerut...

– Pînă acum e bine, spuse el zîmbind.

– Şi o să vă dau trei milioane bani gheaţă.

El scutură din cap.

– Nu se poate. Trebuie să am şase milioane pentru început.

– Îi veţi avea.

– Da? De unde vor veni celelalte trei milioane?

– De la dumneavoastră.

– Poftim?

– Îmi veţi da o a doua ipotecă pentru trei milioane.

– Vreţi să împrumutaţi bani de la mine pentru a cumpăra clădirea mea?

Aceeaşi întrebare i-o pusese şi Sean MacAllister în Glace Bay.

– Priviţi lucrurile aşa: de fapt, împrumutaţi bani de la dumneavoastră. Clădirea vă va aparţine pînă cînd vă voi plăti toţi banii. Nu puteţi pierde.

El se gîndi o clipă şi spuse zîmbind:

–Doamnă, tocmai v-aţi cumpărat un hotel.

Biroul de la bancă al lui Howard Keller era o mică încăpere pe a cărei uşă era trecut numele lui. Intrînd, Lara văzu că hainele lui păreau mai şifonate ca oricînd.

– V-aţi întors atît de repede?

– Mi-aţi spus să vin să discutăm cînd voi găsi un hotel. Ei bine, am găsit unul.

Keller se rezemă de spătarul fotoliului.

– Povestiţi-mi.

– Am găsit un hotel vechi care se cheamă *Congressional.* Se află pe Delaware, la cîteva blocuri distanţă de Michigan Avenue. E aproape o ruină, dar aş vrea să-l cumpăr şi să fac din el cel mai bun hotel din Chicago.

– Spuneţi-mi cum stau lucrurile.

Lara îi povesti tot, timp în care Keller asculta şi se

gîndea.

– Să vedem ce spune Bob Vance.

Acesta ascultă şi puse pe hîrtie cîteva lucruri.

– S-ar putea, dar..., zise el şi se uită la Lara. Aţi mai condus vreun hotel pînă acum, domnişoară Cameron?

Lara se gîndi la toţi acei ani cînd condusese pensiunea din Glace Bay, făcînd paturi, frecînd podele, spălînd rufe şi vase, încercînd să-i mulţumească pe tot felul de oameni şi să menţină ordine.

– Am condus o pensiune plină de mineri şi cherestegii. Un hotel ar fi floare la ureche.

– Aş vrea să arunc o privire pe acolo, Bob, spuse Howard Keller.

Entuziasmul Larei era irezistibil. Howard Keller îi privi chipul în timp ce treceau prin încăperile murdare ale hotelului şi le vedea pe toate prin ochii ei.

– Aici ar putea fi un apartament frumos cu saună, spuse ea cu înflăcărare. Căminul va fi aici şi pianul în colţul acela, adăugă ea după care începu să măsoare încăperea în lung şi în lat. Cînd vin la Chicago, bogătaşii stau la cele mai bune hoteluri, dar toate sînt la fel – camere reci fără personalitate. Dacă le putem oferi aşa ceva, chiar dacă va costa puţin mai mult, ştim ce vor prefera. Va fi cu adevărat un cămin departe de casă.

– Sînt impresionat, spuse Howard Keller.

Lara se întoarse spre el cu nerăbdare.

– Crezi că banca îmi va împrumuta banii?

– Haide să aflăm.

O jumătate de oră mai tîrziu, Howard Keller discuta cu Vance.

– Ce părere ai? îl întrebă acesta.

– Cred că fata a găsit ceva bun. Îmi place ideea ei pentru un hotel de lux.

– Şi mie. Singura problemă este că e atît de tînără şi lipsită de experienţă. E un joc de noroc.

Următoarea jumătate de oră şi-o petrecură discutînd despre costuri şi profituri.

– Eu unul cred că ar trebui să fim de acord, spuse Keller în final. Nu putem pierde, adăugă el şi continuă zîmbind: Şi, în cazul în care răul se va transforma în şi mai rău, tu şi cu mine ne putem muta la hotel.

Howard Keller îi telefonă Larei la *Palmer House*.

– Banca tocmai ţi-a aprobat împrumutul.

Ea lăsă să îi scape un mic ţipăt.

– Vorbeşti serios? E minunat! Ah, îţi mulţumesc, îţi mulţumesc!

– Mai trebuie să discutăm cîteva lucruri, zise Howard Keller. Eşti liberă la cină în seara aceasta?

– Da.

– Bun. Vin să te iau la şapte şi jumătate.

Luară cina la *Imperial House*. Lara era atît de tulburată, încît aproape că nu se atinse de mîncare.

– Nici nu pot să-ţi spun cît de fericită sînt, zise ea. Va fi cel mai frumos hotel din Chicago.

– Uşurel, mai sînt multe de făcut, o preveni Keller, după care ezită puţin. Pot să fiu sincer cu dumneata, domnişoară Cameron?

– Lara.

– Lara. Nu ai nici un pic de experienţă.

– În Glace Bay...

– Aici nu e Glace Bay. S-ar putea spune că e cu totul alt ring de dans.

– Atunci de ce face banca acest lucru? întrebă ea.

– Nu mă înţelege greşit. Nu sîntem o instituţie filantropică. Cel mai rău lucru care se poate întîmpla este ca banca să dea faliment. Dar am o presimţire în privinţa ta. Cred că vei reuşi, că va fi un succes. Doar n-ai de gînd să te opreşti după ce vei termina acest hotel, nu?

– Bineînţeles că nu, spuse Lara.

– Mi-am închipuit eu. De obicei cînd acordăm un împrumut nu ne implicăm personal în proiectul respectiv, dar, în acest caz, aş vrea să-ţi ofer orice ajutor de care ai nevoie.

Şi Howard Keller dorea să se implice personal. Se simţise atras faţă de Lara de cînd o văzuse prima

oară. Îl captivau entuziasmul şi fermitatea ei. Era o frumoasă femeie-copil şi dorea cu disperare să o impresioneze. „Poate că, într-o bună zi, îi voi spune cît de aproape am fost de a deveni celebru...", îşi spuse el.

Capitolul opt

Era ultima partidă din cadrul Competiţiei anuale de baseball, iar stadionul Wrigley Field *era plin de 38.710 fani extrem de zgomotoşi.*

– Ne aflăm în minutul nouă şi scorul este unu pentru „Pui", zero pentru „Yanchei". Din această echipă lipsesc doi jucători. Bazele sînt ocupate de Tony Kubek primul, Whitey Ford al doilea şi Yogi Berra al treilea.

Cînd Mickey Mantle apăru în teren, mulţimea începu să urle. „Irlandezul" adunase 304 puncte în patruzeci şi două de partide în acel sezon.

Jack Brickhouse, crainicul stadionului Wrigley Field *anunţă plin de vervă:*

– Ah, ah... se pare că vor să schimbe aruncătorii. Iese Moe Drabowsky. Managerul „Puilor", Bob Scheffing, discută cu arbitrul... ia să vedem cine o să intre... este Howard Keller! Keller se îndreaptă spre locul aruncătorului şi mulţimea este în delir! Întreaga soartă a acestei competiţii se află pe umerii acestui tînăr. Îl poate învinge el, oare, pe marele Mickey Mantle? Vom afla imediat! Keller şi-a ocupat locul acum... priveşte bazele ocupate... trage adînc aer în piept şi se răsuceşte. Iată lovitura... Mantle răsuceşte bîta la spate... izbeşte şi ratează! Prima lovitură!

Toată lumea făcuse linişte. Mantle înaintă puţin, cu chipul întunecat, cu bîta pregătită, gata să izbească. Howard Keller privi alergătorii. Tensiunea era extraordinară, dar el părea liniştit şi calm. Se întoarse spre prinzător, aşteptă semnul şi se pregăti pentru o altă aruncare.

– Iată răsucirea şi aruncarea! strigă crainicul. Faimoasa aruncare a lui Keller cu arcuire... Mantle se răsuceşte şi ratează! A doua lovitură! Dacă tînărul Keller îl poate învinge pe „irlandez", „Puii din Chicago" vor cîştiga această competiţie! Îi urmărim pe David şi Goliat, doamnelor şi domnilor! Tînărul Keller joacă în marile ligi de un an de zile, dar în tot acest timp şi-a făcut o reputaţie foarte bună. Mickey Mantle este Goliat... va putea micul Keller să-l învingă? Totul depinde de această ultimă aruncare. Keller se uită din nou la alergători... iată răsucirea... şi gata! Arcuirea... Mantle ratează şi de această dată. A treia lovitură!

urlă crainicul acum. Marele Mick a fost învins, doamnelor şi domnilor! Tînărul Howard Keller l-a învins pe marele Mickey Mantle! Partida s-a încheiat cu victoria echipei „Puii din Chicago"! Suporterii sînt în picioare cuprinşi de delir!

Pe teren, colegii de echipă ai lui Howard Keller alergară spre el şi îl ridicară pe umeri pornind spre...

– Howard, ce naiba faci?

– Temele, mamă.

Simţindu-se vinovat, Howard Keller, care avea cincisprezece ani, stinse televizorul. Oricum, meciul se terminase.

Baseball-ul era pasiunea şi viaţa lui Howard. Ştia că, într-o bună zi, va juca la marile echipe. Cînd avea şase ani, juca împotriva unor copii de două ori mai mari ca el, iar la doisprezece ani începu să joace ca aruncător la o echipă a Legiunii Americane. Cînd Howard avea cincisprezece ani, unui observator al echipei „Puii din Chicago" i se vorbi despre el.

– N-am mai văzut în viaţa mea unul ca el, spuse acesta. Puştiul are o arcuire nemaipomenită, o alunecare teribilă şi o răsucire de nu-ţi vine să crezi!

Observatorul fu sceptic şi, cam fără chef, spuse:

– Bine. O să-l văd pe puştiul ăsta.

Se duse la următorul meci al Legiunii Americane în care juca şi Howard Keller şi îl plăcu imediat. Îl căută după meci.

– Ce vrei să faci în viaţă, băiete?

– Să joc baseball, spuse Keller fără să stea pe gînduri.

– Mă bucur să aud asta. O să încheiem cu tine un contract pentru a juca în cadrul echipei noastre de juniori.

Howard abia aştepta să le dea părinţilor acea veste extraordinară.

Familia Keller era catolică. Mergeau la slujbă în fiecare duminică şi aveau grijă ca fiul lor să nu lipsească de la biserică. Howard Keller senior era un comis-voiajor de maşini de scris şi se afla pe drum mai tot timpul. Cînd era acasă îşi petrecea cît putea de mult timp cu fiul său. Howard era apropiat de ambii părinţi. Mama lui îşi făcuse obiceiul să asiste la toate meciurile în care juca el şi să-l aclame. Howard a primit prima mănuşă şi cel dintîi echipament cînd avea şase ani. Era înnebunit după baseball. Avea o memorie extraordinară în ceea ce privea meciurile care se jucaseră înainte ca el să se nască. Ştia tot despre marii aruncători – loviturile bune, cele date afară, numărul de salvări şi de eliminări. Cîştiga bani punînd pariu cu colegii de şcoală că putea să-i numească pe toţi aruncătorii de început ai oricărei echipe. O mie nouă sute patruzeci şi nouă.

– E uşor, spuse Howard. Newcombe, Roe, Hatten şi Branca pentru „Şmecheri". Reynolds, Raschi, Byrne şi Lopat pentru „Yanchei".

– Bine, spuse unul din colegi provocîndu-l. Cine a jucat cel mai consecutiv în istoria meciurilor de mare ligă?

Provocatorul ţinea *Cartea recordurilor Guinness* deschisă în faţa lui.

Howard Keller nu stătu deloc pe gînduri.

– Lou Gehrig ← două mii o sută treizeci.

– Cine deţine recordul celor mai multe eliminări?

– Walter Johnson – o sută treisprezece.

– Cine a totalizat cele mai multe puncte în cariera sa?

– Babe Ruth – şapte sute paisprezece.

Zvonurile în legătură cu priceperea tînărului jucător începură să circule şi observatorii profesionişti veniră să vadă tînărul fenomen care juca la echiopa de juniori „Puii din Chicago". Erau uluiţi. Pînă să împlinească şaptesprezece ani, Howard Keller fusese abordat de observatori de la „Cardinalii din St.Louis", „Grangurii din Baltimore" şi „Yancheii din New York".

Tatăl său era foarte mîndru.

– Seamănă cu mine, se lăuda el. Şi eu jucam baseball cînd eram tînăr.

În timpul verii-dinaintea ultimului an de liceu, Howard Keller lucra ca ajutor de funcţionar la o bancă a unuia din sponsorii echipei Legiunii Americane.

Era în relaţii foarte bune cu o colegă drăguţă pe nume Betty Quinlan, cu care se înţelesese să se căsătorească după terminarea colegiului. Howard îi vorbea de baseball ore întregi şi, pentru că ţinea la el, ea îl asculta răbdătoare. Lui Howard îi plăceau foarte

mult anecdotele pe seama jucătorilor lui preferaţi şi, de cum auzea una nouă, se grăbea să i-o spună şi lui Betty.

– Casey Stengel a zis „Secretul conducerii este să-i ţii pe cei cinci tipi care nu te pot suferi departe de cei cinci care sînt nehotărîţi".

– Cineva îl întreabă pe Yogi Berra cît e ceasul şi el zice: „Chiar acum?"

– Cînd un jucător a fost lovit la umăr de o minge aruncată, coechipierul său a spus: „Nu-i nimic rău în legătură cu umărul lui în afară de durere – şi durerea nu te omoară."

Tînărul Keller ştia că, în curînd, avea să se alăture şi el pleiadei de mari jucători, dar zeii aveau alte planuri în ceea ce îl privea.

Într-o zi, Howard se întoarse de la şcoală împreună cu cel mai bun prieten al său, Jesse, care era stoper în echipă. Îl aşteptau două scrisori. Într-una i se oferea o bursă de baseball la *Princeton*, în cealaltă, o bursă la *Harvard.*

– Dumnezeule, excelent! zise Jesse. Felicitări!

– Pe care din ele ai vrea să o accepţi? întrebă tatăl lui Howard.

– Dar de ce trebuie să merg, de fapt, la colegiu? întrebă Howard. Aş putea intra la una din marile echipe de pe acum.

– E destul timp pentru asta, băiete, îi spuse maică-sa cu fermitate. Mai întîi trebuie să primeşti o

bună educaţie; cînd te vei sătura de baseball, vei putea face orice îţi va plăcea.

– Bine, spuse el. *Harvard*. Betty merge la *Wellesly* aşa că vom fi aproape.

Betty Quinlan fu încîntată cînd Howard îi spuse ce hotărîse.

– O să ne putem vedea la fiecare sfîrşit de săptămînă! zise ea.

– O să-mi fie dor de tine, spuse prietenul său, Jesse.

În ajunul plecării lui Howard Keller la universitate, tatăl său fugi cu secretara unuia din clienţi. Băiatul era uluit.

– Cum a putut face una ca asta?

Mama lui era şocată.

– Ăăă... probabil că trece printr-o anumită etapă în viaţă, se bîlbîi ea. Ta... tatăl tău mă iubeşte foarte mult. Se... se va întoarce. O să vezi....

A doua zi, mama lui Howard primi o scrisoare de la un avocat în care scria că Howard Keller senior dorea să divorţeze şi că, din moment ce nu avea bani pentru a plăti pensia alimentară, era gata să îi lase căsuţa.

Howard îşi luă mama în braţe.

– Nu-ţi face griji, mamă. O să rămîn aici şi o să am grijă de tine.

– Nu, nu vreau să renunţi la colegiu pentru mine.

Chiar din ziua cînd te-ai născut, tatăl tău şi cu mine am plănuit să ajungi la colegiu, spuse ea după care adăugă încet: O să mai vorbim mîine dimineaţă. Acum sînt foarte obosită.

Howard nu dormi toată noaptea, gîndindu-se ce să facă. Să se ducă la *Harvard* cu o bursă pentru baseball sau să primească una din ofertele făcute de marile echipe? Orice ar fi ales tot ar fi fost nevoit să îşi lase mama singură. Era o hotărîre foarte dificilă.

Cînd mama lui nu a apărut a doua zi dimineaţă la micul dejun, Howard s-a dus în dormitorul ei. O găsi stînd în capul oaselor, în pat, incapabilă să se mişte, cu faţa strîmbă. Suferise un atac.

Neavînd bani nici pentru spital, nici pentru doctori, Howard se duse să lucreze la bancă, de data aceasta cu program complet. În fiecare după-amiază, la ora patru, cînd termina programul, se ducea repede acasă pentru a sta cu mama lui.

Era un atac uşor şi medicul îl asigură că avea să se însănătoşească.

– A suferit un şoc teribil, dar îşi va reveni.

Howard continua să primească oferte din partea observatorilor marilor echipe, dar ştia că nu îşi poate părăsi mama. „O să mă duc cînd se va face bine," îşi spuse el.

Facturile doctorului se adunau una peste alta.

La început vorbea cu Betty Quinlan o dată pe

săptămînă, dar, după cîteva luni, telefoanele au devenit din ce în ce mai rare.

Starea sănătăţii mamei sale nu părea să se îmbunătăţească deloc. Howard vorbi cu doctorul.

– Cînd se va face bine?

– În asemenea cazuri este foarte greu de spus, băiete. Ar putea rămîne luni de zile în starea asta sau chiar ani. Iartă-mă, dar nu-ţi pot spune cu siguranţă.

Anul se sfîrşi, un altul începu şi Howard continua să stea cu mama lui şi să lucreze la bancă. Într-o zi primi o scrisoare de la Betty Quinlan, în care aceasta îi spunea că se îndrăgostise de un altul şi că spera că mama lui se simţea mai bine. Solicitările din partea observatorilor deveniră din ce în ce mai rare şi, în cele din urmă, încetară cu totul. Viaţa lui Howard se concentra asupra îngrijirii mamei. Făcea cumpărturi, gătea şi se ducea la slujbă. Nu se mai gîndea la baseball. Era şi aşa destul de greu să supravieţuiască fiecărei zile.

Cînd mama lui muri, patru ani mai tîrziu, pe Howard Keller nu îl mai interesa baseball-ul absolut deloc. Era deja funcţionar la bancă.

Şansa lui de a deveni celebru dispăruse.

Capitolul nouă

Howard Keller şi Lara luau cina împreună.

– Cum începem? întrebă Lara.

– Mai întîi, o să căutăm cea mai bună echipă. Vom începe prin a aranja cu un avocat din domeniul imobiliar să încheie contractul cu fraţii Diamond. Apoi vom pune mîna pe un arhitect foarte bun. Mă gîndesc deja la cineva. După aceea, vom angaja cea mai bună firmă de construcţii. Am făcut ceva socoteli. Costul reparaţiilor fiecărei camere va fi cam de trei sute de mii de dolari. Cel al hotelului, de aproximativ şapte milioane. Dacă facem totul cu grijă, va fi bine.

Numele arhitectului era Ted Tuttle, iar cînd auzi planurile Larei, spuse zîmbind:

– Fiţi binecuvîntată. De cînd aştept să apară cineva cu o asemenea idee.

După zece zile de muncă aduse proiectele, care erau exact ceea ce visase Lara.

– Iniţial, hotelul avea o sută douăzeci şi cinci de camere, spuse arhitectul. După cum vedeţi, eu am redus totul la şaptezeci şi cinci, aşa cum aţi dorit.

Pe hîrtie existau cincizeci de apartamente şi douăzeci şi cinci de camere de lux.

– E perfect, spuse Lara.

Îi arătă apoi planurile lui Howard Keller, care se dovedi la fel de entuziasmat.

– Hai să ne apucăm de lucru.Am aranjat o întîlnire cu un constuctor pe nume Steve Rice.

Steve Rice era unul din cei mai buni constructori din Chicago. Lara îl plăcu imediat. Era un individ aspru, căruia nu îi plăceau aiurelile, realist.

– Howard Keller mi-a spus că sînteţi cel mai bun, zise Lara.

– Are dreptate, spuse Rice. Motto-ul nostru este *„Construim pentru posteritate"*.

– Bun motto.

Rice zîmbi.

– Acum l-am născocit.

Prima etapă era aceea de a face o serie de proiecte pentru fiecare element, proiecte care erau apoi trimise subcontractorilor: oţelari, zidari, geamgii, electricieni. În total erau implicaţi mai mult de şaizeci de subcontractori.

În ziua cînd terminară de făcut acest lucru, Howard Keller îşi luă liber după-amiază pentru a sărbători împreună cu Lara.

– Nu se supără cei de la bancă pentru că te-ai ocupat atît de mult de asta? întrebă ea.

– Nu, minţi Keller. Face parte din slujba mea.

Adevărul era că acest lucru îi plăcea mai mult decît orice altceva după foarte mult timp. Îi făcea plăcere să fie cu Lara: îi plăcea să stea de vorbă cu ea, să o privească. Se întrebă ce părere avea ea despre căsătorie.

– Am citit azi-dimineaţă că aproape au termina construcţia *Turnului Seatars*. Are o sută zece etaje – cea mai înaltă clădire din lume.

– Aşa este, spuse Keller.

Lara zise cu gravitate:

– Într-o zi voi construi o clădire şi mai înaltă, Howard.

Iar el o credea.

Luau masa de prînz cu Steve Rice la *Whitehall.*

– Spune-mi ce mai urmează, zise Lara.

– Păi, mai întîi vom curăţa interiorul clădirii, spuse Rice. Păstrăm marmura. Scoatem toate geamurile şi golim băile. Îndepărtăm vechea instalaţie electrică şi modernizăm instalaţia de apă. Cînd cei cu demolarea vor termina, eu voi fi gata să încep construirea hotelului dumitale.

– Cîţi oameni vor lucra?

– O mulţime, domnişoară Cameron, spuse el rîzînd. Va fi o echipă de geamgii, o echipă pentru băi, o echipă pentru coridoare. Acestea vor lucra etaj cu etaj, de obicei se porneşte de la ultimul nivel în jos. Hotelul este proiectat să aibă două restaurante şi serviciu la cameră.

– Cît timp crezi că va dura totul?

– Păi, aş zice că vreo optsprezece luni cu tot cu echipat şi mobilat.

– Îţi dau un premiu substanţial dacă termini într-un an, spuse Lara.

– Excelent. *Congressional* ar trebui să...

– Îi voi schimba numele. Se va numi *Cameron Palace.*

Lara se simţi tulburată numai rostind acele cuvinte. Era o senzaţie de plăcere aproape sexuală. Numele ei avea să se afle pe o clădire în văzul tuturor.

Reconstruirea hotelului începu într-o dimineaţă ploioasă de septembrie la ora şase. Lara se afla la faţa locului uitîndu-se la muncitorii care pătrunseseră în holul de la intrare începînd să îl facă praf.

Spre surprinderea Larei apăru şi Howard Keller.

– Te-ai trezit devreme, spuse ea.

– N-am putut dormi, zise el zîmbind. Am presimţirea că începe ceva senzaţional.

Douăsprezece luni mai tîrziu, *Cameron Palace* se deschidea beneficiind de laude extraordinare.

Criticul de arhitectură al ziarului *Tribune* din Chicago scria: *„Oraşul Chicago are, în sfîrşit, un hotel care se ridică la înălţimea motto-ului «Căminul dumneavoastră departe de casă!» Lara Cameron este o persoană asupra căreia trebuie să ne concentrăm atenţia..."*

La sfîrşitul primei luni, hotelul era plin şi exista o listă lungă de programări.

Howard Keller era entuziasmat.

– În ritmul ăsta, hotelul va fi plătit în doisprezece ani. E minunat. Am...

– Nu-i destul, spuse Lara. Voi creşte preţurile, adăugă ea şi, văzînd expresia de pe chipul lui, continuă: Nu-ţi face griji. Vor plăti. Unde s-ar mai putea bucura de două şemineuri, o saună şi un pian?

La două săptămîni după deschiderea hotelului *Cameron Palace*, Lara avu o întrevedere cu Bob Vance şi Howard Keller.

– Am găsit un alt loc foarte bun pentru un hotel, spuse ea. Va fi asemănător lui *Cameron Palace*, dar mai mare şi mai bun.

Howard Keller zîmbi.

– O să merg să văd.

Locul era perfect, dar exista o problemă.

– Aţi venit prea tîrziu, îi spuse agentul Larei. Un anume Steve Murchison a venit aici azi-dimineaţă şi mi-a făcut o ofertă. Îl va cumpăra.

– Cît a oferit?

– Trei milioane.

– Eu vă dau patru. Faceţi actele.

Agentul nu clipi decît o dată.

– Imediat.

Lara primi un telefon a doua zi după-amiază.

– Lara Cameron?

– Da.

– Sînt Steve Murchison. De data asta te las în pace, căţea, pentru că nu cred că ştii ce faci, dar pe viitor să nu-mi mai stai în cale că ai putea s-o păţeşti.

Şi legătura se întrerupse.

Era anul 1974 şi evenimente importante aveau loc în toată lumea. Preşedintele Nixon a demisionat pentru a evita aducerea sa în faţa tribunalului şi Gerald Ford a păşit în Casa Albă. OPEC şi-a încetat embargo-ul petrolier şi Isabel Peron a preluat preşedinţia Argentinei. La Chicago, Lara a început

construirea celui de al doilea hotel al ei, *Cameron Plaza*. A fost gata după optsprezece luni şi s-a bucurat de un succes şi mai mare decît *Cameron Palace*. Nimic nu o mai opri pe Lara după aceea. Aşa cum avea să scrie revista *Forbes* mai tîrziu, *„Lara Cameron este un fenomen. Inovaţiile ei schimbă conceptul de hotel. Domnişoara Cameron a invadat domeniul care aparţinea prin tradiţie bărbaţilor dovedind că o femeie îi poate întrece."*

Lara primi un telefon de la Charles Cohn.

– Felicitări, îi spuse el. Sînt mîndru de tine. N-am mai avut niciodată o protejată.

– Nici eu n-am mai avut niciodată un mentor. Dacă n-ai fi fost tu, nimic din toate astea nu s-ar fi întîmplat.

– Ai fi găsit tu o cale, spuse Cohn.

În 1975, filmul *„Fălci"* a făcut ravagii în toată ţara, aşa încît oamenii nu se mai duceau să facă baie în ocean. Populaţia globului a depăşit patru miliarde, cu o persoană mai puţin cînd muri preşedintele James Hoffa. Cînd auzi cifra de patru miliarde, Lara îi spuse lui Keller:

– Îţi dai seama de cîte locuinţe e nevoie?

El nu era sigur dacă glumea sau nu.

În următorii trei ani, s-au mai ridicat două blocuri

de apartamente şi o clădire cu locuinţe în comun.

– Acum aş vrea să construiesc o clădire cu birouri chiar în centrul lui Loop, îi spuse Lara lui Keller.

– Este ceva interesant pe piaţă, îi spuse el. Dacă îţi place, te finanţăm.

În după-amiaza aceea se duseră să vadă locul, care se afla în zona de coastă a oraşului, un amplasament excelent.

– Cît va costa? întrebă Lara.

– Am făcut toate socotelile. Va ajunge la vreo sută douăzeci de milioane de dolari.

Lara înghiţi în sec.

– Mă înspăimîntă.

– Lara, în domeniul afacerilor imobiliare tot timpul se împrumută.

„Banii altor oameni", îşi spuse ea. Aşa îi spusese Bill Rogers. Totul părea atît de îndepărtat şi atîtea se întîmplaseră de atunci. „Şi nu e decît începutul", îşi spuse Lara. „Nu-i decît începutul."

– Unii construiesc clădiri fără să aibă nici un ban al lor.

– Ascult.

– Ideea este că închiriezi sau să revinzi clădirea în schimbul unei sume care să-ţi ajungă la achitarea datoriei pentru ea, să-ţi rămînă bani pentru a cumpăra o altă proprietate şi să împrumuţi alţii pentru o altă proprietate. Este o piramidă răsturnată – o piramidă imobiliară – pe care o poţi construi cu o mică sumă de bani gheaţă la început.

– Înţeleg, spuse Lara.

– Bineînţeles că trebuie să fii foarte precaut. Piramida este ridicată pe hîrtie – ipotecile. Dacă ceva

nu merge bine, dacă profitul adus de o investiţie nu acoperă datoria celei următoare, piramida se poate prăbuşi prinzîndu-te dedesubt.

– Exact. Cum pot obţine proprietatea de pe coastă?

– O să fac ceva pentru tine. Voi vorbi cu Vance. Dacă e prea mult pentru banca noastră, vom merge la o companie de asigurări sau la una de depuneri şi vom împrumuta. Vei obţine un împrumut de cincizeci de milioane de dolari şi cuponul lor de dobînzi – adică cinci milioane şi o dobîndă de zece la sută, plus amortizarea ipotecii – iar ei îţi vor fi parteneri. Vor lua primele zece procente din cîştiguri, dar vei avea proprietatea ta, complet finanţată. Poţi avea din nou bani gheaţă şi vei putea păstra sută la sută din depreciere, deoarece instituţiile financiare nu au cum să folosească pierderile.

Lara asculta cu mare atenţie fiecare cuvînt.

– Mă urmăreşti?

– Te urmăresc.

– Peste cinci, şase ani, după ce clădirea va fi închiriată, o vinzi. Dacă obţii pe ea şaptezeci şi cinci de milioane, după ce achiţi ipoteca, rămîi cu douăsprezece milioane şi cinci sute de mii de dolari. În plus, vei beneficia de un cîştig scutit de impozite de opt milioane din deprecieri, pe care îi poţi folosi pentru a reduce impozitele pe un alt venit. Toate astea pentru o investiţie în bani gheaţă de zece milioane.

– Fantastic! spuse Lara.

– Guvernul vrea ca tu să cîştigi, zise Keller zîmbind.

– Tu ce-ai zice să cîştigi, Howard? Bani serioşi?

– Poftim?

– Aş vrea să vii să lucrezi pentru mine.

Keller tăcu deodată. Ştia că trebuia să ia una din cele mai importante hotărîri din viaţa lui, fără nici o legătură cu banii. Ci cu Lara. Se îndrăgostise de ea. Existase odată un moment dureros, cînd încercase să îi spună. Exersase toată noaptea şi a doua zi dimineaţă se dusese la ea şi îi spusese bîlbîindu-se:

– Lara, te iubesc.

Dar, înainte să apuce să mai spună ceva, ea îl sărutase pe obraz şi îi spusese:

– Şi eu te iubesc, Howard. Uită-te puţin la acest nou program de producţie.

Şi nu mai avusese curaj să încerce altă dată.

Acum ea îi cerea să îi devină asociat. Avea să lucreze alături de ea zi de zi, neputînd să o atingă, neputînd să...

– Crezi în mine, Howard?

– Aş fi nebun dacă n-aş face-o, nu?

– Îţi voi plăti dublu faţă de cît primeşti acum şi îţi voi da cinci la sută din companie.

– Pot să... mă mai gîndesc?

– Dar nu ai la ce să te gîndeşti, nu?

El se hotărî.

– Bănuiesc că nu... partenere.

Lara îl îmbrăţişă uşor.

– Minunat! Amîndoi vom face nişte lucruri extraordinare. Există atîtea clădiri urîte în jur, care nu au nici o scuză. Fiecare clădire ar trebui să fie un tribut plătit acestui oraş.

El îi puse o mînă pe braţ.
– Să nu te schimbi niciodată, Lara.
Ea îi aruncă o privire pătrunzătoare.
– Nu mă voi schimba.

Capitolul zece

Anii sfîrşitului de deceniu şaptezeci au fost ani de prosperitate, transformări şi tulburări. În 1976, a avut loc un raid încununat de succes al israelienilor asupra localităţii Entebbe, Mao Tze Dun a murit, iar James Earl Carter Jr. a fost ales preşedinte al Statelor Unite ale Americii.

Lara a mai înălţat o clădire pentru birouri.

În 1977, Charlie Chaplin a murit şi Elvis Presley a murit temporar.

Lara a construit cel mai mare centru comercial din Chicago.

În 1978, reverendul Jim Jones şi 911 adepţi ai săi au comis un act de sinucidere în masă în Guyana. Statele Unite au recunoscut China comunistă şi au fost ratificate tratatele Canalului Panamez.

Lara a construit o serie de locuinţe înalte în Rogers Park.

În 1979, Israelul şi Egiptul au semnat un tratat de pace la Camp David, un accident nuclear a avut loc pe insula Three-Mile, iar fundamentaliştii musulmani au capturat ambasada Statelor Unite din Iran.

Lara a ridicat un zgîrie-nori, o staţiune superbă şi un bar în Deerfield, la nord de Chicago.

Lara nu prea ieşea în lume, iar cînd o făcea, mergea de obicei la un bar unde se cînta muzică de jazz. Îi plăcea la *Andy's* un bar unde cîntau cei mai buni interpreţi de jazz. Îi asculta pe Von Freeman, marele saxofonist, Erin Schneider, Anthony Braxton şi la pian pe Art Hodes.

Lara nu avea timp să se simtă singură. Îşi petrecea fiecare zi cu „familia": arhitecţii şi echipele de constructori, tîmplarii, electricienii, supraveghetorii şi instalatorii. Era obsedată de clădirile pe care le înălţa. Scena ei era Chicago, iar ea era starul.

Viaţa ei profesională îi depăşise chiar cele mai frumoase visuri, dar una personală nu avea. Experienţa trăită cu Sean MacAllister îi lăsase un gust amar în privinţa relaţiilor sexuale şi nu întîlnise pe nimeni cu care să vrea să iasă mai mult de o seară,

două. Undeva, în subconştientul ei exista o imagine neclară, a cuiva pe care îl cunoscuse demult şi pe care ar mai fi vrut să îl revadă. Dar nu părea să îşi dea seama cine era. Pentru o fracţiune de secundă îşi amintea, dar după aceea dispărea din nou.

Existau o mulţime de pretendenţi, de la directori, petrolişti pînă la poeţi, ba chiar şi unii dintre angajaţi. Lara se purta frumos cu toţi bărbţii, dar nu permitea niciodată ca vreo relaţie să meargă mai departe de o strîngere de mînă în faţa uşii.

La un moment dat, însă, s-a simţit atrasă de Pete Ryan, supraveghetorul şef al uneia din lucrările ei, un tînăr chipeş şi voinic, cu un accent irlandez şi un zîmbet permanent, şi a început să viziteze locul unde lucra Ryan din ce în ce mai des. Discutau despre problemele legate de construcţie, dar în sinea lor amîndoi ştiau că vorbeau despre cu totul altceva.

– Vrei să iei cina cu mine? o întrebă Ryan.

Cuvîntul „cină" fu rostit foarte încet.

Lara îşi simţi inima tresărind uşor.

– Da.

Ryan o luă de acasă, dar nu mai apucară să ia cina.

– Dumnezeule, cît de frumoasă eşti, spuse el şi într-o clipă o strînse în braţele lui puternice.

Ea era pregătită. Preludiul dura de luni de zile doar. Ryan o luă în braţe şi o duse în dormitorul ei. Se dezbrăcară amîndoi odată, cu mişcări iuţi şi febrile. Avea un trup zvelt şi viguros şi în mintea Larei apăru timp de o secundă imaginea lui Sean MacAllister cu trupul lui greoi şi gras. În clipa următoare era în pat şi Ryan se afla desupra ei, mîngîind-o peste tot cu

mîinile şi cu limba, iar ea scoase un ţipăt de bucurie pentru ceea ce i se întîmpla.

În final rămaseră amîndoi unul în braţele celuilalt.

– Dumnezeule, eşti un adevărat miracol, spuse Ryan încet.

– Şi tu la fel, şopti Lara.

Nu ţinea minte să fi fost vreodată atît de fericită. Ryan era tot ce îşi dorea. Era inteligent şi cald şi se înţelegeau foarte bine, vorbeau aceeaşi limbă.

– Sînt mort de foame, spuse el strîngîndu-i uşor mîna.

– Şi eu. Mă duc să fac nişte sandvişuri.

– Mîine seară chiar o să luăm cina, îi promise el.

– S-a făcut, spuse Lara strîngîndu-l în braţe.

A doua zi dimineaţă, Lara se duse la Ryan pe şantier. Îl văzu sus pe una din grinzile de oţel dînd ordine oamenilor. Cînd Lara se îndreptă spre lift, unul din muncitori îi zîmbi.

– Bună dimineaţa, domnişoară Cameron.

În glasul lui se simţi o inflexiune ciudată.

Un alt muncitor trecu pe lîngă ea zîmbindu-i.

– 'Neaţa, domnişoară Cameron.

Alţi doi muncitori o priviră rînjind.

– 'Neaţa, şefa.

Lara se uită în jur. Şi alţi muncitori o priveau, zîmbind cu toţii. Îşi simţi chipul roşind. Urcă în liftul de lucru şi se duse pînă la nivelul unde se afla Ryan. Acesta o văzu de cum ieşi şi îi zîmbi.

– Bună dimineaţa, iubito. La cît luăm cina diseară?

– Mai întîi o să mori de foame, îi spuse ea cu asprime. Eşti concediat.

Fiecare clădire pe care o ridica Lara era o provocare. Înălţa blocuri mici pentru birouri cu spaţii de podea de o mie şase sute de metri pătraţi, blocuri mari cu birouri şi hoteluri. Dar, indiferent ce fel de clădire era, cel mai important lucru era locul.

Bill Rogers avusese dreptate. „Locul, locul, locul." Imperiul Larei continua să se extindă. Începuse să fie recunoscută de mai marii oraşului, de presă şi de public. Era o figură celebră şi, ori de cîte ori se ducea la vreun eveniment filantropic, la operă sau la muzeu, fotografii se îmbulzeau să o surprindă. Începu să apară în mass-media din ce în ce mai des. Toată clădirile ei erau reuşite şi, totuşi, ea nu era mulţumită. Ca şi cum ar fi aşteptat să i se întîmple ceva minunat, ca o uşă să se deschidă, să fie atinsă de vreo vrajă necunoscută.

Keller era uluit.

– Ce vrei, Lara?

– Mai mult.

Atît putea scoate de la ea.

Într-o zi, Lara îl întrebă pe Keller:

– Howard, tu ştii cît plătim în fiecare lună pentru

oameni de serviciu, spălătorese şi ştergători de geamuri?

– În funcţie de firmă, spuse Keller.

– Atunci hai să cumpărăm firma.

– Ce tot spui?

– O să înfiinţăm o filială. Ne vom oferi nouă înşine aceste servicii şi le vom oferi şi altor constructori.

Ideea avu succes de la bun început. Profiturile începură să curgă.

Keller avea impresia că Lara ridicase în jurul ei un zid emoţional. Se afla mai aproape de ea ca oricine şi, totuşi, nu îi vorbise niciodată despre familia sau originea ei. Parcă apăruse din senin. La început, Keller fusese mentorul ei, învăţînd-o şi dirijînd- o, dar acum Lara lua toate deciziile singură. Eleva îşi întrecuse profesorul.

Lara nu lăsa nimic să îi stea în cale. Devenea o forţă irezistibilă şi nimic nu o putea opri. Era o perfecţionistă. Ştia ce voia şi insista pînă obţinea acel lucru.

La început, unii muncitori încercau să profite de ea. Nu mai lucraseră niciodată cu o femeie şi ideea îi amuza. Dar aveau să fie uimiţi. Cînd Lara îl surprinse pe un şef de echipă semnînd pentru un lucru care nu fusese făcut, îl chemă în faţa întregii echipe şi îl concedie. Se afla pe şantier în fiecare zi. Cînd oamenii veneau la şase o găseau pe Lara aşteptîndu-i. Exista o puternică discriminare între sexe. Aşteptau pînă

cînd Lara îi putea auzi şi spuneau tot felul de glume deocheate.

– Aţi auzit de păsărica vorbitoare de la fermă? S-a îndrăgostit de o sculă şi...

– Şi fetiţa a întrebat atunci: „Poţi rămîne gravidă dacă înghiţi spermă?" Şi mama ei i-a răspuns: „Nu, draga mea, de la asta poţi avea bijuterii..."

Se făceau şi unele gesturi pe faţă. Din cînd în cînd, cîte unul din muncitori trecea pe lîngă Lara şi „din greşeală" îi atingea sînii cu braţul sau se lipea de fundul ei.

– Ah, pardon.

– Nu-i nimic, spunea ea. Ia-ţi cecul şi şterge-o.

Amuzamentul lor se transformă în cele din urmă în respect.

Într-o zi, cînd Lara mergea cu maşina împreună cu Howard Keller pe Kedzie Avenue, văzu un bloc plin cu prăvălii mici. Opri.

– Blocul ăsta e irosit, zise ea. Aici ar trebui să fie o clădire înaltă. Prăvălioarele astea nu pot aduce cine ştie ce profit.

– Da, numai că va trebui să-i convingi pe chiriaşi să vîndă, spuse Keller. Unii s-ar putea să nu vrea.

– Îi putem cumpăra cu totul, spuse ea.

– Lara, dacă unul refuză să vîndă, rămîi încurcată. Vei fi cumpărat o mulţime de magazine mici pe care nu le vrei şi tot nu-ţi vei putea construi clădirea pe care o doreşti. Şi dacă aceşti oameni află că aici va apărea un bloc înalt, te vor ţine pe loc.

– O să facem în aşa fel încît să nu afle, zise Lara începînd deja să se simtă emoţionată. Vom pune persoane diferite să discute cu proprietarii prăvăliilor.

– Eu am mai trecut prin aşa ceva, o preveni el. Dacă se află, te vor uşura de fiecare bănuţ.

– Va trebui să fim prudenţi în acest caz. Hai să aruncăm o privire.

Blocul de pe Kedzie Avenue conţinea mai mult de o duzină de magazine mici şi prăvălii. O brutărie, un magazin cu articole de menaj, o frizerie, un magazin de confecţii, o măcelărie, o croitorie, o farmacie, o papetărie, o cafenea şi altele.

– Nu uita riscul, o avertiză Keller. Dacă se opune unul, pierzi toţi banii pe care îi cheltuieşti pentru a le cumpăra pe toate celelalte.

– Nu-ţi face griji, spuse Lara. Mă descurc eu.

Peste o săptămînă, un străin intră în frizeria în care se aflau numai două scaune. Frizerul citea un ziar. Cînd văzu uşa deschizîndu-se întrebă:

– Cu ce vă pot servi, domnule? Un tuns?

Străinul zîmbi.

– Nu, spuse el. Abia am sosit în oraş. Am avut o frizerie în New Jersey dar nevastă-mea a vrut să ne mutăm aici ca să fie mai aproape de maică-sa. Caut să cumpăr o prăvălie.

– Asta e singura frizerie din zonă, spuse omul. Şi nu-i de vînzare.

Străinul zîmbi din nou.

– Cînd e la o adică, totul e de vînzare, nu? La preţul potrivit, bineînţeles. Cît valorează prăvălia – cincizeci, şaizeci de mii de dolari?

– Cam aşa ceva, recunoscu frizerul.

– Sînt foarte nerăbdător să am din nou prăvălia mea. Să-ţi spun cum o să facem. O să-ţi dau şaptezeci şi cinci de mii de dolari pentru locul ăsta.

– Nu, nici nu mă gîndesc să vînd.

– O sută.

– Vorbesc serios, domnule, nu...

– Şi îţi poţi lua tot de aici.

Frizerul îl privi fix.

– Îmi dai o sută de mii şi mă laşi să iau scaunele şi tot restul echipamentului?

– Exact. Am propriile mele lucruri.

– Pot să mă mai gîndesc? Va trebui să vorbesc şi cu nevastă-mea.

– Bineînţeles. Mai trec mîine.

După două zile, frizeria era cumpărată.

– Unu, spuse Lara.

Venea la rînd brutăria. Era mică şi se afla în proprietatea a doi soţi. Cuptoarele din spate umpleau tot magazinul cu miros de pîine caldă. O femeie stătea de vorbă cu unul din proprietari.

– Soţul meu a murit şi mi-au rămas banii de pe asigurare. Aveam o brutărie în Florida. Caut demult un astfel de loc şi aş dori foarte mult să-l cumpăr.

– Este un trai foarte confortabil, spuse proprietarul. Soţia mea şi cu mine nu ne-am gîndit niciodată să vindem.

– Dacă aţi fi interesaţi să vindeţi, cît aţi cere?

Omul ridică din umeri.

– Habar n-am.

– Credeţi că merită şaizeci de mii de dolari?

– Ah, cel puţin şaptezeci şi cinci, spuse el.

– Atunci, uitaţi cum o să facem, zise femeia. O să vă dau o sută de mii de dolari pe ea.

Proprietarul o privi uluit.

– Vorbiţi serios?

– N-am vorbit în viaţa mea mai serios.

A doua zi dimineaţă, Lara spuse:

– Doi.

Cu restul merse la fel de uşor. Aveau o duzină de oameni, bărbaţi şi femei, care treceau drept croitori, brutari, farmacişti şi măcelari. În următoarele şase luni, Lara cumpără prăvăliile, după care angajă oameni care să conducă diferitele activităţi. Arhitecţii începuseră deja să facă planurile noului bloc.

Lara studia ultimele rapoarte.

– Se pare că am reuşit, îi spuse ea lui Keller.

– Mă tem că avem o problemă.

– De ce? Nu a mai rămas decît cafeneaua.

– Asta e problema. A închiriat pe cinci ani şi nu vrea să renunţe.

– Oferă-i mai mulţi bani...

– Zice că nu renunţă cu nici un preţ.

Lara se uită la el cu atenţie.

– Ştie de bloc?

– Nu.

– Bine. Mă duc să vorbesc cu el. Nu-ţi face griji, o să iasă el. Află cine este proprietarul.

A doua zi dimineaţă, Lara trecu pe la locul cu pricina. Cafeneaua *Haley's* se afla la capătul dinspre sud-vest al clădirii. Era o prăvălie micuţă, cu vreo jumătate de duzină de scaune de-a lungul tejghelei şi patru separeuri. Un bărbat care, după părerea Larei, trebuia să fie proprietarul, se afla la casă. Părea să fi trecut de şaizeci şi cinci de ani.

Lara se aşeză într-un separeu.

– Bună dimineaţa, spuse omul cu un glas plăcut. Ce să vă aduc?

– Un suc de portocale şi o cafea, vă rog.

– Imediat.

Îl urmări preparînd sucul proaspăt.

– Chelneriţa nu a apărut astăzi. E greu să găseşti pe cineva bun în ziua de azi, zise el după care turnă cafeaua şi ocoli casa.

Era într-un cărucior cu rotile. Nu avea picioare. Lara îl privi în tăcere cînd îi aduse sucul şi cafeaua la masă.

– Vă mulţumesc, spuse ea şi privi în jur. E frumos aici.

– Da. Îmi place.

– De cît timp vă aflaţi aici?

– De zece ani.

– Nu v-aţi gîndit să vă retrageţi?

El scutură din cap.

– Sînteţi a doua persoană care mă întreabă acest lucru într-o săptămînă. Nu, nu mă voi retrage.

– Poate nu vi s-au oferit destui bani, sugeră Lara.

– Nu au nici o importanţă banii, domnişoară. Înainte să vin aici am stat doi ani într-un spital de veterani. Nu aveam prieteni. Nimic important în viaţă. Şi apoi, cineva m-a convins să închiriez acest loc, spuse el şi zîmbi. Mi-a schimbat întreaga viaţă. Toată lumea din zonă vine aici. Mi-au devenit prieteni, îmi sînt ca o familie. Am un motiv să trăiesc, adăugă el clătinînd din cap. Nu. Banii nu au nici o legătură. Să vă mai aduc puţină cafea?

Lara se afla într-o şedinţă cu Howard Keller şi cu arhitectul.

– Nici nu trebuie să-i cumpărăm contractul de închiriere, spuse Keller. Tocmai am vorbit cu proprietarul. Există o clauză cu privire la eventualitatea că nu ar aduce un anume venit în fiecare lună. În ultimele cîteva luni s-a situat sub această sumă, aşa că putem închide cafeneaua.

Lara se adresă arhitectului.

– Am o întrebare pentru dumneata, spuse ea şi se uită pe planurile întinse pe masă arătînd spre colţul din sud-vest. Ce-ar fi dacă ne-am opri aici, dacă am elimina această parte şi dacă am lăsa cafeneaua la locul ei? Clădirea ar mai putea fi construită?

Arhitectul studie planul.

– Cred că da. Aş putea înclina partea asta a clădirii şi aş contrabalansa în partea cealaltă. Bineînţeles că ar arăta mai bine dacă n-ar trebui să facem asta...

– Dar ar ieşi bine, insistă ea.

– Da.

– Lara, ţi-am spus că îl putem forţa să iasă de acolo, zise Keller.

Ea scutură din cap.

– Am cumpărat tot restul blocului, nu?

– Bineînţeles. Eşti proprietara unui magazin de confecţii, a unei croitorii, a unei papetării, a unei farmacii, a unei brutării, a unei...

– Bine, spuse Lara. Locuitorii acestui bloc înalt vor avea o cafenea unde să se ducă. Şi noi la fel. Haley rămîne.

De ziua tatălui ei, Lara îi spuse lui Keller:

– Howard, aş vrea să-mi faci un serviciu.

– Sigur.

– Aş vrea să te duci în Scoţia pentru mine.

– Construim ceva în Scoţia?

– O să cumpărăm un castel.

El rămase locului ascultînd.

– Există un loc acolo numit Loch Morlich, pe drumul spre Glenmore, aproape de Aviemore. Sînt o mulţime de castele pe acolo. Cumpără unul.

– Ca un fel de reşedinţă de vară?

– N-am de gînd să locuiesc în el. Aş vrea să-l îngrop pe tata pe pămîntul lui.

Keller spuse încet:

– Vrei să cumperi un castel în Scoţia unde să-ţi îngropi tatăl?

– Exact. N-am timp să merg eu însămi şi tu eşti singurul în care am încredere. Tata se află îngropat în cimitirul Greenwood din Glace Bay.

Era prima dată cînd Keller afla ceva în legătură cu sentimentele Larei faţă de familia ei.

– Trebuie să-ţi fi iubit tatăl foarte mult.

– Faci asta pentru mine?

– Bineînţeles.

– După ce va fi îngropat, angajează un îngrijitor pentru mormînt.

Trei săptămîni mai tîrziu, Keller se întoarse din Scoţia.

– Totul s-a aranjat. Ai un castel, iar tatăl tău se odihneşte în pămîntul său. E un loc foarte frumos în apropiere de dealuri şi are lîngă el un lac micuţ. O să-ţi placă foarte mult. Cînd o să te duci?

Ea îşi ridică privirea surprinsă.

– Eu? Niciodată, zise ea.

CARTEA A DOUA

Capitolul unsprezece

În 1984, Lara Cameron hotărî că venise vemea să cucerească New York-ul. Cînd îi spuse lui Keller despre planul ei, acesta fu îngrozit.

– Nu-mi place ideea, spuse el simplu. Nu cunoşti New York-ul. Şi nici eu. Este un oraş cu totul diferit, Lara. Noi...

– Aşa mi s-a spus şi cînd am venit din Glace Bay la Chicago, zise ea. Clădirile sînt la fel indiferent dacă le construieşti la Glace Bay, Chicago, New York sau Tokio. Jucăm cu toţii după aceleaşi reguli.

– Dar te descurci atît de bine aici, protestă Keller.

Ce vrei, de fapt?

– Ţi-am mai spus. Mai mult. Vreau să-mi văd numele pe cerul New York-ului. Voi construi un *Cameron Plaza* acolo şi un *Cameron Center*. Şi, într-o bună zi, Howard, voi construi cel mai înalt zgîrie-nori din lume. Asta vreau. *Cameron Enterprises* se mută la New York.

New York-ul se afla în plină amploare a construcţiilor şi era populat cu giganţi ai afacerilor imobiliare, ca Zeckendorf, Harry Helmsley, Donald Trump, Urise şi Rudin.

– O să ne alăturăm şi noi, îi spuse Lara lui Keller.

Se instalară la *Regency* şi apoi începură să exploreze oraşul. Lara nu se putea dezmetici din cauza dimensiunii şi dinamicii aglomeratei metropole. Era un adevărat canion de zgîrie-nori prin care treceau rîuri de maşini.

– Face ca Chicago să pară un Glace Bay, spuse ea.

Abia aştepta să înceapă lucrul.

– Întîi şi întîi trebuie să ne alcătuim o echipă. Vom găsi cel mai bun avocat în domeniul imobiliar din New York şi o echipă de management. Află pe cine foloseşte Rudin şi vezi dacă nu-i poţi atrage la noi.

– Bine.

– Uite o listă de clădiri al căror aspect îmi place. Află cine sînt arhitecţii. Aş vrea să am o întîlnire cu ei.

Keller începea să simtă emoţia Larei.

– Voi deschide o linie de credit la bănci. Cu tot ce avem în Chicago nu va fi nici o problemă. Voi lua legătura cu cîteva companii de depuneri şi împrumuturi şi cu cîţiva brokeri imobiliari.

– Lara, înainte de a ne lansa în toate acestea, nu crezi că ar trebui să ne hotărîm care o să fie următorul proiect?

Atunci Lara îşi ridică privirea şi întrebă cu nevinovăţie:

– Nu ţi-am spus? Cumpărăm spitalul *Manhattan Central*.

Peste cîteva zile Lara se duse la un salon de coafură de pe Madison Avenue. În timp ce se lăsa coafată, surprinse o discuţie.

– O să ne fie dor de dumneavoastră, doamnă Walker.

– A fost minunat, Darlene. De cînd vin aici?

– Păi să fie vreo cincisprezece ani.

– Ce zboară timpul, nu? O să-mi fie dor de New York.

– Cînd plecaţi?

– Imediat. Am primit înştiinţarea de închidere azi-dimineaţă. Închipuie-ţi, un spital ca *Manhattan Central* să se închidă pentru că a rămas fără bani. Am fost supraveghetoare acolo vreme de aproape doisprezece ani şi îmi trimit o scrisoare în care-mi spun gata! Te-ai aştepta să aibă decenţa să vină personal, nu? Ce-a devenit lumea asta!

Lara asculta acum cu atenţie.

– Dar n-am văzut nimic în ziare despre închidere.

– Nu. Ţin secret. Vor să anunţe întîi angajaţii.

Coafeza tocmai îi usca părul, dar Lara se ridică.

– N-am terminat încă, domnişoară Cameron.

– Nu contează, mă grăbesc.

Spitalul *Manhattan Central* era adăpostit de o clădire urîtă şi dărăpănată din Cartierul de Est şi ocupa un bloc întreg. Lara îl privi mult timp şi în mintea ei vedea un maiestuos zgîrie-nori cu magazine şic la parter şi apartamente de lux.

Intră şi întrebă cărei corporaţii aparţinea. Fu trimisă la biroul unui anume Roger Burnham de pe Wall Street.

– Cu ce vă pot fi de folos, domnişoară Cameron?

– Am auzit că spitalul *Manhattan Central* ar fi de vînzare.

El o privi surprins.

– Unde aţi auzit?

– Este adevărat?

– S-ar putea.

– M-ar interesa să-l cumpăr, spuse ea. Care e preţul?

– Staţi puţin... Habar n-am cine sînteţi. Nu puteţi

intra aici aşteptîndu-vă să discut o afacere de nouăzeci de milioane cu dumneavoastră. Eu...

– Nouăzeci de milioane?

Bănuia ea că trebuia să fie un preţ ridicat, dar voia neapărat clădirea aceea. Ar fi fost un început extraordinar.

– De atît e vorba?

– Nu e vorba de nimic.

Lara îi dădu atunci o bancnotă de o sută de dolari.

– Pentru ce e asta?

– Pentru a-mi acorda patruzeci şi opt de ore pînă la depunerea opţiunii. Atîta cer, patruzeci şi opt de ore. Oricum nu eraţi gata să anunţaţi că este de vînzare. Ce aveţi de pierdut? Dacă vă dau preţul cerut, aveţi ce aţi dorit.

– Dar nu ştiu nimic despre dumneavoastră.

– Sunaţi la *Banca Comercială* din Chicago şi cereţi cu Bob Vance. El este preşedintele.

O privi cîtva timp, clătină din cap şi murmură ceva ce conţinea cuvîntul „nebuni". Apoi căută el însuşi numărul de telefon. Lara stătu acolo în timp ce secretara îi făcu legătura cu Bob Vance.

– Domnul Vance? Sînt Roger Burnham din New York. Este aici o domnişoară..., spuse el şi îşi ridică privirea spre ea.

– Lara Cameron.

– Lara Cameron. Doreşte să cumpere o proprietate de a noastră şi spune că o cunoaşteţi.

Ascultă.

– Este...? Aha... Într-adevăr...? Nu, nu mi-am dat seama... Bine... Bine.

Şi după cîtva timp zise:

– Vă mulţumesc foarte mult.

Puse receptorul la loc în furcă şi se uită la Lara.

– Se pare că aţi făcut impresie la Chicago.

– Am de gînd să fac şi mai multă impresie la New York.

Burnham se uită la bancnotă.

– Ce ar trebui să fac cu asta?

– Să vă cumpăraţi nişte trabucuri cubaneze. Am opţiunea dacă vă ofer preţul cerut?

O studie cu mare atenţie.

– E puţin cam nepotrivit... dar, da. Vă dau patruzeci şi opt de ore.

– Trebuie să ne mişcăm repede, îi spuse Lara lui Keller. Avem patruzeci şi opt de ore pentru a aranja finanţarea.

– Ai ceva cifre?

– Nouăzeci de milioane proprietatea şi bănuiesc că alte vreo două sute de milioane demolarea spitalului şi construirea clădirii.

Keller se uita la ea.

– Asta înseamnă două sute nouăzeci de milioane de dolari.

– Totdeauna te-ai descurcat bine cu cifrele, spuse ea, dar el o ignoră.

– Lara, de unde vor veni banii ăştia?

– Îi împrumutăm, zise ea. Cu garanţiile din Chicago n-avem de ce să ne facem probleme.

– Rişti foarte mult. O mulţime de lucruri ar putea

merge prost. Pui în joc tot ce ai pentru...

– Asta e fascinant, să joci, spuse ea. Şi să cîştigi.

Obţinerea finanţării era ceva chiar mai simplu decît la Chicago. Primarul Koch instituise un program de impozite numit 421-A, potrivit căruia un constructor care dorea să înlocuiască o clădire care nu mai dădea randament putea solicita scutirea de impozite pentru primii doi ani.

Cînd băncile şi toate celelalte instituţii financiare verificară creditul Larei Cameron deveniră foarte dornice să facă afaceri cu ea.

Înainte ca patruzeci şi opt de ore să expire, Lara intră în biroul lui Burnham şi îi dădu un cec de trei milioane de dolari.

– Acontul pentru afacerea noastră, spuse ea. Vă voi oferi preţul cerut. Ah şi apropo, puteţi păstra cei o sută de dolari.

În următoarele şase luni, Keller lucră cu băncile pentru finanţare, iar Lara cu arhitecţii pentru planuri.

Totul mergea foarte bine. Atît arhitecţii, cît şi constructorii şi cei de la marketing erau punctuali. În aprilie trebuia să se înceapă demolarea spitalului şi construirea noii clădiri.

Lara nu mai avea răbdare. În fiecare dimineaţă la ora şase era pe şantier şi urmărea ridicarea

construcţiei. Avea un sentiment de neputinţă, fiindcă în stadiul acela clădirea aparţinea muncitorilor. Ea nu putea face absolut nimic. Era obişnuită cu mai multă acţiune. Îi plăcea să aibă vreo jumătate de duzină de proiecte în lucru în acelaşi timp.

– De ce nu căutăm o altă afacere? îl întrebă ea pe Keller.

– Pentru că eşti băgată în asta pînă peste cap. Dacă respiri mai tare, se dărîmă totul. Ştii că ai pus la bătaie fiecare bănuţ pe care- l ai pentru această construcţie? Dacă ceva o să meargă prost...

– Nimic nu o să meargă prost, spuse ea urmărindu-i expresia feţei. Ce te frămîntă?

– Înţelegerea încheiată cu compania de depuneri şi împrumuturi...

– Ce-i cu ea? Am obţinut banii, nu?

– Nu-mi place clauza cu data încheierii construcţiei. Dacă lucrul nu va fi terminat pînă în 15 martie, preiau clădirea şi tu pierzi tot ce ai.

Lara îşi aminti de clădirea ridicată în Glace Bay şi de felul cum o ajutaseră prietenii. Acum era cu totul altfel, însă.

– Nu-ţi face griji, îi spuse ea. Clădirea va fi gata la timp. Eşti sigur că nu putem căuta un alt proiect?

Lara discuta cu cei care se ocupau de marketing.

– Magazinele de la parter s-au înscris deja, îi spuse directorul de marketing. Şi mai mult de jumătate din apartamente au fost vîndute. Estimăm ca

pînă la încheierea construcţiei să se vîndă trei sferturi din ele, iar restul imediat după aceea.

– Vreau ca toate să fie vîndute înainte de încheierea construcţiei, spuse Lara. Faceţi mai multă publicitate.

– Am înţeles.

Keller intră în birou.

– Trebuie să recunosc că ai avut dreptate, Lara. Construcţia avansează după plan.

– O să fie o maşină de făcut bani.

Pe 15 ianuarie, cu şaizeci de zile înainte de data prevăzută pentru încheierea lucrărilor, grinzile uriaşe şi pereţii erau gata, iar oamenii instalau deja firele electrice şi montau ţevile pentru instalaţia de apă şi canalizare.

Lara se uita la cei care lucrau la grinzile de sus. Unul din ei se opri să îşi scoată un pachet de ţigări şi o cheie fixă îi scăpă din mînă căzînd în gol. Lara se uită uimită cum cheia venea cu viteză spre ea. Se dădu la o parte într-o secundă, dar inima îi bătea năvalnic. Muncitorul privi în jos şi făcu un gest de „regret".

Furioasă, Lara se urcă în lift şi se duse la nivelul la care lucra respectivul muncitor. Ignorînd spaţiul gol, ameţitor, de dedesubt, traversă schela pînă la el.

– Dumneata ai scăpat cheia aceea?

– Da, îmi pare rău.

Atunci ea îl plesni cu putere peste faţă şi îi spuse:

– Eşti concediat. Te rog să părăseşti imediat clădirea.

– Dar a fost doar din greşeală, zise el. Eu...

– Pleacă imediat.

Omul o privi o clipă cu duşmănie, după care se îndepărtă şi coborî cu liftul. Lara trase adînc aer în piept pentru a-şi recăpăta stăpînirea de sine. Toţi ceilalţi o priveau.

– Înapoi la lucru, le ordonă ea.

Lara lua masa de prînz împreună cu Sam Gosden, avocatul din New York, care se ocupa de încheierea contractelor ei.

– Am auzit că totul merge bine, spuse Gosden, iar ea zîmbi.

– Mai bine decît foarte bine. Mai sînt doar cîteva săptămîni pînă la încheierea construcţiei.

– Pot să-ţi fac o mărturisire?

– Da, numai ai grijă ce spui.

– Puneam pariu că n-o să reuşeşti, spuse el rîzînd.

– Zău? De ce?

– Afacerile imobiliare la nivelul la care operezi tu constituie domeniul bărbaţilor. Singurele femei care ar trebui să se bage în aceste afaceri sînt bătrînelele cu păr albăstrui care pun banii.

– Deci, pariai împotriva mea, spuse Lara.

– Da, spuse Sam Gosden zîmbind.

Lara se aplecă puţin înainte.

– Sam...

– Da?

– Nimeni din echipa mea nu pariază împotriva mea. Eşti concediat.

El rămase cu gura căscată cînd Lara se ridică şi

ieşi din local.

Luni dimineaţă, pe măsură ce se apropia de şantier, Lara simţi că nu era în ordine ceva. Şi, deodată, îşi dădu seama ce era. Liniştea. Nu se auzea zgomotul ciocanelor şi bormaşinilor. Cînd ajunse pe şantier privi nevenindu-i să creadă. Oamenii îşi adunau ustensilele şi plecau. Şeful de echipă îşi strîngea şi el lucrurile. Lara se duse repede la el.

– Ce se petrece aici? îl întrebă ea. Nu e decît ora şapte.

– Retrag oamenii.

– Ce tot spui acolo?

– S-a făcut o plîngere, domnişoară Cameron.

– Ce fel de plîngere?

– Aţi pălmuit un muncitor?

– Poftim?

Uitase.

– Da. A meritat. L-am concediat.

– V-a dat cineva voie să pălmuiţi oamenii care lucrează pentru dumneavoastră?

– Stai puţin, spuse Lara. N-a fost aşa. I-a scăpat o cheie fixă. Ar fi putut să mă omoare. Bănuiesc că mi-am ieşit din fire. Îmi pare rău, dar nu-l vreau înapoi aici.

– N-o să mai vină înapoi aici, spuse şeful de echipă. Nici unul din noi nu va mai veni.

Lara se uită la el.

– E o glumă?

– Sindicatul meu nu crede că-i o glumă, spuse el. Ne-au spus să plecăm şi noi plecăm.

– Dar aveţi un contract.

– L-aţi încălcat, spuse omul. Dacă aveţi nemulţumiri, certaţi-vă cu sindicatul.

Dădu să plece.

– Stai puţin. Am spus că-mi pare rău. Sînt... sînt gata să-i cer scuze omului şi poate veni din nou să lucreze.

– Domnişoară Cameron, nu cred că înţelegeţi. Nu vrea să se mai întoarcă. Pe toţi ne aşteaptă o mulţime de alte lucrări. Ăsta-i un oraş în continuă mişcare. Şi să vă mai spun ceva. Sîntem mult prea ocupaţi ca să ne lăsăm şefii să ne pălmuiască.

Lara rămase privindu-l cum se îndepărta. Era cel mai groaznic coşmar al ei.

Se întoarse repede la birou pentru a-i da vestea lui Keller, dar înainte ca ea să apuce să spună ceva, el zise:

– Am auzit. Am vorbit la telefon cu cei de la sindicat.

– Şi ce-au spus? întrebă ea nerăbdătoare.

– Că vor organiza o audiere luna viitoare.

Pe chipul Larei se citi o dezamăgire cumplită.

– Luna viitoare! Dar mai avem mai puţin de două luni pînă la scadenţă.

– Le-am spus.

– Şi ei ce-au zis?

– Că nu e problema lor.

Lara se prăbuşi pe canapea.

– Oh, Doamne. Ce-o să facem?

– Nu ştiu.

– Poate reuşim să convingem banca să..., zise ea dar tăcu văzînd expresia de pe chipul lui. Mai bine nu, spuse ea apoi şi, deodată, se lumină la faţă. Ştiu. O să angajăm o altă echipă şi...

– Lara, nici un muncitor din sindicat nu se va mai atinge de clădirea asta.

– Ar fi trebuit să-l omor pe ticălosul ăla.

– Da. Ar fi ajutat foarte mult, spuse el sec.

Lara se ridică şi începu să măsoare încăperea în lung şi în lat.

– L-aş putea ruga pe Sam Gosden să..., zise ea, dar imediat îşi aduse aminte. Nu, l-am concediat.

– De ce?

– Nu contează.

Keller gîndi cu glas tare.

– Poate dacă am găsi un avocat bun în probleme de conflicte de muncă... unul cu putere.

– Ar fi o idee. Unul care să acţioneze repede. Cunoşti pe cineva?

– Nu, dar Sam Gosden a pomenit numele unuia într-una din şedinţele noastre. Un anume Paul Martin.

– Cine e?

– Nu ştiu, dar discutam despre problemele legate de sindicate şi s-a pomenit numele lui.

– Ştii la ce firmă lucrează?

– Nu.

Lara îşi sună secretara.

– Kathy, există un avocat în Manhattan pe numele Paul Martin. Găseşte-i adresa.

– Nu vrei numărul lui de telefon pentru a fixa o întrevedere? o întrebă Keller.

– Nu e timp. Nu-mi pot permite să aştept să-mi fixeze o oră. Mă duc la el chiar astăzi. Dacă ne poate ajuta, bine. Dacă nu, va trebui să găsim altceva.

Dar în sinea ei îşi spuse: „Numai că nu există altceva".

Capitolul doisprezece

Biroul lui Paul Martin se afla la etajul douzeci şi cinci într-o clădire cu birouri de pe Wall Street. Pe plăcuţa argintie de pe uşă scria *Paul Martin, avocat.*

Lara trase adînc aer în piept şi intră. Anticamera era mai mică decît se aşteptase ea. Nu conţinea decît un birou zgîriat şi o secretară blondă.

– Bună dimineaţa. Cu ce vă pot ajuta?

– Am venit să stau de vorbă cu domnul Martin, spuse Lara.

– Vă aşteaptă?

– Da.

Nu era timp de explicaţii.

– Cum vă numiţi?

– Cameron.Lara Cameron.

Secretara o privi nedumerită.

– O clipă, vă rog. Mă duc să văd dacă domnul Martin vă poate primi.

Se ridică de la birou şi dispăru în cealaltă încăpere.

„Trebuie să mă vadă", îşi spuse Lara.

După o clipă, secretara reapăru.

– Da, domnul Martin vă primeşte.

Lara îşi reţinu un oftat de uşurare.

– Mulţumesc.

Intră în încăperea mică simplu mobilată. Un birou, două canapele, o măsuţă de cafea şi cîteva scaune. „Nu chiar o cităde1ă a puterii", îşi spuse ea. Bărbatul de la birou părea să aibă în jur de şaizeci de ani. Avea un chip ridat, un nas coroiat şi un păr alb, bogat. Părea să posede o vitalitate sălbatică, animalică. Purta un costum demodat gri, la două rînduri şi o cămaşă albă cu guler îngust. Vocea îi era groasă, răguşită şi, într-un fel, captivantă.

– Secretara mi-a spus că vă aşteptam.

– Îmi pare rău, dar trebuia neapărat să stăm de vorbă, spuse Lara. Este ceva urgent.

– Luaţi loc, domnişoară...

– Cameron. Lara Cameron, spuse ea aşezîndu-se pe un scaun.

– Cu ce vă pot ajuta?

Lara trase adînc aer în piept.

– Am o mică problemă.

„Un schelet de douăzeci şi patru de etaje din oţel

şi beton care stă neterminat."

– E vorba de o clădire.

– Ce-i cu ea?

– Eu mă ocup de afaceri imobiliare, domnule Martin. Tocmai construiesc o clădire pentru birouri în cartierul de est şi am nişte probleme cu sindicatul.

Asculta fără să spună nimic. Lara continuă repede:

– Mi-am ieşit din fire şi am pălmuit un muncitor, iar ca urmare, sindicatul a făcut grevă.

El o privi uluit.

– Domnişoară Cameron... ce legătură au toate astea cu mine?

– Am auzit că m-aţi putea ajuta.

– Mă tem că aţi auzit greşit. Eu nu am nici o legătură cu construcţiile şi nu am de-a face cu sindicatele.

Lara simţi că îi vine rău.

– Ah, am crezut... şi nu puteţi face absolut nimic?

El îşi puse palmele pe birou ca şi cum ar fi avut de gînd să se ridice.

– Vă pot da vreo două sfaturi. Căutaţi un avocat expert în probleme de muncă. Să aducă sindicatul în faţa tribunalului şi...

– Dar nu e timp. Am un termen care mă presează. Eu... care este al doilea sfat?

– Ieşiţi din afacerile imobiliare, spuse el fixîndu-i sînii cu privirea. Nu aveţi echipamentul necesar.

– Poftim?

– Nu-i loc pentru o femeie.

– Şi care ar fi locul unei femei? întrebă ea furioasă. Desculţă, gravidă şi în bucătărie?

– Da, cam aşa ceva.

Lara se ridică. Abia se putea stăpîni.

– Vă trageţi probabil dintr-un lung şir de dinozauri. Poate n-aţi auzit. Femeile sînt libere acum.

Paul Martin clătină din cap.

– Nu. Doar mai zgomotoase.

– La revedere, domnule Martin. Îmi pare rău că v-am răpit din tipul dumneavoastră preţios.

Se întoarse şi ieşi trîntind uşa în urma ei. Pe coridor se opri puţin pentru a-şi trage răsuflarea. „A fost o greşeală," îşi spuse ea. Ajunsese la capăt. Riscase tot ceea ce realizase în ani de zile şi pierduse totul într-o fracţiune de secundă. Nu avea încotro să apuce. Nimănui căruia să i se adreseze.

Se terminase.

Lara mergea pe străzile reci şi ude de ploaie. Nu băga de seamă deloc vîntul tăios şi împrejurimile. Nu se gîndea decît la dezastrul îngrozitor care se abătuse asupra ei. Îi mai răsuna încă în urechi avertismentul lui Howard Keller: „Înalţi clădiri şi împrumuţi pentru ele. E ca o piramidă, numai că, dacă nu eşti atentă, piramida se poate prăbuşi." Şi aşa se întîmplase. Băncile din Chicago vor declara prescrise ipotecile pentru proprietăţile ei de acolo şi ea va pierde toţi banii investiţi în noua clădire. Va trebui să o ia de la capăt. „Bietul Howard," îşi spuse ea. „A crezut în visele mele şi eu l-am dezamăgit."

Ploaia se oprise şi cerul începea să se înseninеze.

Un soare palid se chinuia să se arate dintre nori. Îşi dădu seama deodată că erau zorii unei zile. Umblase toată noaptea. Lara privi atunci în jur şi văzu pentru prima oară unde se afla. La numai două blocuri distanţă de proprietatea blestemată. „O să arunc o ultimă privire," îşi spuse ea resemnată.

Era la numai un bloc distanţă cînd auzi prima dată zgomotul ciocanelor pneumatice şi bormaşinilor, iar vuietul betonierelor umplea aerul. Lara rămase locului pentru o clipă, după care începu să alerge spre şantier. Cînd ajunse nu îi veni să creadă.

Întreaga echipă era acolo, muncind de zor.

Şeful de echipă veni spre ea zîmbind.

– Bună dimineaţa, domnişoară Cameron.

Lara abia îşi regăsi glasul.

– Ce... ce se întîmplă? Am... am crezut că v-aţi retras oamenii.

El spuse ruşinat:

– A fost o mică neînţelegere, domnişoară Cameron. Bruno ar fi putut să vă ucidă cînd i-a scăpat cheia.

Lara înghiţi în sec.

– Dar a...

– Nu vă faceţi griji. A plecat. Nu se va mai întîmpla aşa ceva. Nu aveţi de ce să vă faceţi griji. Lucrul merge din nou după plan.

Lara avea impresia că visa. Se uită la oamenii care se plimbau pe scheletul clădirii şi îşi spuse: „Încep să înţeleg. Totul. Paul Martin."

Îi telefonă de cum ajunse la birou. Secretara lui îi spuse, însă:

– Îmi pare rău, dar domnul Martin este ocupat.

– Vreţi să îl rugaţi să mă sune? spuse Lara şi lăsă numărul ei de telefon.

La trei după-amiază tot nu primi nici o veste de la el. Îl sună din nou.

– Îmi pare rău, domnul Martin este ocupat.

El nu îi telefonă.

La ora cinci, Lara se duse la biroul lui Paul Martin.

– Vreţi să-i spuneţi, vă rog, domnului Paul Martin că a venit Lara Cameron? îi spuse ea secretarei, care părea nesigură.

– Păi, eu... o clipă, spuse aceasta şi dispăru în biroul lui de unde reapăru după un minut. Puteţi intra, vă rog.

Paul Martin îşi ridică privirea cînd Lara păşi înăuntru.

– Da, domnişoară Cameron? spuse el cu un glas care nu era nici rece, nici prietenos. Cu ce vă pot fi de folos?

– Am venit să vă mulţumesc.

– Să-mi mulţumiţi? Pentru ce?

– Pentru... faptul că aţi aranjat lucrurile cu sindicatul.

El se încruntă.

– Habar n-am despre ce vorbiţi.

– Toţi muncitorii erau la lucru azi-dimineaţă şi totul merge ca pe roate. Este din nou conform planului.

– Foarte bine, felicitări.

– Dacă-mi veţi trimite o notă...

– Domnişoară Cameron, cred că sînteţi puţin derutată. Dacă problema s-a rezolvat, mă bucur, dar eu n-am nici o legătură.

Lara îl privi cîtva timp.

– Bine. Îmi... îmi pare rău că v-am deranjat.

– Nici o problemă, spuse el urmărind-o cu privirea pînă ieşi.

Peste puţin, secretara lui intră.

– Domnişoara Cameron a lăsat un pachetel pentru dumneavoastră, domnule Martin.

Era un pachet mic, legat cu o panglică strălucitoare, pe care îl deschise curios. Înăuntru se afla un cavaler din argint în armură, gata de luptă. O scuză. „Cum mi-a spus? Dinozaur." Parcă mai auzea încă glasul bunicului. „Au fost vremuri grele, Paul. Tinerii s-au hotărît să preia conducerea Mafiei, să-i îndepărteze pe bătrîni, pe dinozauri. A fost sîngeros, dar au reuşit."

Toate acestea, însă, se întîmplaseră demult, cu mult timp în urmă, în bătrîna ţară, Sicilia.

Capitolul treisprezece

Gibellina, Sicilia – 1879

Familia Martini erau „stranieri", străini adică, în sătucul sicilian Gibellina. Ţinutul era dezolant, un pământ arid al morţii, scăldat în lumina necruţătoare a unui soare strălucitor, un peisaj pictat de un artist sadic. Într-un loc unde marile proprietăţi aparţineau bogătaşilor, „gabelloti", familia Martini cumpără o mică fermă pe care încercă să o conducă singură.

„Soprintendente" îl strigă într-o zi pe Giuseppe Martini.

– Ferma asta a ta, spuse el, e pe un teren prea stîncos. N-o să poţi trăi decent de pe urma lui, nu poţi cultiva măsline şi viţă de vie.

– Nu vă faceţi griji pentru mine, spuse Martini. Toată viaţa am muncit la fermă.

– Cu toţii sîntem îngrijoraţi pentru tine, insistă „soprintendente". Don Vito are un teren foarte bun pe care ar vrea să ţi-l dea în arendă.

– Am auzit eu de Don Vito şi de terenul lui, spuse Giuseppe Martini. Dacă semnez o „mezzadria" cu el pentru a-i lucra pămîntul o să-mi ia trei sferturi din recoltă şi sută la sută dobîndă pentru seminţe, aşa că eu n-o să rămîn cu nimic, la fel ca şi ceilalţi proşti care au tratat cu el. Spune-i că am zis nu, mulţumesc.

– Faceţi o mare greşeală, signore. Aceasta e o ţară primejdioasă, unde se pot întîmpla accidente foarte grave.

– Mă ameninţi?

– Sigur că nu, signore. Doar subliniam faptul...

– Pleacă de pe pămîntul meu, spuse Giuseppe Martini.

Supraveghetorul îl privi îndelung şi apoi clătină din cap cu tristeţe.

– Eşti un om încăpăţînat.

Fiul lui Giuseppe Martini, Ivo, întrebă după aceea:

– Cine a fost, tată?

– Supraveghetorul unuia din marii proprietari de pămînt.

– Nu-mi place, spuse băiatul.

– Nici mie, Ivo.

Noaptea următoare, s-a dat foc recoltelor lui Giuseppe Martini şi cele cîteva vite i-au dispărut.

Atunci a făcut Giuseppe Martini cea de a doua

greşeală. S-a dus la „guardia" din sat.

– Cer protecţie, spuse el.

Şeful poliţiei îl studie cu indiferenţă.

– Pentru asta sîntem aici, spuse el. Care este problema, signore?

– Noaptea trecută oamenii lui Don Vito mi-au ars recolta şi mi-au furat vitele.

– Asta e o acuzaţie foarte gravă. Puteţi dovedi?

– Supraveghetorul lui a venit şi m-a ameninţat.

– V-a spus că o să vă dea foc la recoltă şi că o să vă fure vitele?

– Bineînţeles că nu, zise Giuseppe Martini.

– Dar ce v-a spus?

– Că ar trebui să renunţ la pămîntul meu şi să iau în arendă de la Don Vito.

– Şi aţi refuzat?

– Fireşte.

– Signore, Don Vito este o persoană foarte importantă. Vreţi să-l arestez numai pentru că s-a oferit să-şi împartă pămîntul bogat cu dumneata?

– Vreau să mă apăraţi, ceru Giuseppe Martini. N-am de gînd să-l las să mă scoată de pe pămîntul meu.

– Signore, vă înţeleg foarte bine. O să văd ce pot face.

– V-aş fi foarte recunoscător.

– Consideraţi totul aranjat.

A doua zi după-amiază, cînd Ivo se întorcea din oraş, văzu şase oameni călare înaintînd spre casa lui. Descălecară şi intrară.

Cîteva minute mai tîrziu, Ivo îşi văzu tatăl tîrît afară pe cîmp. Unul din oameni scoase o puşcă.

– O să-ţi dăm o şansă să fugi. Fugi.

– Nu! Ăsta e pământul meu! Eu...

Ivo privi îngrozit cum omul împuşcă pământul de lîngă picioarele tatălui său.

– Fugi!

Giuseppe Martini o luă la fugă.

„Campieri" încălecară şi îl înconjurară pe Martini strigînd în tot acest timp.

Ivo se ascunse urmărind îngrozit scena care se desfăşura în faţa ochilor lui.

Călăreţii îl priveau cum fugea pe cîmp, încercînd să scape. De fiecare dată cînd ajungea la drumul prăfuit, unul din ei îi tăia calea şi îl lovea trîntindu-l la pământ. Fermierul era epuizat şi sîngera. Fugea mai încet acum.

„Campieri" hotărîră că făcuseră destul sport. Unul din ei îi trecu o frînghie în jurul gîtului şi îl tîrî spre fîntînă.

– De ce? îngăimă el. Ce-am făcut?

– Ai fost la poliţie. N-ar fi trebuit să faci asta.

„Campieri" îi traseră pantalonii victimei şi unul din ei scoase un cuţit în timp ce toţi ceilalţi îl ţineau la pământ.

– Să-ţi fie învăţare de minte.

Omul ţipă.

– Nu, vă rog! Îmi pare rău.

„Campiero" zîmbi.

– Spune-i asta nevestei tale.

Se aplecă, îi apucă membrul şi i-l tăie.

Ţipetele lui sfîşiară aerul.

– N-o să mai ai nevoie de asta, îl asigură căpitanul şi îi îndesă membrul în gură.

Omul se înecă şi îl scuipă afară. Căpitanul spuse privindu-i pe ceilalţi „campieri":

– Nu-i place gustul.

– Ucideţi-l pe fiul ăsta de căţea!

Unul din „campieri" descălecă şi începu să adune cîteva pietre mai grele de pe cîmp. Îi ridică apoi pantalonii însîngeraţi şi îi umplu buzunarele cu pietre.

– Aşa, spuse el şi, ridicîndu-l, îl duse pînă la gura fîntînii. Călătorie plăcută.

Îl aruncă înăuntru.

– Apa o să aibă gust de urină, spuse unul din ei.

Un altul zise rîzînd:

– Sătenii n-or să-şi dea seama de diferenţă.

Mai stătură o clipă ascultînd zgomotele care se stingeau încetul cu încetul după care încălecară şi porniră înapoi spre casă.

Ivo Martini se afla la distanţă urmărind îngrozit totul din tufişuri. Apoi băiatul de zece ani dădu fuga la fîntînă.

Privi în jos şi şopti:

– Tată...

Dar fîntîna era adîncă şi nu auzi nimic.

După ce terminară cu Giuseppe Martini, „campieri" se duseră să o caute pe soţia acestuia, pe Maria, care era în bucătărie cînd apărură ei.

– Unde-i bărbatul meu? întrebă ea.

Un rînjet.

– S-a dus să bea nişte apă.

Doi din ei se apropiară de ea. Unul spuse:

– Eşti prea frumoasă ca să fii măritată cu un bărbat atît de urît.

– Ieşiţi din casa mea, spuse ea.

– Aşa te porţi cu oaspeţii? întrebă unul sfîşiindu-i rochia. Oricum o să porţi haine de văduvă, aşa că n-o să mai ai nevoie de astea.

– Animalule!

Pe cuptor fierbea nişte apă. Maria o luă şi i-o azvîrli în faţă. El scoase un urlet de durere.

– Nenorocito! strigă el şi o împuşcă.

Muri înainte să atingă podeaua. Căpitanul urlă:

– Idiotule! Întîi le f... şi pe urmă le împuşti. Hai să-i raportăm lui Don Vito.

O jumătate de oră mai tîrziu se aflau din nou pe proprietatea lui Don Vito.

– Am avut grijă de soţ şi de soţie, raportă căpitanul.

– Şi fiul?

Căpitanul îl privi surprins pe Don Vito.

– N-aţi spus nimic de vreun fiu.

– Cretinule! Am spus să ai grijă de familie.

– Dar e doar un copil, Don Vito.

– Copiii cresc şi ajung bărbaţi. Bărbaţii vor răzbunare. Omoară-l.

Cum spuneţi dumneavoastră.

Doi dintre ei se întoarseră la ferma Martini.

Ivo era şocat. Văzuse cum îi fuseseră ucişi ambii părinţi. Rămăsese singur pe lume şi nu avea nici încotro să apuce, nici la ajutorul cui să apeleze. Ba da! Era,totuşi, cineva: fratele tatălui său, Nunzio Martini, din Palermo. Ivo ştia că trebuia să se mişte repede. Oamenii lui Don Vito se vor întoarce să îl omoare şi pe el. Se întrebă de ce nu o făcuseră deja. Luă nişte mîncare într-o raniţă, şi- o agăţă de umăr şi plecă repede.

Se îndreptă spre drumul prăfuit care ieşea din sat şi porni.

Cum auzea cîte o căruţă se ascundea după copaci.

La vreo oră după ce plecase, văzu un grup de „campieri" călărind pe drum în căutarea lui. Ivo rămase ascuns, nemişcat, mult timp după ce ei trecuseră. După aceea porni din nou. Noaptea dormea prin livezi şi se hrănea cu fructe din copaci şi legume din grădini. Merse astfel trei zile.

Cînd simţi că era destul de departe de Don Vito, se apropie de un sătuleţ. O oră mai tîrziu se afla într-o căruţă care mergea la Palermo.

Ivo ajunse la unchiul său în toiul nopţii. Nunzio Martini locuia într-o casă mare şi frumoasă la periferia

oraşului Palermo. Avea un balcon mare, terase şi o curte. Ivo bătu în uşa de la intrare. Urmă un moment îndelungat de tăcere şi apoi o voce groasă întrebă:

– Cine dracu'e ?

– Eu sînt, Ivo, unchiule Nunzio.

Cîteva clipe mai tîrziu, Nunzio Martini deschise. Unchiul lui Ivo era un bărbat solid, între două vîrste, cu un nas mare roman şi un păr bogat şi alb.Era îmbrăcat într-o cămaşă de noapte. Îl privi surprins pe băiat.

– Ivo! Ce cauţi aici în toiul nopţii? Unde sînt maică-ta şi taică-tău?

– Sînt morţi, suspină copilul.

– Morţi? Intră, intră.

Ivo intră clătinîndu-se pe picioare.

– Ce veste îngrozitoare. A fost vreun accident?

Ivo scutură din cap.

– Don Vito a pus să fie omorîţi.

– Omorîţi? Dar de ce?

– Tata n-a vrut să ia pămînt în arendă de la el.

– Ah.

– De ce a pus să-i omoare? Ei nu i-au făcut niciodată nimic.

– N-a fost nimic personal, spuse Nunzio Martini.

Ivo se uită la el:

– Nimic personal? Nu înţeleg.

– Toată lumea îl cunoaşte pe Don Vito. E renumit. Este un „uomo rispettato" – un om respectat şi puternic. Dacă l-ar fi lăsat pe tatăl tău să-l sfideze, atunci şi alţii ar fi încercat s-o facă şi astfel şi-ar fi pierdut puterea. Nu-i nimic de făcut.

Băiatul îl privi uluit.

– Nimic?

– Nu acum, Ivo. Nu acum. Dar tu arăţi de parcă nu ţi-ar strica un somn bun.

Dimineaţa, la micul dejun, au stat de vorbă.

– Cum ţi-ar plăcea să locuieşti în casa asta frumoasă şi să lucrezi pentru mine?

Nunzio Martini era văduv.

– Cred că mi-ar plăcea foarte mult, spuse Ivo.

– Mi-ar fi de folos un băiat isteţ ca tine. Şi-mi pari puternic.

– Sînt puternic, îi spuse băiatul.

– Bun.

– Cu ce te ocupi, unchiule? îl întrebă Ivo.

Nunzio Martini zîmbi.

– Apăr oamenii.

Mafia se întinsese în toată Sicilia şi în alte părţi ale Italiei atinse de sărăcie cu scopul de a apăra oamenii împotriva unei conduceri nemiloase şi autocrate. Mafia corecta nedreptăţi şi răzbuna nelegiuiri, pînă cînd, în cele din urmă, deveni atît de puternică, încît chiar şi guvernul se temea de ea. Iar negustorii şi fermierii îi plăteau tribut.

Nunzio Martini era şeful Mafiei din Palermo. Avea grijă ca tributul să fie strîns, iar cei care nu plăteau să fie pedepsiţi. Pedepsele variau de la un braţ sau un picior rupt pînă la moartea lentă şi chinuitoare.

Ivo începu să lucreze pentru unchiul său.

În următorii cincisprezece ani, Palermo a fost şcoala lui Ivo, iar unchiul Nunzio profesorul lui. Ivo a început prin a fi comisionar, apoi a colectat banii şi, în cele din urmă, a devenit omul lui de încredere.

La douăzeci şi cinci de ani, Ivo se căsători cu o siciliană, şi ea, un an mai tîrziu, îi dărui un fiu, Gian Carlo. Ivo se mută cu familia în propria lui casă. Cînd a murit unchiul său, Ivo i-a luat locul şi a devenit chiar mai prosper bucurîndu-se de şi mai mult succes. Dar îi rămăsese o treabă neterminată.

Într-o bună zi îi spuse Carmelei:

– Împachetează. Plecăm în America.

El îl privi surprinsă.

– De ce mergem în America?

Ivo nu era obişnuit să i se pună întrebări.

– Fă doar ce ţi-am spus. Eu plec acum şi mă întorc peste două, trei zile.

– Ivo...

– Împachetează.

Trei „macchine" negre opriră în faţa postului de poliţie din Gibellina. Căpitanul, acum mai gras cu vreo cincisprezece kilograme, se afla la birou cînd uşa se deschise lăsînd să intre şase oameni bine îmbrăcaţi şi

cu înfăţişare prosperă.

– Bună dimineaţa, domnilor. Vă pot ajuta cu ceva?

– Noi am venit să te ajutăm pe tine, spuse Ivo. Mă mai ţii minte? Sînt fiul lui Giuseppe Martini.

Căpitanul făcu ochii mari.

– Tu, zise el. Ce cauţi aici? E primejdios pentru tine.

– Am venit pentru dinţii tăi.

– Dinţii mei?

– Da, spuse el şi doi dintre oamenii lui îl prinseră pe căpitan. Ai nevoie de o lucrare. Lasă-mă să-i aranjez puţin.

Ivo îi introduse atunci ţeava pistolului în gură şi apăsă pe trăgaci, după care se întoarse spre tovarăşii lui.

– Să mergem.

Un sfert de oră mai tîrziu, cele trei automobile ajunseră la Don Vito. Afară erau doi paznici care urmăreau curioşi procesiunea. Cînd maşinile opriră, Ivo coborî.

– Bună dimineaţa. Don Vito ne aşteaptă, spuse el.

Unul din paznici se încruntă.

– N-a spus nimic de...

În clipa următoare amîndoi erau morţi. Armele erau încărcate cu „lupare" – cartuşiere cu bile mari de plumb, un truc vînătoresc pentru a împrăştia mai bine granulele. Paznicii erau făcuţi bucăţi.

Din casă, Don Vito auzi împuşcăturile. Cînd se uită pe fereastră şi văzu ce se întîmpla, deschise repede un sertar şi scoase o armă strigînd în acelaşi timp:

– Franco! Antonio! Repede!

De afară se auziră alte împuşcături.

O voce spuse:

– Don Vito...

Se răsuci iute.

Ivo era acolo, cu arma în mînă.

– Aruncă pistolul.

– Eu...

– Aruncă-l.

Don Vito lăsă pistolul să cadă pe podea.

– Ia orice vrei şi pleacă.

– Nu vreau nimic, spuse Ivo. De fapt, am venit pentru că-ţi datorez ceva.

– Orice ar fi, sînt gata să uit, zise Don Vito.

– Eu nu. Ştii cine sînt?

– Nu.

– Ivo Martini.

Bătrînul se încruntă, încercînd să îşi amintească. Ridică din umeri.

– Numele ăsta nu-mi spune nimic.

– Acum mai mult de cincisprezece ani, oamenii tăi mi-au ucis părinţii.

– Îngrozitor! exclamă Don Vito. O să-i pedepsesc, o să...

Ivo îl lovi peste faţă cu arma făcînd să-i ţîşnească sîngele.

– Nu-i nevoie, îngăimă Don Vito. Eu...

Ivo scoase un cuţit.

– Dă-ţi jos pantalonii.

– De ce? Nu poţi...

Ivo ridică arma.

– Dă-ţi jos pantalonii.

– Nu! ţipă bătrînul. Gîndeşte-te ce faci. Am fii şi

fraţi. Dacă – îmi faci vreun rău, te vor găsi şi te vor ucide ca pe un cîine.

– Dacă mă vor găsi, spuse Ivo. Jos pantalonii.

– Nu.

Ivo trase într-o rotulă. Bătrînul ţipă de durere.

– Hai să te ajut, zise Ivo şi trase mai întîi pantalonii, apoi chiloţii. Nu prea e cine ştie ce, nu? Eh, o să facem ce-o să putem, zise el şi, apucînd membrul lui Don Vito, i-l tăie cu cuţitul.

Acesta leşină.

Ivo îi luă atunci penisul şi i-l băgă în gură.

– Îmi pare rău că nu e nici o fîntînă în care să te pot azvîrli, zise el, iar ca gest de rămas bun, îl împuşcă pe bătrîn în cap, după care ieşi la maşină. Prietenii îl aşteptau.

– Să mergem.

– Are o familie numeroasă, Ivo. Or să te caute.

– Să mă caute.

Două zile mai tîrziu, Ivo cu soţia şi fiul lor, Gian Carlo, se aflau pe un vapor cu destinaţia New York.

La sfîrşitul secolului trecut, Lumea Nouă era un adevărat tărîm al posibilităţilor. La New York erau foarte mulţi italieni. Mulţi din prietenii lui Ivo emigraseră deja în marele oraş şi se hotărîseră să facă ceea ce ştiau mai bine: să apere. Mafia începu să îşi întindă tentaculele. Ivo îşi americaniză numele de familie din Martini în Martin şi se bucură de o neîntreruptă prosperitate.

Gian Carlo a fost o mare dezamăgire pentru tatăl său. Nu îl interesa munca. La douăzeci şi şapte de ani a lăsat o italiancă însărcinată, s-a însurat cu ea în linişte şi în grabă, iar trei luni mai tîrziu aveau un fiu, Paul.

Ivo avea planuri mari pentru nepotul său. Avocaţii erau foarte importanţi în America, aşa că Ivo hotărî ca nepotul său să devină avocat. Băiatul era ambiţios şi inteligent, iar cînd avu douăzeci şi doi de ani, intră la Şcoala de Drept de la Harvard. Cînd o absolvi, Ivo îi aranjă să lucreze la o prestigioasă firmă, al cărei partener deveni în curînd. Peste cinci ani, Paul îşi deschidea propria firmă. Ivo investise deja în foarte multe afaceri legale, dar continua să păstreze legăturile cu Mafia, iar nepotul său se ocupa de afacerile începute. În 1967, anul în care a murit Ivo, Paul s-a căsătorit cu o italiancă pe nume Nina, care, peste un an, a dat naştere la doi gemeni.

În perioada anilor '70, Paul avu mult de lucru. Principalii săi clienţi erau sindicatele şi, datorită acestui fapt, era puternic. Conducători de firme şi fabrici îl respectau.

Într-o zi, Paul lua masa cu un client, Bill Rohan, un bancher respectat, care nu ştia nimic despre familia lui.

– Ar trebui să vii la *Sunnyvale*, clubul meu de golf, îi spuse Bill Rohan. Joci golf, nu?

– Din cînd în cînd, spuse Paul. Cînd am timp.

– Bun. Eu sînt în comitetul de înscriere. Ai vrea să te propun pentru a ţi se acorda statutul de membru?

– Ar fi bine.

Săptămîna următoare, comitetul se întruni pentru a discuta despre noii membri. Se pomeni numele lui Paul Martin.

– Îl pot recomanda eu, spuse Bill Rohan. E un om de treabă.

John Hammond, un alt membru al comitetului, spuse:

– E italian, nu? N-avem nevoie de meridionali în acest club, Bill.

Bancherul îl privi.

– Deci îl respingi?

– Bineînţeles.

– Bine, atunci trecem peste el. Următorul..

Întrunirea continuă.

Două săptămîni mai tîrziu, Paul lua din nou masa cu bancherul.

– Am mai exersat puţin golf, glumi Paul.

Bill Rohan se simţi stînjenit.

– A fost o mică piedică, Paul.

– Piedică?

– Eu te-am propus pentru a deveni membru, dar mă tem că unul din ceilalţi membri ai comitetului te-a respins.

– Ah, de ce?

– Nu o lua ca un afront personal. E un bigot. Nu

poate suferi italienii.

Paul zîmbi.

– Nu mă deranjează, Bill. Mulţi nu-i pot suferi pe italieni. Acest domn...

– Hammond. John Hammond.

– Cel cu ambalarea cărnii?

– Da. O să se răzgîndească. Mai vorbesc eu cu el.

Paul clătină din cap.

– Nu te mai deranja. Ca să fiu sincer, nu mă dau în vînt după golf.

Peste şase luni, la mijlocul lunii iulie, patru camioane frigorifice aparţinînd *Companiei Hammond Meat Packing*, încărcate cu muşchi, file şi cotlet de porc şi care pornise de la locul de ambalare din Minnesota spre magazinele din Buffalo şi New Jersey, traseră pe dreapta. Şoferii deschiseră uşile din spate şi plecară.

Cînd află, John Hammond se înfurie îngrozitor. Îşi sună directorul.

– Ce dracu' se petrece? întrebă el. Carne în valoare de un milion şi jumătate zace acum în soare. Cum s-a putut întîmpla aşa ceva?

– Sindicatul a declarat grevă, spuse supraveghetorul.

– Fără să ne spună? De ce fac grevă? Vor mai mulţi bani?

Supraveghetorul dădu din umeri.

– Nu ştiu. Nu mi-au spus nimic. Pur şi simplu, au întrerupt lucrul.

– Spune-i tipului de la sindicat să vină la mine. Aranjez eu totul, zise Hammond.

În după-amiaza aceea, reprezentantul sindicatului fu poftit în biroul lui.

– De ce nu mi s-a spus că se va declara grevă? îl întrebă Hammond.

– Nici eu n-am ştiut, domnule Hammond, spuse reprezentantul scuzîndu-se. Oamenii s-au înfuriat şi au lăsat lucrul. Totul s-a întîmplat pe neaşteptate.

– Ştii că totdeauna am fost un om cu care s-a putut discuta. Ce vor? Salarii mai mari?

– Nu, domnule. Săpun.

Hammond îl privi fără să priceapă.

– Ai spus „săpun"?

– Exact. Nu le place săpunul din băi. E prea puternic.

Lui Hammond nu îi venea să îşi creadă urechilor.

– Săpunul era prea puternic? Şi de asta am pierdut eu un milion şi jumătate de dolari?

– Nu daţi vina pe mine, spuse omul. Oamenii sînt de vină.

– Dumnezeule, zise Hammond. Nu-mi vine să cred. Dar ce fel de săpun vor – fermecat? făcu el bătînd cu pumnul în birou. Data viitoare cînd oamenii mai au vreo problemă, să vii întîi la mine. Ai auzit?

– Da, domnule Hammond.

– Spune-le să se întoarcă la lucru. Pînă diseară la şase în spălătoarele lor va fi cel mai bun săpun. E clar?

– Le voi spune, domnule Hammond.

John Hammond rămase multă vreme spumegînd de furie. „Nu-i de mirare că ţara asta se duce dracului", îşi spuse el. „Auzi, săpun!"

Peste două săptămîni, într-o zi fierbinte de august, la prînz, cinci camioane ale companiei *Hammond Meat Packing* care trebuiau să ducă marfa la Syracuse şi Boston, traseră pe dreapta. Şoferii deschiseră uşile din spate şi plecară.

John Hammond află vestea la ora şase în seara aceea.

– Ce dracu' tot spui? urlă el. Nu le-ai dat săpunul?

– Ba da, chiar în ziua aceea, spuse directorul.

– Atunci ce mai e?

– Nu ştiu, spuse omul abătut. N-a fost nici o plîngere. Nimeni nu mi-a spus nimic.

– Trimite-l la mine pe afurisitul ăla de reprezentant al sindicatului.

La ora şapte, Hammond stătea de vorbă cu acesta.

– Carne în valoare de două milioane de dolari s-a stricat azi după-amiază din cauza oamenilor dumitale, strigă el. Au înnebunit?

– Doriţi să-i spun preşedintelui sindicatului că aţi întrebat acest lucru, domnule Hammond?

– Nu, nu, spuse el repede. Niciodată n-am avut probleme cu voi pînă acum. Dacă oamenii vor mai mulţi bani, veniţi la mine şi discutăm civilizat. Cît cer?

– Nimic.

– Cum adică?

– Nu e vorba de bani, domnule Hammond.

– Ah! Atunci despre ce e vorba?

– Despre lumină.

– Lumină? făcu Hammond crezînd că nu înţelesese bine.

– Da. Oamenii se plîng că lumina din spălătoare e

prea slabă.

John Hammond se rezemă de spătarul fotoliului fără să spună absolut nimic.

– Ce naiba se petrece? întrebă el încet într-un tîrziu.

– V-am spus, oamenii cred că...

– În afară de porcăria asta. Ce se întîmplă?

– Dacă aş şti, v-aş spune, zise reprezentantul sindicatului.

– Încearcă oare cineva să mă desfiinţeze? Asta este?

Omul rămase tăcut.

– Bine, spuse atunci John Hammond. Spune-mi un nume. Cu cine pot să vorbesc?

– Există un avocat care v-ar putea ajuta. Sindicatele apelează foarte mult la el. Se numeşte Paul Martin.

– Paul...? făcu Hammond şi îşi aminti deodată. Ah, şantajist ticălos. Ieşi, strigă el. Afară!

Era turbat de furie. „Nimeni nu mă şantajează pe mine. Nimeni."

Peste o săptămînă, alte şase camioane frigorifice erau abandonate. John Hammond luă masa cu Bill Rohen.

– M-am tot gîndit la prietenul tău Paul Martin, spuse Hammond. Poate m-am pripit puţin cînd l-am respins.

– Foarte frumos din partea ta că spui asta, John.

– Uite, propune-l săptămîna viitoare şi îmi dau votul.

Săptămîna următoare, cînd numele lui Paul Martin a fost pomenit, a fost acceptat în unanimitate de

comitet.

John Hammond personal îi dădu telefon.

– Felicitări, domnule Martin, spuse el. Tocmai aţi fost acceptat ca membru al clubului *Sunnyvale.* Sîntem încîntaţi să vă avem alături de noi.

– Vă mulţumesc, spuse Paul. Apreciez gestul de a-mi fi telefonat.

Următorul telefon pe care îl dădu John Hammond fu la procuratură. Stabili o întrevedere cu procurorul general pentru săptămîna care avea să vină.

Duminică, John Hammond şi Bill Rohan se aflau într-un grup de patru la club.

– Nu l-ai cunoscut încă pe Paul Martin, nu? întrebă Bill Rohan.

John Hammond scutură din cap.

– Nu, nu cred însă că o să joace prea mult golf. Tribunalul o să aibă grijă ca prietenul tău să fie foarte ocupat.

– Ce vrei să spui?

– Am de gînd să dau procurorului general nişte informaţii în legătură cu el, care vor interesa foarte mult un mare juriu.

Bill Rohan era şocat.

– Ştii ce faci?

– Fii sigur că da. E un gîndac nenorocit şi eu o să-l strivesc.

Lunea următoare, în drum spre procuratură, John Hammond a fost ucis într-un accident de maşină. Nu au existat martori. Poliţia nu l-a găsit niciodată pe şoferul vinovat.

În fiecare duminică după aceea, Paul Martin îşi lua soţia şi gemenii şi se duceau să ia masa de prînz la

clubul *Sunnyvale*. Mîncarea era delicioasă acolo

Paul Martin şi-a luat foarte în serios jurămîntul matrimonial. De exemplu, niciodată nu s-ar fi gîndit să îşi dezonoreze soţia ducînd-o la acelaşi restaurant unde îşi ducea amanta. Căsnicia constituia o parte din viaţa lui; afacerile alta. Toţi prietenii lui Paul Martin aveau amante. Acest lucru făcea parte din stilul lor de viaţă. Ceea ce îl deranja pe Martin era să vadă bătrîni ieşind cu tinere. Era nedemn, iar Paul Martin punea mare preţ pe demnitate. Luă hotărîrea ca atunci cînd va avea şaizeci de ani să renunţe la amante. Şi, cînd împlinise şaizeci de ani, cu doi ani în urmă, deci, renunţase. Soţia lui, Nina, îi era o tovarăşă bună. Era de ajuns. Demnitate.

La acest om venise Lara Cameron să ceară ajutor Martin auzise de numele ei, dar fusese uimit cînd văzuse cît de tînără şi frumoasă era. Era ambiţioasă şi teribil de independentă, dar extrem de feminină. Se simţi puternic atras de ea. „Nu, îşi spuse el, e tînără." Iar el era bătrîn. Prea bătrîn."

După ce Lara a ieşit ca o furtună din biroul lui în ziua cînd i-a făcut prima vizită, Paul Martin a rămas mult timp cu gîndul la ea. După aceea a dat un telefon.

Capitolul paisprezece

Noua clădire se construia conform planului. Lara se ducea pe şantier în fiecare dimineaţă şi după-amiază şi în atitudinea oamenilor faţă de ea se simţea un nou respect. O simţea în felul cum o priveau, cum îi vorbeau şi cum munceau pentru ea. Ştia că totul i se datora lui Paul Martin şi tulburător era faptul că se gîndea din ce în ce mai mult la acel bărbat urît-atrăgător cu voce ciudat de convingătoare.

Îi telefonă din nou.

– Mă întrebam dacă n-am putea să luăm masa de prînz împreună, domnule Martin.

– Aveţi vreo problemă?

– Nu M-am gîndit că ar fi interesant dacă ne-am cunoaşte mai bine.

– Îmi pare rău. domnişoară Cameron. Eu nu mănînc la prînz.

– Atunci cina într-o seară?

– Sînt un bărbat însurat, domnişoară Cameron. Iau cina cu soţia şi copiii mei.

– Înţeleg. Dacă...

Dar legătura se întrerupse. „Ce-o fi cu el?" se întrebă Lara. „Doar nu încerc să mă culc cu el, vreau numai să găsesc o modalitate de a-i mulţumi" Încercă să nu se mai gîndească la el.

Pe Paul Martin îl deranja cît de încîntat era cînd auzea glasul Larei Cameron.

– Dacă mai sună domnişoara Cameron, spune-i că nu sînt aici, îi zise el secretarei.

Nu avea nevoie de ispită şi Lara Cameron era o ispită.

Howard Keller era încîntat de felul cum mergeau lucrurile.

– Trebuie să recunosc că am fost puţin cam îngrijorat, spuse el. Ne dusesem pe copcă. Dar tu ai făcut o minune.

„Nu a fost minunea mea," îşi spuse Lara. „Ci a lui Paul Martin." Poate era supărat pe ea pentru că nu îl răsplătise pentru serviciul făcut. Imediat îi trimisese un cec de cincizeci de mii de dolari.

A doua zi, cecul i se returnă fără nici un bilet.

Lara îi telefonă din nou.

– Îmi pare rău, dar domnul Martin este ocupat. îi spuse secretara.

Altă umilinţă. Ca şi cum nu ar fi vrut să îl plictisească. „Atunci, dacă nu vrea să-l plictisesc, de ce a făcut tot posibilul să mă ajute?" se întrebă ea.

Îl visă în noaptea aceea.

Howard Keller intră în biroul ei.

– Am două bilete la noul spectacol al lui Andrew Lloyd Webber, *„Cîntec şi dans"*. Numai că eu trebuie să plec la Chicago. Le poţi folosi tu?

– Nu, eu... ia stai puţin, spuse ea şi tăcu o clipă. Da, cred că le pot folosi. Îţi mulţumesc, Howard.

După-amiază, puse unul din bilete într-un plic şi îl expedie pe adresa biroului lui Paul Martin

Cînd primi biletul a doua zi, se uită la el uimit. Cine i-ar fi putut trimite un singur bilet la teatru? „Cameron Va trebui să pun capăt acestei afaceri", îşi spuse el

– Sînt liber vineri seară? îşi întrebă el secretara.

– Luaţi cina cu cumnatul dumneavoastră, domnule Martin.

– Anulează

Era primul act şi locul de lîngă Lara rămînea neocupat. „Deci nu vine". îşi spuse ea „Ei bine, să-l ia naiba. Eu am făcut tot ce-am putut "

Cînd cortina se lăsă la sfîrşitul primului act, Lara tocmai se întreba dacă să rămînă şi la al doilea sau să plece, cînd o siluetă se profilă lîngă scaunul alăturat.

– Hai să plecăm de aici. îi spuse Paul Martin

Luară cina la un bistro din Cartierul de Est. El o privea tăcut şi prudent. Chelnerul veni să le a comanda pentru băuturi.

– Eu aş bea un whisky cu sifon, spuse Lara.

– Eu nu beau nimic.

Îl privi surprinsă.

– Nu beau.

După ce comandară cina, Paul Martin spuse:

– Domnişoară Cameron, ce doreşti de la mine?

– Nu-mi place să datorez nimănui nimic, spuse ea. Iar dumitale îţi datorez ceva şi nu mă laşi să-mi iau revanşa. Asta mă deranjează.

– Ţi-am mai spus... nu-mi datorezi nimic.

– Dar...

– Am auzit că totul merge foarte bine.

– Da, spuse ea şi dădu să îi mulţumească, dar se răzgîndi

– Faci bine ceea ce faci, nu?

Lara încuviinţă.

– Vreau să fac. Este cel mai senzaţional lucru din lume să ai o idee şi să o urmăreşti cum ia fiinţă din

oţel şi beton, transformîndu-se într-o clădire în care oamenii pot lucra şi locui. Într-un fel devine un monument, nu?

Chipul îi vibra şi emana viaţă.

– Bănuiesc că da. Şi un monument duce la altul?

– Fireşte, spuse ea entuziasmată. Am de gînd să devin cea mai importantă constructoare de clădiri din acest oraş.

Emana o sexualitate ameţitoare.

Paul Martin zîmbi.

– Nu m-ar mira.

– De ce te-ai hotărît să vii la teatru în seara asta? îl întrebă Lara.

Venise să îi spună să îl lase în pace, dar acum cînd era cu ea. atît de aproape de ea. nu mai putea să o facă.

– Am auzit lucruri bune în legătură cu spectacolul.

Lara zîmbi.

– Poate ar trebui să mergem să-l vedem. Paul.

El scutură din cap.

– Domnişoară Cameron, nu numai că sînt căsătorit, sînt foarte căsătorit Din întîmplare. îmi iubesc foarte mult soţia.

– Admir acest lucru. spuse Lara. Clădirea va fi gata pe 15 martie. Vom da o petrecere pentru a sărbători evenimentul. Vei veni?

El ezită mult timp încercînd să refuze cît mai politicos posibil. În cele din urmă spuse

– Da. voi veni.

Sărbătorirea inaugurării noii clădiri a fost un succes moderat. Numele Larei Cameron nu era destul de cunoscut pentru a atrage mulţi ziarişti sau vreunul din mai marii demnitari ai oraşului. A fost, totuşi, unul din asistenţii primarului şi un reporter de la *Post.*

– Clădirea este aproape în întregime închiriată, îi spuse Keller Larei. Şi avem o mulţime de solicitări.

– Bun. zise ea absentă.

Gîndurile îi erau în altă parte întrebîndu-se dacă va apărea Paul Martin sau nu. Dintr-un anume motiv. acest lucru avea mare importanţă pentru ea. Era un mister care o intriga. Nega faptul că o ajutase şi, totuşi... Se ţinea după un bărbat care i-ar fi putut fi tată. Nu se mai gîndi la această comparaţie.

Avu grijă de oaspeţi. Se serveau aperitive şi băuturi şi toată lumea părea să se simtă bine. În toiul petrecerii îşi făcu apariţia şi Paul Martin, ceea ce făcu să se schimbe imediat totul. Muncitorii îl salutară de parcă ar fi fost vreun rege. Era evident că îl venerau.

„Sînt un avocat de corporaţie... nu am de-a face cu sindicatele."

Martin dădu mîna cu asistentul primarului şi cu unele oficialităţi ale sindicatului, după care se îndreptă spre ea.

– Mă bucur că ai venit. spuse Lara.

Paul Martin privi în jur la uriaşa clădire şi spuse

– Felicitări. Ai făcut o treabă foarte bună.

– Mulţumesc. spuse ea şi coborîndu-şi glasul adăugă. Şi vreau să spun că îţi mulţumesc cu adevărat.

El o privi uimit de cît de tulburător arăta şi de felul

cum se simţea cînd se uita la ea.

– Petrecerea e pe sfîrşite, spuse Lara. Speram să mă inviţi la cină.

– Ţi-am mai spus doar, iau cina cu soţia şi copiii mei, zise el şi, după ce o privi în ochi, adăugă: O să-ţi ofer, însă ceva de băut.

– De acord, zise ea zîmbind

Se opriră la un bar micuţ de pe Third Avenue Discutară, dar mai tîrziu, nici unul nu îşi mai aminti despre ce anume vorbiseră. Cuvintele erau ca un camuflaj pentru tensiunea sexuală dintre ei.

– Povesteşte-mi despre tine, zise Paul Martin Cine eşti? De unde vii? Cum ai început afacerea asta?

Lara se gîndi la Sean MacAllister şi la trupul lui dezgustător deasupra ei. „A fost atît de bine, încît o s-o mai facem o dată "

– Vin dintr-un orăşel din Nova Scotia, spuse Lara Glace Bay. Tata aduna chiriile de la cîteva pensiuni care existau acolo. Cînd a murit el, eu i-am luat locul Unul din chiriaşi m-a ajutat să cumpăr un lot, pe care am ridicat o clădire. Ăsta a fost începutul

El o asculta cu atenţie

– După aceea am plecat la Chicago, unde am mai construit cîteva clădiri. Afacerile au mers bine şi am venit la New York, spuse ea zîmbind. Asta-i toată povestea.

„Cu excepţia agoniei de a fi crescut cu un tată care o ura, a ruşinii sărăciei, suferinţa de a nu fi

posedat niciodată nimic de a- şi fi dăruit trupul lui Sean MacAlister

Ca şi cum i-ar fi citit gîndurile, Paul Martin o întrebă

- N-a fost prea uşor, nu?

- Nu mă plîng

- Care e următorul proiect?

Lara dădu din umeri

- Nu ştiu sigur Am văzut mai multe lucruri, dar nu pot spune că există ceva anume care să-mi placă extrem de mult

Nu îşi putea lua ochii de la ea

- La ce te gîndeşti? îl întrebă ea şi el oftă adînc

- Adevărul? Mă gîndeam că, dacă nu aş fi fost căsătorit ţi-aş fi spus că eşti cea mai tulburătoare femeie pe care am cunoscut-o vreodată Dar sînt căsătorit şi va trebui să fim doar prieteni. E clar?

- Foarte clar

El se uită la ceas

- Ar fi timpul să plec,zise el apoi îi spuse chelnerului Nota, te rog

După care se ridică

- Putem lua masa de prînz săptămîna viitoare? întrebă Lara.

- Nu Poate o să ne mai vedem cînd vei termina următoarea clădire

Plecă

In noaptea aceea, Lara visa că tăceau dragoste

Paul Martin se afla deasupra ei mîngîindu-i trupul şi şoptindu-i la ureche

- Poţi trebuie să te am numai pe tine Domnul să mă ierte. scumpa mea. pentru că nu ţi-am spus niciodată cît de mult te iubesc. te iubesc. te iubesc

Şi după aceea intră în ea şi trupul ei se topi deodată Gemu şi gemetele acelea o treziră. Se ridică în capul oaselor tremurînd

Peste două zile Paul Martin îi telefonă.

- Cred că ştiu un loc care te-ar interesa zise el cu asprime E în Cartierul de Vest. pe Strada Şaizeci şi nouă Nu se află încă pe piaţă E al unui prieten de-al meu. care vrea să-l vîndă

Lara şi Howard Keller se duseră să arunce o privire chiar în dimineaţa aceea. Era o proprietate excelentă

- De unde ai aflat despre el? întrebă Keller

- De la Paul Martin

- Ah înţeleg. spuse el şi în glas i se simţi dezaprobarea

- Ce vrea să însemne asta?

- Lara m-am interesat în legătură cu Martin E egal cu Mafia. Stai departe de el

- N-are nici o legătură cu Mafia. spuse ea cu indignare Este un bun prieten şi oricum. ce contează? Îţi place locul?

- Cred că e excelent

- Atunci hai să-l cumpărăm

Peste zece zile încheiară afacerea

Lara îi trimise lui Paul Martin un buchet mare de flori cu un bilețel alătun *„Paul - te rog nu le trimite înapoi Sînt foarte sensibile "*

Primi un telefon de la el chiar în după-amiaza aceea

- Mulțumesc pentru flori Nu sînt obișnuit să primesc flori de la femeile frumoase spuse el și vocea îi părea mai grosolană ca de obicei

– Știi care e problema ta? îl întrebă Lara Nu te-a răsfățat nimeni prea mult

– Asta vrei să faci, să mă răsfeți?

– Teribil

Paul rîse

- Vorbesc serios

- Știu

- Ce-ar fi să vorbim despre asta la masa de prînz? îl întrebă ea

Paul Martin nu reușise să și-o scoată pe Lara din minte Știa că se putea îndrăgosti foarte ușor de ea. Avea o anumită vulnerabilitate, o inocență și, în același timp, poseda o senzualitate sălbatică Știa că ar fi trebuit să nu o mai vadă niciodată, dar nu se putea stăpîni Îl atrăgea spre ea ceva mult mai puternic decît voința lui

Luară dejunul la *Club 21*.

– Cînd încerci să ascunzi ceva, fă acel lucru în văzul tuturor, spuse el. Aşa nimeni nu va crede că faci ceva greşit.

– Încercăm să ascundem ceva? întrebă Lara încet.

O privi şi se hotărî. „E frumoasă şi deşteaptă, dar aşa sînt mii de alte femei. Va fi uşor să o elimin din sistemul meu. O să mă culc cu ea o dată şi atît."

Dar avea să se dovedească ce mult se înşela.

Cînd ajunseră acasă la ea, Paul era inexplicabil de nervos.

– Mă simt ca un licean afurisit, zise el. Mi-am ieşit din mînă.

– E ca mersul pe bicicletă, murmură Lara. O să-ţi aduci aminte. Lasă-mă să te dezbrac.

Îi scoase haina şi cravata şi începu să îi descheie nasturii cămăşii.

– Ştii că nu poate fi nimic serios, Lara.

– Ştiu.

– Am şaizeci şi doi de ani. Ţi-aş putea fi tată.

Ea rămase nemişcată o clipă, amintindu-şi visul.

– Ştiu.

După ce îl dezbrăcă, spuse:

– Ai un corp frumos.

– Îţi mulţumesc.

Soţia lui nu îi spusese niciodată acest lucru

Lara îşi lăsă mîinile să alunece pe coapsele lui

– Eşti foarte puternic, nu-i aşa?

El se trezi stînd dintr-odată mai drept.

- Am jucat baschet cînd am fost în...

Buzele ei i le apăsară deodată pe ale lui şi într-o clipă se aflau în pat. iar el trăi ceva ce nu i se mai întîmplase niciodată. Avea impresia că tot trupul îi luase foc Făceau dragoste. fără început şi fără sfîrşit. ca un fluviu care îl tîra mai repede şi mai repede. iar curentul începu să îl tragă. absorbindu-l din ce în ce mai tare într-un întuneric de catifea care explodă în mii de stele Minunea a fost că s-a întîmplat iar şi iar. pînă cînd a rămas fără suflare şi epuizat.

- Nu-mi vine să cred. zise el.

Actul sexual cu soţia lui fusese totdeauna convenţional şi ca o rutină. Cu Lara. însă, era o experienţă senzuală extraordinară. Paul Martin avusese multe femei. dar Lara era deosebită de toate. Îi dăruise ceva ce nici o altă femeie nu îi dăruise: îl făcea să se simtă tînăr.

Cînd Paul începu să se îmbrace. Lara îl întrebă:

- O să te mai văd?

- Da. spuse el adăugînd în sinea lui: „Domnul să mă ajute " Da

Anii '80 au constituit o perioadă de transformări. Ronald Reagan a fost ales preşedinte al Statelor Unite ale Americii şi bursa de pe Wall Street a cunoscut cea mai ameţitoare zi din istoria sa. Şahul Iranului a murit în exil, iar Anwar Sadat a fost asasinat. Datoria publică a atins cifra de o mie de miliarde de

dolari şi ostatecii americani din Iran au fost eliberaţi. Sandra Day O'Connor a devenit prima femeie care a slujit la Curtea Supermă.

Lara se afla la locul potrivit în momentul potrivit. Afacerile imobiliare erau în plin avînt. Banii erau din belşug, iar băncile erau dornice să finanţeze proiecte care erau atît speculative, cît şi îndrăzneţe.

Companiile de depuneri şi împrumuturi erau mari surse de finanţare. Obligaţiunile parţiale de mare risc fuseseră popularizate de Mike Milken şi erau o adevărată mană cerească pentru industria imobiliară. Banii existau pentru a fi ceruţi.

– Voi ridica un hotel pe Strada Şaizeci şi nouă, nu o clădire cu birouri.

– De ce? întrebă Howard Keller. Este un loc perfect pentru o astfel de clădire. Cu un hotel, va trebui să ai grijă de el douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Oamenii vin şi pleacă asemeni furnicilor Dar, dacă ar fi o clădire cu birouri, nu ar trebui să ai decît grija închirierii la fiecare cinci ori zece ani

–' Ştiu, dar un hotel îţi dă o putere foarte mare, Howard Le poţi oferi oamenilor importanţi apartamente şi îi poţi întreţine în propriul tău restaurant. Îmi place ideea. Va fi un hotel. Te rog să stabileşti întîlniri cu cei mai buni arhitecţi din New York: Skidmore, Owings şi Merrill, Peter Eisenman şi Philip Johnson.

Întîlnirile avură loc în următoarele două săptămîni

Unii din ei îşi dădeau aere de superioritate. Nu mai lucraseră niciodată cu o femeie constructor.

– Dacă vreţi să copiem..., spuse unul din ei.

– Nu. O să construim un hotel pe care alţi constructori or să-l copieze Dacă vreţi un cuvînt ca indiciu, încercaţi „eleganţă". Văd o intrare flancată de două fîntîni identice, un hol cu marmură italiană. Din hol se intră într-o confortabilă sală de conferinţe unde.

La sfîrşit, erau impresionaţi.

Lara adună o echipă. Angajă un avocat pe nume Terry Hill, un asistent pe nume Jim Belon, un director de proiect, Tom Chriton, şi o agenţie publicitară condusă de Tom Scott. Angajă firma de arhitectură *Higgins, Almont & Clark* şi proiectul demară.

– Ne vom vedea o dată pe săptămînă, îi spuse ea grupului, dar vreau rapoarte zilnice de la fiecare. Vreau ca acest hotel să fie gata la timp şi în limitele bugetului. V-am ales fiindcă sînteţi cei mai buni în profesiunile dumneavoastră. Nu mă dezamăgiţi. Sînt întrebări?

Următoarele două cesuri şi le petrecu răspunzînd.

– Cum crezi că a mers? îl întrebă ea pe Keller mai tîrziu.

– Foarte bine, şefa.

Era pentru prima oară cînd îi spusese astfel. Şi îi plăcea.

Charles Cohn telefonă.

– Sînt la New York. Am putea lua masa împreună?

– Bineînţeles! spuse Lara.

Luară dejunul la *Sardi's.*

– Arăţi minunat. spuse el Succesul îţi priieşte. Lara.

– Şi e numai începutul. spuse ea. Charles... ce-ai zice să lucrezi pentru *Cameron Enterprises*? Îţi voi da şi o parte din companie...

El scutură din cap.

– Îţi mulţumesc. nu. Tu abia ai început călătoria. Eu mă apropii de capătul drumului. Mă voi retrage vara viitoare.

– Să ţinem legătura. spuse ea. N-aş vrea să te pierd.

Data următoare cînd Paul Martin veni la Lara. ea îi spuse

– Am o surpriză pentru tine. dragul meu.

Şi îi dădu o jumătate de duzină de pachete.

– Hei. nu e ziua mea.

– Deschide-le.

Înăuntru erau o duzină de cămăşi *Bergdorf Goodman* şi o duzină de cravate *Pucci.*

– Dar am şi cămăşi şi cravate. spuse el rîzînd

– Nu ca astea. zise Lara. Te vor face să te simţi mai tînăr. Ştiu şi un croitor foarte bun

Săptămîna următoare. Lara puse un frizer să îi schimbe pieptănătura lui Paul

Cînd aceasta se privi în oglindă. îşi spuse ..Chiar

par mai tînăr." Viaţa devenise palpitantă. „Şi numai datorită Larei", îşi spuse el.

Soţia lui Paul încercă să nu bage de seamă schimbările ce se petreceau cu soţul ei.

Erau cu toţii acolo pentru şedinţă: Keller, Tom Chriton, Jim Belon şi Terry Hill.

– Vom grăbi construcţia hotelului, anunţă Lara.

Ceilalţi se priviră uluiţi.

– E periculos, spuse Keller.

– Nu dacă totul se face bine.

Tom Chriton interveni:

– Domnişoară Cameron, cel mai bine este să se încheie fiecare fază pe rînd. Începeţi cu nivelarea, cînd terminăm cu aceasta, începeţi săpăturile pentru fundaţie. Cînd se termină şi asta, se introduc conductele utilitare şi ţevile de drenaj. Apoi...

– Se pune scheletul din lemn şi beton. Ştiu şi eu toate astea.

– Atunci, de ce...?

– Pentru că ar dura doi ani şi eu nu vreau să aştept doi ani.

– Dacă facem cum spui dumneata, zise Jim Belon, atunci ar însemna să se înceapă toate etapele în acelaşi timp. Dacă ceva e greşit, nimic nu se va mai potrivi. Ar putea fi o clădire strîmbă, cu circuitele electrice instalate unde nu trebuie şi...

– În acest caz va trebui să avem grijă ca nimic să nu fie greşit, nu-i aşa? spuse Lara. Dacă facem aşa,

vom avea clădirea gata într-un, an, nu în doi, şi vom economisi aproape douăzeci de milioane de dolari.

– E adevărat, dar riscul este foarte mare.

– Îmi place să-mi asum riscuri foarte mari.

Capitolul cincisprezece

Lara îi povesti lui Paul Martin despre hotărîrea ei de a grăbi construcţia hotelului şi despre discuţia purtată cu cei din comitet.

– S-ar putea să aibă dreptate, zise Paul. Ceea ce vrei tu să faci ar putea fi periculos.

– Dar Trump o face. Şi Uris o face.

– Draga mea, îi spuse el cu blîndeţe, tu nu eşti nici Trump, nici Uris.

– Voi fi mai mare decît ei, Paul. Voi ridica mai multe clădiri în New York decît a făcut-o vreunul din ei. Va fi oraşul meu.

El o privi cîtva timp.

– Te cred.

Lara avea un telefon neînregistrat în biroul ei, al cărui număr îl avea numai Paul Martin. Şi el îşi instală un telefon în birou pentru apelurile Larei. Vorbeau de cîteva ori pe zi.

Cînd aveau timp liber după-amiaza, se întîlneau în apartamentul Larei. Paul Martin aştepta acele evadări mai mult decît ar fi crezut vreodată că va fi posibil. Lara devenise o obsesie pentru el.

Cînd Keller îşi dădu seama ce se petrecea, se îngrijoră.

– Lara, cred că faci o greşeală, îi spuse el. Omul e periculos.

– Nu-l cunoşti. E minunat.

– Îl iubeşti?

Lara se gîndi la acest lucru, Paul Martin satisfăcea o necesitate în viaţa ei. Dar îl iubea, oare?

– Nu.

– El te iubeşte?

– Cred că da.

– Ai grijă. Ai mare grijă.

Lara zîmbi şi îl sărută pe obraz.

– Îmi place cum te gîndeşti la mine, Howard!

Lara se afla pe şantier studiind un raport.

– Observ că plătim pentru foarte multă cherestea, îi spuse ea lui Pete Reese, noul director al proiectului.

– Nu v-am spus mai înainte, domnişoară Cameron. pentru că nu eram sigur, dar aveţi dreptate. Lipseşte foarte multă cherestea şi a trebuit să dublăm cererea.

Ea îşi ridică privirea.

– Vrei să spui că cineva o fură?

– Aşa s-ar părea.

– Ai idee cine?

– Nu.

– Dar avem paznici de noapte, nu?

– Un paznic.

– Şi n-a văzut nimic?

– Nu. Dar, cu toată această activitate, s-ar fi putut întîmpla şi ziua. Ar putea fi oricine.

Lara căzu pe gînduri.

– Înţeleg. Îţi mulţumesc că mi-ai spus, Pete. O să am eu grijă.

După-amiază, Lara angajă un detectiv particular, pe nume Steve Kane.

– Cum ar putea cineva să plece în plină zi cu cheresteaua după el? întrebă Kane.

– Dumneata să-mi spui.

– Aţi spus că există un paznic de noapte?

– Da.

– Poate că este chiar el implicat.

– Nu mă interesează supoziţiile, zise Lara. Găsiţi-l pe cel vinovat şi atunci veniţi la mine.

– Mă puteţi angaja ca membru al echipei de constructori?

– O să mă ocup de acest lucru.

A doua zi, Steve Kane începu lucrul pe şantier.

Cînd Lara îi spuse lui Keller ce se întîmpla, acesta zise:

– Nu era nevoie să te implici tu în toate astea. Aş fi putut s-o fac eu.

– Îmi place să mă ocup personal, spuse ea.

Aici discuţia luă sfîrşit.

Peste cinci zile, Kane apăru în biroul ei.

– Ai aflat ceva?

– Tot, spuse el.

– Era paznicul?

– Nu. Cheresteaua nu a fost furată de pe şantier.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că nici nu a ajuns aici, ci a fost expediată pe un alt şantier în Jersey şi dublu plătită. Facturile au fost falsificate.

– Cine se află în spatele întregii afaceri?

Kane îi spuse.

A doua zi după-amiază, avu loc o şedinţă de consiliu, la care participau Terry Hill, avocatul Larei, Howard Keller, Jim Belon, directorul proiectului, şi Pete Reese. Se mai afla acolo şi un necunoscut. Lara îl prezentă drept domnul Conroy.

– Să auzim raportul, zise Lara.

– Lucrul decurge conform planului, spuse Pete Reese. Estimăm încă vreo patru luni de acum înainte. Aţi avut dreptate în legătură cu grăbirea construcţiei. Totul merge ca pe roate. Am început deja instalarea

cablurilor pentru energie electrică şi a ţevilor pentru apă şi canalizare.

– Bun, spuse Lara.

– Ce se mai aude cu cheresteaua furată? întrebă Keller.

– Nimic nou deocamdată, spuse Pete Reese. Sîntem cu ochii în patru.

– Nu cred că mai trebuie să ne facem griji în legătură cu acest aspect, anunţă Lara. Am aflat cine o fură, adăugă ea şi continuă după ce arătă spre necunoscut. Domnul Conroy lucrează la *Departamentul Fraude*. Este, de fapt, detectiv Conroy.

– Ce caută aici? întrebă Pete Reese.

– A venit să te ia pe dumneata.

Reese îşi ridică privirea uluit.

– Poftim?

Lara se întoarse spre ceilalţi.

– Domnul Reese a vîndut cheresteaua noastră unei alte lucrări de construcţii. Cînd a aflat că verific rapoartele, s-a hotărît să-mi spună că există o problemă.

– Staţi puţin, zise Pete Reese. Eu... eu... Aţi înţeles totul greşit.

Ea îi spuse lui Conroy:

– Vreţi să-l luaţi de aici, vă rog?

După care se adresă celorlalţi:

– Acum haideţi să discutăm despre inaugurarea hotelului.

Cu cît se apropia ziua scadenţei, cu atît tensiunea era mai mare. Lara era imposibilă. Bătea la cap pe toată lumea permanent. Dădea telefoane în toiul nopţii.

– Howard, ştiai că transportul de tapet nu a sosit încă?

– Pentru numele lui Dumnezeu, Lara, e patru dimineaţa.

– Mai sînt nouăzeci de zile pînă la inaugurare. Şi nu putem deschide hotelul fără tapet.

– O să verific dimineaţă.

– Dar *este* dimineaţă. Verifică acum.

Nervozitatea ei creştea pe măsură ce termenul de încheiere se apropia. Se întîlni cu Tom Scott, şeful agenţiei publicitare.

– Ai copii mici, domnule Scott?

Acesta o privi surprins.

– Nu. De ce?

– Pentru că tocmai m-am uitat peste noua campanie publicitară şi mi s-a părut a fi făcută de un copil întîrziat mintal. Nu-mi vine să cred că nişte oameni maturi au stat şi au conceput asemenea porcărie.

Scott se încruntă.

– Dacă este ceva care vă nemulţumeşte...

– Totul mă nemulţumeşte, spuse Lara. Nu palpită. E prea simplă. Ar putea fi despre orice hotel de oriunde. Acesta nu este *orice* hotel, domnule Scott. Este cel mai frumos şi cel mai modern hotel din New York. Dumneata îl faci să pară o clădire rece şi fără chip. Este un cămin plin de căldură şi tulburător. Hai să răspîndim acest zvon. Crezi că eşti în stare?

– Vă asigur că sîntem în stare. Vom revizui campania şi peste două săptămîni...

– Luni, spuse Lara simplu. Vreau să văd noua campanie luni.

Noile reclame au apărut în ziarele şi revistele din întreaga ţară.

– Cred că a ieşit nemaipomenit, spuse Tom Scott. Aţi avut dreptate.

Lara îl privi şi spuse calm:

– Nu vreau să am eu dreptate, ci dumneata. Doar pentru asta te plătesc.

Se întoarse spre Jerry Townsend, care răspundea de publicitate.

– Au fost trimise toate invitaţiile?

– Da. Am primit deja şi o mare parte din răspunsuri. Va fi o petrecere nemaipomenită.

– Ar fi şi cazul, doar costă destul, spuse Keller îmbufnat.

– Nu mai fi atît de bancher, îi spuse Lara zîmbind. Vom beneficia de o publicitate de un milion de dolari. Vom avea aici duzine de celebrităţi şi...

– Bine, bine, spuse el ridicînd o mînă.

Cu două săptămîni înainte de inaugurare totul părea să se întîmple deodată. Tapetul sosise şi covoarele erau întinse; holurile erau decorate şi tablourile agăţate. Lara inspectă fiecare apartament însoţită de un grup format din cinci persoane.

– Draperiile nu sînt bune, spuse ea intrînd într-un

apartament. Schimbaţi-le cu cele din apartamentul alăturat.

Într-un altul, încercă pianul.

– E dezacordat. Aveţi grijă de el.

Într-un al treilea apartament, şemineul electric nu funcţiona.

– Reparaţi-l.

Personalului hărţuit i se părea că Lara voia să le facă pe toate singură. Intra în bucătărie, în spălătorie şi în cămări. Era peste tot, întrebînd, exprimîndu-şi nemulţumirea sau îndreptînd.

Cel pe care îl angajase pentru a conduce hotelul spuse:

– Nu fiţi atît de nervoasă, domnişoară Cameron. La inaugurare, în orice hotel lucrurile mărunte merg prost.

– Nu în hotelurile mele, spuse Lara. Nu în hotelurile mele.

În ziua deschiderii, Lara se trezi de la patru, fiind prea agitată ca să poată dormi. Dorea cu disperare să stea de vorbă cu Paul Martin, dar nu îl putea suna la o asemenea oră. Se îmbrăcă şi plecă să se plimbe.

„Totul va fi în regulă," îşi spuse ea. „Computerul pentru rezervări va fi reparat. Vor face ca şi al treilea cuptor să funcţioneze. Încuietoarea de la apartamentul şapte va fi reparată. Vom găsi pe cineva în locul cameristelor care au plecat ieri. Instalaţia de aer condiţionat din apartamentul de lux va funcţiona..."

La ora şase în seara aceea, oaspeţii începură să apară. Cîte un portar în uniformă postat la fiecare intrare a hotelului le verifica invitaţiile înainte de a-i lăsa să intre. Erau numeroase celebrităţi, atleţi renumiţi şi directori de corporaţii. Lara cercetase lista cu mare atenţie, eliminînd numele amatorilor de mîncare şi băutură şi ale paraziţilor.

Se afla în spaţiosul hol de la intrare primind pe fiecare nou venit.

– Sînt Lara Cameron. Drăguţ din partea dumneavoastră că aţi venit... Vă rog să vă simţiţi liber să aruncaţi o privire.

Lara îl luă pe Keller deoparte.

– De ce nu vine primarul?

– E foarte ocupat, ştii foarte bine, şi...

– Vrei să spui că nu consideră că sînt destul de importantă. Într-o bună zi îşi va schimba părerea.

Sosi unul din asistenţii primarului.

– Vă mulţumesc că aţi venit, spuse Lara. Este o onoare pentru hotelul nostru.

Se uita nervoasă după Todd Grayson, criticul de arhitectură de la *The New York Times,* care fusese invitat. „Dacă lui îi place, atunci am cîştigat," îşi spuse ea.

Paul Martin apăru cu soţia. Era prima oară cînd Lara o vedea pe doamna Martin, care era o femeie atrăgătoare şi elegantă. Simţi neaşteptate mustrări de conştiinţă.

Paul veni spre ea.

– Domnişoară Cameron, sînt Paul Martin. Soţia mea, Nina. Vă mulţumim că ne-aţi invitat.

Lara îi strînse mîna cu o secundă mai mult decît

trebuia

– Sînt încîntată că aţi venit. Vă rog să vă simţiţi ca acasă.

Paul îşi roti privirea prin hol. Îl mai văzuse de vreo şase ori pînă atunci.

– Este superb! exclamă el. Cred că veţi avea mare succes.

Nina Martin o privea intens.

– Sînt sigură că aşa va fi.

Lara se întrebă dacă îşi dăduse seama cumva.

Oaspeţii începură să vină din ce în ce mai mulţi.

O oră mai tîrziu, Lara se afla în holul de la intrare cînd Keller veni repede spre ea.

– Pentru numele lui Dumnezeu, toată lumea te caută, zise el. Sînt cu toţii în sala de bal şi mănîncă. Tu de ce nu eşti acolo?

– Todd Grayson nu a venit. Îl aştept.

– Criticul de arhitectură de la *Times*? L-am văzut acum vreo oră.

– Cum?

– Da, a făcut un tur al hotelului împreună cu toţi ceilalţi.

– De ce nu mi-ai spus?

– Am crezut că ştii.

– Şi ce-a spus? întrebă ea nerăbdătoare. Cum a părut? S-a arătat impresionat?

– N-a spus nimic. A părut în regulă. Şi nu ştiu dacă a fost impresionat sau nu.

– Nu a spus absolut nimic?

– Nu

Lara se încruntă.

– Ar fi spus ceva dacă i-ar fi plăcut. E semn rău, Howard.

Petrecerea a avut un succes enorm. Oaspeţii au mîncat, au băut şi au toastat pentru hotel. La sfîrşit,Lara a fost copleşită de complimente.

– Este un hotel minunat, domnişoară Cameron...

– O să stau cu siguranţă aici cînd o să mai vin la New York...

– Ce idee minunată, să fie cîte un pian în fiecare living-room...

– Îmi plac şemineurile la nebunie...

– O să-l recomand cu siguranţă tuturor prietenilor mei...

„Eh, chiar dacă lui *New York Times* nu o să-i placă, tot va fi un mare succes," îşi spuse ea.

Lara îi văzu pe Paul Martin şi pe soţia acestuia cînd se pregăteau să plece.

– Cred că aveţi ceva senzaţional aici, domnişoară Cameron. Tot New York-ul va vorbi despre hotel.

– Sînteţi foarte amabil, domnule Martin, spuse ea. Vă mulţumesc că aţi venit.

– Noapte bună, domnişoară Cameron, spuse Nina Martin încet.

– Noapte bună.

Cînd ieşiră, Lara o auzi spunînd:

– Este foarte frumoasă, nu-i aşa, Paul?

Joia următoare, cînd trebuia să apară prima ediţie a ziarului *The New York Times*, Lara se afla lîngă chioşcul de la intersecţia străzii Patruzeci şi doi cu Broadway la ora patru dimineaţa pentru a cumpăra un exemplar. Îl deschise repede la articolul lui Todd Grayson care începea astfel:

„Manhattan-ul avea nevoie de multă vreme de un hotel care să nu amintească turiştilor că se află într-un hotel. Apartamentele de la Cameron Plaza *sînt mari, spaţioase şi de bun gust: Lara Cameron a dăruit, în sfîrşit, New York-ului..."*

Scoase un strigăt de bucurie şi îl sună pe Keller trezindu-l din somn.

– Am reuşit! zise ea. *Times* ne place.

El se ridică în capul oaselor buimac.

– Excelent. Ce-au spus?

Lara îi citi articolul.

– Bine, acum poţi să dormi şi tu puţin.

– Să dorm? Glumeşti? Am găsit un nou loc. De cum vor deschide băncile, vreau să încep negocierile pentru un împrumut...

Hotelul *Cameron Plaza* din New York era un adevărat triumf. Era complet ocupat şi avea o listă lungă de programări.

– E numai începutul, îi spuse Lara lui Keller. Există zece mii de constructori în regiune, dar numai cîţiva sînt mari – Tische, Rudin, Rockefeller, Stern. Ei bine, fie că le place fie că nu, vom face şi noi parte din rîndul lor. Vom schimba orizontul. Vom inventa viitorul.

Lara începu să primească telefoane de la bănci care se ofereau să îi acorde împrumuturi. Întreţinea relaţii cu importanţi brokeri din domeniul imobiliar, luînd cina cu ei şi ducîndu-i la teatru. Lua mici dejunuri la *Regency* şi i se spunea despre proprietăţi care aveau să apară pe piaţă. Mai cumpără două terenuri în centrul oraşului şi începu construcţia.

Paul Martin îi telefonă la birou.

– Ai văzut *Business Week*? Eşti extraordinară, zise el. Se spune că ai fi nemaipomenită. Faci totul cum trebuie.

– Încerc.

– Eşti liberă pentru cină?

– Voi face în-aşa fel încît să fiu liberă.

Se afla într-o şedinţă cu partenerul unei firme de arhitectură foarte bune. Examina schiţele şi desenele pe care i le aduseseră.

– O să vă placă asta, spuse arhitectul şef. Are graţia, simetria şi posibilităţile pe care le-aţi dori. Să vă explic cîteva detalii...

– Nu e nevoie, spuse Lara. Le înţeleg foarte bine, adăugă ea după care îşi ridică privirea. Vreau să daţi aceste planuri unui artist.

– Poftim?

– Vreau desene color mărite ale clădirii. Desene ale holului, coridoarelor şi birourilor. Bancherii nu au

nici un pic de imaginaţie. Le voi *arăta* cum va fi clădirea.

– E o idee nemaipomenită.

Secretara Larei apăru.

– Vă rog să mă scuzaţi că am întîrziat.

– Această şedinţă trebuia să înceapă la ora nouă, Kathy. Acum este nouă şi un sfert.

– Îmi pare rău, domnişoară Cameron. dar ceasul meu deşteptător nu a sunat şi...

– Vorbim mai tîrziu, zise ea şi li se adresă apoi arhitecţilor: Aş dori cîteva modificări...

Două ore mai tîrziu, Lara termina de discutat modificările pe care le dorea. Cînd şedinţa se încheie, îi spuse lui Kathy:

– Nu pleca. la loc.

Kathy se aşeză.

– Îţi place slujba pe care o ai?

– Da, domnişoară Cameron.

– Este a treia oară cînd întîrzii săptămîna asta. Nu voi mai accepta aşa ceva.

– Îmi pare nespus de rău, dar... nu m-am simţit prea bine.

– Care e problema?

– Nimic.

– Este totuşi ceva care te face să nu ajungi la timp. Ce este?

– N-am dormit prea bine în ultima vreme. Ca să fiu sinceră, mi-e... mi-e frică.

– De ce ţi-e frică? întrebă Lara pierzîndu-şi răbdarea.

– Am... am o umflătură.

– Ah, făcu Lara şi tăcu o clipă. Păi, doctorul ce-a spus?

Kathy înghiţi în sec.

– N-am fost la doctor.

– N-ai fost la doctor! explodă Lara. Pentru numele lui Dumnezeu, doar nu vii dintr-o familie de înapoiaţi? Bineînţeles că trebuie să te consulte un doctor.

Ridică receptorul.

– Cu doctorul Peters, spuse ea şi îl puse apoi la loc. Poate să nu fie nimic, dar nu strică să faci un consult.

– Mama şi un frate de-al meu au murit de cancer, spuse Kathy cu o mină nenorocită. N-aş vrea ca doctorul să-mi spună că şi eu sînt bolnavă.

Sună telefonul.

– Da? Ce face?... Nu-mi pasă. Spuneţi-i că trebuie să-i vorbesc neapărat acum.

Puse apoi receptorul la loc.

Peste cîteva clipe telefonul sună din nou. Lara răspunse:

– Bună, Alan... nu, mă simt foarte bine. Ţi-o trimit pe secretara mea. Se numeşte Kathy Turner. Va fi acolo peste o jumătate de oră. Te rog să o consulţi în dimineaţa asta şi cu mare atenţie... Ştiu că eşti bun... apreciez... *merçi.*

Închise telefonul.

– Du-te la spitalul *Sloan-Kettering*. Doctorul Peters te va aştepta.

– Nici nu ştiu ce să spun, domnişoară Cameron.

– Spune că mîine vei veni la timp.

Howard Keller intră în birou.

– Avem o problemă, şefa.

– Dă-i drumul.

– E vorba de proprietatea de pe Strada Paisprezece. Am scos toţi locatarii din bloc cu excepţia unui complex de apartamente. Apartamentele Dorchester. Şase locatari refuză să plece şi primăria nu ne lasă să-i forţăm să iasă.

– Oferă-le mai mulţi bani.

– Nu e vorba de bani. Oamenii ăştia locuiesc acolo de multă vreme şi nu vor să plece. Se simt bine acolo.

– Atunci hai să-i facem să nu se mai simtă bine.

– Ce vrei să spui?

Lara se ridică.

– Hai să aruncăm o privire clădirii.

Pe drum pînă acolo, trecură pe lîngă o mulţime de cerşetori, care nu aveau unde locui.

– Într-o ţară atît de bogată, e o ruşine, spuse Lara.

Apartamentele Dorchester reprezentau o clădire din cărămidă înaltă de şase etaje aflată în mijlocul unui complex plin de structuri vechi care aşteptau buldozerele.

Lara rămase în faţa ei examinînd-o.

– Cîţi locatari sînt?

– Am scos şaisprezece. Şase nu vor să iasă nici în ruptul capului.

– Asta înseamnă că avem şaisprezece apartamente libere.

El o privi uluit.

– Exact. De ce?

– Hai să umplem apartamentele astea.

– Vrei să spui să le închiriem? Ce rost...

– Nu să le închiriem. Le vom dona celor care nu au locuinţă. Sînt mii de oameni fără acoperiş în New York. Noi vom avea grijă de cîţiva dintre ei. Îngrămădeşte cîţi poţi. Să li se dea şi ceva de mîncare.

Keller se încruntă.

– Ce mă face, oare, să cred că asta nu e una din cele mai bune idei ale tale?

– Howard, vom deveni filantropi. Vom face ceea ce primăria nu poate face, le vom oferi adăpost celor fără locuinţă.

Lara studie clădirea mai îndeaproape uitîndu-se la ferestre.

– Şi vreau ca geamurile acelea să fie acoperite.

– Poftim?

– Vom face în aşa fel încît această clădire să arate ca o dărăpănătură. Apartamentul de la ultimul etaj e încă ocupat, nu?

– Da.

– Pune o reclamă mare ca să astupe vederea.

– Dar...

– Apucă-te de treabă.

Cînd se întoarse la birou, Lara găsi un mesaj.

– Doctorul Peters v-a rugat să-l sunaţi, spuse Tricia.

– Fă-mi legătura.

El îi răspunse aproape imediat.

– Lara, ţi-am consultat secretara.

– Şi?

– Are o tumoare. Mă tem că e malignă. I-aş recomanda o mastectomie imediată.

– Aş vrea să aud şi o a doua opinie, spuse ea.

– Bineînţeles, dacă ţii neapărat, dar eu sînt şeful departamentului şi...

– Vreau, totuşi, să aud şi o a doua opinie. Roagă şi pe altcineva să o consulte şi dă-mi răspunsul cît mai curînd posibil. Unde e Kathy acum?

– E în drum spre birou.

– Îţi mulţumesc, Alan.

Lara puse receptorul la loc şi apăsă pe butonul interfonului.

– Cînd ajunge Kathy, trimite-o la mine.

Lara se uită la calendarul de pe birou. Mai avea doar treizeci de zile pentru a elibera apartamentele Dorchester înainte să înceapă construcţia.

„Şase locatari încăpăţînaţi. Bine," îşi spuse ea, „să vedem cît de mult pot să reziste."

Kathy intră în birou. Avea faţa umflată şi ochii roşii.

– Am aflat, îi spuse Lara. Îmi pare atît de rău, Kathy.

– O să mor, spuse Kathy.

Lara se ridică şi o cuprinse cu braţele.

– N-o să se întîmple aşa ceva. În ziua de azi se fac

multe minuni în privinţa cancerului. Vei suporta operaţia şi o să te faci bine.

– Domnişoară Cameron, dar nu-mi pot permite...

– Totul va fi aranjat. Doctorul Peters va pune să te mai consulte cineva şi dacă diagnosticul lui se confirmă, atunci te vei opera imediat. Acum du-te acasă şi odihneşte-te puţin.

Ochii lui Kathy se umplură iarăşi de lacrimi.

– Vă... vă mulţumesc.

Cînd ieşi din birou, Kathy îşi spuse în sinea ei „Nimeni nu o cunoaşte cu adevărat."

Capitolul şaisprezece

Luneа următoare, Lara primi o vizită.

– A venit domnul O'Brian de la *Comisia de Urbanistică*, domnişoară Cameron.

– În ce problemă?

– Nu a spus.

Lara îl sună pe Keller prin interfon.

– Vrei să vii puţin, Howard? spuse ea, după care îi zise secretarei: Să intre domnul O'Brian.

Andy O'Brian era un irlandez solid, roşu la faţă şi care vorbea cu un accent uşor.

– Domnişoară Cameron?

Lara rămase la birou.

– Da. Cu ce vă pot fi de folos, domnule O'Brian?

– Mă tem că încălcaţi legea, domnişoară Cameron.

– Într-adevăr? Despre ce este vorba?

– Apartamentele Dorchester de pe Strada Paisprezece Est sînt în proprietatea dumneavoastră?

– Da.

– Am fost anunţaţi că vreo sută de persoane fără locuinţe au fost îngrămădite în acele apartamente.

– Ah, despre asta e vorba, spuse Lara zîmbind. Da, m-am gîndit că din moment ce primăria nu face nimic pentru aceşti oameni, i-aş putea ajuta eu. Le ofer un adăpost.

Howard Keller intră în birou.

– Domnul Keller. Domnul O'Brian.

Cei doi îşi strînseră mîinile

– Tocmai explicam cum ajutăm primăria oferind locuinţe, îi spuse Lara lui Keller.

– Dumneavoastră i-aţi adus înăuntru, domnişoară Cameron?

– Exact.

– Aveţi permisiunea primăriei?

– Permisiune pentru ce?

– Dacă ridicaţi un adăpost, trebuie să aveţi aprobarea primăriei. Există anumite condiţii care trebuie îndeplinite.

– Îmi pare rău, dar n-am ştiut acest lucru. Voi aranja imediat să mi se acorde autorizaţia.

– Nu cred.

– Ce vreţi să spuneţi?

– Am primit reclamaţii din partea locatarilor din

clădire. Spun că încercați să-i forțați să iasă.

– Prostii.

– Domnişoară Cameron, primăria vă dă timp de patruzeci şi opt de ore să-i scoateţi pe cei fără locuinţe de acolo. Şi, după aceea, avem ordin să vă obligăm să îndepărtaţi cartoanele care acoperă ferestrele.

Lara era furioasă.

– Asta-i tot?

– Nu, doamnă. Locatarul care are terasa spune că i-aţi blocat vederea cu o reclamă. Va trebui să o daţi jos şi pe aceea.

– Şi dacă nu vreau?

– Eu cred că o să vreţi. Acest lucru înseamnă hărţuire. Vă veţi scuti de multe neplăceri şi de o publicitate nefavorabilă dacă nu ne veţi obliga să vă dăm în judecată, spuse el după care o salută din cap şi adăugă: O zi plăcută.

Îl privi ieşind din birou, după care Keller se întoarse spre Lara.

– Va trebui să-i scoatem pe toţi acei oameni de acolo.

– Nu, spuse ea gîndindu-se

– Cum adică nu? A spus că...

– Ştiu ce a spus. Vreau să aduci şi mai mulţi oameni fără locuinţe. Vreau ca în clădirea aceea să fie o mulţime de oameni de pe stradă. Le vom oferi adăpost. Sună-l pe Terry Hill. Povesteşte-i despre ce este vorba. Trebuie să-i scoatem pe cei şase locatari de acolo pînă la sfîrşitul lunii, altfel ne va costa trei milioane.

Sună interfonul.

– Doctorul Peters este la telefon.

Lara ridică receptorul.

– Bună, Alan.

– Voiam să-ţi spun că am terminat operaţia Se pare că am scos tot. Kathy se va face bine.

– O veste minunată. Cînd o pot vizita?

– Poţi să vii după-amiază.

– Voi veni. Îţi mulţumesc, Alan. Ai grijă să primesc toate facturile, da?

– Cu siguranţă.

– Şi spune conducerii spitalului că se pot aştepta la o donaţie. Cincizeci de mii de dolari. Umple-i camera cu flori, îi spuse ea Triciei şi după ce îşi verifică programul, adăugă: O să mă duc s-o văd la patru.

Terry Hill îi făcu o vizită.

– Se pregăteşte un mandat de arestare pe numele tău.

– Poftim?

– N-ai fost prevenită să-i scoţi pe toţi oamenii aceia din clădire?

– Da, dar...

– Nu poţi continua, Lara. Există o veche zicală: Nu te lupta cu Primăria, nu poţi cîştiga.

– Chiar au de gînd să mă aresteze?

– Bineînţeles. Doar ţi-au spus să-i scoţi de acolo.

– Bine, spuse ea. O să-i scoatem, adăugă şi apoi i se adresă lui Keller: Dă-i afară, dar nu-i lăsa în stradă.

Nu-i drept... Avem toate acele camere pe care aşteptăm să le transformăm de pe Strada Douăzeci Vest. Să-i ducem acolo. Foloseşte oricît ajutor ai nevoie. Îi vreau scoşi de acolo într-o oră.

După aceea se întoarse spre Terry Hill.

– O să plec acum ca să nu mă găsească. Atunci cînd o vor face, problema va fi rezolvată.

Sună interfonul.

– Au venit doi domni de la procuratură.

Lara îi făcu semn lui Howard Keller, care se îndreptă spre interfon şi spuse:

– Domnişoara Cameron nu este aici.

Urmă o clipă de linişte.

– Şi cînd aşteptaţi să revină?

Keller se uită la Lara, dar ea scutură din cap, aşa că el spuse în interfon

– Nu ştim.

Şi închise butonul.

– Ies prin spate, spuse Lara.

Lara nu putea suferi spitalele. Un spital însemna tatăl ei întins în pat, palid şi, deodată, îmbătrînit. „Ce dracu' cauţi aici? Ai treabă la pensiune."

Intră în camera lui Kathy. Era plină de flori. Kathy stătea în capul oaselor pe pat.

– Cum te simţi? o întrebă Lara.

– Doctorul spune că o să mă fac bine, zise ea zîmbind.

– Ai face foarte bine. Te aşteaptă mult de lucru.

Am nevoie de tine.

– Nu:.. nu ştiu cum să vă mulţumesc pentru tot.

– Nu-mi mulţumi.

Lara ridică receptorul de lîngă pat şi sună la birou. Vorbi cu Terry Hill.

– Mai sînt acolo?

– Da. Şi au de gînd să stea pînă te întorci.

– În legătura cu Howard. Imediat ce scoate oamenii din clădire, mă întorc, spuse ea după care închise. Dacă ai nevoie de ceva, anunţă-mă, îi spuse apoi lui Kathy. O să trec mîine din nou.

Se opri apoi la birourile lui *Higgins, Almont & Clark*. Fu condusă la domnul Clark, care se ridică în clipa cînd ea intră.

– Ce surpriză plăcută. Cu ce vă pot fi de folos, domnişoară Cameron?

– Aveţi aici planurile pentru proiectul din Strada Paisprezece?

– Da, bineînţeles, spuse el şi se duse spre planşetă. Iată-le.

Era schiţa unui frumos complex înalt, cu apartamente şi în jur cu magazine.

– Aş vrea să-l refaceţi, zise Lara.

– Poftim?

Arătă spre mijlocul complexului.

– Mai este o clădire aici. Aş vrea să desenaţi acelaşi concept, dar în jurul acestei clădiri.

– Vreţi să spuneţi că doriţi să realizaţi proiectul

păstrînd una din clădiri? Nu va ieşi. Mai întîi, va arăta îngrozitor şi...

– Vă rog s-o faceţi şi trimiteţi-mi desenele la birou după-amiază.

Plecă.

Îi telefonă lui Terry Hill din maşină.

– Ai aflat ceva de la Howard?

– Da. Au fost scoşi cu toţii.

– Bun. Sună-l pe procuror şi spune-i că eu dădusem ordin să iasă cu toţii din clădire de două zile, dar a fost o neînţelegere la mijloc. În clipa în care am aflat, astăzi, i-am şi mutat. Mă întorc la birou acum. Vezi dacă tot mai vrea să mă aresteze, mai zise ea după care i se adresă şoferului: la-o prin parc. Nu te grăbi.

O jumătate de oră mai tîrziu, cînd Lara ajunse la birou, cei cu mandatul de arestare dispăruseră.

Lara se afla într-o şedinţă cu Howard Keller şi Terry Hill.

– Locatarii tot nu vor să se mişte, spuse Keller. Le-am oferit şi mai mulţi bani, tot degeaba. Mai sînt cinci zile pînă cînd vor intra buldozerele.

– L-am rugat pe domnul Clark să refacă proiectul, spuse Lara.

– Am văzut, zise Keller. N-are nici un sens. Nu putem lăsa clădirea aceea veche în mijlocul unei construcţii noi gigant. Va trebui să mergem la bancă şi să le cerem să amîne data începerii.

– Nu, spuse Lara. Vreau ca totul în înceapă imediat.

– Poftim?

– Sună-l pe contractor. Spune-i să bage buldozerele de mîine.

– Mîine? Lara...

– Mîine dimineaţă. la planul şi dă-i-l şefului de echipă a constructorilor.

– La ce bun? întrebă Keller.

– O să vedem noi.

A doua zi dimineaţă, locatarii care mai rămăseseră în apartamentele Dorchester se treziră în zgomotul buldozerului. Priviră pe ferestre. Un gigant se îndrepta spre ei nivelînd totul în calea lui. Rămaseră uluiţi.

Domnul Hershey, care locuia la ultimul etaj, ieşi repede şi se duse la şeful de echipă.

– Ce naiba credeţi că faceţi? strigă el. Nu puteţi continua.

– Cine spune?

– Primăria, spuse Hershey şi adăugă apoi arătînd spre clădirea în care locuia. Nu aveţi voie să vă atingeţi de clădirea asta.

Omul se uită pe plan şi spuse:

– Aveţi dreptate. Ni s-a spus să lăsăm clădirea asta în picioare.

Hershey se încruntă.

– Cum? la să văd, zise el şi uitîndu-se la plan, rămase cu gura căscată. Au de gînd să ridice toate

astea şi să lase clădirea în picioare?

– Exact, domnule.

– Dar nu pot face aşa ceva! Tot acel zgomot şi toată mizeria aceea!

– Asta nu mă priveşte. Acum, dacă mă lăsaţi în pace, trebuie să mă-ntorc la treabă.

Peste o jumătate de oră, secretara Larei îi spuse:

– Un anume domn Hershey pe linia doi, domnişoară Cameron.

– Spune-i că sînt ocupată.

Cînd Hershey sună pentru a treia oară în după-amiaza aceea, Lara ridică receptorul şi vorbi cu el.

– Da, domnule Hershey, cu ce vă pot fi de folos?

– Aş vrea să vin să stau de vorbă cu dumneavoastră, domnişoară Cameron.

– Mă tem că sînt foarte ocupată. Orice aţi vrea să vorbim puteţi spune şi la telefon.

– Păi, cred că v-ar face plăcere să aflaţi că am stat de vorbă şi cu ceilalţi locatari din clădire şi am căzut de acord să vă acceptăm oferta şi să plecăm din apartamente.

– Oferta nu mai e valabilă, domnule Hershey. Puteţi rămîne unde sînteţi.

– Dacă veţi construi în jurul nostru n-o să mai putem dormi!

– Cine v-a spus că vom construi în jurul dumneavoastră? întrebă Lara. De unde aţi obţinut această informaţie?

– Şeful de echipă mi-a arătat un plan...

– E bine, va fi concediat, spuse Lara cu furie în glas. Acest lucru nu trebuia să se afle.

– Staţi puţin. Haideţi să discutăm ca nişte oameni civilizaţi, da? Proiectul dumneavoastră va ieşi mult mai bine fără noi aici şi părerea mea este că ar fi mult mai bine dacă am pleca. N-am chef să trăiesc în mijlocul unui afurisit de complex înalt.

– Pentru mine n-are importanţă dacă plecaţi sau rămîneţi, domnule Hershey, spuse ea cu un glas mai moale. Să vă spun eu ce să faceţi. Dacă părăsiţi clădirea pînă luna viitoare, sînt gata să revin la prima mea ofertă.

Îl auzi cum stătea pe gînduri.

– Bine, spuse el în cele din urmă, şovăitor. O să discut şi cu ceilalţi, dar sînt sigur că va fi în regulă. Apreciez gestul, domnişoară Cameron.

– Plăcerea este de partea mea, domnule Hershey.

Luna următoare, începu lucrul la noul proiect.

Lara devenea din ce în ce mai celebră. *Cameron Enterprises* ridica o clădire turn în Brooklyn, un centru comercial în Westchester, unul în Washington D.C. Exista un proiect de construire a unor locuinţe în Dallas şi un bloc de apartamente în comun la Los Angeles. Capitalul venea încontinuu de la bănci, companii de depuneri şi împrumuturi şi investitori particulari interesaţi. Lara devenise un Nume.

Kathy se întorsese la lucru.

– Am venit.

Lara o privi o clipă.

– Cum te simți?

– Excelent, spuse ea zîmbind. Grație...

– Ai multă energie?

O miră întrebarea.

– Da. Eu...

– Bine. Vei avea nevoie. Vei fi asistenta mea executivă. Salariul îți va crește binișor.

– Nici nu știu ce să spun. Eu...

– Meriți.

Lara văzu carnețelul din mîna ei.

– Ce-i aia?

– Revista *Gourmet* ar dori să publice rețeta dumneavoastră preferată. Vă interesează?

– Nu. Spune-le că sînt prea... ia stai puțin, zise ea și tăcu cîteva clipe căzînd pe gînduri, după care adăugă încet: Ba da. Le voi da o rețetă.

Aceasta apăru în revistă trei luni mai tîrziu și suna în felul următor:

„Chec negru – prăjitură scoțiană. Un amestec introdus într-un înveliș de cocă pregătit din două sute de grame de făină, o sută de grame de unt, puțină apă rece și o jumătate de linguriță de praf de copt. În compoziție intră un kilogram de stafide, două sute de grame de migdale tăiate, trei sute de grame de făină, două sute de grame de zahăr, două lingurițe de cuișoare englezești, o linguriță de praf de scorțișoară, jumătate de linguriță de praf de copt și puțin coniac..."

Lara se uită la articol mult timp și își aduse aminte de gustul prăjiturii, de mirosul bucătăriei de la pensiune și de zgomotul pe care îl făceau pensionarii

la cină. Tatăl ei stătea neajutorat în pat. Puse revista la o parte.

Oamenii o recunoşteau pe stradă, iar cînd intra într-un restaurant, se auzeau totdeauna şoapte agitate. Era urmată prin oraş de vreo şase pretendenţi liberi şi i se făceau propuneri măgulitoare, dar ea nu era interesată. Într-un mod ciudat, aproape ireal, continua să caute pe cineva. Cineva cunoscut. Cineva pe care nu îl cunoscuse niciodată.

Se trezea în fiecare dimineaţă la cinci şi îi spunea şoferului, Max, să o ducă la vreunul din şantiere, unde stătea şi admira ceea ce crea, spunîndu-şi: „Te-ai înşelat, tată. Sînt în stare să adun chiriile".

Pentru ea, zgomotele fiecărei zile începeau cu ta-ta-ta-ul ciocanelor pneumatice, vuietul buldozerelor şi zdrăngănitul fiarelor. Lua liftul şubred pînă sus şi, stînd pe grinzile de oţel cu vîntul în faţă, îşi spunea: „Acest oraş e al meu."

Paul Martin şi Lara se aflau în pat.

– Am auzit că ai aranjat foarte bine doi muncitori astăzi.

– O meritau, spuse Lara. Făceau un lucru de mîntuială.

Paul zîmbi

– Cel puţin ai învăţat să nu-i mai pălmuieşti.

– Ai văzut ce s-a întîmplat cînd l-am pălmuit pe unul? zise ea ghemuindu-se lîngă el. Te-am cunoscut pe tine.

– Trebuie să mă duc pînă la Los Angeles, spuse Paul. Aş vrea să vii şi tu cu mine. Poţi pleca pentru cîteva zile?

– Mi-ar face mare plăcere, Paul, dar îmi e absolut imposibil. Mi-am făcut programul după cronometru.

El se ridică în capul oaselor şi se uită la ea.

– Poate că exagerezi, draga mea. Să nu te aglomerezi din cauza mea.

Lara zîmbi şi începu să îl mîngîie.

– Nu-ţi face griji în legătură cu asta. Nu se va întîmpla niciodată.

Se aflase tot timpul în faţa ei şi ea nu o văzuse. Era o proprietate imensă în zona Wall Street-ului, în apropiere de *World Trade Center*. Şi era de vînzare. Lara trecuse pe lîngă ea de nenumărate ori, dar acum se uită la ea şi văzu ceea ce ar fi trebuit să fie acolo dintotdeauna: cea mai înaltă clădire din lume. Ştia ce avea să spună Howard: „Te înhami pînă peste cap,Lara. Nu poţi face asta." Dar mai ştia că nimic nu o va putea împiedica.

Ajungînd la birou convocă o şedinţă cu personalul.

– Proprietatea de pe Wall Street, spuse ea. O vom cumpăra. Vom înălţa acolo cel mai înalt zgîrie-nori din

lume.

– Lara...

– Înainte să spui ceva, Howard. Iasă-mă să subliniez cîteva lucruri. Locul este perfect. În centrul zonei afacerilor.Oamenii se vor bate ca să obţină birouri acolo. Şi, nu uita, va fi cea mai înaltă clădire din lume. E ceva senzaţional. Va fi emblema noastră. Îi vom spune *Cameron Towers*[1].

– Şi de unde vor veni banii?

Lara îi dădu atunci o foaie de hîrtie.

Keller examină cifrele.

– Eşti optimistă.

– Sînt realistă. Nu vorbim despre o clădire oarecare, ci despre o bijuterie, Howard.

El se gîndi foarte serios.

– Te întinzi prea mult.

– Dar am mai făcut-o, nu? spuse ea zîmbind.

– Cel mai înalt zgîrie-nori din lume..., făcu el gînditor.

– Exact. Iar băncile ne sună în fiecare zi oferindu-ne bani. Or să dea năvală.

– Probabil, zise Keller şi după aceea o privi. Vrei asta neapărat, nu-i aşa?

– Da.

Keller oftă şi se uită la ceilalţi.

– Bine. Primul pas este înaintarea opţiunii asupra proprietăţii.

Lara zîmbi.

– Am şi făcut asta. Şi mai am o veste pentru tine.

---

1. Turnul Cameron

Steve Murchison negocia şi el pentru această proprietate.

– Îmi aduc aminte de el. I-am luat locul acela pentru hotel în Chicago.

„De data asta te las în pace, căţea, pentru că am impresia că nu ştii ce faci. Dar, pe viitor, ai grijă să nu-mi stai în cale, altfel o păţeşti."

– Exact.

Murchison devenise unul din cei mai necruţători şi plini de succes constructori din New York.

– Lara, omul ăsta e periculos, spuse Keller. Îi place la nebunie să distrugă oamenii.

– Îţi faci prea multe griji.

Cu finanţarea pentru construirea lui *Cameron Towers* nu au fost probleme. Lara avusese dreptate. Bancherii erau de părere că ideea ridicării celui mai înalt zgîrie-nori din lume era foarte bună. Iar numele de Cameron era un indiciu pozitiv în plus. Abia aşteptau să se asocieze cu ea.

Lara era mai mult decît o figură fermecătoare. Era un simbol pentru femeile din întreaga lume, o icoană. „Dacă ea poate realiza acest lucru, eu de ce să nu pot?" Un parfum îi purta numele. Era invitată la toate evenimentele sociale importante, iar femeile doreau să o aibă la dineurile organizate de ele. Numele ei pe o clădire părea să asigure succesul.

– Vom înfiinţa propria noastră companie de construcţii, hotărî ea într-o bună zi. Avem echipele pe care le vom putea oferi şi altor constructori.

– Nu-i o idee rea, zise Keller.

– Hai să ne apucăm de lucru. Cît de curînd pornim cu *Cameron Towers*?

– Afacerea e încheiată. Cred că peste vreo trei luni.

Lara se rezemă de spătar.

– Îţi închipui, Howard? Cel mai înalt zgîrie-nori din lume.

El se întrebă ce ar fi spus oare Freud despre acest lucru.

Ceremonia de începere a construcţiei lui *Cameron Towers* avea atmosfera unui circ cu trei ringuri. Prinţesa Americii, Lara Cameron, era principala atracţie. Se făcuse multă publicitate în ziare şi la televiziune astfel că o mulţime de vreo două sute de persoane era adunată, aşteptînd sosirea Larei. Cînd limuzina ei albă opri lîngă şantier, din mulţime se auzi un vuiet unanim.

– Iat-o!

Cînd Lara coborî din maşină şi porni spre şantier pentru a-l saluta pe primar, poliţiştii şi oamenii de ordine se repeziră să ţină în frîu lumea, care împingea ţipînd şi strigîndu-i numele, în timp ce aparatele de fotografiat intrară în funcţiune.

Într-o parte special amenajată, separată de o

frînghie, se aflau bancherii, şefii agenţiilor publicitare, directori de companii, contractori, directori de proiecte, reprezentanţi ai comunităţii şi arhitecţi.

La vreo treizeci de metri distanţă nişte buldozere mari aşteptau să se apuce de lucru. Cincizeci de camioane erau înşirate, gata să încarce molozul.

Lara stătea lîngă primar şi preşedintele Manhattan-ului. Începuse să burniţeze. Jerry Townsend, şeful relaţiilor cu publicul pentru *Cameron Enterprises*, se duse repede la Lara cu o umbrelă. Ea îi zîmbi şi îi făcu semn să se întoarcă.

Primarul vorbi în faţa camerelor de luat vederi.

– Ziua de astăzi este foarte importantă pentru Manhattan. Această ceremonie de inaugurare a construcţiei lui *Cameron Towers* marchează începutul unuia din cele mai mari proiecte imobiliare din istoria Manhattan-ului. Şase blocuri din proprietatea Manhattan-ului vor fi transformate într-un modern complex care va include clădiri de locuit, două centre comerciale, un centru pentru reuniuni şi cel mai înalt zgîrie-nori din lume.

Mulţimea izbucni în aplauze.

– Oriunde vă uitaţi, continuă primarul, puteţi vedea contribuţia Larei Cameron înscrisă în beton. Puţin mai departe este *Cameron Center.* Lîngă el se află *Cameron Plaza* şi jumătate de duzină de proiecte de locuinţe. În toată ţara se întinde lanţul de hoteluri *Cameron.*

Primarul se întoarse apoi spre Lara şi îi zîmbi.

– Şi nu e numai deşteaptă, ci şi frumoasă.

Se auziră rîsete şi aplauze.

– Lara Cameron, doamnelor şi domnilor.

Lara privi spre camerele de luat vederi şi zîmbi.

– Vă mulţumesc, domnule primar. Sînt extraordinar de încîntată că îmi pot aduce mărunta contribuţie la acest minunat oraş al nostru. Tatăl meu spunea mereu că motivul pentru care am fost lăsaţi pe pămînt este..., spuse ea şi ezită puţin.

Cu coada ochiului zărise în mulţime un chip cunoscut. Steve Murchison. Îi văzuse fotografia în ziare... Ce căuta acolo? Lara continuă:

– ... este să facem din el un loc mai bun decît a fost cînd am apărut noi. Ei bine, sper că, în felul meu, am fost în stare să fac acest lucru.

Răsunară mai multe aplauze. Lareі i se dădură o cască de protecţie şi o lopată placată cu crom.

– A venit vremea să vă apucaţi de treabă, domnişoară Cameron.

Aparatele de fotografiat fulgerară din nou.

Lara împinse lopata în pămînt şi săpă prima groapă.

La încheierea ceremoniei s-au servit aperitive, în vreme ce camerele de luate vederi continuau să înregistreze evenimentul. Cînd se întoarse, Lara nu îl mai văzu pe Murchison nicăieri.

O jumătate de oră mai tîrziu, Lara Cameron era înapoi în limuzină îndreptîndu-se spre birou. Jerry Townsend stătea lîngă ea.

– Părerea mea este că a ieşit excelent, zise el. Excelent.

– N-a fost rău, spuse ea zîmbind. Îţi mulţumesc, Jerry

Birourile conducerii companiei *Cameron Enterprises* ocupau în întregime etajul cincizeci al clădirii *Cameron Center.*

Lara ieşi din lift la etajul cincizeci şi, cum pînă atunci se auzise deja că venea, secretarele şi tot restul personalului lucrau de zor.

– Vino la mine în birou, îi spuse ea lui Jerry Townsend.

Biroul reprezenta un imens apartament care avea vedere asupra întregului oraş.

Lara se uită pe cîteva hîrtii de pe birou şi apoi îşi ridică privirea spre Jerry.

– Ce face tatăl tău? Se simte mai bine?

Ce ştia ea despre tatăl lui?

– Nu... nu se simte deloc bine.

– Ştiu. Are coreea lui Huntington, nu-i aşa, Jerry?

– Aşa e.

Era o boală îngrozitoare, progresivă şi degenerativă, caracterizată de mişcări spasmotice involuntare ale feţei şi extremităţilor, însoţite de pierderea facultăţilor mintale.

– De unde ştii de tatăl meu?

– Doar fac parte din consiliul de conducere al spitalului unde este tratat. I-am auzit pe cîţiva doctori discutînd despre acest caz.

– E o boală incurabilă, spuse Jerry încordat.

– Totul este incurabil pînă cînd se descoperă modalitatea de vindecare, zise ea. Am făcut unele verificări. În Elveţia există un medic care face nişte cercetări avansate asupra acestei boli. Este de acord să se ocupe de tatăl tău. Cheltuielile mă privesc pe mine.

Jerry rămase încremenit de uimire.

– E în regulă?

El nici nu mai putea vorbi.

– În regulă.

„Nu o cunosc absolut deloc," îşi spuse el. „Nimeni nu o cunoaşte."

Istoria se scria, dar Lara era prea ocupată pentru a băga de seamă. Ronald Reagan fusese reales şi cineva pe nume Mihail Gorbaciov îi urmase lui Cernenko în funcţia de preşedinte al Uniunii Sovietice.

Lara construi un complex de locuinţe în Detroit.

În 1986, Ivan Boesky a fost amendat cu suma de o sută de milioane de dolari în timpul unui scandal comercial şi condamnat la trei ani închisoare.

Lara a început construirea unor locuinţe în comun în Queens. Investitorii doreau cu ardoare să facă parte din magia numelui ei. Un grup de investitori germani au zburat la New York pentru a sta de vorbă cu ea. Aranjă întîlnirea imediat după aterizarea avionului. La protestele lor, Lara spusese:

– Îmi pare atît de rău, domnilor, dar este singura oră la care sînt liberă, după aceea plec la Hong Kong.

Au fost serviţi cu cafea.Lara a băut ceai. Unul din ei s-a plîns de gustul cafelei.

– Este o cafea specială pregătită pentru mine, explică Lara. Îi veţi simţi gustul mai tîrziu. Mai serviţi o ceaşcă.

La sfîrşitul întrevederii, Lara cîştigase tot ce voia.

Viaţa era un şir întreg de descoperiri de lucruri de valoare, cu excepţia unui incident neplăcut. Lara avusese numeroase conflicte cu Steve Murchison datorită diverselor proprietăţi şi întotdeauna reuşise să îl învingă.

– Cred că ar trebui să cedăm, o preveni Keller.

– Să cedeze el.

Şi, într-o dimineaţă, un pachet frumos ambalat în hîrtie roz sosi de la *Bendel's*. Kathy i-l puse Larei pe birou.

– Este îngrozitor de greu, spuse Kathy. Dacă e o păcălărie, aţi dat de belea.

Curioasă, Lara îl despachetă şi deschise capacul. Cutia era plină cu pămînt şi pe o carte de vizită care se afla înăuntru scria: *Capela Frank E.Campbell.*

Proiectele mergeau bine. Cînd citi despre faptul că un parc de distracţii nu se putea construi datorită birocraţiei exagerate, îşi angajă compania în acea construcţie, după care o donă oraşului. Publicitatea de care a beneficiat după aceea a fost extraordinară. Un titlu spunea: *„Lara Cameron înseamnă poate face!"*

Se vedea cu Paul o dată sau de două ori pe săptămînă şi vorbea cu el de cîteva ori pe zi.

Cumpără o casă în Southampton şi trăia într-o lume fantezistă de bijuterii scumpe, blănuri şi limu-

zine. Dulapurile ei erau pline de lucruri minunate de la cele mai bune case de modă. „Am nevoie de haine pentru şcoală,". „Asta-i bună, doar nu-s făcut din bani. Du-te şi ia-ţi ceva de la Citadela Armatei Salvării."

Şi îşi mai comanda un costum.

Angajaţii erau familia ei. Se îngrijora pentru ei şi era generoasă cu ei. Numai pe ei îi avea. Îşi amintea zilele lor de naştere şi aniversările. Îi ajuta să îşi trimită copiii la şcoli bune şi înfiinţa fonduri pentru burse. Cînd încercau să îi mulţumească, Lara se simţea stînjenită. Îi era greu să îşi exprime sentimentele. Tatăl ei o ridiculizase cînd încercase să o facă şi ea îşi ridicase împrejur un zid protector. „Nimeni nu-mi va mai face rău vreodată," îşi promise în sinea ei. „Nimeni."

CARTEA A TREIA

Capitolul şaptesprezece

– Mîine dimineaţă plec la Londra, Howard.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Keller.

– Lordul MacIntosh m-a invitat să-mi dau părerea asupra unei proprietăţi care îl interesează. Vrea să se asocieze.

Brian MacIntosh era unul din cei mai bogaţi oameni de afaceri în domeniul imobiliar din Anglia

– La cît plecăm? întrebă Keller.

– Am hotărît să plec singură.

– Ah!

– Aş vrea ca tu să ai grijă de tot aici.

– Bine. De acord, zise el încuviinţînd.

– Ştiu că o vei face. Totdeauna pot conta pe tine.

Călătoria la Londra a fost lipsită de evenimente. Avionul *727* pe care îl cumpărase a decolat dimineaţă şi a aterizat la *Terminalul Magec* de pe *Aeroportul Luton* din apropiere de Londra. Lara habar nu avea că viaţa avea să i se schimbe.

Cînd ajunse în holul de la intrare al hotelului *Claridges,* Ronald Jones, directorul, îi ieşi în întîmpinare.

– Ce plăcere să vă avem din nou printre noi, domnişoară Cameron. Vă voi conduce în apartamentul dumneavoastră. Apropo, avem şi cîteva mesaje care vă aşteaptă.

Apartamentul era minunat. Erau flori de la Brian MacIntosh şi de la Paul Martin şi şampanie şi aperitive din partea conducerii hotelului. Telefonul începu să sune din clipa cînd intră. Apelurile erau din Statele Unite.

– Arhitectul vrea să schimbe puţin planurile. Va costa o avere...

– S-a oprit livrarea cimentului...

– *The First National Savings and Loan* doreşte să coopereze cu noi în următoarea afacere...

– Primarul doreşte să ştie dacă poţi fi în Los Angeles la inaugurare. Se gîndeşte la o mare ceremonie...

– Toaletele nu au sosit încă...

– Vremea nefavorabilă ne ţine pe loc. Rămînem în urmă...

Fiecare problemă cerea o decizie şi, cînd, în sfîrşit, termină cu telefoanele, Lara era epuizată. Luă cina singură în apartamentul ei şi se uită pe fereastră la Rolls-Royce-urile şi Bentley-urile care opreau în faţa intrării hotelului de pe Brook Street şi trăi un sentiment de înălţare. „Fetiţa din Glace Bay a ajuns departe, tăticule."

A doua zi dimineaţă, Lara se duse împreună cu Brian MacIntosh să vadă locul cu pricina. Era ceva enorm – două mile de-a lungul rîului pline cu clădiri dărăpănate şi depozite.

– Guvernul britanic ne scuteşte foarte mult de impozite pentru asta, aşa încît vom reface această întreagă parte a oraşului, explică Brian MacIntosh.

– Aş vrea să mă mai gîndesc, spuse Lara, care deja se hotărîse.

– Apropo, am bilete la concert pentru seara aceasta, îi spuse Brian MacIntosh. Soţia mea are o întrunire la club. Îţi place muzica clasică?

Pe Lara nu o interesa deloc muzica clasică.

– Da.

– Philip Adler va interpreta Rahmaninov, spuse el şi o privi ca şi cum s-ar fi aşteptat să spună ceva, dar ea nu auzise niciodată de Philip Adler.

– Sună minunat, zise ea.

– Bine. După aceea vom lua cina la *Scotts*. Vin să te iau la şapte.

„De ce-oi fi spus că-mi place muzica clasică?" se întrebă ea. Avea să fie o seară plictisitoare. Ar fi preferat să facă o baie fierbinte şi să se culce. „Ei bine, încă o seară nu o să mă omoare. Mă voi întoarce la New York mîine dimineaţă."

Festival Hall era înţesată de iubitori ai muzicii. Bărbaţii purtau smochinguri, iar femeile erau îmbrăcate în rochii superbe de seară. Era o gală şi în toată sala se simţea o stare de aşteptare plină de emoţie.

Brian MacIntosh cumpără două programe de la plasatoare şi se aşezară. Îi dădu Larei un program, pe care ea abia îşi aruncă privirea. *Orchestra Filarmonicii din Londra*... Philip Adler interpretînd *Concertul nr.3 în re minor, opus 30*, de Rahmaninov.

„Trebuie să-l sun pe Howard şi să-i amintesc de reviziuirea estimărilor pentru locul de pe Fifth Avenue."

Dirijorul apăru pe scenă şi toată lumea aplaudă. Lara nu dădu nici o atenţie. „Contractorul din Boston se mişcă prea încet. Are nevoie de un stimulent. O să-i spun lui Howard să-i dea o primă."

Se auziră alte ropote de aplauze din partea publicului. Un bărbat se aşeza la pianul din mijlocul scenei. Dirijorul dădu tonul şi muzica începu.

Degetele lui Philip Adler zburau pe clape.

O femeie care stătea lîngă Lara spuse cu un puternic accent texan:

– Nu-i aşa că e fantastic? Ţi-am spus eu, Agnes!

Lara încercă din nou să se concentreze. „Afacerea de la Londra cade. Nu e bună zona," îşi spuse ea. „Oamenii n-or să vrea să locuiască acolo. Locul. Locul. Locul." Se gîndi la un proiect care îi fusese prezentat, în apropiere de Columbus Circle. „Eh, acela mai merge."

Femeia de lîngă ea spuse tare:

– Ce expresie... e nemaipomenit! Este unul din cei mai...

Încercă să nu o mai audă.

„Costul unei clădiri cu birouri acolo ar fi de aproximativ patru sut. de dolari pentru o jumătate de metru pătrat rentabil. Dacă pot face în aşa fel ca întreaga construcţie să coste o sută cincizeci de milioane, terenul să coste o sută douăzeci şi cinci de milioane..."

– Dumnezeule! exclamă femeia din spatele Larei, care fu trezită din reverie. E uluitor!

Se auzeau tobele, iar Philip Adler cînta doar patru măsuri, orchestra începînd să cînte mai repede şi mai repede. Tobele băteau...

Femeia nu se putu abţine.

– Ascultă! Muzica trece de la „piu vivo" la „piu mosso". Ai mai auzit aşa ceva vreodată?

Lara scrîşni din dinţi.

„Costul metrilor pătraţi rentabili ar fi de trei sute cincizeci de milioane, dobînda de zece la sută ar fi de treizeci şi cinci de milioane, plus zece milioane din

cheltuielile curente..."

Ritmul muzicii era din ce în ce mai intens, răsunînd în întreaga sală. Deodată, ajunse la apogeu şi se opri. Lumea se ridică în picioare ovaţionînd. Se auzeau strigăte de „bravo!" Pianistul se ridicase şi făcea plecăciuni.

Lara nici nu se sinchisi să îşi ridice privirea. „Impozitele vor fi vreo şase, concesiunile de închiriere vor fi vreo două. Să zicem vreo cincizeci şi opt de milioane."

– Este incredibil, nu? întrebă Brian MacIntosh.

– Da, răspunse ea supărată fiindcă i se întrerupsese şirul gîndurilor din nou.

– Hai să mergem în culise. Philip este un prieten de-al meu.

– Eu nu...

Dar el o luă de mînă şi se îndreptară spre o ieşire.

– Mă bucur că am ocazia să i te prezint, spuse el.

„La New York e ora şase," îşi spuse Lara. „O să-l pot suna pe Howard să-i spun să înceapă negocierile."

– E o experienţă pe care o trăieşti o dată în viaţă, nu-i aşa?

„O dată mi-e de ajuns," îşi spuse ea.

– Aşa e.

Ajunseră la intrarea artiştilor. O mulţime de oameni aşteptau afară. Brian MacIntosh bătu în uşă şi un portar deschise.

– Ce doriţi, domnule?

– Sînt lordul MacIntosh şi aş vrea să vorbesc cu domnul Adler.

– Foarte bine, domnule. Poftiţi, vă rog, spuse el deschizînd uşa doar atît cît fu necesar pentru a intra Brian MacIntosh şi Lara, după care o închise din nou în nasul mulţimii.

– Ce vor toţi aceşti oameni? întrebă ea, iar el o privi surprins.

– Sînt aici pentru a-l vedea pe Philip.

Ea se întrebă de ce.

– Mergeţi direct în foaierul artiştilor, spuse portarul.

– Mulţumesc.

„Cinci minute", îşi spuse Lara, „după care voi spune că trebuie să plec."

Foaierul artiştilor era zgomotos şi deja plin. Oamenii erau adunaţi în jurul cuiva pe care Lara nu îl putea vedea. Se mişcară şi, pentru o secundă, îl zări foarte clar. Încremeni şi, o fracţiune de secundă, avu impresia că inima i se opreşte în loc. Chipul acela sters şi neclar care existase în mintea ei în toţi acei ani se materializase deodată din senin. Lochinvar, cel din închipuirea ei, prinsese viaţă! Bărbatul din mijlocul mulţimii era înalt şi blond cu trăsături delicate şi pline de sensibilitate. Era îmbrăcat în frac şi Lara avu senzaţia de *déjà vu:* „Stătea la chiuveta din bucătăria pensiùnii, cînd un bărbat tînăr şi frumos, în frac, veni în spatele ei şi îi şopti: Te pot ajuta cu ceva?"

Brian MacIntosh o privea îngrijorat.

– Te simţi bine?

– Da... da, mă simt foarte bine, zise ea abia putînd să respire.

Philip Adler se îndrepta spre ei zîmbind şi era

acelaşi zîmbet cald pe care şi-l imaginase Lara. Întinse mîna.

– Brian, ce bine-mi pare că ai venit.

– N-aş fi lipsit nici în ruptul capului, spuse MacIntosh. Ai fost pur şi simplu minunat.

– Îţi mulţumesc.

– Ah, Philip, ţi-o prezint pe Lara Cameron.

Lara îl privea în ochi şi cuvintele îi veniră pe buze nechemate.

– Ştii să ştergi vase?

– Poftim?

Lara se făcu roşie ca focul

– Nimic. Eu...

Şi, deodată, nu mai putu să scoată o vorbă.

Oamenii se strînseră în jurul lui Philip Adler copleşindu-l cu laude.

– Niciodată n-ai cîntat mai bine...

– Am impresia că Rahmaninov a fost lîngă tine în seara asta...

Şi laudele curgeau una după alta. Toate femeile din încăpere se înghesuiau în jurul lui, atingîndu-l şi trăgînd de el. Lara îl privea vrăjită. Visul ei din copilărie devenise realitate. Închipuirea ei devenise carne şi oase.

– Nu vrei să plecăm? o întrebă Brian MacIntosh.

„Nu." Nu dorea nimic mai mult decît să rămînă. Ar mai fi vrut să vorbească din nou cu fantezia ei, să îl atingă, să fie convinsă că era real.

– Ba da, spuse ea fără voie.

A doua zi dimineaţă, Lara se întorcea la New York întrebîndu-se dacă avea să îl mai revadă pe Philip

Adler vreodată.

Nu putu să şi-l scoată din minte. Încercă să îşi spună că era ceva ridicol, că încerca să retrăiască un vis din copilărie, dar totul era zadarnic. Îi vedea mereu chipul, îi auzea glasul. „Trebuie să-l mai văd", îşi spuse ea.

A doua zi dimineaţă, devreme, o sună Paul Martin.

– Bună, iubito. Mi-a fost dor de tine. Cum a fost la Londra?

– Bine, spuse ea cu grijă. Bine.

După ce terminară de vorbit, Lara se aşeză la birou gîndindu-se la Philip Adler.

– Sînteţi aşteptată în sala de conferinţe, domnişoară Cameron.

– Vin imediat.

– Am pierdut afacerea Queens, spuse Keller.

– De ce? Doar era totul aranjat, aşa credeam.

– Şi eu credeam la fel, dar comitetului regional refuză sprijinirea oricărei schimbări în zonă.

Lara se uită la ceilalţi membri ai Comitetului Executiv prezenţi în încăpere. Erau arhitecţi, avocaţi, oameni din domeniul publicităţii şi ingineri constructori.

– Nu pricep, locatarii aceia au un venit de nouă mii

de dolari pe an şi plătesc o chirie puţin sub două sute de dolari lunar. Noi vrem să le refacem apartamentele fără să majorăm deloc chiriile şi să oferim locuinţe şi altora din vecinătate. Noi le oferim Crăciunul în iulie şi ei refuză? Ce se întîmplă?

– Nu-i atît comitetul, cît preşedintele. O doamnă pe nume Edith Benson.

– Fixaţi o întîlnire cu ea. Mă duc personal.

Lara îl luă cu ea la întîlnire pe supraveghetorul şef Bill Whitman.

– Ca să fiu sinceră, am rămas uimită cînd am auzit că ne-aţi refuzat, spuse ea. Noi vrem să cheltuim mai mult de o sută de milioane de dolari pentru îmbunătăţirea zonei şi dumneavoastră refuzaţi...

– Haideţi să vorbim deschis, domnişoară Cameron, i-o reteză Edith Benson. Nu cheltuiţi banii ca să înfrumuseţaţi regiunea, ci ca să faceţi şi mai mulţi bani.

– Bineînţeles că ne aşteptăm să facem bani, spuse Lara. Dar singurul mod în care putem face acest lucru este ajutîndu-i pe oameni. Vrem să îmbunătăţim condiţiile de trai în regiunea dumneavoastră şi...

– Regret, dar nu sînt de acord. În momentul ăsta, în regiunea noastră e linişte. Dacă vă lăsăm să intraţi, totul se va complica – mai mult trafic, mai multe automobile, mai multă poluare. Nu vrem aşa ceva.

– Nici eu nu vreau, spuse Lara. N-avem de gînd să facem porcării...

– Porcării?

– Da, cutii din acelea oribile cu trei nivele, cu tencuială de ghips, ci ne interesează proiecte care nu fac să crească zgomotele, să se reducă luminozitatea sau să se schimbe în vreun fel atmosfera în zonă L-am angajat deja pe Stanton Fielding, cel mai bun arhitect din țară, pentru a face acest proiect și pe Andrew Burton de la Washington pentru a se ocupa de peisaj.

Edith Benson ridică din umeri.

– Îmi pare foarte rau. Nu are rost. Nu cred că mai avem ceva de discutat, spuse ea dînd să se ridice

„Nu se poate să pierd," își spuse Lara cu disperare. „oare nu văd că e spre binele regiunii? Eu încerc să fac ceva pentru ei și ei nu mă lasă." Deodată îi veni o idee nebunească.

– Stați puțin, zise ea. Am înțeles că membrii comitetului doresc să încheie afacerea, dar dumneavoastră sînteți cea care se opune

– Exact.

Lara trase adînc aer în piept

– Atunci mai avem ceva de discutat, spuse ea după care ezită puțin. Este ceva foarte personal, adăugă ea și acum se foia. Ați spus că nu mă gîndesc la poluare și la ceea ce se va întîmpla în zonă dacă intrăm noi? Vă voi spune ceva ce sper că veți ține secret. Am o fetiță de zece ani pe care o iubesc la nebunie și care va locui în noua clădire cu tatăl ei în a cărui grijă se află.

Edith Benson o privi surprinsă.

– N-am... n-am ştiut că aveţi o fiică.

– Nimeni nu ştie, spuse Lara încet. N-am fost niciodată căsătorită. De aceea vă rog să nu mai spuneţi nimănui. Dacă se află, s-ar putea să mă afecteze foarte mult. Sînt sigură că înţelegeţi.

– Înţeleg foarte bine.

– Îmi iubesc fiica foarte mult şi vă asigur că n-aş face în nici un caz ceva care să fie rău pentru ea. Am de gînd să fac în aşa fel încît totul să fie minunat pentru toţi cei care locuiesc acolo. Iar ea va face parte dintre ei.

Se lăsă o tăcere plină de înţelegere.

– Trebuie să recunosc că... acest lucru aruncă o altă lumină asupra întregii afaceri, domnişoară Cameron. Aş dori să-mi daţi puţin timp de gîndire.

– Vă mulţumesc. Vă sînt recunoscătoare.

„Dacă aş fi avut într-adevăr o fiică, ar fi fost în siguranţă aici," îşi spuse Lara.

Peste trei săptămîni, Lara obţinu aprobarea din partea Comisiei de Urbanistică pentru continuarea proiectului.

– Excelent, spuse ea. Acum hai să luăm legătura cu Stanton Fielding şi Andrew Burton să vedem dacă sînt interesaţi să lucreze la acest proiect.

Lui Howard Keller nu îi veni să creadă cînd auzi vestea.

– Am auzit ce s-a întîmplat, zise el. Ai păcălit-o.

Doar nu ai nici o fiică!

– Au nevoie de acest proiect, spuse Lara. Asta a fost singurul lucru la care m-am gîndit că i-ar putea face să se răzgîndească.

Bill Whitman asculta.

– Vai de noi dacă vor afla vreodată.

În ianuarie se încheie construcţia unei clădiri noi pe Strada Şaizeci şi trei Est. Era o clădire cu apartamente, de patruzeci şi cinci de etaje, în care Lara şi l-a rezervat pe cel dublu de la ultimul nivel. Camerele erau mari, iar apartamentul avea terase cît toată suprafaţa unui bloc. Aduse un decorator de primă mînă pentru a i-l aranja. Ar fi putut încăpea o sută de oameni.

– Nu lipseşte decît un bărbat, spuse una din invitate cu viclenie.

Lara se gîndi la Philip Adler şi se întrebă unde se afla şi ce făcea oare.

Lara şi Howard Keller erau în toiul unei discuţii cînd Bill Whitman intră în birou.

– Salut, şefa. Ai o clipă liberă?

Lara îşi ridică privirea.

– Tocmai terminam, Bill. Care-i problema?

– Nevastă-mea.

– Dacă ai probleme în căsnicie...

– Nu-i asta. Zice că ar trebui să plecăm într-o vacanţă, poate la Paris vreo cîteva săptămîni.

Lara se încruntă.

– La Paris? Dar avem o mulţime de treburi de făcut.

– Ştiu, dar în ultima vreme am lucrat pînă tîrziu şi nu prea mai apuc să-mi văd nevasta. Ştii ce mi-a spus azi-dimineaţă? A zis: „Bill, dacă ai obţine o promovare şi o creştere frumoasă de salariu, n-ar mai trebui să munceşti atît de mult," spuse el şi zîmbi.

Lara se rezemă de spătarul fotoliului studiindu-l.

– Dar nu-ţi va creşte salariul decît anul viitor.

Whitman dădu din umeri.

– Cine ştie ce se poate întîmpla într-un an? Am putea da de probleme ca aceea cu Queens, de exemplu. Ştii, bătrîna Edith Benson ar putea auzi ceva care să o facă să se răzgîndească. Nu?

Lara stătea foarte liniştită.

– Înţeleg.

Bill Whitman se ridică.

– Mai gîndeşte-te şi anunţă-mă.

Lara se forţă să zîmbească.

– Bine, spuse ea privind în urma lui cu asprime.

– Dumnezeule! făcu Keller. Ce-a fost asta?

– Ceea ce se numeşte şantaj.

A doua zi, Lara luă masa cu Paul Martin.

– Paul, am o problemă, spuse ea. Nu prea ştiu cum să mă descurc, adăugă ea după care îi povesti de discuţia avută cu Bill Whitman.

– Crezi, într-adevăr, că s-ar duce înapoi la bătrînă? o întrebă el.

– Nu ştiu, dar dacă o face aş putea avea necazuri cu cei de la Comisia Locuinţelor.

Paul dădu din umeri.

– Eu nu mi-aş face griji din cauza lui. Probabil supralicitează.

– Sper, zise ea oftînd.

– Nu vrei să mergi la Reno? întrebă Paul.

– Cu mare plăcere, dar nu pot să scap.

– Nu ţi-am cerut să scapi. Te întreb dacă ai vrea să cumperi un hotel şi un cazino acolo?

– Vorbeşti serios?

– Am auzit că unul din hoteluri este pe cale să-şi piardă autorizaţia. E o mină de aur. Cînd o să afle, toată lumea va da năvală. Hotelul se va scoate la licitaţie, dar cred că voi putea aranja să-l obţii tu.

Lara ezită.

– Eu ştiu? Sînt foarte aglomerată. Howard Keller spune că băncile nu-mi vor mai împrumuta bani pînă cînd nu voi rambursa ceva.

– Dar nu trebuie să te duci la bancă.

– Atunci cum...?

– Obligaţiuni parţiale. O mulţime de firme de pe Wall Street le oferă. Există companiile de depuneri şi împrumuturi. Tu pui cinci la sută din bani, iar o astfel de companie va pune şaizeci şi cinci la sută în hîrtii de mare valoare. Asta înseamnă că treizeci de procente rămîn neacoperite, dar pe care le poţi primi de la o bancă străină care investeşte în cazinouri. Ai de unde alege – Elveţia, Germania, Japonia. Există

vreo jumătate de duzină de bănci care vor pune treizeci la sută în bilete comerciale.

Lara începea să devină interesată.

– Sună minunat. Eşti sigur că poţi obţine hotelul pentru mine?

– Va fi darul meu de Crăciun, spuse el zîmbind.

– Eşti un om minunat. De ce eşti atît de bun cu mine?

– N-am nici cea mai mică idee, o necăji el.

Dar el ştia foarte bine răspunsul. Era obsedat de ea. Lara îl făcea să se simtă din nou tînăr şi făcea ca totul să i se pară extraordinar. „N-aş vrea să te pierd niciodată," se gîndi el.

Cînd veni la birou, Lara îl găsi pe Keller aşteptînd-o.

– Unde ai fost? o întrebă el. Era o şedinţă la ora două care...

– Povesteşte-mi despre obligaţiunile parţiale, Howard. Niciodată n-am lucrat cu ele. Cum sînt cotate?

– Păi, sus sînt Triplu A. Adică o companie ca AT şi T. În jos, pe scară, sînt Dublu A, Simplu A, BAA şi jos de tot, Dublu B – adică obligaţiunile parţiale. O obligaţiune de investiţii plăteşte nouă la sută. O obligaţiune parţială plăteşte paisprezece la sută. De ce întrebi?

Lara îi povesti.

– Un cazino, Lara? Dumnezeule! Paul Martin se află în spatele acestei afaceri, nu-i aşa?

– Nu, Howard. Dacă merg mai departe, eu sînt în spatele ei. Am primit vreun răspuns la oferta noastră pentru proprietatea din Battery Park?

– Da. Nu ne va vinde.

– Dar proprietatea este de vînzare, nu?

– Într-un fel.

– Vorbeşte clar, te rog.

– Proprietăreasă este văduva unui doctor, Eleanor Royce. Toţi agenţii imobiliari din oraş au făcut oferte pentru respectiva proprietate.

– A făcut cineva o ofertă mai mare ca a noastră?

– Nu-i vorba de asta. Pe bătrînă nu o interesează banii. Are o grămadă.

– Dar ce o interesează?

– Vrea nu ştiu ce monument pentru soţul ei. Se pare că are impresia că a fost măritată cu Albert Schweitzer. Vrea să-i păstreze vie memoria. Nu vrea ca proprietatea ei să fie transformată într-o porcărie sau într-un spaţiu comercial. Am auzit că Steve Murchison a încercat să o convingă să vîndă.

– Aha.

Lara tăcu un minut întreg. După aceea îl întrebă:

– Cine este doctorul tău, Howard?

– Poftim?

– Cine este doctorul tău?

– Seymour Bennett. Şef de departament la spitalul Midtown.

A doua zi dimineaţă, avocatul Larei, Terry Hill, se afla în biroul doctorului Seymour Bennett.

– Secretara mi-a spus că doriţi să mă vedeţi urgent şi că problema nu este medicală.

– Într-un anume fel este medicală, domnule doctor Bennett, spuse Terry Hill. Eu reprezint un grup de investitori care doresc să înfiinţeze o clinică non-profit. Vrem să ne îngrijim de toţi acei bieţi oameni care nu îşi permit să beneficieze de o îngrijire medicală constantă.

– O idee nemaipomenită, spuse doctorul Bennett. Şi eu cum vă pot ajuta?

Terry Hill îi spuse.

A doua zi, doctorul Bennett luă ceaiul cu Eleanor Royce.

– Am fost rugat să vorbesc cu dumneavoastră pentru acest grup, doamnă Royce. Vor să construiască o clinică foarte frumoasă care să poarte numele răposatului dumneavoastră soţ. Ei văd acest lucru ca un fel de altar ridicat în onoarea lui.

Chipul doamnei Royce se luminã.

– Într-adevăr?

Discutară timp de o oră despre planurile grupului, iar în final doamna Royce spuse:

– Lui George i-ar fi făcut mare plăcere. Spuneţi-le că sînt de acord.

Construcţia începu peste şase luni. Cînd fu gata era gigantică. Întregul complex pătrat era plin de imobile cu apartamente, un enorm centru comercial şi un complex teatral. Într-un colţişor depărtat se afla şi o clădire micuţă din cărămidă, cu un singur nivel. Pe o simplă plăcuţă deasupra uşii scria: Clinica medicală George Royce.

Capitolul optsprezece

De Crăciun, Lara rămase acasă. Fusese invitată la o duzină de petreceri, dar Paul Martin avea de gînd să treacă pe la ea.

– Trebuie să stau cu Nina şi cu copiii astăzi, îi explicase el, dar aş vrea să trec să te văd.

Se întreba ce făcea, oare, Philip Adler în acea zi de Crăciun.

Era o zi ca în ilustratele *Currier & Ives.* New York-ul era acoperit de o ninsoare superbă, învăluit în tăcere. Cînd sosi, Paul Martin avea o sacoşă plină de cadouri pentru ea.

– A trebuit să trec pe la birou să iau astea, spuse el.

„Ca soţia lui să nu ştie."

– Îmi dăruieşti atît de mult, Paul. Nu ar fi trebuit să-mi aduci nimic.

– Dar a fost dorinţa mea. Deschide-le chiar acum.

Pe Lara o mişcă nerăbdarea lui de a-i vedea reacţia.

Cadourile erau frumoase şi costisitoare, un colier de la *Cartier*, eşarfe de la *Hermes*, cărţi de la *Rizzoli*, un ceas antic şi un plic alb micuţ. Lara îl deschise şi citi: *Cameron Reno Hotel & Casino* scris cu litere mari şi groase. Îşi ridică privirea surprinsă spre el.

– Am hotelul?

El încuviinţă încrezător.

– Îl vei avea. Licitaţia începe săptămîna viitoare. Te vei distra foarte mult, îi spuse Paul Martin.

– Dar habar n-am cum se conduce un cazino.

– Nu-ţi face griji. O să angajez nişte profesionişti pentru asta. Dar de hotel te poţi ocupa.

– Nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc. Faci atît de mult pentru mine.

El îi luă mîinile într-ale lui.

– Aş face orice pentru tine. Nu uita.

– Nu o să uit, spuse ea solemn.

El se uită la ceas atunci.

– Trebuie să mă întorc acasă. Aş vrea...

Ezită.

– Ce anume?

– Nu contează. Un Crăciun fericit, Lara.

– Crăciun fericit, Paul.

Se duse la fereastră şi privi afară. Cerul se transformase într-o delicată perdea de fulgi de nea care dansau. Agitată, Lara dădu drumul la radio. Un crainic tocmai spunea:

– ... şi acum, în cadrul programului său de sărbătoare, Orchestra Simfonică din Boston prezintă *Concertul pentru pian numărul cinci în mi minor* de Beethoven avîndu-l ca solist pe Philip Adler.

Lara îl ascultă cu ochii, văzîndu-l la pian, frumos şi elegant cum era. Cînd muzica se sfîrşi, ea îşi spuse: „Trebuie să-l revăd."

Bill Whitman era unul din cei mai buni supraveghetori constructori. Reuşise şi era foarte solicitat. Muncea mult şi cîştiga binişor, dar era nemulţumit. De ani de zile vedea constructorii făcînd averi în vreme ce el nu se bucura decît de salariu. „Într-un fel ei fac bani pe spinarea mea," se gîndi el. „Proprietarul ia prăjitura, eu firimiturile." Dar din ziua cînd Lara Cameron se dusese la consiliul comunităţii, totul se schimbă. Minţise pentru a obţine aprobarea consiliului şi minciuna aceea o putea distruge. „Dacă m-aş duce şi le-aş spune adevărul, n-ar mai putea face afaceri în viaţa ei."

Dar Bill Whitman nu avea nici o intenţie să facă aşa ceva. Ci să folosească ceea ce se întîmplase pentru a se ridica. Şefa avea să îi permită orice voia. Îşi dăduse seama încă de prima dată cînd îi ceruse o promovare şi o creştere de salariu că va ceda. Nu

avea de ales. „Voi începe cu uşurelul," îşi spuse el vesel, „după care voi plusa."

La două zile după Crăciun, reîncepu lucrul la proiectul „Eastside Plaza". Privind în jur la şantierul uriaş, Whitman îşi spuse: „Asta va aduce bani serioşi, nu glumă. Numai că, de data asta, voi avea şi eu de cîştigat."

Şantierul era plin de utilaje grele. Excavatoarele săpau pămîntul ridicînd din el tone pe care le vărsau în camioanele care aşteptau. O macara cu o benă uriaşă părea să se fi înţepenit. Braţul gigantic atîrna suspendat în aer. Whitman se îndreptă spre cabină, chiar sub bena metalică.

– Hei, Jesse, strigă el. Ce s-a-ntîmplat acolo sus?

Omul din cabină mormăi ceva ce Whitman nu auzi, aşa că se duse mai aproape.

– Cum?

Totul se petrecu într-o fracţiune de secundă. Un lanţ alunecă şi bena uriaşă căzu peste Whitman făcîndu-l una cu pămîntul. Ceilalţi veniră grabnic la faţa locului, dar nu se mai putea face absolut nimic.

– A alunecat frîna de siguranţă, explică macaragiul. Doamne, mă simt oribil. Îmi plăcea foarte mult Bill.

Cînd auzi vestea, Lara îl sună imediat pe Paul Martin.

– Ai auzit ce-a păţit Bill Whitman?

– Da. Au dat la televizor.

– Paul, doar n-ai...

El izbucni în rîs.

– Nu te gîndi la prostii. Ai văzut prea multe filme Nu uita, cei buni totdeauna învinq în cele din urmă.

„Oare eu sînt una din cei buni?" se întrebă Lara.

Au fost mai mult de o duzină de ofertanţi pentru hotelul din Reno.

– Eu cînd licitez? îl întrebă Lara pe Paul.

– Nu licitezi pînă nu-ţi spun eu. Lasă-i pe ceilalţi să sară mai întîi.

Licitarea era secretă, iar ofertele erau sigilate, urmînd a fi deschise vinerea următoare. Miercuri Lara nu făcuse încă nici o ofertă. Îl sună pe Paul Martin.

– Stai liniştită, îi spuse el. Îţi spun eu cînd.

Ţineau legătura prin telefon de cîteva ori pe zi.

La cinci după-amiază, cu o oră înainte ca ofertele să se deschidă, Lara primi un telefon.

– Acum! Cea mai mare ofertă este de o sută douăzeci de milioane. Vreau să dai cu cinci milioane mai mult.

Lara rămase cu gura căscată.

– Dacă fac asta, pierd bani.

– Ai încredere în mine, spuse Paul. După ce obţii hotelul şi începi să-l refaci, îţi poţi recupera banii din schimbările pe care le va aproba inginerul supraveghetor Vei cîştiga cinci milioane sau chiar mai mult.

A doua zi, Lara fu anunţată că oferta ei fusese cea cîştigătoare.

Acum se afla împreună cu Keller în drum spre Reno.

Hotelul se numea *Reno Palace*. Era mare şi somptuos, cu o mie cinci sute de camere şi un cazino imens, strălucitor, care era gol. Lara şi Howard erau conduşi prin cazino de un anume Tony Wilkie.

– Cei care au fost proprietari au făcut o afacere proastă, zise Wilkie.

– Ce fel de afacere? întrebă Keller.

– Păi, se pare că doi tipi au luat nişte bani...

– Spuma, interveni Keller.

– Da. Bineînţeles că proprietarii n-au ştiut nimic.

– Normal.

– Dar cineva a vorbit şi Comisia Jocurilor de Noroc a închis tot. Păcat. Era o operaţiune foarte profitabilă.

– Ştiu, spuse Keller care studiase deja registrele.

Cînd încheiară vizita şi Lara rămase singură cu Howard, ea îi spuse:

– Paul avea dreptate. Este, într-adevăr, o mină de aur.

Dar văzînd expresia de pe chipul lui, întrebă:

– Ce s-a întîmplat?

El dădu din umeri.

– Nu ştiu. Nu prea-mi place să ne amestecăm în

aşa ceva.

– Ce înseamnă „aşa ceva"? Este o vacă ce poate da bani în loc de lapte, Howard.

– Cine va conduce cazinoul?

– O să găsim noi oameni, spuse ea evaziv.

– De unde? De la grupele de cercetaşe? Numai nişte jucători de noroc profesionişti pot conduce o asemenea operaţiune. Eu nu cunosc nici unul tu cunoşti?

Lara tăcu.

– Pun pariu că Paul Martin cunoaşte.

– Nu-l mai amesteca pe el, spuse Lara.

– Tare mult aş vrea să nu te amestec nici pe tine. Nu cred că e o idee prea strălucită.

– Nici proiectul Queens n-ai crezut că e o idee prea strălucită, nu? Sau centrul comercial de pe Houston Street. Dar aduc bani, nu?

– Lara, n-am spus niciodată că n-ar fi afaceri bune. Am spus doar că ne mişcăm mult prea repede. Înghiţi tot ce vezi, dar n-ai digerat nimic încă.

– Linişteşte-te, îi spuse bătîndu-l uşor pe obraz.

Membrii Comisiei Jocurile de Noroc o primiră pe Lara cu o politeţe exagerată.

– Nu se întîmplă prea des să vină aici o femeie atît de frumoasă, spuse preşedintele. Ne luminează toată ziua.

Lara era, într-adevăr, frumoasă. Purta un costum bej de lînă de la *Donna Karan*, o bluză crem de

mătase şi, pentru a-i aduce noroc, una din eşarfele pe care Paul i le dăruise de Crăciun.

– Vă mulţumesc, spuse ea zîmbind.

– Cu ce vă putem fi de folos? întrebă unul din membrii comisiei, cu toate că ştiau cu toţii cu ce îi puteau fi de folos.

– Mă aflu aici fiindcă doresc să fac ceva pentru Reno, zise ea cu sinceritate. Aş vrea să-i ofer cel mai mare şi mai frumos hotel din Nevada. Aş vrea să mai adaug cinci etaje la *Reno Palace* şi să ridic un centru mare pentru convenţii care să atragă mai mulţi turişti ca să joace.

Membrii comisiei se uitară unul la altul.

– Cred că aşa ceva ar avea un efect foarte bun pentru oraş, spuse preşedintele. Sigur, sarcina noastră este să avem grijă ca o asemenea operaţiune să fie condusă cu foarte mare corectitudine.

– Nu sînt chiar un puşcăriaş evadat, spuse Lara zîmbind şi zîmbirã cu toţii.

– Vă cunoaştem realizările, domnişoară Cameron şi sînt remarcabile. Dar nu aveţi nici un pic de experienţă în conducerea unui cazino.

– Este foarte adevărat, recunoscu Lara. Pe de altă parte, sînt convinsă că nu va fi greu să găsesc oameni buni şi calificaţi care să obţină aprobarea acestei comisii. Voi asculta cu plăcere îndrumările dumneavoastră.

Unul din membri spuse:

– În ceea ce priveşte finanţarea, puteţi garanta...?

Preşedintele îl întrerupse:

– E în regulă, Tom, domnişoara Cameron ne-a

adus toate actele privind finanţarea. Voi avea grijă să primiţi fiecare cîte o copie.

Lara aşteptă.

– Nu vă pot promite nimic acum, domnişoară Cameron, spuse preşedintele apoi, dar sînt convins că nu există nici un impediment să vă acordăm autorizaţia.

Lara radia.

– Minunat. Aş vrea să încep totul cît mai curînd posibil.

– Mă tem că lucrurile nu se mişcă atît de repede pe aici. Va trebui să aşteptaţi o lună răspunsul definitiv.

Lara era dezamăgită.

– O lună?

– Da. Trebuie să facem unele verificări.

– Înţeleg, zise ea.E în regulă.

În complexul comercial al hotelului se afla un magazin muzical, în a cărui vitrină era un afiş mare înfăţişîndu-l pe Philip Adler şi făcînd reclamă noului său compact-disc.

Pe Lara nu o interesa muzica, dar cumpără compact-discul pentru fotografia lui Philip de pe spate.

În drum spre New York, Lara întrebă:

– Howard, ce ştii despre Philip Adler?

– Exact ce ştie toată lumea. Este, probăbil, cel mai bun pianist din lume la ora actuală. Cîntă numai cu

cele mai bune orchestre simfonice. Am citit undeva că tocmai a înfiinţat o fundaţie pentru burse destinate micilor muzicieni din oraşele mai sărace.

– Cum se numeşte?

– *„Fundaţia Philip Adler"* bănuiesc.

– Aş vrea să îmi aduc şi eu contribuţia, spuse ea. Trimite-le un cec de zece mii de dolari pe numele meu.

Keller o privi surprins.

– Credeam că nu-ţi place muzica clasică.

– Începe să mă intereseze, spuse Lara.

Titlul era:

Procurorul general îl cercetează pe Paul Martin – avocatul este bănuit a avea relaţii cu Mafia.

Lara citi articolul uluită şi îi telefonă imediat lui Paul.

– Ce se întîmplă? îl întrebă ea.

El chicoti.

– Procurorul a plecat iar la pescuit. De ani de zile încearcă să mă prindă cu ceva dar n-a reuşit. De cîte ori se apropie alegerile încearcă să mă folosească drept ţap ispăşitor. Nu-ţi face griji. Ce zici să luăm masa diseară?

– Bine, spuse Lara.

– Ştiu un locşor pe Mulberry Street unde n-o să ne deranjeze nimeni.

– Am auzit că întrevederea cu membrii Comisiei Jocurilor de Noroc a mers foarte bine, spuse Paul Martin în timpul cinei.

– Cred că da. Păreau amabili, dar niciodată n-am mai trecut prin aşa ceva.

– Nu cred că vei avea probleme. O să-ţi găsesc eu nişte băieţi buni pentru cazino.. Cel care a avut autorizaţia înainte s-a lăcomit, spuse el, după care schimbă subiectul. Cum mai merg construcţiile?

– Bine. Am trei proiecte în lucru, Paul.

– Sper că nu te implici pînă peste cap, nu, Lara?

Vorbea ca Howard Keller.

– Nu. Fiecare lucrare se încadrează în buget şi în program.

– Asta-i foarte bine, iubito. N-aş vrea să păţeşti ceva rău vreodată.

– Nu voi păţi nimic, zise ea şi îşi puse mîna pe a lui. Tu eşti plasa mea de siguranţă.

– Totdeauna voi fi lîngă tine, spuse el strîngîndu-i mîna.

Trecură două săptămîni şi Lara nu primi nici o veste de la Philip Adler. Trimise după Keller.

– Ai trimis cei zece mii de dolari *„Fundaţiei Adler"*?

– Da, chiar în ziua în care mi-ai spus.

– Ciudat. Mă aşteptam să mă sune.

Keller dădu din umeri.

– O fi plecat pe undeva.

– Probabil, spuse ea încercînd să îşi ascundă dezamăgirea. Hai să discutăm despre clădirea din Queens.

– O să ne coste enorm, spuse el.

– Ştiu cum să ne protejăm. Aş vrea să asigur afacerea cu un chiriaş.

– Te gîndeşti la cineva anume?

– Da. *Mutual Security Insurence*[1]. Preşedintele este un anume Horace Guttman. Am auzit că sînt în căutarea unui nou sediu şi aş vrea ca acesta să fie în clădirea noastră.

– O să verific, spuse Keller.

Lara observă că nu nota nimic.

– Mă uimeşti tot timpul. Ţii minte chiar totul?

Keller zîmbi.

– Am o memorie fotografică. Era bună pentru statistici la baseball, spuse el şi adăugă în sinea lui: „Totul pare să fi fost atît de demult. Puştiul cu braţul fermecat, starul echipei de juniori a «Puilor din Chicago». Altă persoană într-un alt timp." Uneori mi se pare că-i un blestem. Există cîteva lucruri din viaţa mea pe care aş vrea să le uit.

– Howard, spune-i arhitectului să-i dea bătaie şi să facă planurile pentru clădirea din Queens. Află de cîte etaje are nevoie *Mutual Security* şi de cît spaţiu.

Peste două zile Keller intră în biroul Larei.

– Mă tem că-ţi aduc o veste proastă.

---

1. Asigurarea Siguranţei Reciproce (engl.)

– Ce s-a întîmplat?

– Am făcut cîteva cercetări. Ai avut dreptate în legătură cu *Mutual Security Insurance*. Caută, într-adevăr un nou sediu, dar Guttman are în vedere o clădire din Union Square. A vechiului tău prieten Steve Murchison.

„Din nou Murchison!" Era sigură că acea cutie de pămînt fusese trimisă de el. „Nu-l voi lăsa să mă fraierească."

– A încheiat vreo înţelegere? întrebă Lara.

– Nu încă.

– Bine. Mă ocup eu.

În după-amiaza aceea, Lara a dat o duzină de telefoane. Izbuti cu ultimul. Barbara Roswell.

– Horace Guttman? Sigur că-l cunosc, Lara. Ce-i cu el?

– Aş vrea să-l întîlnesc. Sînt o mare admiratoare a lui. Te-aş ruga să-mi faci un serviciu. Îl poţi invita la cină sîmbăta viitoare?

– S-a făcut.

Petrecerea era simplă, dar elegantă. Paisprezece persoane se aflau la reşedinţa Roswell. Alice Guttman nu se simţea bine în seara aceea, aşa că Horace Guttman veni singur. Lara fusese aşezată lîngă el. Avea în jur de şaizeci de ani, dar părea mult mai în vîrstă. Chipul său era sever şi obosit şi avea o bărbie încăpăţînată. Lara era fermecătoare şi provocatoare. Purta o rochie neagră *Halston* cu decolteu adînc şi

bijuterii simple, dar superbe. Serviseră cocteilurile şi acum se aflau la masă.

– Doream foarte mult să vă cunosc, mărturisi Lara. Am auzit atîtea despre dumneavoastră.

– Şi eu am auzit multe despre dumneata, tînără doamnă. Ai făcut vîlvă în acest oraş.

– Sper să-mi aduc contribuţia, zise ea cu modestie. Este un oraş minunat.

– De unde eşti?

– Din Gary, Indiana.

– Într-adevăr? făcu el privind-o surprins. Acolo m-am născut şi eu. Aşadar, eşti o locuitoare a statului Indiana, eh?

Lara zîmbi.

– Exact. Am amintiri atît de dragi în legătură cu Gary. Tata lucra la *Post-Tribune.* Eu am urmat la *Roosevelt High.* În weekend-uri mergeam la picnicuri şi concerte în aer liber în parcul Gleason sau jucam bowling la *Twelve and Twenty.* Mi-a părut rău cînd a trebuit să plec.

– Te-ai descurcat foarte bine, domnişoară Cameron.

– Lara.

– Lara. Ce mai faci acum?

– Proiectul care mă atrage cel mai mult este o nouă clădire pe care o ridic în Queens, îi spuse ea. Va avea treizeci de etaje şi şaizeci de mii de metri pătraţi de spaţiu de podea.

– Interesant, spuse Guttman gînditor.

– Ah, făcu Lara cu inocenţă. De ce?

– Întîmplarea face să căutăm o clădire cu aceste

dimensiuni pentru a ne găzdui noul sediu.

– Adevărat? Aţi ales ceva pînă acum?

– Nu tocmai, dar...

– Dacă doriţi, vă pot arăta planurile noii noastre clădiri. Au fost deja făcute.

O studie o clipă.

– Da, aş dori.

– Vi le pot aduce la birou luni dimineaţă.

– Abia aştept.

Restul serii se desfăşură bine.

Cînd Horace Guttman se duse acasă în seara aceea, intră în dormitorul soţiei lui.

– Cum te simţi? o întrebă el.

– Mai bine, dragul meu. Cum a fost petrecerea?

El se aşeză pe marginea patului.

– Toată lumea ţi-a simţit lipsa, dar a fost interesant. Ai auzit de Lara Cameron?

– Bineînţeles. Toată lumea a auzit de Lara Cameron.

– E nemaipomenită. Puţin ciudată. Zice că s-a născut în Gary, Indiana, la fel ca mine. Ştia tot despre oraşul Gary – parcul Gleason, *Twelve and Twenty*.

– Şi ce-i atît de ciudat?

Guttman îşi privi soţia şi zîmbi.

– Micuţa doamnă vine din Nova Scotia.

Luni dimineaţă devreme, Lara apăru la biroul lui Horace Guttman aducînd cu ea planurile proiectului

Queens. I se dădu drumul să intre imediat.

– Mă bucur să te văd, Lara. la loc.

Ea puse planurile pe birou şi se aşează pe fotoliul din faţa lui.

– Înainte să te uiţi la ele, aş dori să-ţi mărturisesc ceva, Horace.

Guttman se rezemă de spătar.

– Da?

– Povestea aceea pe care ţi-am spus-o sîmbătă despre oraşul Gary, Indiana...

– Ce-i cu ea?

– N-am fost în viaţa mea în Gary, Indiana. Am încercat să te impresionez.

El începu să rîdă.

– Ai reuşit să mă derutezi. Nu sînt sigur că voi putea ţine pasul cu tine, tînără doamnă. Hai să ne uităm la planurile astea

După o jumătate de oră el termină de examinat hîrtiile.

– Ştii, spuse el meditativ, eram foarte hotărît în privinţa unui alt imobil.

– Adevărat?

– De ce să mă răzgîndesc şi să mă mut în clădirea ta?

– Pentru că vei fi mai fericit acolo. Voi avea grijă să nu duci lipsă de nimic, spuse ea zîmbind. Şi, în plus, îţi va costa compania cu zece la sută mai puţin.

– Într-adevăr? Nu ştii care era înţelegerea mea.

– N-are importanţă. Îmi ajunge cuvîntul tău.

– Ai fi putut veni din Gary, Indiana, spuse Guttman. Batem palma.

Întorcîndu-se la birou. Lara află că sunase Philip Adler.

Capitolul nouăsprezece

Sala de bal a hotelului *Waldorf-Astoria* era plină de spectatorii de la *Carnegie Hall.* Lara se strecură prin mulţime căutîndu-l cu privirea pe Philip. Îşi amintea de convorbirea telefonică pe care o avuseseră cu cîteva zile în urmă.

–Domnişoară Cameron, aici e Philip Adler.

Ea îşi simţi deodată gîtlejul uscat.

– Îmi pare rău că nu am putut să vă mulţumesc mai devreme pentru donaţia pe care aţi făcut-o fundaţiei. Acum m-am întors din Europa şi am aflat.

– A fost plăcerea mea, spuse Lara.

Trebuia să îl facă să vorbească mai mult.

– De... fapt, aş vrea să aflu mai multe în legătură cu această fundaţie. Poate ne întîlnim să stăm de vorbă.

Urmară cîteva clipe de tăcere.

– Va fi un dineu filantropic la *Waldorf* sîmbătă seară. Sînteţi liberă?

Lara îşi privi repede programul. Avea o cină de afaceri în seara aceea cu un bancher din Texas. Luă iute o hotărîre.

– Da. Aş fi încîntată să merg.

– Minunat. Vă va aştepta un bilet la intrare.

Cînd închise telefonul. Lara radia.

Philip Adler nu se zărea nicăieri. Lara trecea prin imensa sală de bal, ascultînd discuţiile din jurul ei.

– ... şi tenorul a zis: „Domnule doctor Klempere, mi-au mai rămas doi do de sus. Vreţi să-i auziţi acum sau diseară la spectacol?"...

– ... ah, trebuie să recunosc că e un dirijor bun. Dinamismul şi nuanţările sale tonale sînt excelente... dar tempo-urile! Tempo-urile! Iartă-mă!...

– ... eşti nebun! Stravinski este prea structurat. Ai zice că muzica lui a fot scrisă de un robot. Îşi reţine sentimentele. Pe de altă parte, Bartok deschide porţile şi sîntem inundaţi de simţăminte...

– ... pur şi simplu, nu pot să sufăr cum cîntă. Chopin-ul ei este un exerciţiu de rubato chinuit, structură măcelărită şi pasiune violentă...

Era un limbaj specific pe care Lara nu îl înţelegea absolut deloc. Atunci îl zări pe Philip, care era înconjurat de cîteva admiratoare. Lara îşi făcu loc prin mulţime. O tînără atrăgătoare spuse:

– Cînd aţi cîntat *Sonata în si minor*, am avut impresia că Rahmaninov zîmbea. Tonul, interpretarea dumneavoastră... Minunat!

– Mulţumesc, spuse Philip zîmbind.

O matroană între două vîrste spunea:

– Ascult tot timpul *Hammerklavier.* Dumnezeule! Vitalitatea aceea este irezistibilă! Cred că sînteţi unicul pianist din lume care înţelege cu adevărat această sonată a lui Beethoven...

Philip o văzu pe Lara.

– Ah, vă rog să mă scuzaţi, zise el şi îşi făcu drum spre ea.

Îi luă mîna şi atingerea lui o tulbură.

– Bună seara. Mă bucur că aţi venit, domnişoară Cameron.

– Vă mulţumesc, spuse ea privind în jur. Ce de lume!

El dădu afirmativ din cap.

– Da. bănuiesc că sînteţi o iubitoare a muzicii clasice.

Lara se gîndi la muzica ce îi însoţise copilăria: *„Anie Laurie"*, *„Trecînd prin lanul de secară"*, *„Colinele de acasă"*.

– Ah, da, spuse ea. Tatăl meu m-a crescut în spiritul muzicii clasice.

– Aş vrea să vă mulţumesc din nou pentru contribuţie. Aţi fost foarte generoasă.

– Fundaţia dumneavoastră mi se pare atît de

interesantă. Mi-ar plăcea să aflu mai multe despre ea. Dacă...

– Philip, dragul meu! Nici n-am cuvinte! Magnific!

Fu înconjurat din nou.

Lara reuşi să se facă auzită:

– Dacă sînteţi liber într-o seară săptămîna viitoare...

Philip clătină din cap.

–Îmi pare rău, mîine plec la Roma.

Lara se simţi deodată pierdută.

– Ah.

– Dar mă întorc peste trei săptămîni. Poate atunci am putea...

– Minunat! spuse ea.

– ... să petrecem o seară discutînd despre muzică.

Lara zîmbi.

– Da. Abia aştept.

În clipa aceea două femei de vîrstă mijlocie le întrerupseră dialogul. Una din ele avea părul strîns în coadă, cealaltă purta un singur cercel.

– Philip! Trebuie să faci lumină într-o problemă. Cînd interpretezi Liszt, ce crezi că este mai important – un pian cu o acţiune greoaie care scoate un sunet plin de culoare sau cu o acţiune uşoară, unde poţi manevra culoarea?

Lara habar nu avea despre ce vorbeau. Începură o discuţie despre sonoritate neutră, sunete lungi şi transparenţă. Lara văzu înflăcărarea de pe chipul lui Philip în timp ce vorbea şi îşi spuse: „Aceasta e lumea lui. Trebuie să găsesc o modalitate de a pătrunde şi eu în ea."

A doua zi dimineaţă, Lara se duse la *Şcoala de Muzică* din Manhattan.

– Aş vrea să vorbesc cu unul din profesori, vă rog, îi spuse ea recepţionistei.

– Cu cineva anume?

– Nu.

– Aşteptaţi o clipă, vă rog, spuse femeia şi dispăru într-o altă încăpere.

Peste cîteva minute, un bărbat scund şi cu părul cărunt apăru lîngă Lara.

– Bună dimineaţa. Sînt Leonard Meyers. Cu ce v-aş putea fi de folos?

– Mă interesează muzica clasică.

– Ah, doriţi să vă înscrieţi. La ce instrument cîntaţi?

– Nu cînt la nici un instrument. Vreau doar să învăţ despre muzica clasică.

– Mă tem că nu aţi venit unde trebuia. Şcoala aceasta nu este pentru începători.

– Vă plătesc cinci mii de dolari pentru două săptămîni din timpul dumneavoastră.

Profesorul Meyers clipi des.

– Îmi pare rău, domnişoară... nu v-am reţinut numele.

– Cameron. Lara Cameron.

– Doriţi să-mi plătiţi cinci mii de dolari pentru două săptămîni de discuţii despre muzica clasică?

Rostea cu greu cuvintele.

– Exact. Aţi putea folosi banii pentru un fond de burse dacă doriţi.

Profesorul Meyers își coborî glasul.

– Nu va fi nevoie. Totul se poate rezuma la noi doi.

– Foarte bine.

– Cînd... ăăă... aţi vrea să începem?

– Acum.

– Am oră acum, dar dacă puteţi avea răbdare cinci minute...

Lara şi profesorul Meyers se aflau singuri într-o clasă.

– Să începem cu începutul. Aveţi ceva cunoştinţe în legătură cu muzica clasică?

– Foarte puţine.

– Aha. Ei bine, există două modalităţi de a înţelege muzica, începu profesorul, intelectual şi emoţional. Cineva a spus odată că muzica îi dezvăluie omului sufletul său ascuns. Toţi marii compozitori au reuşit să realizeze acest lucru.

Lara asculta cu atenţie.

– Cunoaşteţi vreun compozitor, domnişoară Cameron?

Ea spuse zîmbind:

– Nu prea mulţi.

Profesorul se încruntă.

– Nu înţeleg deloc interesul dumneavoastră faţă...

– Aş vrea să ştiu destul de mult ca să pot discuta inteligent cu un muzician profesionist despre clasici. Mă... interesează mai mult muzica de pian.

– Înţeleg, spuse Meyers şi se gîndi o clipă. O să

vă spun atunci cu ce o să începem. O să vă dau cîteva compact-discuri să ascultaţi.

Lara îl văzu ducîndu-se la un dulap de unde scoase cîteva compact-discuri.

– Vom începe cu acestea. Vă rog să ascultaţi cu atenţie allegro-ul din *Concertul pentru pian numărul Douzeci şi unu în do Kochel 467* de Mozart, adagio-ul din *Concertul pentru pian numărul unu* de Brahms, moderato-ul din *Concertul pentru pian numărul doi în do minor opus optsprezece* de Rahmaninov şi, în sfîrşit, romantismul din *Concertul pentru pian numărul unu* de Chopin. Sînt toate însemnate.

– Am înţeles.

– Dacă doriţi să le ascultaţi şi să vă întoarceţi peste cîteva zile...

– Mă întorc mîine.

A doua zi cînd se întoarse, Lara aduse jumătate de duzină de compact-discuri cu înregistrările concertelor şi recitalurilor lui Philip Adler.

–Ah, splendid! spuse profesorul Meyers. Maestrul Adler este cel mai bun. Vă interesează în mod deosebit interpretările sale?

– Da.

– Maestrul a înregistrat multe sonate frumoase.

– Sonate?

El oftă.

– Nu ştiţi ce este o sonată, aşa e?

– Mă tem că nu.

– O sonată este o bucată, formată de obicei din cîteva părţi, care are o anumită formă muzicală de bază. Cînd această formă este folosită pentru un singur instrument, cum ar fi pianul sau vioara, bucata se cheamă sonată. O simfonie este o sonată pentru orchestră.

– Înţeleg.

„N-ar trebui să fie prea complicată într-o conversaţie."

– Pianul a fost cunoscut iniţial sub denumirea de *pianoforte*.

Acesta este termenul italienesc pentru „încet-tare".

Următoarele zile şi le petrecură discutînd pe baza înregistrărilor lui Philip – Beethoven, Liszt, Bartok, Mozart, Chopin.

Lara asculta, absorbea şi învăţa.

– Îi place Liszt. Vorbiţi-mi despre el.

– Franz Liszt a fost un geniu copil. Toată lumea îl admira. Era extraordinar. Aristocraţia îl trata ca pe un mic animal de casă şi, în cele din urmă, a ajuns să se plîngă de faptul că devenise egalul unui jongler sau al unui cîine dresat...

– Vorbiţi-mi despre Beethoven.

– Un om dificil. Era o persoană atît de nefericită, încît în mijlocul succesului a hotărît că nu îi plăcea ceea ce făcuse şi se dedică unor compoziţii mai lungi şi mai emoţionale, cum ar fi *Eroica* şi *Patetica*...

– Chopin?

– Chopin a fost criticat că ar fi scris muzică numai pentru pian, astfel încît criticii din vremea lui l-au numit limitat...

Mai tîrziu:

– Liszt putea interpreta muzica lui Chopin mai bine decît putea Chopin să...

Într-o altă zi:

– Există o deosebire între pianiştii francezi şi cei americani. Francezilor le place claritatea şi eleganţa. În mod tradiţional, tehnica lor se bazează pe *„jeu perlé"*, netezimea ca de perlă a exprimării cu o încheietură a mîinii sigură...

În fiecare zi ascultau o înregistrare a lui Philip şi discutau pe marginea ei.

La capătul celor două săptămîni, profesorul Meyers spuse:

– Trebuie să recunosc, domnişoară Cameron, că sînt impresionat. Sînteţi o elevă cu foarte multă dăruire. Poate n-ar strica să studiaţi un instrument.

Lara începu să rîdă.

– Să nu ne pierdem simţul realităţii, spuse ea şi îi dădu cecul. Poftim.

Abia aştepta ca Philip să se întoarcă la New York.

Capitolul douăzeci

Ziua începu cu o vestea bună. Terry Hill sună.

– Lara?

– Da?

– Tocmai am primit veşti de la Comisia Jocurilor de Noroc, ai obţinut autorizaţia.

– Minunat, Terry!

– O să-ţi povestesc amănuntele cînd o să ne vedem, dar ai lumină verde. Se pare că i-ai impresionat teribil.

– Voi începe totul imediat, zise ea. Îţi mulţumesc.

Îi spuse lui Keller:

– Nemaipomenit. Putem folosi cu siguranţă fluxul de capital. Asta ne va scăpa de multe probleme...

Lara se uită la calendar.

– Putem merge acolo marţi să punem lucrurile în mişcare.

Kathy o sună.

– Domnul Adler pe linia doi. Să-i spun...?

Lara deveni deodată nervoasă.

– Voi vorbi eu, spuse ea şi ridică receptorul. Philip?

– M-am întors.

– Mă bucur.

„Mi-a fost dor de tine."

– Ştiu că e prea brusc, dar mă întrebam dacă putem lua cina împreună în seara asta.

Avea o întîlnire la cină cu Paul Martin.

– Da. Sînt liberă.

– Minunat. Unde aţi vrea să cinaţi?

– Nu are importanţă.

– La *La Cote Basque?*

– Foarte bine.

– Ce-ar fi să ne întîlnim acolo? La opt?

– Bine.

– Atunci, pe diseară.

Lara închise zîmbind.

– Era Philip Adler? o întrebă Keller.

– Da. Mă voi căsători cu el.

Keller o privi uluit.

– Vorbeşti serios?

– Da.

Era o lovitură. „O voi pierde," îşi spuse Keller. Şi

apoi: „Pe cine vreau să duc? N-aş putea să o am niciodată."

– Lara... nici nu-l cunoşti prea bine!

„Îl cunosc de o viaţă întreagă."

– N-aş vrea să faci o greşeală.

– Nu fac. Eu...

Sună telefonul personal, cel pe care îl instalase pentru Paul Martin. Lara răspunse.

– Bună, Paul.

– Bună, Lara. La cît ai vrea să luăm cina diseară? La opt?

Avu deodată un sentiment de vinovăţie.

– Paul... mă tem că nu pot veni în seara asta. S-a ivit ceva. Tocmai voiam să te sun.

– Ah. Totul e în regulă?

– Da. Nişte cunoştinţe au venit de la Roma, spuse ea şi acest lucru era foarte adevărat, şi trebuie să mă întîlnesc cu ei.

– Ghinionul meu. Pe altă dată, atunci.

– Bineînţeles.

– Am auzit că ai primit autorizaţia pentru hotelul din Reno.

– Aşa e.

– O să ne distrăm pe cinste acolo.

– Abia aştept. Îmi pare rău pentru seara asta. Mai vorbim mîine.

Legătura se întrerupse.

Lara lăsă jos receptorul încet.

Keller o privea şi citi dezaprobarea pe chipul lui.

– Te frămîntă ceva?

– Da. Tot acest echipament modern.

– Despre ce vorbeşti?

– Cred că ai prea multe telefoane în birou. Omul ăsta e periculos, Lara.

Ea se înăspri.

– Domnul Periculos ne-a salvat de cîteva ori, Howard. Mai e ceva?

Keller scutură din cap.

– Nu.

– Bine. Atunci du-te înapoi la lucru.

Philip o aştepta cînd ajunse ea la restaurantul *La Cote Basque.* Oamenii se întoarseră să o privească atunci cînd intră. Philip se ridică şi Larei îi stătu inima în loc.

– Sper că n-am întîrziat, spuse ea.

– Deloc, zise el privind-o cu admiraţie şi cu ochii plini de căldură. Arăţi minunat.

Îşi schimbase hainele de nenumărate ori. „Să mă îmbrac cu ceva simplu, elegant sau sexy?" În cele din urmă, se hotărîse asupra unui costum simplu de la *Dior.*

– Mulţumesc.

După ce se aşezară, Philip spuse:

– Mă simt ca un idiot.

– Ah! De ce ?

– N-am făcut niciodată legătura. Eşti *acea* Cameron.

Ea rîse.

– Vinovat.

– Dumnezeule! Eşti un lanţ de hoteluri, imobile de

locuinţe şi de birouri. Cînd călătoresc, îţi văd numele prin toată ţara.

– Bun, spuse Lara zîmbind. Îţi va aduce aminte de mine.

El o studie.

– Nu cred că am nevoie de ceva care să-mi aducă aminte. Nu te-ai plictisit de cîte ori ţi s-a spus că eşti foarte frumoasă?

Ea vru să spună: „Mă bucur că mă găseşti frumoasă." Dar spuse:

– Eşti căsătorit?

Îi veni să îşi muşte limba.

El zîmbi.

– Nu. Nici n-aş putea să mă căsătoresc.

– De ce? întrebă ea şi pentru o clipă îşi ţinu respiraţia. „Sigur nu e..."

– Pentru că sînt tot timpul plecat în turnee, într-o seară sînt la Budapesta, seara următoare la Londra, Paris sau Tokio.

Răsuflă extrem de uşurată.

– Ah, Philip, povesteşte-mi despre tine.

– Ce ai vrea să ştii?

– Totul.

Philip rîse.

– Pentru asta n-am nevoie decît de cinci minute, cel puţin.

– Nu, vorbesc serios. Chiar vreau să ştiu totul despre tine.

El trase adînc aer în piept.

– Bine, părinţii mei erau vienezi. Tata a fost dirijor, mama, profesoară de pian. Au fugit din Viena pentru a scăpa de Hitler şi s-au stabilit în Boston. Aici m-am

născut.

– Ai ştiut dintotdeauna că vrei să devii pianist?

– Da.

„Avea şase ani. Exersa la pian, cînd tatăl lui dădu buzna în încăpere.

– Nu, nu, nu! Nu ştii să deosebeşti o notă majoră de una minoră? întrebă el şi bătu cu degetul păros în partitură. Asta e minoră. Minoră. Înţelegi?

– Tată, te rog, pot să plec? Prietenii mei mă aşteaptă afară,

– Nu. Vei sta aici pînă o să cînţi cum trebuie.

Avea opt ani. Exersa de patru ore în dimineaţa aceea şi se certase îngrozitor cu părinţii lui.

– Nu pot să sufăr pianul, strigă el. Nu vreau să-l mai ating cît voi trăi.

– Bine, spusese mama lui. Acum hai să auzim din nou andantele.

Avea zece ani. Apartamentul era plin de invitaţi, majoritatea din ei vechi prieteni de-ai părinţilor lui din Viena. Erau cu toţii muzicieni.

–Philip ne va cînta ceva acum, anunţă mama lui.

– Am vrea foarte mult să-l auzim pe Philip cîntînd, spuseră ei într-un glas.

– Cîntă Mozart, Philip.

Philip se uită la chipurile lor plictisite şi se aşează îmbufnat la pian. Ei continuară să pălăvrăgească.

Începu să cînte şi degetele îi alergau pe clape. Conversaţia încetă deodată. Interpreta o sonată de

Mozart şi muzica prindea viaţă. În clipa aceea era Mozart, umplînd încăperea cu farmecul maestrului.

Cînd degetele lui Philip atinseră ultima clapă, era o linişte încărcată de respect. Prietenii părinţilor lui se repeziră la pian, vorbind agitat, şi copleşindu-l cu laude. El le ascultă aplauzele şi ovaţiile şi atunci îşi dădu seama cine era şi ce anume voia să facă din viaţa lui.

– Da, totdeauna am ştiut că vreau să devin pianist, îi spuse Philip Larei.

– Unde ai studiat pianul?

– Mama mi-a fost profesoară pînă la paisprezece ani, după care m-au trimis la *Institutul Curtis* din Philadelphia.

– Ţi-a plăcut?

– Foarte mult.

Avea paisprezece ani şi era singur în oraş, fără nici un prieten. Institutul de Muzică Curtis *se afla în patru vile construite la începutul secoluiui în apropiere de Rittenhouse Square din Philadelphia. Era cel mai apropiat echivalent american al* Conservatorului *din*

Moscova al lui Viardo, Egorov şi Toradze. Printre absolvenţii săi se numărau Samuel Barber, Leonard Bernstein, Gian Carlo Menotti, Peter Serkin şi duzini de alţi mari muzicieni.

– Nu te-ai simţit singur acolo?
– Nu.

Era nefericit. Nu mai fusese niciodată plecat de acasă. Dăduse concurs pentru Institutul Curtis *şi cînd a fost acceptat, realizã cã începea o viaţă nouă şi că nu se va mai întoarce niciodată acasă. Profesorii recunoscură imediat talentul băiatului. Îi avu ca profesori de pian pe Isabelle Vengerova, Rudolf Serkin şi studie pianul, teoria, armonia, orchestraţia şi flautul. Cînd nu avea ore, cînta muzică de cameră împreună cu alţi elevi. Pianul, la care fusese silit să exerseze de la trei ani, era acum ţelul vieţii sale. Devenise pentru el un instrument fermecat din care degetele lui puteau scoate romantism, pasiune şi tunet. Vorbea o limbă universală.*

– Am dat primul concert cînd aveam optsprezece ani, cu *Orchestra Simfonică* din Detroit.

– Ţi-a fost teamă?

Era îngrozit. Descoperi că una era să cînte în faţa unui grup de prieteni şi alta în faţa unui public numeros format din oameni care plătiseră pentru a-l auzi. Se plimba nervos prin culise cînd directorul de scenă îl apucă deodată de braţ spunîndu-i:

– Du-te. E rîndul tău.

Nu uitase niciodată ce simţise cînd a urcat pe scenă şi publicul a început să îl aplaude. S-a aşezat la pian şi starea de nervozitate i-a trecut într-o clipă. După aceea, viaţa i-a devenit un maraton al concertelor. S-a plimbat prin toată Europa şi Asia şi, cu fiecare turneu, reputaţia lui devenea din ce în ce mai mare. William Ellerbee, un important impresar, fu de acord să îl reprezinte. Peste doi ani, Philip Adler era solicitat peste tot.

Philip o privi pe Lara zîmbind.

– Da. Tot mai mi-e teamă înaintea unui concert.

– Cum e să mergi în turneu?

– Nu te plictiseşti niciodată. Odată eram cu *Orchestra Simfonică* din Philadelphia la Bruxelles, pregătindu-ne să dăm un concert la Londra. Aeroportul era închis din cauza ceţii, aşa încît ne-au dus cu autobuzul la aeroportul *Schiphol* din Amsterdam. Cineva ne-a spus că avionul era prea mic şi că

trebuia să ne luăm ori instrumentele, ori bagajele. Bineînţeles că am ales instrumentele. Am ajuns la Londra la timp pentru a începe concertul. Am cîntat în blugi, adidaşi şi nebărbieriţi.

Lara rîse.

– Pun pariu că a plăcut.

– Într-adevăr. Altă dată trebuia să dăm un concert în Indiana dar pianul era încuiat undeva şi nimeni nu avea cheia. A trebuit să spargem uşa.

Lara chicoti.

– Anul trecut trebuia să dau un concert Beethoven la Roma şi unul din criticii muzicali a scris: *„Adler a avut o interpretare greoaie, frazarea din final fiind complet de neînţeles. Tempo-ul a fost prea larg, stricînd pulsul întregii piese."*

– Îngrozitor! spuse Lara înţelegătoare.

– Partea îngrozitoare a fost că nici nu am dat acel concert. Pierdusem avionul!

Lara se aplecă în faţă dornică să afle mai multe.

– Mai spune-mi.

– Ei bine, odată, în Sao Paulo, pedalele pianului au căzut în timpul unui concert Chopin.

– Şi ce-ai făcut?

– Am terminat sonata fără pedale. Altă dată, pianul a alunecat pe scenă.

În timp ce vorbea despre munca lui, glasul lui Philip se umplea de entuziasm.

– Sînt foarte norocos. E ceva minunat să poţi emoţiona oamenii şi să-i poţi transporta într-o altă lume. Muzica îi dăruieşte fiecăruia un vis. Uneori am impresia că muzica este singurul lucru raţional într-o

lume nebună, spuse el rîzînd stîngaci. N-am vrut să sune pompos.

– Nu. Faci fericiţi milioane de oameni. Îmi place la nebunie să te ascult cîntînd, spuse ea oftînd. Cînd te aud cîntînd *„Voiles"* de Debussy, am impresia că mă aflu pe o plajă pustie şi văd silueta unui vas plutind în depărtare...

– Da. Şi eu la fel, spuse el.

– Şi cînd aud Scarlatti interpretat de tine, parcă m-aş afla la Neapole, aud caii, trăsurile şi văd lumea mergînd pe străzi.

Vedea cu cîtă plăcere o asculta.

Îşi aducea aminte de tot ce discutase cu profesorul Meyers.

– Cu Bartok mă transpui în satele din centrul Europei, la ţăranii unguri. Pictezi tablouri în care mă pierd.

– Eşti foarte măgulitoare, spuse Philip.

– Nu. Simt tot ce spun.

Sosi cina, care consta dintr-un *chateaubriand* cu cartofi prăjiţi, o salată *Waldorf*, sparanghel proaspăt şi o tartă cu fructe ca desert. Era cîte un soi de vin pentru fiecare fel de mîncare.

– Lara, nu am vorbit decît despre mine, spuse Philip în timpul mesei. Povesteşte-mi despre tine. Cum e să ridici clădiri enorme în toată ţara?

Lara tăcu o clipă.

– E dificil de descris. Tu creezi cu mîinile, eu cu mintea. Nu ridic clădirea fizic, ci fac ca ea să poată exista. Visez un vis din cărămizi, beton şi oţel şi fac în aşa fel încît să devină realitate. Creez locuri de muncă

pentru sute de oameni: arhitecţi, zidari, proiectanţi, tîmplari şi instalatori. Datorită mie, ei îşi pot întreţine familiile. Le ofer oamenilor locuri frumoase unde să poată trăi confortabil. Construiesc magazine atrăgătoare de unde oamenii pot cumpăra lucrurile de care au nevoie. Înalţ monumente pentru viitor, spuse ea zîmbind cu şiretenie. N-am avut de gînd să ţin un discurs.

– Eşti nemaipomenită, ştiai?

– Îmi pare bine că aşa crezi.

A fost o seară încîntătoare la capătul căreia Lara ştia că, pentru prima oară în viaţă, era îndrăgostită. Îi fusese atît de teamă că va fi dezamăgită, că nici un bărbat nu se va ridica la înălţimea închipuirii ei. Dar acela era Lochinvar în carne şi oase şi era tulburată.

Cînd ajunse acasă, Lara era atît de emoţionată, încît nu putu să adoarmă. Revăzu toată seara în minte, reluînd conversaţia iar şi iar. Philip Adler era cel mai fascinant bărbat pe care îl întîlnise vreodată. Sună telefonul. Lara zîmbi şi răspunse. Începu să spună „Philip", cînd Paul Martin spuse:

– Verificam dacă ai ajuns cu bine acasă.

– Da, spuse Lara.

– Cum a mers întîlnirea?

– Bine.

– Bun. Hai să luăm masa în seara asta.

Lara ezită.

– În regulă.
„Mă întreb dacă va fi o problemă."

Capitolul douăzeci şi unu

A doua zi dimineaţă, Lara primi o duzină de trandafiri roşii. „Aşadar şi lui i-a plăcut seara," se gîndi Lara veselă. Deschise repede biletul care însoţea florile şi pe care scria: „Iubito, abia aştept cina. Paul."

Lara simţi o cruntă dezamăgire. Aşteptă toată dimineaţa un telefon de la Philip. Avea un progam încărcat, dar nu putu deloc să se concentreze asupra lucrului.

La ora două, Kathy îi spuse:

– Au sosit noile secretare pentru angajare.

– Spune-le să înceapă să intre.

Erau şase şi toate foarte pricepute. Gertrude Meeks fu alegerea zilei. Avea treizeci de ani, era inteligentă şi veselă şi era evident că o venera pe Lara.

Aceasta îi studie autobiografia, care era impresionantă.

– Ai mai lucrat în domeniul imobiliar văd.

– Da, doamnă, dar niciodată pentru cineva ca dumneavoastră. Ca să fiu sinceră, aş primi această slujbă şi fără salariu!

Lara zîmbi.

– Nu va fi nevoie. Referinţele sînt foarte bune. Bine, te voi pune la încercare.

– Vă mulţumesc foarte mult, spuse ea aproape roşind.

– Va trebui să semnezi o hîrtie prin care eşti de acord să nu dai interviuri sau să nu discuţi niciodată nimic din ceea ce se întîmplă la firmă. Eşti de acord?

– Bineînţeles.

– Kathy îţi va arăta biroul.

La unsprezece avu o şedinţă cu Jerry Townsend.

– Ce face tatăl tău? îl întrebă ea.

– E în Elveţia. Doctorul spune că ar putea avea o şansă, spuse el şi vocea i se îngroşă. Dacă-i aşa, e numai datorită ţie.

– Fiecare merită să i se acorde o şansă, Jerry. Sper să se facă bine.

– Mulţumesc, spuse el şi îşi drese glasul. Nu... nu

ştiu cum să- ţi spun cît îţi sînt de recunoscător...

Lara se ridică.

– Am întîrziat la o şedinţă, spuse ea şi ieşi lăsîndu-l privind în urma ei

Şedinţa era cu arhitecţii pentru un proiect în New Jersey.

– Aţi făcut o treabă foarte bună, dar aş dori unele modificări, spuse ea. Aş vrea o arcadă eliptică, holuri în trei părţi şi pereţi de marmură. Schimbaţi acoperişul şi daţi-i forma unei piramide de cupru, cu un felinar care să lumineze noaptea. E vreo problemă?

– Nu văd nici una, domnişoară Cameron.

Cînd şedinţa se încheie, sună interfonul.

– Domnişoară Cameron, vă caută Raymond Duffy, unul din şefii de echipă. Spune că e urgent.

Lara ridică receptorul.

– Da, Raymond.

– Avem o problemă, domnişoară Cameron.

– Spune.

– Tocmai s-au adus nişte blocuri de ciment, care nu pot fi acceptate. Sînt crăpate. Am de gînd să le trimit înapoi, dar voiam să vă spun dumneavoastră mai întîi.

Lara căzu pe gînduri o clipă.

– Cît de rău este?

– Destul de rău. Problema este că nu corespund cerinţelor noastre şi...

– Nu pot fi aranjate?

– Bănuiesc că ar putea, dar ar costa prea mult.

– Aranjaţi-le, spuse ea.

Urmă un moment îndelungat de tăcere la celălalt capăt al firului.

– Bine Dumneavoastră sînteţi şefa.

Lara puse receptorul la loc. Nu existau decît doi furnizori în oraş şi ar fi fost sinucidere curată, dacă ar fi luptat împotriva lor

La cinci,Philip încă nu sunase. Lara telefonă la fudaţia lui

– Cu Philip Adler, vă rog.

– Domnul Adler este plecat în turneu. Vă pot ajuta?

Nu spusese nimic în legătură cu vreo plecare din oraş.

– Nu, mulţumjesc

„Asta e." îşi spuse ea. „Deocamdată "

Ziua s-a încheiat cu vizita lui Steve Murchison. Era un individ uriaş, construit ca un maldăr de cărămizi. Dădu buzna în birou

– Cu ce vă pot fi de folos, domnule Murchison? întrebă Lara.

– Să nu-ţi mai bagi nasul în treburile mele, spuse Murchison

Lara îl privi calmă.

– Ce s-a întîmplat?

– Nu-mi place ca oamenii să-mi de peste cap afacerile

– Dacă vă referiţi la domnul Guttman.

– Exact la el mă refeream

– ... A preferat clădirea mea.

– L-ai fraierit, doamnă. Îmi stai pe cap cam de multişor Te-am prevenit o dată. A doua oară nu te mai previn. N-avem loc amîndoi în oraşul ăsta. Nu ştiu unde-ţi ţii ouăle, dar ascunde-le, pentru că, dacă-mi mai faci o chestie din asta, ţi le tai.

Şi ieşi ca o furtună.

Cina pe care o luă cu Paul acasă la ea în seara aceea fu încordată.

– Pari preocupată draga mea, spuse Paul. Vreo problemă?

Lara izbuti un zîmbet.

– Nu. Totul e în regulă.

„De ce nu mi-o fi spus Philip că pleacă?"

– Cînd va începe proiectul Reno?

– Howard şi cu mine vom merge acolo din nou săptămîna viitoare. Vom deschide peste vreo nouă luni.

– Ai putea avea un copil în nouă luni

Lara îl privi surprinsă.

– Poftim?

Paul Martin îi luă mîinile într-ale sale

– Ştii că sînt nebun după tine, Lara. Mi-ai schimbat

întreaga viaţă Aş vrea ca lucrurile să fi stat altfel Mi-ar fi plăcut extraordinar de mult să avem copii împreună

Lara nu găsi nimic de spus

– Am o mică surpriză pentru tine, spuse el şi scoase o cutiuţă din buzunar Deschide-o

– Paul, mi-ai dat deja prea mult...

– Deschide-o

Înăuntru se afla un superb colier cu diamante

– E minunat

El se ridică atunci şi ea îi simţi mîinile atingîndu-i pielea cînd îi puse colierul. Mîinile alunecară pe sîni şi el spuse cu un glas răguşit:

– Hai să mergem

O conducea spre dormitor, iar Larei i se învîrtea capul. Nu fusese niciodată îndrăgostită de el şi îi fusese uşor să se cûlce cu el – era ca un fel de plată pentru tot ce făcuse pentru ea – numai că acum era cu totul altceva. Era îndrăgostită. „Sînt o proastă," se gîndi ea „S-ar putea să nu-l mai văd pe Philip niciodată "

Se dezbrăcă încet, şovăitoare, şi apoi se trezi în pat, cu Paul Martin deasupra ei, în ea, gemînd

– Scumpa mea, sînt absolut nebun după tine

Iar cînd ea îşi ridică privirea, văzu chipul lui Philip

Totul mergea ca pe roate Renovarea hotelului din Reno avansa rapid. *Cameron Towers* urma să fie gata conform planului, iar Lara devenea din ce în ce mai celebră Îl sunase pe Philip Adler de cîteva ori de-a

lungul lunilor dar era mereu în turneu.

- Domnul Adler este la Beijing...
- Domnul Adler este la Paris...
- Domnul Adler este la Sydney...

„Să-l ia naiba." îşi spuse Lara.

În următoarele şase luni, Lara reuşi să îi ia lui Steve Murchison trei proprietăţi pe care acesta le dorea

Keller veni la ea îngrijorat.

- Se aude prin oraş că Murchison te ameninţă. Poate ar trebui să cedăm puţin. Este un duşman primejdios Lara

- Şi eu sînt. spuse ea. Poate ar trebui să se apuce de altceva

- Nu-i de glumit. Lara. E.

- Uită de el. Howard. Tocmai am aflat de o proprietate în Los Angeles care nu este încă pe piaţă. Dacă ne mişcăm repede. cred că am putea s-o obţinem Mergem acolo mîine dimineaţă.

Proprietatea se afla pe locul vechiului hotel *Baltimore* şi consta din cinci acri. Un agent imobiliar îi conducea pe Lara şi pe Howard prin jur.

- O proprietate excelentă. spuse el. Sincer. Nu greşiţi Puteţi construi un frumos orăşel aici. imobile de locuit. magazine. cinematografe. centre comer-

ciale...

– Nu.

O privi surprins.

– Poftim?

– Nu mă interesează.

– Nu? De ce?

– Vecinătatea, spuse ea. Nu cred că oamenii vor veni în partea aceasta. Los Angeles se mişcă spre vest. Oamenii sînt ca lemingii. Nu- i poţi face să-şi schimbe direcţia.

– Dar...

– O să vă spun ce anume mă interesează. Apartamentele comune. Găsiţi-mi un loc bun.

După care se întoarse spre Howard.

– Îmi pare rău că te-am făcut să pierzi timpul. Ne întoarcem chiar azi după-amiază.

Întorcîndu-se la hotel, Keller cumpără un ziar.

– Hai să vedem cum merge piaţa astăzi.

Răsfoiră ziarul. Pe pagina culturală scria mare: „Astă-seară la *Hollywood Bowl* – Philip Adler." Lara tresări.

– Hai să ne întoarcem mîine, spuse ea.

Keller o privi pentru o clipă.

– Te interesează muzica sau muzicianul?

– la două bilete.

Lara nu mai fusese niciodată la *Hollywood Bowl*. Cel mai mare amfiteatru natural din lume, înconjurat de dealurile Hollywood-ului, este un parc deschis tot timpul anului pentru vizitatori. *Bowl*, care avea optsprezece mii de locuri, era plin pînă la refuz şi Lara putea simţi emoţia publicului. Cei din orchestră începură să apară pe scenă întîmpinaţi de aplauze

nerăbdătoare. Apăru şi André Prévin şi aplauzele deveniră şi mai entuziaste. Se făcu puţină linişte, după care izbucniră aplauze puternice în clipa cînd Philip Adler urcă pe scenă, elegant, în frac

Lara îi strînse braţul lui Keller.

– Nu-i aşa că e frumos? şopti ea, dar Keller nu răspunse.

Philip se aşeză la pian şi începu să cînte. Farmecul său îi cuceri pe toţi într-o clipă. Noaptea avea ceva mistic Stelele străluceau aproape, luminînd dealurile întunecate care înconjurau amfiteatrul. Mii de oameni stăteau tăcuţi, mişcaţi de măreţia muzicii.

După ultimele acorduri, se auzi un vuiet cînd publicul se ridică în picioare aplaudînd şi ovaţionînd Philip făcea plecăciune după plecăciune

– Hai să mergem în culise, spuse ea.

Keller se întoarse să o privească. Glasul îi tremura de emoţie.

Intrarea în culise era într-o parte a spaţiului destinat orchestrei. Un paznic se afla la uşă ţinînd la distanţă mulţimea.

– Domnişoara Cameron a venit să îl vadă pe domnul Adler, spuse Keller

– Vă aşteaptă?

– Da, zise Lara

– Rămîneţi aici, vă rog, spuse omul şi după o clipă se întoarse Puteţi intra, domnişoară Cameron

Lara şi Keller intrară în foaierul artiştilor Philip se afla în mijlocul unei mulţimi de oameni care îl felicitau

– Dragul meu, n-am auzit niciodată un Beethoven interpretat atît de superb. Ai fost incredibil

Philip spunea

– Vă mulţumesc...

– ... mulţumesc... cu o astfel de muzică este uşor să fii inspirat...

– ... mulţumesc... André este un dirijor atît de bun...

– ... mulţumesc... Totdeauna mi-a făcut plăcere să cînt la *Bowl*...

Îşi ridică privirea deodată şi, zărind-o pe Lara, îi aruncă din nou acel zîmbet.

– Vă rog să mă scuzaţi, spuse el făcîndu-şi loc prin mulţime spre ea. Habar nu aveam că eşti în oraş.

– Am venit azi-dimineaţă. Howard Keller, asociatul meu.

– Încîntat, spuse Keller scurt.

Philip se întoarse atunci spre un bărbat scund şi îndesat care se afla în spatele lui.

– Impresarul meu, William Ellerbee, spuse el şi se schimbară saluturi.

Philip o privea pe Lara.

– Este o petrecere în seara asta la *Beverly Hilton*. Mă întrebam dacă...

– Ne-ar face mare plăcere, spuse Lara.

Cînd Lara şi Keller ajunseră, Sala de Bal Internaţională a hotelului *Beverly Hilton* era plină de muzicieni şi melomani care discutau despre muzică.

– ... ai observat cu cît te apropii mai mult de Ecuator, cu atît fanii devin mai expansivi şi mai înflăcăraţi...

– ... cînd cînta Franz Liszt, pianul lui devenea o adevărată orchestră...

– ... nu sînt de acord cu tine. Talentul lui De Groote nu este pentru studiile lui Liszt sau ale lui Paganini, ci mai mult pentru Beethoven...

– ... trebuie să domini peisajul emoţional al concertului...

„Muzicieni care vorbesc lucruri de neînţeles," se gîndi Lara.

Philip era înconjurat, ca de obicei, de fani care îl adorau. Lara se înfierbînta numai privindu-l.

Cînd o văzu sosind, Philip o întîmpină cu un zîmbet larg.

– Ai reuşit. Mă bucur atît de mult.

– N-aş fi lipsit nici în ruptul capului.

Howard Keller îi privea cum stăteau de vorbă şi îşi spuse: „Poate ar fi trebuit să învăţ să cînt la pian. Sau poate ar trebui doar să mă trezesc la realitate." I se părea că trecuse atît de multă vreme de cînd o văzuse prima oară pe tînăra aceea inteligentă, nerăbdătoare şi ambiţioasă. Timpul fusese îngăduitor cu ea şi rămăsese în loc şi pentru el.

– Mîine trebuie să mă întorc la New York, dar poate vom lua împreună micul dejun, spuse Lara.

– Aş vrea să pot face asta, dar plec la Tokio dis-de-dimineaţă.

Ea avu un moment de dezamăgire.

– De ce?

El începu să rîdă.

– Asta fac eu, Lara. Dau o sută cincizeci de concerte pe an. Uneori chiar două sute.

– Cît timp vei fi plecat acum?

– Opt săptămîni.
– O să-mi fie dor de tine, spuse ea încet.
„Habar n-ai cît de mult."

Capitolul douăzeci şi doi

În următoarele cîteva săptămîni, Lara şi Keller au fost la Atlanta să vadă două terenuri la Ainsley Park şi unul la Dunwoody.

– Află-mi nişte preţuri pentru Dunwoody, spuse Lara. Am putea face nişte apartamente acolo.

De la Atlanta au zburat la New Orleans, unde şi-au petrecu două zile explorînd cartierul central comercial şi o zi la lacul Pontchartrain. Lara găsi două locuri care îi plăceau.

La o zi după ce se întoarseră, Keller intră în biroul ei.

– Avem ghinion cu proiectul din Atlanta, zise el.

– Ce vrei să spui?

– Cineva ne-a întrecut.

Lara îl privi surprinsă.

– Cum s-a putut? Proprietăţile acelea nu erau nici măcar pe piaţă.

– Ştiu. Probabil că s-a aflat.

Lara dădu din umeri.

– Bănuiesc că nu le poţi cîştiga chiar pe toate.

În după-amiaza aceea, Keller îi mai aduse o veste proastă.

– Am pierdut afacerea de la lacul Pontchartrain.

Săptămîna următoare se duseră la Seattle, unde explorară Insula Mercer şi Kirkland. Era un loc care o interesa pe Lara, aşa că, imediat ce se întoarseră la New York, îi spuse lui Keller:

– Hai să punem mîna pe el. Cred că e un adevărat izvor de bani.

– Ai dreptate.

– Ai făcut oferta pentru Kirkland? întrebă Lara la o şedinţă a doua zi.

Keller scutură din cap.

– Cineva ne-a luat-o înainte.

Lara căzu pe gînduri.

– Howard, vezi dacă poţi să afli cine ne face figurile astea.

Îi luă mai puţin de douăzeci şi patru de ore.

– Steve Murchison.

– El á pus mîna pe toate?

– Da.

– Atunci înseamnă că cineva din biroul ăsta are gura spartă.

– Aşa s-ar părea.

Chipul îi era întunecat. A doua zi dimineaţă angajă o agenţie de detectivi pentru a găsi făptaşul. Nu avură, însă, nici un succes.

– După părerea noastră toţi angajaţii dumneavoastră sînt curaţi, domnişoară Cameron. În nici unul din birouri nu se află microfoane, iar telefoanele nu au fost puse sub urmărire.

Ajunseseră într-un impas.

„Poate au fost doar nişte simple coincidenţe," se gîndi Lara. Dar nici ea nu credea.

Turnul de şaizeci şi opt de etaje din Queens era pe jumătate încheiat şi Lara îi invită pe bancheri să vină să vadă cum avansau lucrările. Cu cît erau mai multe etaje, cu atît costa mai mult. Cele şaizeci şi opt de etaje ale Larei erau de fapt şaptezeci şi cinci. Era un truc pe care îl învăţase de la Paul Martin.

– Toată lumea face aşa, rîsese Paul. Nu trebuie decît să schimbi numerele etajelor.

– Şi cum faci asta?

– Foarte simplu. Primul set de lifturi este din holul de la intrare pînă la etajul douăzeci şi patru, al doilea, de la treizeci şi patru la şaizeci şi opt. Totdeauna se face aşa.

Datorită sindicatelor, la lucrările de construcţii existau jumătate de duzină de fantome plătite – oameni care nu existau. Erau un director al protecţiei muncii, un coordonator al construcţiilor, un supraveghetor al

materialelor şi alţii cu funcţii cu rezonanţă impresionantă. La început, Lara pusese întrebări în legătură cu acest lucru.

– Nu-ţi face griji, îi spusese Pau' Face parte din costul afacerilor.

Howard Keller locuia într-un mic apartament în Washington Square, iar cînd l-a vizitat într-o seară, Lara şi-a aruncat privirile în jur şi a spus:

– Dar asta e o gaură de şoarece. Trebuie neapărat să te muţi de aici.

Şi la îndemnurile ei, s-a mutat într-un apartament mai mare în centru.

Într-o seară, cînd au lucrat pînă tîrziu, Lara îi spuse:

– Pari extenuat. Ce-ar fi să te duci acasă să te culci, Howard?

– Bună idee, spuse el căscînd. Pe mîine dimineaţă.

– Vino mai tîrziu, îi spuse Lara.

Keller se urcă la volan şi porni spre casă gîndindu-se la o afacere pe care tocmai o încheiaseră şi la cît de bine se descurcase Lara. Era interesant lucrul alături de ea. Interesant şi dificil. Într-un fel, în subconştientul lui, tot mai spera să se întîmple o minune. „Am fost oarbă că n-am văzut pînă acum,

dragul meu Howard. Nu mă interesează nici Paul Martin, nici Philip Adler. Numai pe tine te-am iubit tot timpul.

Slabe şanse."

Ajungînd acasă, introduse cheia în broască, dar nu se potrivea. Uluit, încercă din nou. Deodată, uşa se deschise brusc dinăuntru şi în faţă îi apăru un necunoscut.

– Ce naiba crezi că faci? întrebă omul.

Keller îi privi uimit.

– Dar locuiesc aici.

– Pe naiba.

– Dar eu..., spuse el şi, dintr-odată îşi dădu seama. Îmi... îmi pare rău, se bîlbîi el roşu la faţă. Am locuit aici. Eu...

Uşa i se trînti în nas şi el rămase locului derutat. „Cum am putut să uit că m-am mutat? Am muncit prea mult."

Lara se afla în mijlocul unei conferinţe cînd sună telefonul ei personal.

– Ai fost foarte ocupată în ultima vreme, scumpa mea. Mi-a fost dor de tine.

– Am călătorit mult, Paul.

Nu putea să îi spună că şi ei îi fusese dor de el.

– Hai să dejunăm azi împreună.

Lara se gîndi la tot ce făcuse el pentru ea.

– Mi-ar face plăcere, spuse ea atunci fiindcă nu ar fi vrut nici în ruptul capului să îl rănească.

Dejunară la *Domnul Chow's*.

– Arăţi minunat, spuse Paul. Orice ai fi făcut ţi-a priit cu siguranţă. Cum mai merge treaba la hotelul din Reno?

– Foarte bine, spuse ea entuziasmată şi în următorul sfert de oră îi descrise cum progresau lucrările. Ar trebui să deschidem peste două luni.

Un bărbat şi o femeie din partea celalată a încăperii tocmai plecau. Bărbatul se afla cu spatele la Lara, dar îi părea cunoscut. Cînd se întoarse pentru o clipă, zări chipul lui Steve Murchison. Şi femeia cu care era i se părea cunoscută. Cînd se aplecă să îşi ia poşeta, Larei i se opri inima în loc. „Gertrude Meeks, secretara mea."

– *Bingo*, spuse ea încet.

– S-a întîmplat ceva? întrebă Paul.

– Nu. Totul e în regulă.

Continuă să îi descrie hotelul.

Cînd se întoarse de la masă, îl chemă pe Keller.

– Îţi aduci aminte de proprietatea din Phoenix pe care am văzut-o acum cîteva luni?

– Da, am refuzat-o. Ai spus că nu era bună.

– M-am răzgîndit, spuse ea şi apăsă pe butonul interfonului. Gertrude, vrei să vii puţin, te rog?

– Da, domnişoară Cameron.

Gertrude Meeks intră în birou.

– Aş vrea să-ţi dictez ceva, spuse Lara. Pentru Baron Brothers din Poenix.

Gertrude începu să scrie.

– Domnilor, m-am mai gîndit în legătură cu proprietatea Scottsdale şi m-am hotărît să o cumpăr imediat. Cred că, în timp, se va dovedi cea mai valoroasă achiziţie a mea, dictă ea, iar Keller o privea uluit. Voi lua legătura cu dumneavoastră peste cîteva zile pentru a discuta preţul. Toate cele bune. Voi semna eu.

– Da, domnişoară Cameron, Asta-i tot?

– Tot.

Keller privi în urma Gertrudei, după care se întoarse spre Lara.

– Lara, ce faci? Am analizat proprietatea aceea. N-are nici o valoare. Dacă tu...

– Liniştеşte-te. N-o să încheiem nici o afacere.

– Atunci, de ce...?

– Dacă nu mă-nşel, Steve Murchison o va face. Am văzut-o pe Gertrude luînd masa cu el astăzi.

Keller o privi uluit.

– Să fiu al naibi.

– Aş vrea să aştepţi vreo două zile şi după aceea să-l suni pe Baron să-l întrebi de proprietate.

După două zile, Keller veni la ea în birou zîmbind.

– Ai avut dreptate, spuse el. Murchison a înghiţit momeala serios de tot. Acum este proprietarul mîndru al unui teren de cincizeci de acri fără nici o valoare.

Lara o chemă pe Gertrude Meeks.

– Da, domnişoară Cameron.

– Eşti concediată, spuse Lara.

Gertrude o privi surprinsă.

– Concediată? De ce?

– Nu-mi plac oamenii cu care ieşi. Du-te la Steve Murchison şi spune-i că aşa am spus eu.

Gertrude se făcu palidă.

– Dar...

– Asta-i tot. Vei ieşi cu escortă de aici.

La miezul nopţii, Lara îl sună pe Max, şoferul ei.

– Adu maşina în faţă, îi spuse ea.

– Da, domnişoară Cameron.

Maşina o aştepta.

– Unde doriţi să mergeţi, domnişoară Cameron? întrebă Max.

– Prin Manhattan. Aş vrea să văd ce am făcut.

El o privi.

– Poftim?

– Vreau să-mi privesc clădirile.

Se plimbară prin oraş oprindu-se la centrul comercial, la cel de locuinţe şi la zgîrie-nori. Erau *Cameron Square, Cameron Plaza, Cameron Center* şi scheletul lui *Cameron Towers*. Lara stătea pe bancheta maşinii uitîndu-se la fiecare clădire şi gîndindu-se la oamenii care locuiau şi lucrau acolo. Le atinsese vieţile. „Eu am făcut ca oraşul ăsta să arate mai bine," îşi spuse ea. „Am făcut tot ce am

vrut. Atunci de ce nu am linişte? Ce-mi lipseşte?" Dar ştia foarte bine.

A doua zi dimineaţă, Lara îl sună pe William Ellerbee, impresarul lui Philip.

– Bună dimineaţa, domnule Ellerbee.

– Bună dimineaţa, domnişoară Cameron. Cu ce vă pot fi de folos?

– Mă întrebam unde concertează Philip Adler săptămîna aceasta.

– Philip are un program foarte încărcat. Mîine seară va fi la Amsterdam, apoi se duce la Milano, Veneţia şi... doriţi să ştiţi şi restul...?

– Nu, nu. Ajunge. Eram doar curioasă. Mulţumesc.

– Cu multă plăcere

Lara intră în biroul lui Keller.

– Howard, trebuie să plec la Amsterdam.

El o privi surprins.

– Dar ce avem noi acolo?

– E numai o idee, spuse ea evaziv. O să te anunţ dacă e ceva. Spune să-mi pregătească avionul, da?

– L-ai trimis pe Bert la Londra, ai uitat? O să-i spun să se întoarcă mîine şi...

– Vreau să plec astăzi, spuse ea cu o înflăcărare care o luă cu totul prin surprindere. O să merg cu un avion de linie, adăugă ea şi după ce se întoarse în birou, îi spuse lui Kathy: Rezervă-mi un loc la primul avion spre Amsterdam cu KLM.

– Da, domnişoară Cameron.

– Vei sta mult? o întrebă Keller. Avem cîteva şedinţe programate care...

– Mă întorc peste o zi, două.

– Vrei să vin şi eu cu tine?

– Îţi mulţumesc, Howard. De data asta, nu.

– Am vorbit cu un prieten al meu senator din Washington. Crede că există şansa să se aprobe legea prin care să se elimine o mare parte din stimulentele fiscale pentru construcţii. Dacă se aprobă, va distruge impozitele pe profiturile realizate din vînzarea investiţiilor capitale şi va stopa deprecierea rapidă.

– Ar fi o stupiditate, spuse Lara. Ar distruge industria imobiliară.

– Ştiu. El este împotrivă.

– Mulţi vor fi împotrivă. Nu va fi aprobată niciodată, spuse Lara. De la bun început...

Sună telefonul personal. Lara se uită la el. Sună din nou.

– Nu răspunzi? întrebă Keller.

Larei i se uscă gura.

– Nu.

Paul Martin ascultă telefonul sunînd în gol de o duzină de ori şi apoi închise. Stătu multă vreme gîndindu-se la Lara. I se părea că, în ultima vreme, era mai puţin accesibilă, puţin mai distantă. „Ar putea exista altcineva? Nu." îşi spuse Paul Martin. „Ea îmi aparţine mie. Totdeauna îmi va aparţine mie."

Zborul cu KLM era plăcut. Locurile de la clasa întîi a acelui mare *747* erau spaţioase şi confortabile, iar stewardesele erau foarte atente.

Lara era prea nervoasă pentru a putea mînca sau bea ceva. „Ce fac?" se întrebă ea. „Mă duc la Amsterdam neinvitată şi el va fi, probabil, prea ocupat chiar şi pentru a mă vedea. Dacă alerg după el, s-ar putea să distrug şi ultima şansă pe care aş fi putut să o am. Dar e prea tîrziu."

Se instală la *Grand Hotel* de pe Oudezijds Voorburgwal 197, unul din cele mai frumoase hoteluri din Amsterdam.

– Avem un apartament minunat pentru dumneavoastră, domnişoară Cameron, spuse recepţionerul.

– Vă mulţumesc.Înţeleg că Philip Adler are un recital diseară. Ştiţi cumva unde?

– Bineînţeles, domnişoară Cameron. La *Concertgebouw*.

– Îmi puteţi face rost de un bilet?

– Cu multă plăcere.

Cînd intră în apartament, Lara auzi telefonul sunînd. Era Howard Keller.

– Ai avut un zbor plăcut?

– Da, mulţumesc.

– Mă gîndeam că ai vrea să ştii că am vorbit la

două bănci pentru afacerea de pe Seventh Avenue.

– Şi?

Glasul lui vibra.

– Au acceptat cu plăcere.

Lara era veselă.

– Ţi-am spus eu! Va fi ceva nemaipomenit. Vreau să aduni o echipă de arhitecţi, constructori – grupul nostru de construcţii – tot.

– Am înţeles. Mai vorbim mîine.

Ea închise şi se gîndi la Howard Keller. Era atît de drăguţ. „Sînt atît de norocoasă. E totdeauna lîngă mine. Trebuie să-i găsesc pe cineva minunat."

Philip Adler era totdeauna nervos înainte de concert. Repetase cu orchestra de dimineaţă, mîncase un prînz uşor şi apoi, pentru a nu se mai gîndi la concert, se duse să vadă un film englezesc. În timp ce urărea filmul, în minte îi răsuna muzica pe care avea să o interpreteze în seara aceea. Nu îşi dădea seama că bătea cu degetele în braţul scaunului, pînă cînd, la un moment dat, persoana care stătea alături îi spuse:

– Vreţi să nu mai faceţi zgomotul ăsta îngrozitor?

– Vă rog să mă scuzaţi, spuse Philip politicos, după care se ridică, ieşi din sala de cinematograf şi porni pe străzile Amsterdamului. Vizită *Rijksmuseum*, se plimbă prin Grădina Botanică a *Universităţii Libere* şi se uită în vitrinele magazinelor de pe P.C. Hooftstraat.

La patru după-amiază se întoarse la hotel pentru a

trage un pui de somn. Habar nu avea că Lara Cameron se afla chiar în aparatamentul de deasupra.

La şapte, Philip sosi la intrarea artiştilor de la *Concertgebow*, vechea şi frumoasa sală de concerte din inima Amsterdamului. Holul era deja plin de cei care ajunseseră mai devreme.

În timp ce îşi îmbrăca fracul în cabină, directorul de la *Concertgebow* dădu buzna deodată.

– Am vîndut absolut toate biletele, domnule Adler! Şi a trebuit să trimitem acasă o mulţime de oameni. Dacă aţi putea rămîne încă o zi, două, aş... Ştiu că aveţi un program încărcat... voi vorbi cu domnul Ellerbee în legătură cu revenirea dumneavoastră aici anul viitor şi poate...

Dar Philip nu îl asculta. Se concentra asupra recitalului pe care urma să îl dea. În cele din urmă, directorul ridică din umeri în semn că îşi cerea scuze şi ieşi făcînd plecăciuni. Philip interpreta muzica de nenumărate ori în minte. Cineva bătu în uşa cabinei.

– Sînteţi aşteptat pe scenă, domnule Adler.

– Mulţumesc.

Venise timpul. Philip se ridică. Întinse mîinile, care îi tremurau uşor. Nu scăpa niciodată de nervozitatea dinaintea unui spectacol. Acelaşi lucru li se întîmpla tuturor marilor pianişti – Horovitz, Rubinstein, Serkin. Philip simţi un gol în stomac şi inima îi bătea cu putere. „De ce mă silesc să trec prin asemenea chinuri?" se întrebă el. Dar ştia răspunsul. Se mai uită o dată în oglindă, după care ieşi din cabină, străbătu coridorul lung şi porni să coboare cele treizeci şi trei de trepte care duceau pe scenă. Fu scăldat într-o baie de lumină în timp ce se îndrepta spre pian.

Aplauzele erau asurzitoare. Se aşeză la pian şi, ca prin farmec, nervozitatea îi dispăru. Era ca şi cum o altă persoană îi lua locul, cineva calm, liniştit şi perfect stăpîn pe sine. Începu să cînte.

Lara, care se afla în sală, simţi un fior cînd îl văzu apărînd pe scenă. Prezenţa lui era ca o vrajă. „Mă voi căsători cu el," îşi spuse ea. „Ştiu sigur." După aceea se lăsă pe spate în scaun pradă muzicii lui care o învălui.

Recitalul a fost un triumf, iar foaierul artiştilor era înţesat de lume după aceea. Philip învăţase demult să împartă mulţimea invitată în foaier în două categorii: fanii şi ceilalţi muzicieni. Fanii erau totdeauna plini de entuziasm. Dacă spectacolul era un succes, felicitările celorlalţi muzicieni erau cordiale. Dacă era un eşec, felicitările lor erau foarte cordiale.

Philip avea mulţi fani adoratori în Amsterdam şi în seara aceea foaierul era plin de ei. El se afla în centrul încăperii, zîmbind, acordînd autografe şi fiind politicos şi răbdător cu o sută de necunoscuţi. În mod invariabil, cineva spunea:

– Mă mai ţineţi minte?

Şi el se prefăcea că da.

– Chipul dumneavoastră mi se pare cunoscut...

Îşi aminti de sir Thomas Beecham, care născocise ceva pentru a-şi ascunde memoria slabă. Cînd cineva îl întreba „Mă mai ţineţi minte?", marele dirijor spunea „Ah, bineînţeles! Ce mai faceţi şi tatăl ce mai face?" Formula a funcţionat pînă cînd, după un concert dat la Londra, o tînără i-a spus în foaier: „Aţi fost minunat maestre. Mă mai ţineţi minte?" şi Beecham a răspuns galant: „Bineînţeles, draga mea. Ce mai face tatăl

tău?" iar tînăra a spus: "Tata face foarte bine, mulţumesc. Şi este încă regele Angliei."

Philip acorda autografe peste autografe, ascultînd cunoscutele fraze – „L-aţi făcut pe Brahms să reînvie pentru mine!"... „Nici nu vă pot spune cît de mişcată am fost!"... „Am toate albumele dumneavoastră"... „Vreţi să-mi acordaţi un autograf şi pentru mama? Este cea mai mare admiratoare a dumneavoastră..." – cînd ceva îl făcu să îşi ridice privirea. Lara se afla în prag şi îl privea. El făcu ochii mari, surprins.

– Vă rog să mă scuzaţi.

Îşi croi drum spre ea şi îi luă mîna.

– Ce surpriză minunată! Ce faci la Amsterdam?

„Ai grijă, Lara."

– Am avut ceva treburi şi, cînd am auzit că ai recital, a trebuit să vin.

„Destul de inocent."

– Ai fost minunat, Philip.

– Îţi mulţumesc... Eu..., spuse el, dar se opri pentru a mai acorda un autograf. Dacă eşti liberă pentru cină...

– Sînt liberă, spuse ea repede.

Luară cina la restaurantul *Bali* de pe Leidsestraat. Cînd intrară, toată lumea se ridică aplaudînd. „În Statele Unite, aplauzele ar fi fost pentru mine," îşi spuse Lara. Dar simţi o căldură puternică numai pentru că se afla lîngă Philip.

– Este o mare cinste să vă avem printre noi,

domnule Adler, spuse *maître d'hotel* conducîndu-i la o masă.

– Vă mulţumesc.

În vreme ce se aşezau, Lara se uită în jur la toţi acei oameni care îl priveau cu admiraţie pe Philip.

– Te iubesc cu adevărat, nu-i aşa?

El scutură din cap.

– Iubesc muzica. Eu sînt doar mesagerul. Am învăţat acest lucru cu foarte mult timp în urmă. Odată, cînd eram foarte tînăr şi, poate, puţin arogant, am dat un concert, la finalul căruia au fost ropote de aplauze puternice, iar eu făceam plecăciuni şi zîmbeam plin de mine, pînă cînd dirijorul s-a întors cu faţa la public, a ridicat partitura deasupra capului şi le-a amintit tuturor că, de fapt, pe Mozart îl aplaudau. A fost o lecţie pe care nu am uitat-o niciodată.

– Nu te plictiseşti să cînţi aceeaşi muzică de fiecare dată,seară de seară?

– Nu, pentru că nici un recital nu e la fel cu celălalt. Muzica poate fi aceeaşi, dar dirijorul este altul şi orchestra e alta.

Comandară o cină *rijsttafel* şi Philip spuse apoi:

– Încercăm să facem în aşa fel ca fiecare recital să fie perfect, da nu există nici un succes deplin, pentru că avem de-a face cu muzica, iar ea este totdeauna mai bună decît noi. Trebuie să regîndim muzica de fiecare dată pentru a recrea sunetul compozitorului.

– Nu eşti niciodată mulţumit?

– Niciodată. Fiecare compozitor îşi are propriul sunet. Fie că e vorba de Debussy, Brahms, Haydn sau Beethoven... ţelul nostru este să surprindem acel sunet deosebit.

Li se servi cina. *Rijsttafel* era o masă indoneziană, care consta din douăzeci şi unu de feluri de mîncare, care includeau varietăţi de carne, peşte, pui, tăieţei şi două deserturi.

– Cum poate cineva să mănînce atît? întrebă Lara rîzînd.

– Olandezii au o mare poftă de mîncare.

Lui Philip îi era greu să îşi ia ochii de la Lara. Simţea o plăcere ridicolă pentru faptul că ea se afla acolo. Avusese legături cu o mulţime de femei frumoase, dar Lara nu semăna cu nici una. Era puternică şi, totuşi, feminină şi absolut inconştientă de frumuseţea ei. Îi plăcea vocea ei guturală şi sexy. „De fapt, îmi place totul la ea," recunoscu Philip în sinea lui.

– Unde te duci de aici? îl întrebă ea.

– Mîine voi fi la Milano. Apoi la Veneţia, Viena, Paris, Londra şi, în final, înapoi la New York.

– Pare atît de romantic.

Philip rîse.

– Nu ştiu dacă romantic este cuvîntul potrivit. Dacă stăm să ne gîndim la programele de zbor nesigure, hotelurile necunoscute şi mesele la restaurant în fiecare seară. Dar nu prea mă deranjează, pentru că momentele cînd cînt sînt extraordinare. Sindromul „zîmbiţi, vă rog", însă, nu-l pot suferi.

– Ce-i asta?

– Să fii tot timpul expus privirilor, să le zîmbeşti unor oameni de care nu-ţi pasă, să-ţi trăieşti viaţa într-o lume de străini.

– Ştiu cum este, spuse Lara încet.

– Totdeauna după un concert sînt plin de energie, spuse Philip după cină. N-ai vrea să facem o plimbare pe canal?

– Cu mare plăcere.

Se îmbarcară pe un vaporaş care făcea curse pe Anstel. Nu era lună, dar oraşul era scăldat în mii de lumini. Plimbarea pe canal era încîntătoare. Printr-un difuzor se revărsau informaţii în patru limbi:

– Acum trecem pe lîngă locuinţele vechi de secole ale negustorilor cu frontoanele lor bogat decorate. În faţă se află turnurile vechii biserici. Sînt o mie două sute de poduri peste canale, toate umbrite de minunate alei de ulmi...

Trecură pe lîngă Smalste Huis – cea mai îngustă casă din Amsterdam – care era doar cît lăţimea uşii de la intrare, Westerkerk cu coroana împăratului habsburg Maximilian, apoi pe sub podul de lemn basculant de peste Amstel, pe sub Magere Brug, podul şubred, şi pe lîngă nenumărate ambarcaţiuni locuite, care serveau drept adăpost pentru sute de familii.

– E un oraş atît de frumos, spuse Lara.

– Nu ai mai fost niciodată aici?

– Nu.

– Şi ai venit pentru afaceri?

Lara oftă adînc.

– Nu.

El o privi surprins.

– Dar ai spus că...

– Am venit la Amsterdam ca să te văd.

El simţi brusc un fior de plăcere.

– Sînt... sînt foarte măgulit.

– Şi mai trebuie să-ţi mărturisesc ceva. Ţi-am spus că mă interesează muzica clasică. Nu-i adevărat.

Un zîmbet flutură pe buzele lui Philip.

– Ştiu.

Lara îl privi mirată.

– Ştii?

– Profesorul Meyers este un vechi prieten al meu, zise el uşor. M-a sunat să-mi spună că îţi preda un curs rapid despre Philip Adler. Era îngrijorat ca nu cumva să ai ceva de gînd în privinţa mea.

– Avea dreptate, spuse ea încet. Ai pe cineva?

– Vreo relaţie serioasă, vrei să spui?

Lara era deodată stînjenită.

– Dacă nu te interesează, plec şi...

Îi luă mîna într-a lui.

– Hai să coborîm la prima staţie.

Cînd se întoarseră la hotel, găsiră o duzină de mesaje din partea lui Howard Keller. Lara le puse în poşetă fără să le citească. În clipa aceea nimic nu părea mai important în viaţa ei.

– În camera ta sau în a mea? întrebă Philip încet.

– A ta.

Era în ea o nerăbdare care o ardea.

I se părea că aşteptase toată viaţa clipa aceea. Asta îi lipsea. Îl găsise pe străinul de care era

îndrăgostită. Ajunseră în camera lui Philip şi amîndoi ardeau de nerăbdare. Philip o luă în braţe şi începu să o sărute uşor, cu tandreţe, explorînd, în timp ce ea murmura:

– Ah, Doamne.

Începură să se dezbrace reciproc.

Liniştea din încăpere fu întreruptă deodată de un tunet puternic. Încet, norii cenuşii de pe cer lăsară să şiroiască o ploaie uşoară. Începu încet şi blînd, mîngîind aerul cald erotic, lingînd clădirile, sugînd iarba moale şi sărutînd toate colţişoarele întunecate ale nopţii. Era o ploaie caldă, abundentă şi senzuală, care cobora încet, încet, pînă cînd ritmul se înteţi preschimbîndu-se într-o furtună năvalnică, aprigă şi poruncitoare, un ritm constant şi sălbatic, afundîndu-se cu din ce în ce mai multă forţă, mişcîndu-se din ce în ce mai repede, pînă cînd, în cele din urmă, explodă într-o serie de tunete. Dintr-odată, la fel de neaşteptat cum începuse, se opri.

Lara şi Philip se aflau unul în braţele celuilalt, epuizaţi. Philip o ţinea strîns, aşa încît îi putea simţi bătăile inimii. Se gîndi la o replică pe care o auzise odată într-un film. „S-a mişcat cumva pămîntul pentru tine?" Dumnezeule, da," îşi spuse el. „Dacă ar fi muzică, ar fi *Barcarolle* de Chopin sau *Fantezia* lui Schumann."

Îi simţea rotunjimile trupului lipite de el şi începu să se excite din nou.

– Philip..., spuse ea cu un glas răguşit.

– Da?

– Ai vrea să merg cu tine la Milano?

Se trezi zîmbind.

– Oh, Doamne, da!

– Bine, murmură Lara şi se aplecă deasupra lui lăsîndu-şi părul moale să se prelingă peste trupul lui zvelt şi tare.

În clipa aceea, reîncepu să plouă.

Întorcîndu-se în camera ei, Lara îi telefonă lui Keller.

– Te-am trezit cumva, Howard?

– Nu, spuse el cu un glas somnoros. Totdeauna mă trezesc la patru dimineaţa. Ce-i pe acolo?

Lara ardea de nerăbdare să îi spună, dar zise doar:

– Nimic. Plec la Milano.

– Cum? Dar n-avem nimic la Milano.

„Ah, ba cum să nu avem," se gîndi Lara veselă.

– Mi-ai primit mesajele?

Uitase să le citească. Simţindu-se vinovată, spuse:

– Nu încă.

– Am auzit nişte zvonuri în legătură cu cazinoul.

– Ce s-a întîmplat?

– Au fost nişte plîngeri în legătură cu licitaţia.

– Nu-ţi face griji. Dacă se iveşte vreo problemă se va ocupa Paul Martin de ea.

– Tu eşti şefa.

– Aş vrea să trimiţi avionul la Milano. Spune-le piloţilor să mă aştepte acolo. Voi lua legătura cu ei la aeroport.

– Bine, dar...

– Culcă-te la loc.

Dimineaţa la patru, Paul Martin era perfect treaz. Lăsase nenumărate mesaje pe robotul din apartamentul Larei, dar nu primise nici un telefon. Altădată îi spunea dacă avea de gînd să plece. Se întîmpla ceva. Ce avea oare de gînd?

– „Ai grijă, draga mea," şopti el. „Ai mare grijă."

Capitolul douăzeci şi trei

La Milano, Lara şi Philip Adler se instalară la *Antica Locanda Solferino,* un hotel încîntător cu numai douăsprezece camere şi îşi petrecură dimineaţa făcînd dragoste pasionată. După aceea, se duseră la Cernobbia şi luară masa de prînz la lacul Como, la frumoasa Villa d'Este.

Concertul din seara aceea a fost un mare triumf şi foaierul artiştilor de la *La Scala* era plin de admiratori.

Lara stătea la o parte, privind cum fanii lui Philip îl înconjurară atingîndu-l, adorîndu-l, cerîndu-i autografe şi oferindu-i mici cadouri. Simţi deodată o zvîcnire de gelozie. Unele erau tinere şi frumoase şi Larei i se părea că intenţiile tuturor erau foarte clare. O americancă îmbrăcată într-o rochie elegantă *Fendi* spuse:

– Dacă sînteţi liber mîine, domnule Adler, va fi o mică cină intimă la mine la vilă. Foarte intimă.

Larei îi venea să o strîngă de gît pe căţea.

Philip zîmbi.

– Ăăăă... mulţumesc, dar mă tem că nu sînt liber.

O alta încercă să îi strecoare cheia ei de la hotel, dar el clătină din cap.

Se uită la Lara şi zîmbi. Femeile se îngrămădeau în jurul lui.

– *Lei era magnifico, maestro!*

– *Molto gentile da parte sua*, spuse Philip.

– *L'ho sentito suonare l'anno scorso. Bravo!*

– *Grazie,* spuse Philip zîmbind.

O femeie îl prinse de braţ.

– *Serebbe possibile cenare insieme?*

Philip clătină din cap spunînd:

– *Ma non credo che sara possibile.*

Lara avea impresia că nu se mai sfîrşea totul. În cele din urmă, Philip îşi făcu drum spre ea şi îi şopti:

– Hai s-o ştergem de aici.

– *Si!* spuse ea zîmbind.

Merseră la *Biffy,* localul din incinta Operei, şi, în clipa cînd intrară, toată lumea, în ţinută de concert, se ridică începînd să aplaude. *Maître d'hotel* îi conduse pe Philip şi pe Lara la o masă în mijlocul încăperii.

– Este o mare cinste să vă avem printre noi,domnule Adler.

Fu adusă o sticlă de şampanie şi toastară.

– Pentru noi, spuse el cu căldură.

– Pentru noi.

Philip comandă două din specialităţile casei, *osso buco* şi *penne all'arrabbiata.* Tot timpul cinei vorbiră şi li se părea că se cunoşteau dintotdeauna.

Erau mereu întrerupţi de oameni care veneau la masă pentru a-l felicita pe Philip şi pentru a-i cere autografe.

– Aşa e tot timpul, nu? îl întrebă Lara.

Philip dădu din umeri.

– Depinde de ţară. Pentru fiecare două ore pe care le petreci pe scenă, petreci nenumărate altele acordînd autografe sau interviuri.

Ca pentru a sublinia ceea ce spusese dădu încă un autograf.

– Ai făcut ca acest turneu să fie minunat pentru mine, îi spuse Philip oftînd. Vestea proastă e că mîine trebuie să plec la Veneţia.O să-mi lipseşti foarte mult.

– N-am fost niciodată la Veneţia, spuse Lara.

Avionul Larei îi aştepta la *Aeroportul Linate.* Cînd ajunseră, Philip privi uimit aeronava uriaşă.

– Acesta e avionul *tău?*

– Da. Şi ne va duce la Veneţia.

– O să mă răsfeţi, doamnă.

– Asta şi am de gînd, spuse Lara încet.

Aterizară la Veneţia după treizeci şi cinci de minute, pe *Aeroportul Marco Polo*, unde o limuzină aştepta pentru a-i duce pe mica distanţă pînă la docuri. De acolo, urcară pe o ambarcaţiune cu motor, care îi transportă pe insula Giudecca, unde se afla hotelul *Cipriani*.

– Am rezervat două apartamente, spuse Lara. M-am gîndit că ar fi mai discret.

În barcă, în drum spre hotel, Lara îl întrebă:

– Cît vom sta aici?

– Numai o noapte, mă tem. Voi da un recital la *La Fenice* şi apoi vom pleca la Viena.

Acel „vom" îi dădu fiori Larei. Discutaseră despre acest lucru cu o noapte în urmă.

– Aş vrea să stai cu mine cît poţi de mult, spusese Philip, dar eşti sigură că nu te reţin de la ceva mai important?

– Nu există nimic mai important.

– Te vei simţi bine singură după-amiază? Eu voi fi prins cu repetiţiile.

– Va fi în regulă, îl asigură Lara.

După ce îşi luară în primire apartamentele, Philip o îmbrăţişă.

– Trebuie să plec la operă acum, dar ai foarte multe de văzut aici. Bucură-te de Veneţia. Ne vedem mai tîrziu, spuse el şi se sărutară.

Sărutul vru să fie scurt, dar se transformă într-unul lung şi plin de dorinţă.

– Mai bine plec cît mai pot, murmură Philip, sau nu voi mai fi în stare să ajung nici pînă în hol.

– Repetiţie plăcută, îi spuse ea zîmbind.

Şi Philip plecă.

Lara îi telefonă lui Howard Keller.

– Unde eşti? întrebă el. Am tot încercat să te găsesc.

– La Veneţia.

Urmă un moment de tăcere.

– Vom cumpăra un canal?

– Mă interesez, spuse ea rîzînd.

– Ar trebui să te întorci, zise Keller. Se întîmplă o mulţime de lucruri. Tînărul Frank Roze a adus nişte planuri noi. Mie îmi plac, dar am nevoie de aprobarea ta pentru a...

– Dacă-ţi plac, dă-i drumul, îl întrerupse ea.

– Nu vrei să le vezi? întrebă Keller cu un glas plin de uimire.

– Nu acum, Howard.

– Bine. Şi în privinţa negocierilor pentru proprietatea aceea din Cartierul de Vest, am nevoie de aprobarea ta...

– O ai.

– Lara... te simţi bine?

– Niciodată nu m-am simţit mai bine.

– Cînd te întorci acasă?

– Nu ştiu. Ţinem legătura. La revedere, Howard.

Veneţia era genul de oraş magic pe care l-ar fi

creat Prospero. Lara îşi petrecu restul dimineţii şi toată după-amiaza explorînd. Se plimbă prin Piaţa San Marco, vizită Palatul Dogilor şi Clopotniţa, hoinări de-a lungul aglomeratului Riova degli Schiavoni, dar oriunde se ducea, se gîndea la Philip. Porni pe străduţele lăturalnice, şerpuite, pline de prăvălii cu bijuterii, lucruri de piele şi restaurante şi se opri să cumpere nişte bluze şi eşarfe scumpe şi articole de lenjerie pentru secretarele de la birou şi portmonee şi cravate pentru Keller şi ceilalţi bărbaţi. Intră într-un magazin de bijuterii de unde cumpără pentru Philip un ceas *Piaget* cu brăţară de aur.

– Aţi putea grava pe el, vă rog, *„Pentru Philip cu dragoste din partea Larei"?*

Numai rostirea numelui o făcu să îi fie dor de el.

Cînd el se întoarse la hotel, serviră cafeaua în grădina plină de verdeaţă a hotelului *Cipriani*.

Lara se uită la el şi îşi spuse în sinea ei: „Ce loc perfect ar fi acesta pentru o lună de miere."

– Am un cadou pentru tine, spuse ea şi îi dădu cutiuţa cu ceasul.

El o deschise şi rămase cu gura căscată.

– Dumnezeule! Trebuie să fi costat o avere. N-ar fi trebuit, Lara.

– Nu-ţi place?

– Ba sigur că-mi place. Este superb, dar...

– Şşş! Poartă-l şi gîndeşte-te la mine.

– N-am nevoie de asta pentru a mă gîndi la tine, dar îţi mulţumesc.

– La cît plecăm? îl întrebă ea.

– La şapte.

Lara se uită atunci la ceasul lui Philip şi spuse cu

inocenţă în glas:

– Asta înseamnă că avem două ore.

Sala de concerte era plină pînă la refuz. Spectatorii erau în vervă, aplaudînd şi ovaţionînd fiecare număr.

La sfîrşitul concertului, Lara se duse în foaier pentru a fi alături de Philip. Era la fel ca la Londra, Amsterdam şi Milano, iar femeile păreau şi mai fermecătoare şi mai înflăcărate. Erau cel puţin jumătate de duzină de femei frumoase în încăpere şi Lara se întrebă cu care din ele şi-ar fi petrecut Philip noaptea dacă ea nu ar fi fost acolo.

Cinară la *Harry's Bar* unde au fost întîmpinaţi cu multă căldură de către amabilul proprietar, Arrigo Cipriani.

– Ce plăcere să vă văd, *signore*. Şi *signorina*. Vă rog!

Îi conduse la o masă într-un colţ. Comandară *Bellini*, specialitatea casei.

– Ţi-aş recomanda să începi cu *pasta e fagioli*, îi spuse el. Este cea mai bună mîncare din lume.

Mai tîrziu, Philip nici nu mai ţinea minte ce mîncase. Atît era de vrăjit de Lara. Ştia că se îndrăgostea de ea şi acest gînd îl îngrozea. „Nu pot face un angajament," se gîndi el. „Este imposibil. Eu sînt un nomad." Nu suporta să se gîndească la clipa cînd ea îl va părăsi pentru a se întoarce la New York. Ar fi vrut să prelungească seara aceea la nesfîrşit.

– Este un cazino pe Lido, îi spuse el după cină. Îţi place să joci?

Lara începu să rîdă.

– Ce-i atît de amuzant?

Ea se gîndi la toate sutele de milioane pe care le juca înălţînd acele clădiri.

– Nimic, spuse ea. Mi-ar face plăcere.

Luară o ambarcaţiune cu motor care îi duse pe Insula Lido. Trecură de hotel *Excelsior* îndreptîndu-se spre imensa clădire albă care găzduia cazinoul plin de jucători înflăcăraţi.

– Visători, spuse Philip.

Philip jucă la ruletă şi în jumătate de oră cîştigă două mii de dolari.

– N-am mai cîştigat pînă acum, spuse el întorcîndu-se spre Lara. Eşti talismanul meu norocos.

Jucară pînă la trei dimineaţa, cînd li se făcu din nou foame.

O ambarcaţiune cu motor îi duse în Piaţa San Marco şi se plimbară pe străduţe pînă ajunseră la *Cantina do Mori.*

– Acesta este unul din cele mai bune *„bacaros"* din Veneţia, spuse Philip.

– Te cred, zise Lara. Dar ce e un *„bacaros"?*

– Un bar unde se servesc *cicchetti* – diverse delicatese locale.

O uşă din sticlă dădea spre un spaţiu întunecat şi îngust, unde cratiţe de cupru atîrnau de tavan şi o mulţime de mîncăruri erau înşirate pe o masă lungă.

Se întoarseră la hotel în zori. Se dezbrăcară şi Lara spuse:

– Fiindcă veni vorba de delicatese...

A doua zi dimineaţă devreme, Lara şi Philip zburară spre Viena.

– Cînd mergi la Viena e ca şi cum ai merge într-o altă ţară, îi spuse el. Există o legendă potrivit căreia piloţii ar spune: „Doamnelor şi domnilor, ne apropiem de aeroportul din Viena. Vă rugăm să aveţi grijă ca spătarele scaunelor şi măsuţele să se afle în poziţie dreaptă, abţineţi-vă de la fumat pînă în aerogară şi daţi-vă ceasurile în urmă cu o sută de ani."

Lara rîse.

– Părinţii mei s-au născut aici. Vorbeau mereu de vremurile trecute şi mă făceau invidios.

Mergeau pe Ringstrasse şi Philip era teribil de tulburat, ca un copil care ardea de nerăbdare să îşi împartă comorile cu ea.

– Viena este oraşul lui Mozart, Haydn, Beethoven, Brahms, spuse el şi o privi zîmbind. Ah, am uitat că eşti o expertă în muzică clasică.

Se instalară la *Hotel Imperial*.

– Trebuie să mă duc la sala de concerte, îi spuse el, dar am hotărît ca mîine să fim liberi toată ziua. Vreau să-ţi arăt Viena.

– Mi-ar face mare plăcere, Philip.

O luă în braţe.

– Aş vrea să fi avut mai mult timp acum, spuse el cu amărăciune.

– Şi eu.

O sărută uşor pe frunte.

– O să ne luăm revanşa diseară.

Ea îl ţinu strîns.

– Promisiuni, promisiuni.

Concertul avu loc în seara aceea la *Musikverein*. Recitalul constă în compoziţii ale lui Chopin, Schumann şi Prokofiev şi fu un nou triumf pentru Philip.

Foaierul era din nou plin, numai că de data aceasta, limba era germană.

– *Sie waren wunderbar, her Adler!*

– *Das ist sehr nett von Ihnen*, spuse Philip zîmbind. *Danke.*

– *Ich bin ein grosser Anhanger von Ihnen.*

Philip zîmbi iar.

– *Sie sind sehr freundlich.*

Vorbea cu ei, dar nu îşi putea lua ochii de la Lara.

După recital, Lara şi Philip luară o cină tîrzie la hotel. Îi întîmpină *maître d'hotel.*

– Cîtă cinste! exclamă el. Am fost la concert în seara asta. Aţi fost magnific! Magnific!

– Sînteţi foarte amabil, spuse Philip cu modestie.

Cina era delicioasă, dar amîndoi erau prea tulburaţi unul de celălalt pentru a putea mînca. Cînd chelnerul întrebă:

– Doriţi ceva la desert?

Philip răspunse repede:

– Da.

Dar se uita la Lara.

Instinctele îi spuneau că nu era în regulă ceva. Nu fusese niciodată atît de mult plecată fără să îi spună unde era. Oare îl evita intenţionat? Dacă o făcea, nu putea fi decît un singur motiv. „Şi aşa ceva nu pot îngădui," îşi spuse Paul Martin.

O rază palidă de lună pătrunse pe fereastră aruncînd umbre slabe pe tavan. Lara şi Philip stăteau în pat, goi, urmărindu-şi umbrele mişcîndu-se deasupra capetelor. Unduirea perdelelor făcea ca umbrele să danseze încet şi legănat. Se apropiau încet, se separau şi se uneau din nou, pînă cînd se împreunară, devenind una singură şi dansul se înteţi, mai mult şi mai mult, sălbatic şi, deodată, încetă şi doar perdelele se unduiau uşor.

– Avem o zi întreagă şi o seară de stat aici, spuse Philip a doua zi dimineaţă devreme. Vreau să-ţi arăt o mulţime de lucruri.

Luară micul dejun jos în sufrageria hotelului, apoi porniră spre Karntnerstrasse, unde circulaţia maşinilor era interzisă. Magazinele erau pline de haine frumoase, bijuterii şi antichităţi.

Philip închirie o trăsură cu un cal şi porniră la plimbare pe străzile largi ale oraşului. Pe Ring Road. Vizitară palatul Schonbrunn şi admirară superba

colecţie de trăsuri imperiale. După-amiază luară bilete la Şcoala de Călărie Spaniolă, unde văzură armăsarii Lipissaner. După ce merseră la Prater, Philip spuse:

– Acum vom păcătui!

– Ooh!

– Nu, spuse el rîzînd. Mă gîndeam la altceva.

O duse la *Demel's* să guste incomparabilele produse de patiserie şi cafea.

Lara era fascinată de combinaţia stilurilor arhitectuale din Viena: frumoase clădiri în stil baroc construite cu secole în urmă alături de cele ultramoderne.

Pe Philip îl interesau compozitorii.

– Ştiai că Franz Schubert a început prin a fi cîntăreţ aici? Era în corul *Capelei Imperiale* şi, cînd vocea i s-a schimbat la şaptesprezece ani, a fost dat afară. Atunci s-a hotărît să compună.

Luară o cină uşoară la un mic bistro şi se opriră la o tavernă în Grinzing.

– Nu vrei să facem o plimbare pe Dunăre? întrebă Philip după aceea.

– Enorm de mult.

Era o seară perfectă, cu o lună plină sclipitoare şi o briză uşoară de vară. Stelele străluceau aproape. „Ne luminează pe noi, pentru că sîntem atît de fericiţi," se gîndi Lara. Se îmbarcară pe un vaporaş de curse şi dintr-un difuzor răzbăteau acordurile lente ale valsului *Dunărea albastră*. În depărtare văzură o stea căzătoare.

– Repede! Pune-ţi o dorinţă, spuse Philip.

Lara închise ochii şi tăcu o clipă.

– Ţi-ai pus o dorinţă?

– Da.

– Ce?

Lara îşi ridică privirea spre ei şi spuse cu multă seriozitate:

– Nu pot să-ţi spun, altfel nu se împlineşte.

„Voi avea grijă să se împlinească," îşi spuse ea.

Philip se lăsă puţin pe spate şi îi zîmbi.

– E perfect, nu-i aşa?

– Poate fi mereu astfel, Philip.

– Ce vrei să spui?

– Ne-am putea căsători.

Asta era, spus deschis. El nu se gîndise la altceva în ultimele zile. Era teribil de îndrăgostit de Lara, dar ştia că nu se putea angaja faţă de ea.

– Lara, este imposibil.

– Chiar aşa? De ce ?

– Doar ţi-am mai explicat, draga mea. Aproape tot timpul sînt plecat în astfel de turnee. Tu nu vei putea călători cu mine mereu, nu?

– Nu, spuse ea, dar...

– Vezi? N-ar merge. Mîine la Paris îţi voi arăta...

– Nu voi merge la Paris cu tine, Philip.

El crezu că nu înţelesese bine.

– Poftim?

Lara trase adînc aer în piept.

– Nu te voi mai vedea niciodată.

A fost ca o lovitură în stomac.

– De ce? Te iubesc, Lara. Eu...

– Şi eu te iubesc. Dar nu sînt un divertisment. Nu vreau să fiu doar încă una din admiratoarele tale care aleargă după tine. O poţi avea pe oricare din ele vrei.

– Lara, eu nu vreau pe nimeni altcineva decît pe tine. Dar, nu-ţi dai seama, draga mea, că ar fi o căsnicie nereuşită? Avem vieţi separate, care sînt importante pentru amîndoi. Aş vrea să fim împreună mereu şi n-am putea.

– Asta e, atunci, nu? spuse Lara încordată. Nu ne vom mai vedea niciodată, Philip.

– Stai. Te rog! Hai să mai discutăm. Hai să mergem în camera ta şi...

– Nu, Philip. Te iubesc foarte mult, dar aşa nu vreau să continui. S-a terminat.

– Dar nu vreau să se termine, insistă el. Răzgîndeşte-te.

– Nu pot, îmi pare rău. Totul sau nimic.

Tăcură tot restul drumului înapoi spre hotel. Cînd ajunseră în hol,Philip spuse:

– Ce-ar fi să mergem în camera ta? Am putea să mai stăm de vorbă despre asta...

– Nu, dragul meu. Nu mai avem despre ce să stăm de vorbă.

O urmări cum intră în lift şi dispare.

Cînd ajunse în apartamentul ei, Lara auzi telefonul sunînd. Se grăbi să răspundă.

– Philip...

– Sînt eu, Howard. Am încercat toată ziua să dau de tine.

Reuşi să îşi ascundă dezamăgirea.

– S-a întîmplat ceva?

– Nu. Voiam să văd ce faci. E foarte mult treabă

pe aici. Cînd crezi că te întorci?

– Mîine, zise ea. Mîine mă întorc la New York, spuse Lara din nou şi puse receptorul jos încet.

Rămase acolo, lîngă telefon, uitîndu-se la el şi rugîndu-se să sune. Trecură două ore şi nu scoase nici un sunet. „Am făcut o greşeală", îşi spuse Lara cu amărăciune. „I-am dar un ultimatum şi l-am pierdut. Dacă aş fi aşteptat măcar... Dacă aş fi mers la Paris cu el... dacă... dacă..." Încercă să îşi închipuie viaţa fără Philip. Era prea dureros. „Dar nu puteam continua astfel," se gîndi ea. „Vreau să ne aparţinem unul altuia." A doua zi trebuia să se întoarcă la New York.

Se întinse pe canapea, complet îmbrăcată, cu telefonul alături. Se simţea sleită de puteri. Ştia că nu va putea dormi.

Dar adormi.

În camera lui, Philip se plimba încoace şi încolo ca o fiară într-o cuşcă. Era furios pe Lara, furios pe sine. Nu putea suporta gîndul că nu o va mai vedea, că nu o va mai ţine în braţe. „La naiba cu toate femeile!" îşi spuse el. Părinţii lui îl preveniseră. „Viaţa ta e muzica. Dacă vrei să fii cel mai bun, nu mai e loc pentru nimic altceva." Şi, pînă cînd o cunoscuse pe Lara, crezuse acest lucru. Acum, însă, totul se schimbase. „La naiba! Am trăit clipe minunate. De ce a trebuit ea să distrugă tot?" O iubea, dar ştia că nu se putea căsători niciodată cu ea.

O trezi soneria telefonului. Se ridică în capul oaselor pe canapea, buimacă, şi se uită la ceasul de pe perete. Era cinci dimineaţa. Somnoroasă, Lara ridică receptorul.

– Howard?

Era glasul lui Philip.

– Ce-ai zice dacă ne-am căsători la Paris?

Capitolul douăzeci și patru

Despre căsătoria Larei Cameron cu Philip Adler s-a scris în întreaga lume. Cînd a aflat vestea, Howard Keller s-a îmbătat pentru prima oară în viaţa lui. Îşi spusese tot timpul că pasiunea pe care Lara o făcuse pentru Philip Adler avea să fie ceva trecător. „Lara şi cu mine facem o echipă. Ne aparţinem unul altuia. Nimeni nu ne poate despărţi." Stătu beat două zile şi, cînd se trezi, îi telefonă Larei la Paris.

– Dacă e adevărat, spune-i lui Philip că am zis eu că e cel mai norocos bărbat de pe pămînt.

– E adevărat, îl asigură Lara veselă.

– Pari fericită.

– Niciodată n-am fost mai fericită!

– Mă... mă bucur pentru tine, Lara. Cînd te întorci acasă?

– Philip dă un concert la Londra mîine şi după aceea ne întoarcem la New York.

– Ai vorbit cu Paul Martin înainte de nuntă?

Ea ezită.

– Nu.

– Nu crezi că ar trebui să o faci acum?

– Ba da, desigur.

Fusese mult mai îngrijorată decît voise să recunoască şi faţă de sine. Nu ştia deloc cum avea să primească vestea căsătoriei ei.

– Voi vorbi cu el cînd mă voi întoarce.

– O să mă bucur să te văd. Mi-e dor de tine.

– Şi mie mi-e dor de tine, Howard, spuse ea şi era foarte adevărat.

Era foarte drăguţ. Fusese totdeauna un prieten bun şi loial. „Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără el," îşi spuse ea.

Cînd avionul *727* opri la terminalul *Butler Aviation* de la aeroportul *La Guardia* din New York, ziariştii năvăliră în forţă. Erau reporteri de la ziare şi camere de luat vederi de la televiziune.

Directorul aeroportului îi conduse pe Lara şi pe Philip în biroul de primire.

– Vă pot scoate eu de aici, le spuse el, sau...

– Hai să terminăm odată, dragul meu, îi spuse Lara lui Philip. Altfel, n-or să ne lase în pace.

Conferinţa de presă dură două ore.

– Unde v-aţi cunoscut...?

– Dintotdeauna v-a pasionat muzica clasică, doamnă Adler...?

– De cît timp vă cunoaşteţi...?

– Veţi trăi la New York...?

– Veţi renunţa la turnee, domnule Adler...?

În sfîrşit, se termină.

Două limuzine îi aşteptau. Cea de a doua era pentru bagaje.

– Nu sînt obişnuit cu toate astea, spuse Philip.

– O să te obişnuieşti, zise Lara rîzînd.

– Unde mergem? o întrebă el pe drum. Am un apartament pe Strada Cincizeci şi şapte...

– Cred că va fi mai confortabil la mine, dragul meu. Arunci o privire şi, dacă-ţi place, îţi aduci lucurile.

Ajunseră la *Cameron Plaza*. Philip se uită la uriaşa clădire.

– Asta-i a ta?

– A cîtorva bănci şi a mea.

– Sînt impresionat.

Lara îi strînse braţul.

– Bun. Asta şi vreau.

Holul de la intrare fusese proaspăt decorat cu flori. O jumătate de duzină de angajaţi aşteptau să îi întîmpine.

– Bun venit acasă, doamnă şi domnule Adler.

Philip privi în jur şi exclamă.

– Dumnezeule! Toate astea sînt ale tale?

– Ale noastre, scumpul meu.

Liftul îi duse sus în apartamentul de la ultimul nivel, care era cît tot etajul patruzeci şi cinci. Le deschise un valet.

– Bun venit acasă, doamnă Adler.

– Îţi mulţumesc, Simms.

Îl prezentă pe Philip celorlalţi din personal şi îl conduse prin tot apartamentul. Era format dintr-un salon mare şi alb, plin de antichităţi, o terasă spaţioasă închisă, o sufragerie, patru dormitoare mari, trei dormitoare pentru servitori, şase băi, o bucătărie, o bibliotecă şi un birou.

– Ce zici, te-ai putea simţi bine aici, dragul meu? îl întrebă Lara.

Philip zîmbi.

– E puţin cam strîmt, dar mă descurc eu.

În mijlocul salonului se afla un frumos şi nou pian *Bechstein*. Philip se duse lîngă el şi îşi trecu degetele peste clape.

– E minunat! spuse el.

– Este darul meu de nuntă, îi spuse ea ducîndu-se lîngă el.

– Adevărat?

Era profund mişcat. Se aşeză la pian şi începu să cînte.

– Abia l-am acordat pentru tine, spuse ea ascultînd cascada de note care umpleau încăperea. Îţi place?

– La nebunie! Îţi mulţumesc, Lara.

– Poţi cînta aici pentru sufletul tău.

Philip se ridică de pe scăunel.

– Ar trebui să-l sun pe Ellerbee, spuse el. Probabil

că încearcă să dea de mine.

– E un telefon în bibliotecă, dragul meu.

Lara se duse în biroul ei şi dădu drumul robotului. Erau jumătate de duzină de mesaje de la Paul Martin. „Lara, unde eşti? Mi-e dor de tine, draga mea"... „Lara, bănuiesc că eşti plecată din ţară, altfel aş fi primit vreo veste de la tine"... „Sînt îngrijorat din cauza ta, Lara. Sună-mă..." Apoi tonul se schimbă. „Tocmai am aflat de căsătoria ta. E adevărat? Trebuie să vorbim."

Philip intrase în încăpere.

– Cine e misteriosul de la telefon? întrebă el.

Lara se răsuci.

– Un... un vechi prieten al meu.

Philip veni atunci lîngă ea şi o îmbrăţişă.

– Este cineva pe care ar trebui să fiu gelos?

– Nu trebuie să fii gelos pe nimeni din lumea asta, spuse ea încet. Eşti singurul bărbat pe care l-am iubit vreodată.

„Şi este adevărat."

– Iar tu eşti singura femeie pe care am iubit-o vreodată.

Mai tîrziu, în după-amiaza aceea, în timp ce Philip cînta la pian, Lara se duse în birou şi îl sună pe Paul Martin.

El răspunse aproape imediat.

– Te-ai întors, spuse cu o voce încordată.

– Da.

Îi era groază de conversaţia aceea.

– Trebuie să-ţi spun că vestea a fost foarte şocantă, Lara.

– Iartă-mă, Paul... eu... s-a întîmplat foarte brusc.

– Cu siguranţă.

– Da, spuse ea încercînd să îşi dea seama în ce toane era.

– Credeam că era ceva frumos între noi. Credeam că era ceva deosebit.

– A fost, Paul, dar...

– Ar fi bine să vorbim.

– Ăăăă, eu...

– Hai să luăm mîine masa împreună. La *Vitello's*. La unu.

Era un ordin.

Lara ezită. Ar fi fost o prostie să îl supere şi mai mult.

– Bine. Paul. Voi fi acolo.

Legătura se întrerupse, dar Lara rămase locului îngrijorată. Cît de supărat era Paul, oare, şi avea să facă ceva?

Capitolul douăzeci şi cinci

A doua zi dimineaţă, cînd Lara sosi la *Cameron Center*, întregul personal îi ieşi în întîmpinare.

– O veste minunată!

– A fost o surpriză pentru noi toţi...

– Sînt sigură că veţi fi foarte fericită...

Şi asa mai departe.

Howard Keller o aştepta în biroul ei. O îmbrăţişă cu căldură.

– Pentru cineva căruia nu-i place muzica clasică te-ai descurcat foarte bine!

– Nu-i aşa? făcu ea zîmbind.

– Va trebui să mă obişnuiesc să-ţi spun doamna Adler.

Zîmbetul Larei pieri.

– Cred că, din motive de afaceri, ar fi mai bine să-mi păstrez numele de Cameron, nu?

– Cum spui tu. Eu ştiu că mă bucur foarte mult că te-ai întors. S-au îngrămădit toate.

Lara se aşează pe un fotoliu în faţa lui Howard.

– Bine, spune-mi ce se întîmplă.

– Ei bine, hotelul din Cartierul de Vest va fi o pierdere de bani. Avem un cumpărător din Texas care ar fi interesat, dar am trecut ieri pe acolo. Hotelul e într-o stare jalnică. Trebuie complet remobilat şi asta duce la vreo cinci, şase milioane.

– Cumpărătorul l-a văzut?

– Nu. I-am spus că i-l arăt mîine.

– Arată-i-l săptămîna viitoare. Du nişte zugravi acolo. Fă-l să arate extrem de curat şi aranjează ca o mulţime de oameni să se afle în hol cînd va fi el acolo.

El zîmbi.

– Am înţeles. Frank Rose a venit cu nişte schiţe noi. Aşteaptă în biroul meu.

– O să mă uit la ele.

– Ştii *Midland Insurance Company* care trebuia să se mute în noua clădire?

– Da.

– Nu au semnat acordul încă. Stau puţin la îndoială.

Lara notă ceva.

– Voi vorbi cu ei, altceva?

– Ştii împrumutul de şaptezeci şi cinci de milioane de la *Banca Gotham* pentru noul proiect?

– Da?

– Îl retrag. După părerea lor, este prea mult.

– Ce dobîndă aveau de gînd să ne perceapă?

– Şaptesprezece la sută.

– Fixează o întîlnire cu ei. Ne vom oferi să plătim o dobîndă de douăzeci la sută.

El o privi cu gura căscată.

– Douăzeci la sută? Dumnezeule, Lara! Nimeni nu plăteşte douăzeci la sută.

– Prefer să trăiesc la douăzeci la sută, Howard, decît să mor la şaptesprezece la sută. Fă cum ţi-am spus, Howard.

– Bine.

Dimineaţa trecu uşor. La douăsprezece şi jumătate, Lara spuse:

– Mă duc să iau masa cu Paul Martin.

Howard păru îngrijorat.

– Ai grijă să nu te transformi în vreun fel de mîncare.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că e sicilian. Ei nu iartă şi nu uită.

– Devii melodramatic. Paul nu mi-ar face niciodată vreun rău.

– Sper să ai dreptate.

Paul Martin o aştepta pe Lara la restaurant. Părea slăbit şi tras la faţă şi avea cearcăne de parcă nu ar fi dormit bine.

– Bună, Lara, spuse el fără să se ridice.

– Paul, zise ea aşezîndu-se în faţa lui.

– Ţi-am lăsat nişte mesaje stupide. Îmi pare rău. Habar nu aveam... spuse el şi dădu din umeri.

– Ar fi trebuit să-ţi spun, Paul dar totul s-a petrecut atît de repede.

– Da, spuse el studiindu-i chipul. Arăţi minunat.

– Îţi mulţumesc.

– Unde l-ai cunoscut pe Adler?

– La Londra.

– Şi te-ai îndrăgostit de el aşa, pur şi simplu? o întrebă el şi în glas avea amărăciune.

– Paul, ce-a fost între noi a fost minunat, dar mie nu îmi era de ajuns. Aveam nevoie de mai mult. Aveam nevoie de cineva la care să mă întorc în fiecare seară.

El o asculta privind-o.

– Nu ţi-aş putea face absolut nimic rău, dar asta... pur şi simplu, s-a întîmplat.

Mai multă linişte.

– Te rog să înţelegi.

– Da, spuse el şi un zîmbet îngheţat îi fluturâ pe buze. Bănuiesc că n-am de ales, nu? Ce-ai făcut e bun făcut. Am fost doar teribil de şocat cînd am citit în ziare şi am văzut la televizor. Credeam că sîntem apropiaţi.

– Ai dreptate, spuse Lara din nou. Ar fi trebuit să-ţi spun.

El întinse mîna şi îi mîngîie bărbia.

– Am fost nebun după tine, Lara, şi bănuiesc că mai sînt încă. Ai fost *„miracolo"* al meu. Ţi-aş fi putut dărui orice ţi-ai fi dorit, numai ce îţi dăruieşte el nu – o verighetă. Te iubesc destul de mult pentru a vrea să fii

fericită.

Lara avu un sentiment de mare uşurare.

– Îţi mulţumesc, Paul.

– Cînd îţi voi cunoaşte soţul?

– Vom da săptămîna viitoare o petrecere pentru prieteni. Vei veni?

– Bineînţeles. Spune-i să se poarte bine cu tine, altfel va trebui să-mi dea socoteală.

– O să-i spun, zise ea zîmbind.

Cînd se întoarse la birou, Lara îl găsi pe Howard Keller aşteptînd-o.

– Cum a mers? o întrebă el nervos.

– Bine. Te-ai înşelat în privinţa lui Paul. S-a purtat foarte frumos.

– Bun. Mă bucur că m-am înşelat. Ţi-am fixat nişte întîlniri pentru mîine dimineaţă cu...

– Anulează-le, spuse Lara. Mîine voi sta acasă cu soţul meu. Vom fi în luna de miere în următoarele cîteva zile.

– Mă bucur că eşti atît de fericită, spuse Howard.

– Howard, sînt atît de fericită, încît mi-e frică. Mi-e frică să nu mă trezesc şi să descopăr că totul nu-i decît un vis. Nu mi-am închipuit că cineva poate fi atît de fericit.

El zîmbi.

– Bine, mă descurc eu cu întîlnirile, zise el zîmbind.

– Îţi mulţumesc, spuse ea şi îl sărută pe obraz. Philip şi cu mine vom da o petrecere săptămîna

viitoare. Te aşteptăm şi pe tine.

Petrecerea avu loc sîmbăta următoare în apartamentul Larei. Era mîncare berechet şi peste o sută de invitaţi. Lara îi invitase pe bărbaţii şi femeile cu care lucra: bancheri, arhitecţi, oficialităţi ale oraşului, urbanişti şi şefi de sindicate. Philip îşi invitase prietenii muzicieni, melomani şi donatori. Combinaţia se dovedi dezastruoasă.

Nu pentru că grupurile nu ar fi încercat să se combine. Problema era că majoritatea dintre ei nu aveau nimic în comun. Pe constructori îi interesau construcţiile şi arhitectura, iar pe muzicieni îi interesau muzica şi compozitorii.

Lara prezentă un urbanist unui grup de muzicieni. Omul rămase locul încercînd să urmărească discuţia.

– Ştiţi ce credea Rossini despre muzica lui Wagner? Într-o zi s-a aşezat cu fundul pe clapele pianului şi a spus: „Aşa-mi sună mie Wagner."

– Wagner a meritat-o. Cînd a izbucnit un incediu la *Teatrul Ring* din Viena în timpul spectacolului *„Povestirile lui Hoffmann"*, patru sute de oameni au murit în flăcări. Cînd a auzit Wagner, ştiţi ce-a spus? „Asta merită dacă ascultă o operetă de Offenbach."

Urbanistul se îndepărtă repede.

Lara îi prezentă pe cîţiva din prietenii lui Philip unui grup de persoane din domeniul imobiliar.

– Important este că ai nevoie de semnăturile a treizeci şi cinci la sută de chiriaşi înainte să termini de

construit clădirea.

– Dacă vrei să ştii părerea mea, mie mi se pare o regulă stupidă.

– De acord. Acum să trecem la hoteluri. Ştiţi că hotelurile din Manhattan practică acum preţuri de două sute de dolari în medie pe noapte? La anul...

Muzicienii plecară.

Conversaţia părea să se desfăşoare în două limbi cu totul diferite.

– Problema cu vienezii e că iubesc compozitorii morţi...

– Un hotel nou se construieşte pe două loturi, între străzile Patruzeci şi şapte şi Patruzeci şi opt. Chase Manhattan finanţează construcţia...

– Poate că nu e cel mai mare dirijor din lume, dar bagheta lui e genială...

– ... îmi amintesc că o mulţime de oameni au spus că acea catastrofă din 1929 de la bursa acţiunilor n-a fost chiar un lucru atît de rău. I-a învăţat pe oameni să bage banii în imobile...

– ... şi Horovitz care timp de ani de zile n-a cîntat pentru că avea impresia că degetele îi erau din sticlă...

– ... am văzut planurile. Va fi o bază clasică ce se va ridica de pe trei nivele pe Eighth Avenue şi înăuntru o arcadă eliptică avînd holuri pe trei părţi...

– ... lui Einstein îi plăcea pianul. Obişnuia să cînte cu Rubinstein, dar cum cînta aiurea, în cele din urmă Rubinstein s-a înfuriat şi i-a spus: „Albert, tu nu ştii să numeri?"...

– ... cei din Congres trebuie să fi fost beţi de au aprobat *Legea Reformării Impozitelor*. Va distruge

industria construcţiilor...

– ... şi la sfîrşit, înainte să plece, Brahms a spus: „Dacă e cineva pe care am uitat să-l insult, îmi cer scuze."

Turnul Babel.

Paul Martin veni singur şi Lara se duse repede la uşă să îl întîmpine.

– Mă bucur atît de mult că ai putut veni, Paul.

– N-aş fi pierdut ocazia pentru nimic în lume, spuse el privind în jur. Aş vrea să-l cunosc pe Philip.

Lara îl duse la Philip care stătea cu un grup.

– Philip, el este un vechi prieten al meu, Paul Martin.

Philip întinse mîna.

– Încîntat să vă cunosc.

Cei doi bărbaţi îşi strînseră mîinile.

– Sînteţi un om foarte norocos, domnule Adler. Lara este o femeie remarcabilă.

– Asta îi tot spun şi eu, spuse Lara zîmbind.

– Nu e nevoie să mi-o spună, zise Philip. Ştiu foarte bine cît de norocos sînt.

Paul îl studie.

– Într-adevăr?

Lara simţea tensiunea din atmosferă.

– Să-ţi aduc un cocteil, îi spuse ea lui Paul.

– Nu, *merçi*. Ai uitat că nu beau?

Lara îşi muşcă buzele.

– Ah, da. Hai să-ţi prezint invitaţii, îi spuse ea apoi îl conduse prin încăpere prezentîndu-l unora din oaspeţi.

Unul din muzicieni spuse:

– Leon Fleisher dă un recital mîine seară. N-aş

pierde ocazia nici în ruptul capului.

Apoi, întorcîndu-se spre Paul Martin, care stătea lîngă Howard Keller, adăugă:

– L-aţi auzit cîntînd?

– Nu.

– Este remarcabil. Cîntă numai cu mîna stîngă, bineînţeles.

Paul Martin era surprins.

– Şi de ce face asta?

– Acum vreo zece ani, Fleisher a făcut sindromul tunel-carpian la mîna dreaptă.

– Dar cum poate să dea un recital cu o singură mînă?

– O jumătate de duzină de compozitori au scris concerte pentru mîna stîngă – Demuth, Franz Schmidt, Korngold şi un foarte frumos concert de Ravel.

Cîţiva oaspeţi îl rugară pe Philip să cînte ceva.

– Bine. Pentru mireasa mea, spuse el şi, aşezîndu-se la pian, începu o temă dintr-un concert de pian al lui Rahmaninov. Toată lumea tăcu. Cu toţii păreau vrăjiţi de minunatele acorduri care umpleau apartamentul. Cînd Philip se ridică, se auziră aplauze puternice.

O oră mai tîrziu, petrecerea începu să se spargă. După ce conduseră şi ultimul invitat la uşă, Philip spuse:

– O petrecere în toată regula.

– Nu poţi suferi petrecerile mari, nu-i aşa? întrebă Lara.

Philip o luă în braţe zîmbind.

– S-a văzut?

– O să facem asta la fiecare zece ani, promise ea. Philip, n-ai avut impresia că parcă invitaţii noştri ar fi venit de pe două planete total diferite?

Ei îşi lipi buzele de obrazul ei.

– Nu contează. Noi avem planeta noastă. Haí s-o facem să se învîrtească...

Capitolul douăzeci şi şase

Lara se hotărî să lucreze acasă dimineaţa.

– Vreau să fim împreună cît mai mult posibil, îi spuse ea lui Philip.

O rugă pe Kathy să aranjeze ca un anumit număr de secretare să vină acasă la ea pentru angajare. Vorbi cu vreo jumătate de duzină înainte să apară Marian Bell. Avea în jur de douăzeci şi cinci de ani, un păr blond, moale, trăsături atrăgătoare şi o personalitate caldă.

– la loc, spuse Lara.

– Mulţumesc.

Lara se uită pe autobiografia ei.

– Ai absolvit *Colegiul Wellesley?*

– Da.

– Cu B.A. De ce vrei să lucrezi ca secretară?

– Cred că pot învăţa foarte multe lucrînd pentru dumneavoastră. Fie că obţin acest post, fie că nu, rămîn o mare admiratoare a dumneavoastră, domnişoară Cameron.

– Zău? De ce?

– Sînteţi modelul meu. Aţi realizat atît de multe şi aţi făcut-o singură.

Lara o studie pe tînără.

– Slujba asta înseamnă lucru pînă tîrziu. Eu mă trezesc devreme. Ai lucra la mine acasă. Ai începe programul la şase dimineaţa.

– N-ar fi o problemă. Îmi place să muncesc mult.

Lara zîmbi. Îi plăcea Marian.

– Te voi pune la încercare o săptămînă, spuse ea.

La sfîrşitul săptămînii, Lara ştia că descoperise un giuvaer. Marian era capabilă, inteligentă şi plăcută. Treptat, se stabili o rutină. Dacă nu era vreo urgenţă, Lara îşi petrecea dimineţile lucrînd acasă, iar după-amiaza se ducea la birou.

În fiecare dimineaţă, Lara şi Philip luau micul dejun împreună, după care, Philip se ducea la pian, unde, îmbrăcat într-o bluză fără mîneci şi blugi, exersa timp de două, trei ore, timp în care Lara se ducea în birou şi îi dicta lui Marian. Uneori, Philip îi cînta melodii vechi scoţiene: *„Anie Laurie"* şi *„Trecînd prin lanul de secară"*, ceea ce o mişca foarte mult. Apoi luau prînzul împreună.

– Povesteşte-mi despre viaţa ta în Glace Bay,

spuse Philip.

– Ar dura cel puţin cinci minute, spuse ea zîmbind.

– Nu, vorbesc serios. Chiar vreau să ştiu.

Îi povesti despre pensiune, dar nu îi putu vorbi de tatăl ei. Îi povesti despre Charles Cohn şi Philip spuse:

– Bravo lui. Mi-ar face plăcere să-l cunosc într-o zi.

– Sînt sigură că îl vei cunoaşte.

Lara îi spuse apoi de experienţa cu Sean MacAllister şi Philip zise:

– Ticălosul! L-aş omorî!

O ţinu strîns în braţe pe Lara şi adăugă:

– Nimeni n-o să-ţi mai facă rău vreodată.

Philip lucra la un concert. Ea îl auzea cîntînd cîte trei note la rînd, apoi iar şi iar, după care continua, exersînd încet reluînd tempo-ul pînă cînd, în cele din urmă, frazele diferite se îmbinau într-una singură.

La începu, Lara intra în salon unde Philip cînta şi îl întrerupea.

– Dragul meu, sîntem invitaţi la Long Island în weekend. Ai vrea să mergem?

Sau:

– Am bilete la noua piesă a lui Neil Simon.

Sau:

– Howard Keller ar vrea să ieşim cu toţii sîmbătă

seară.

Philip încercase să fie răbdător, dar, în cele din urmă, spuse:

– Lara, te rog nu mă mai întrerupe cînd sînt la pian. Îmi strici concentrarea.

– Iartă-mă, spuse ea. Dar nu înţeleg de ce exersezi în fiecare zi.Doar nu dai un concert acum.

– Exersez în fiecare zi tocmai ca să pot da un concert. Vezi tu, draga mea, cînd construieşti o clădire şi faci o greşeală, aceasta poate fi îndreptată. Poţi schimba planurile sau reface instalaţia de apă sau pe cea electrică sau orice altceva. În schimb, la un recital nu mai ai o a doua şansă. Cînţi în faţa unui public şi fiecare notă trebuie să fie perfectă.

– Iartă-mă, se scuză Lara. Înţeleg.

Philip o luă în braţe.

– E o glumă veche despre un tip care se învîrtea prin New York cu o cutie de vioară în mînă. Se rătăcise. La un moment dat, opreşte un necunoscut şi îl întreabă: „Cum pot să ajung la *Carnegie Hall?*" „Exersînd, exersînd," îi răspunde necunoscutul.

Lara rîse.

– Hai, du-te înapoi la pian. Te las în pace.

Stătea în biroul ei şi asculta acordurile slabe ale pianului spunîndu-şi în sinea ei: „Sînt atît de norocoasă. Mii de femei m-ar invidia că pot sta aici să-l ascult pe Philip Adler cîntînd."

Îşi dorea numai să nu exerseze atît de mult.

Amîndurora le plăcea să joace table, iar seara, după cină, stăteau în faţa căminului şi jucau partide aprig-comice. Lara adora acele clipe cînd era singură cu el.

Cazinoul din Reno era gata să fie deschis. Cu şase luni în urmă, Lara avusese o întrevedere cu Jerry Townsend.

– Vreau să se citească despre această inaugurare şi în Timbuktu, îi spuse Lara. Îl aduc pe bucătarul şef de la *Maxim's* pentru această ocazie. Te rog să faci tot ce poţi şi să-mi aduci cele mai mari celebrităţi. Începi cu Frank Sinatra şi cobori din ce în ce mai jos. Vreau ca pe lista invitaţilor să se afle cele mai mari nume de la Hollywood, New York şi Washington. Vreau ca oamenii să se bată pentru a ajunge pe această listă.

Acum, Lara o examină şi spuse:

– Ai făcut treabă bună. Cîte refuzuri ai primit?

– Vreo două duzini, spuse Townsend. Nu-i rău pentru o listă de şase sute.

– Nu-i rău deloc, aprobă Lara.

Keller o sună pe Lara dimineaţă:

– Veşti bune, spuse el. Am primit un telefon de la bancherii eleveţieni. Vin încoace să te vadă pentru a discuta despre asociere.

– Excelent, spuse Lara. La ora nouă în biroul meu.

– Voi aranja.

La cină, în seara aceea, Philip spuse:

– Lara, mîine mă duc să înregistrez. Ai mai fost vreodată într-un studio de înregistrări?

– Nu.

– Ai vrea să vii să vezi cum e?

Lara ezită, gîndindu-se la şedinţa cu elveţienii.

– Bineînţeles, spuse ea.

Îi telefonă lui Keller.

– Începi şedinţa fără mine. Voi veni şi eu cît voi putea de repede.

Studioul de înregistrări se afla pe Strada Treizeci şi patru Vest, într-un depozit mare plin cu aparatură electronică. În încăpere se aflau 130 de muzicieni şi o cabină de control din sticlă, unde lucrau inginerii de sunet. Larei i se părea că întregistrarea mergea prea încet. Se tot opreau şi reluau. Într-una din aceste pauze, îl sună pe Keller.

– Unde eşti? o întebă el. Îi întreţin eu, dar ei vor să stea de vorbă cu tine.

– Vin şi eu într-o oră, două, spuse ea. Ţine-i de vorbă.

Două ore mai tîrziu, înregistrarea mai continua încă.

Lara îl sună din nou pe Keller.

– Îmi pare rău, Howard, nu pot pleca. Spune-le să vină mîine.

– Dar ce-i atît de important? întrebă Keller.

– Soţul meu, spuse Lara şi închise.

Cînd se întoarseră acasă, Lara spuse:

– Săptămîna viitoare mergem la Reno.

– Ce-i acolo?

– Inaugurarea hotelului şi cazinoului. Plecăm miercuri.

Glasul lui Philip fu plin de regret.

– La naiba!

– Ce este?

– Îmi pare rău, scumpa mea, dar nu pot veni.

Ea îl privi fix.

– Ce vrei să spui?

– Credeam că ţi-am spus. Luni plec în turneu.

– Ce tot vorbeşti?

– Ellerbee mi-a aranjat un turneu de şase săptămîni. Mă duc în Australia şi...

– Australia?

– Da. Apoi în Japonia şi la Hong Kong.

– Dar nu se poate, Philip. Adică... de ce faci asta? Nu trebuie. Vreau să fiu cu tine.

– Atunci vino cu mine, Lara. Mi-ar face mare plăcere.

– Ştii foarte bine că nu pot.-Nu acum. Se petrec prea multe aici, spuse ea, după care adaugă cu tristeţe: Nu vreau să mă laşi.

– Nici eu nu vreau, dar, draga mea, te-am prevenit dinainte să ne căsătorim că asta e viaţa mea.

– Ştiu, spuse Lara, dar asta a fost înainte. Acum este cu totul altceva. Totul s-a schimbat.

– Nimic nu s-a schimbat, spuse Philip cu blîndeţe, cu excepţia faptului că sînt complet nebun după tine şi cînd voi pleca, îmi vei lipsi enorm de mult.

Lara nu mai avu nimic de spus

Philip plecase şi Lara nu se mai simţise niciodată atît de singură. În mijlocul unei şedinţe se trezea gîndindu-se deodată la Philip şi inima i se topea.

Îşi dorea ca el să îşi continue cariera, dar avea nevoie să îl ştie lîngă ea. Se gîndea la minunatele clipe petrecute împreună, la braţele lui care o înlănţuiau, la căldura şi blîndeţea lui. Nu îşi închipuise niciodată că putea iubi atît de mult. Philip îi telefona în fiecare zi, dar, într-un fel, acest lucru o făcea să simtă şi mai mult singurătatea.

– Unde eşti,dragul meu?

– Tot la Tokio.

– Cum merge turneul?

– Foarte bine. Mi-e dor de tine.

– Şi mie mi-e dor de tine.

Nici nu îi putea spune în cuvinte cît de dor îi era.

– Mîine plec la Hong Kong şi pe urmă...

– Aş vrea să vii acasă, spuse ea, dar regretă chiar în clipa cînd rosti acele cuvinte.

– Ştii foarte bine că nu pot.

Urmă o clipă de tăcere.

– Sigur că nu.

Vorbiră o jumătate de oră şi după ce puse receptorul jos, Lara se simţi mai singură ca oricînd. Diferenţa de fusuri orare era înnebunitoare. Uneori, cînd la ea era marţi, la el era miercuri, iar el suna de mai multe ori în toiul nopţii sau foarte devreme dimineaţa.

– Ce face Philip? întrebă Howard.

– Bine. De ce o face, Howard?

– Ce anume?

– Turneul ăsta. Nu trebuie s-o facă. Adică, sigur n-are nevoie de bani.

– Hm. Sînt sigur că n-o face pentru bani. Asta face el, Lara.

Aceleaşi cuvinte pe care le folosise şi Philip. Îl înţelegea intelectual, dar sufleteşte, nu.

– Lara, tu doar te-ai căsătorit cu el, îi spuse Keller. Nu este şi proprietatea ta, însă.

– Dar nu vreau să fie proprietatea mea. Speram doar ca eu să fiu mai importantă pentru el decît..., spuse ea, dar se opri în mijlocul frazei. Nu contează. Ştiu că vorbesc prostii.

Lara îl sună pe Ellerbee.

– Eşti liber azi la prînz? îl întrebă Lara.

– Pot face în aşa fel încît să fiu liber, spuse Ellerbee. S-a întîmplat ceva?

– Nu, nu. Mă gîndeam doar că ar trebui să stăm puţin de vorbă.

Se întîlniră la *Le Cirque*.

– Aţi vorbit în ultima vreme cu Philip? întrebă Ellerbee.

– Vorbesc cu el în fiecare zi.

– Are un turneu plin de succes.

– Da.

– Sincer să fiu, n-aş fi crezut niciodată că Philip se

va însura, spuse Ellerbee. E ca un preot – dedicat muncii lui.

– Ştiu, spuse Lara după care ezită puţin şi continuă: dar nu crezi că e prea mult plecat?

– Nu înţeleg.

– Philip are un cămin acum. Nu e nevoie să alerge prin toată lumea, spuse ea şi, văzînd expresia de pe chipul lui Elerbee, adăugă: Nu vreau să spun că ar trebui să stea numai la New York. Sînt sigură că îi poţi aranja concerte la Boston, Chicago, Los Angeles. Unde n-ar trebui să călătorească atît de departe de casă.

– Aţi discutat acest lucru cu Philip? o întrebă el cu prudenţă.

– Nu. Am vrut să vorbesc mai întîi cu dumneata. Ar fi posibil, nu? Adică, Philip n-are nevoie de bani, nu mai are nevoie.

– Doamnă Adler, Philip cîştigă treizeci şi cinci de mii de dolari de spectacol. Anul trecut a fost plecat într-un turneu timp de patruzeci de săptămîni.

– Înţeleg, dar...

– Aveţi idee cîţi pianişti ajung sus sau cît de mult trebuie să lupte pentru a ajunge acolo? Există mii de pianişti care îşi distrug degetele cîntînd, dar sînt numai patru sau cinci superstaruri. Soţul dumitale este unul din aceştia. Nu ştiţi prea mult despre lumea concertelor. Competiţia este ucigătoare. Poţi merge la un recital unde vezi un solist îmbrăcat în frac şi arătînd fermecător, dar cînd coboară de pe scenă, abia dacă îşi poate plăti chiria sau cumpăra o mîncare decentă. Lui Philip i-a trebuit foarte mult pînă să ajungă un pianist de talie mondială. Acum îmi

cereţi să-i iau acest lucru.

– Nu, nu fac asta. Doar sugeram...

– Ceea ce sugeraţi i-ar distruge cariera. Doar nu doriţi acest lucru, nu?

– Bineînţeles că nu, spuse Lara şi ezită. Înţeleg că dumneata cîştigi cincisprezece la sută din ce ia Philip.

– Exact.

– N-aş vrea să pierzi ceva dacă Philip dă mai puţine concerte, spuse ea cu grijă. Aş fi foarte bucuroasă să completez diferenţa...

– Doamnă Adler, cred că trebuie să discutaţi acest lucru cu Philip. Comandăm?

Capitolul douăzeci şi şapte

Articolul lui Liz Smith scria: *„Fluturele de Fier este pe cale de a-şi pierde aripile... Ce frumos magnat al afacerilor imobiliare va sări pînă în tavanul apartamentului cînd va afla că o carte despre ea, scrisă de o fostă angajată, va fi publicată de* Candlelight Press? *Va fi tare! Tare! Tare!"*

Lara trînti ziarul. Trebuia să fie Gertrude Meeks, secretara pe care o concediase! Îl chemă pe Jerry Townsend.

– Ai văzut articolul lui Liz Smith de azi-dimineaţă?

– Da, tocmai l-am citit. Nu prea e nimic de făcut,

şefa. Dacă...

– Ba putem face foarte multe. Toţi angajaţii mei semnează o hîrtie prin care se declară de acord să nu scrie nimic despre mine nici în timpul cît lucrează aici, nici după ce pleacă. Gertrude Meeks nu are nici un drept să facă asta. Voi da în judecată editorul.

Jerry Townsend scutură din cap.

– Eu n-aş face asta.

– De ce?

– Pentru că îţi vei face o publicitate nefavorabilă. Dacă ignori totul, va fi ca un vînticel care va trece. Dacă încerci să opreşti, va deveni un uragan.

Ascultă netulburată.

– Află a cui e compania, ordonă Lara.

Peste o oră vorbea la telefon cu Henry Seinfeld, proprietarul şi editorul lui *Candlelight Press*.

– Aici e Lara Cameron. Înţeleg că intenţionaţi să publicaţi o carte despre mine.

– Aţi citit articolul lui Liz Smith, nu? Da, e adevărat, domnişoară Cameron.

– Aş vrea să vă previn că, dacă veţi publica această carte, vă voi da în judecată pentru violarea intimităţii.

– Cred că ar fi bine să discutaţi cu avocatul dumneavoastră, spuse vocea de la celălalt capăt al firului. Sînteţi o figură publică, domnişoară Cameron, şi n-aveţi nici un drept la intimitate. Iar, potrivit manuscrisului lui Gertrude Meeks, sînteţi un personaj interesant.

– Gertrude Meeks a semnat o hîrtie prin care i se interzice să scrie ceva despre mine.

– Ei bine, asta e ceva ce trebuie rezolvat între

dumneavoastră şi Gertrude. O puteţi da în judecată pe ea...

„Dar, pînă atunci, cartea bineînţeles va fi publicată."

– Nu vreau nimic publicat. Dacă aş putea face ceva pentru ca această carte să nu fie publicată...

– Staţi aşa. Cred că vă aflaţi pe un teren periculos. Aş propune să încheiem această discuţie. La revedere.

Şi legătura se întrerupse.

„Să-l ia naiba!" îşi spuse Lara căzînd pe gînduri. Îl chemă pe Howard Keller.

– Ce ştii despre *Candlelight Press?*

El dădu din umeri.

– E o companie mică. Scot cărţi de reclamă. Au făcut nişte cheştii care le-au masacrat pe Cher, pe Madonna...

– *Merçi.* Asta-i tot.

Pe Howard Keller îl durea capul foarte tare. I se părea că, în ultima vreme, avusese frecvente dureri de cap. Nu dormea destul. Era tot timpul în tensiune şi avea impresia că lucrurile evoluau prea repede. Trebuia să găsească o modalitate de a o încetini pe Lara. „Poate îl durea capul de foame." Îşi sună secretara.

– Bess, comandă-mi un prînz, te rog.

Linişte.

– Bess?

– Glumiţi, domnule Keller?

– Să glumesc? Nu, de ce?

– Abia aţi mîncat de prînz.

Keller simţi un fior rece.

– Dar dacă tot vă mai este foame...

– Nu, nu.

Îşi amintea acum. Mîncase un sandviş cu carne de vită, salată şi... „Dumnezeule", se gîndi el, „ce se petrece, oare, cu mine?"

– Glumeam, Bess, spuse el.

„Pe cine cred eu că păcălesc?"

Inaugurarea lui *Cameron Palace* din Reno fu un succes extraordinar. Hotelul era plin, iar cazinoul era înţesat de jucători. Lara cheltuise foarte mult pentru ca toate celebrităţile invitate să aibă tot ce îşi doreau. Toată lumea era acolo. „O singură persoană lipseşte," îşi spuse Lara. Philip. Trimisese un imens buchet de flori cu un bileţel: „Eşti muzica vieţii mele. Te ador şi îmi lipseşti. Te iubesc."

Paul Martin sosi şi veni la ea.

– Felicitări. Te-ai întrecut pe tine însăţi.

– Datorită ţie, Paul. N-aş fi reuşit dacă n-ai fi fost tu.

El privi în jur.

– Unde e Philip?

– N-a putut să vină. E plecat în turneu.

– S-a dus să cînte la pian pe undeva? Este o seară mare pentru tine, Lara. Ar fi trebuit să-ţi fie alături.

– A vrut foarte mult să fie, zise ea zîmbind.

Diectorul hotelului veni spre Lara.

– Ce seară, nu? Hotelul este ocupat în întregime pentru următoarele trei luni.

– Aşa să fie mereu, Donald.

Lara angajase un japonez şi un brazilian pentru a aduce mari jucători de peste graniţă. Cheltuise cîte un milion de dolari pentru fiecare din apartamentele de lux, dar avea să fie răsplătită.

– Aveţi o adevărată mină de aur aici, domnişoară Cameron, spuse directorul privind în jur. Dar unde este soţul dumneavoastră? Abia aşteptam să-l cunosc.

– Nu a putut veni, spuse Lara. „Cîntă la pian pe undeva."

Recepţia era strălucitoare, dar Lara era steaua serii. Sammy Cahn scrisese un text special pentru *„Oraşul meu"*. Suna astfel: *„Iubita mea, Lara e..."* Ea se ridică să spună cîteva cuvinte şi fu întîmpinată de aplauze entuziaste. Toată lumea dorea să o cunoască, să o atingă. Presa se afla acolo în păr, iar Lara acordă interviuri pentru televiziune, radio şi ziare. Totul merse bine, pînă cînd i se puse întrebarea: „Unde se află soţul dumneavoastră astă-seară?" Lara se supără din ce în ce mai tare. „Ar fi trebuit să fie lîngă mine. Concertul ar fi putut să mai aştepte." Dar zîmbi dulce şi spuse:

– Philip regretă foarte mult că nu poate fi aici.

După recepţie a urmat dansul. Paul Martin veni la masa Larei.

– Dansăm?

Ea se ridică şi începură să danseze.

– Cum te simţi să ai toate astea? întrebă el.

– Minunat. Datorită ajutorului tău.

– Pentru ce altceva există prietenii? Observ că ai nişte jucători de marcă aici. Fii atentă cu ei, Lara. Unii vor pierde foarte mult şi tu va trebui să-i faci să aibă impresia că sînt învingători. Ia-le o maşină nouă, fete sau orice i-ar putea face să se simtă importanţi.

– O să ţin minte, spuse Lara.

– Cît de bine mă simt că te mai pot ţine în braţe, zise Paul.

– Paul...

– Ştiu. Îţi aminteşti ce ţi-am spus în legătură cu faptul că soţul tău trebuie să aibă grijă de tine?

– Da.

– Nu pare să facă treabă prea bună în acest sens.

– Philip ar fi vrut foarte mult să fie aici, spuse ea apărîndu-l.

Şi, chiar cînd spuse acest lucru, se întrebă: *„oare?"*

Îi telefonă tîrziu în seara aceea şi glasul lui o făcu să se simtă şi mai singură.

– Lara, m-am gîndit la tine toată ziua, draga mea. Cum a fost la inaugurare?

– Excelent. Aş fi vrut să fi fost şi tu aici, Philip.

– Şi eu aş fi vrut. Mi-e foarte dor de tine.

„Atunci de ce nu eşti aici cu mine?"

– Şi mie mi-e dor de tine. Grăbeşte-te şi vino acasă.

Howard Keller intră în biroul Larei aducînd un plic mare şi gros.

– N-o să-ţi placă, îi spuse el.

– Ce este?

Keller puse plicul pe biroul ei.

– O copie a manuscrisului Gertrudei Meeks. Nu mă întreba cum am făcut rost de el. Am putea ajunge amîndoi la închisoare.

– L-ai citit?

– Da.

– Şi?

– Cred că ar fi bine să citeşti. Nici nu lucra aici cînd s-au întîmplat unele din lucrurile despre care vorbeşte. Probabil că a făcut o mulţime de săpături.

– Îţi mulţumesc, Howard.

Lara aşteptă pînă cînd el ieşi din birou, după care spuse în interfon:

– Nu primesc nici un telefon.

Deschise manuscrisul şi începu să citească.

Era devastator. Era portretul unei femei uneltitoare şi despotică ce îşi croise cu greu drumul pînă sus. Îi descria furiile temperamentale şi aerul superior cu care îşi trata angajaţii. Era răutăcios şi plin de mici anecdote de prost gust. În manuscris nu se pomenea nimic de independenţa şi curajul Larei, de talentul, imaginaţia şi generozitatea ei. Continuă să citească.

– ... Unul din trucurile Fluturelui de Fier era de a programa întîlnirile de afaceri la primele ore ale dimineţii, aşa încît ceilalţi erau ameţiţi, iar Cameron era foarte proaspătă.

– ... La o întîlnire cu japonezii, acestora li s-a servit ceai cu *Valium*, în timp ce Lara Cameron a băut cafea

cu *Ritalin,* un stimulent care grăbeşte procesul de gîndire.

– ... La o întîlnire cu nişte bancheri germani, acestora li s-a servit cafea cu *Valium,* iar ea a băut ceai cu *Ritalin.*

– ... Cînd Lara Cameron se afla în cursul negocierilor pentru proprietatea din Queens şi consiliul comunităţii a refuzat-o, ea i-a făcut să se răzgîndească născocind o povestire despre o fetiţă a ei care avea să locuiască într-una din clădiri...

– ... Cînd locatarii au refuzat să părăsească apartamentele Dorchester, Lara Cameron le-a umplut cu oameni fără locuinţă...

Nimic nu fusese omis. După ce termină lectura, Lara rămase la birou mult timp, nemişcată. Îl chemă pe Howard Keller.

– Vreau să faci nişte cercetări în legătură cu Henry Seinfeld E proprietarul lui *Candlelight Press.*

– Imediat.

Se întoarse peste un sfert de oră.

– Seinfeld are o poziţie D-C.

– Ce înseamnă asta?

– Este cea mai slabă poziţie. Un vînt mai puternic îl dă peste cap. Trăieşte de la o carte la alta. Un eşec şi e pierdut.

– Îţi mulţumesc, Howard.

Îl sună pe Terry Hill, avocatul ei.

– Terry, ţi-ar plăcea să fii editor de carte?

– La ce te gîndeşti?

– Aş vrea să cumperi *Candlelight Press* pe numele tău. Proprietarul este Henry Seinfeld.

– Nu-i greu. Cît vrei să plăteşti?

– Încearcă să cumperi cu cinci sute de mii, dacă trebuie, ajungi şi la un milion. Ai grijă să fie incluse şi toate drepturile literare pe care le deţine. Nu pomeni numele meu.

Birourile *Candlelight Press* se aflau în centru într-o clădire veche de pe Strada Treizeci şi patru. Sediul lui Henry Seinfeld consta într-un mic birou al secretarei şi unul puţin mai mare al său.

– Vă caută un anume domn Hill, domnule Seinfeld, spuse secretara.

– Să intre.

Terry Hill sunase mai devreme în cursul dimineţii.

Intră în încăperea sărăcăcioasă. Seinfeld stătea la birou.

– Cu ce vă pot fi de folos, domnule Hill?

– Reprezint o editură germană care ar vrea să vă cumpere compania.

Seinfeld îşi aprinse calm un trabuc.

– Compania mea nu-i de vînzare, spuse el.

– Ah, păcat. Încercăm să pătrundem pe piaţa americană şi ne plac lucrurile pe care le faceţi.

– Am ridicat compania asta din nimic, spuse Seinfeld. Este ca şi copilul meu. N-aş vrea să mă despart de ea nici în ruptul capului.

– Înţeleg ce trebuie să simţiţi, spuse avocatul. Sîntem gata să vă oferim cinci sute de mii de dolari pentru ea.

Seinfeld aproape că se înecă.

– Cinci sute? La naiba, tocmai sînt pe cale să scot o carte care numai ea valorează un milion. Categoric, nu. Oferta dumneavoastră este o insultă.

– Oferta mea este un dar. Nu aveţi nici o proprietate şi datoraţi o sută de mii de dolari. Am verificat. Voi creşte la şase sute de mii de dolari, este ultima ofertă.

– Nu mi-aş ierta-o niciodată. Eh, dacă aţi ajunge la şapte...

Terry Hill se ridică.

– La revedere, domnule Seinfeld. Vom găsi altă companie.

Porni spre uşă.

– Staţi puţin, zise Seinfeld. Să nu ne grăbim. Realitatea e că nevastă-mea mă tot bate la cap să mă retrag. Poate că a sosit momentul potrivit.

Terry Hill se duse atunci la birou şi scoase un contract din buzunar.

– Am la mine un cec de şase sute de mii de dolari. Semnaţi unde este trecut X.

Lara îl chemă pe Keller.

– Tocmai am cumpărat *Candlelight Press.*

– Excelent. Ce vrei să faci cu ea?

– Întîi şi întîi să distrugi cartea Gertrudei Meeks. Ai grijă să nu se publice. Sînt o mulţime de posibilităţi pentru a împiedica acest lucru. Dacă ne dă în judecată pentru obţinerea drepturilor, o putem plimba prin tribunal ani întregi.

– Vrei să închizi compania?

– Bineînţeles că nu. Pune pe cineva să o conducă. O vom ţine ca o pierdere impozitară.

Cînd Keller se întoarse în biroul său, îi spuse secretarei:

– Aş vrea să-ţi dictez o scrisoare. Jack Hellman, Proprietatea Hellman. Dragă Jack, am discutat cu domnişoara Cameron în legătură cu oferta ta, şi ne-am gîndit că n-ar fi bine să facem afacerea acum. Cu toate astea, am vrea să ştii că am fi interesaţi ca, pe viitor...

Secretara se oprise din scris.

– Ai scris? o întrebă el.

Ea îl privea fix.

– Dómnule Keller?

– Da.

– Aţi dictat această scrisoare ieri.

Keller înghiţi.

– Poftim?

– A şi fost expediată.

Howard Keller încercă să zîmbească.

– Cred că sînt prea obosit.

La ora patru în după-amiaza aceea, Keller se afla la un control la doctorul Seymour Bennett.

– Pari într-o formă excelentă, spuse doctorul. Fizic,

nimic nu e în neregulă.

– Dar aceste pierderi de memorie?

– De cînd n-ai mai avut o vacanţă, Howard?

Keller încercă să se gîndească.

– Cred că de cîţiva ani, spuse el. Am fost foarte ocupaţi.

Doctorul Bennett zîmbi.

– Vezi. Eşti prea obosit.

„Iar cuvîntul ăsta."

– Este ceva mult mai normal decît crezi, continuă doctorul. Du-te undeva şi relaxează-te o săptămînă, două. Scoate-ţi afacerile din cap. Cînd te vei întoarce, vei fi cu totul alt om.

Keller se ridică, uşurat.

Keller se duse în biroul Larei.

– Poţi sta fără mine o săptămînă?

– Aşa cum pot sta fără mîna dreaptă. Ce ţi-a venit?

– Doctorul crede că ar trebui să-mi iau o mică vacanţă, Lara. Ca să fiu sincer, am început să am probleme cu memoria.

Ea îl privea îngrijorată.

– E ceva grav?

– Nu, nu chiar. Dar e supărător. M-am gîndit să plec în Hawaï cîteva zile.

– la avionul particular.

– Nu, nu, îl foloseşti tu. O să iau un avion de linie.

– Pune toate cheltuielile pe seama companiei.

– Îţi mulţumesc. O să sun în fiecare...

– Să nu cumva. Vreau să uiţi totul în legătură cu biroul. Ai grijă de tine. Nu vreau să ţi se întîmple nimic rău.

„Sper să fie bine", se gîndi Lara. „Trebuie să fie bine."

Philip sună a doua zi. Cînd Marian Bell spuse:

– Domnul Adler sună din Taipei.

Lara ridică repede receptorul.

– Philip...?

– Bună, scumpa mea. A fost o grevă la telefoane. De cîteva ore încerc să te prind. Cum te simţi?

„Singură."

– Minunat. Cum merge turneul?

– Ca de obicei. Mi-e dor de tine.

Lara putea auzi muzică şi voci.

– Unde eşti?

– Ah, se dă o petrecere în cinstea mea. Ştii cum e.

Lara auzi rîsul unei femei.

– Da, ştiu cum e.

– Miercuri vin acasă.

– Philip?

– Da?

– Nimic, dragul meu. Vino mai repede.

– Aşa voi face. La revedere.

Ea închise. Ce va face după petrecere? Cine era femeia aceea? Simţi o gelozie atît de puternică încît aproape se sufocă. Nu mai fusese niciodată geloasă pe cineva.

„Totul este atît de perfect," îşi spuse ea. „Nu vreau să pierd. Nu pot să pierd."

Se gîndea la ce făcea, oare, Philip în clipa aceea.

Howard Keller stătea întins la soare pe Plaja Kona lîngă un mic hotel din Hawaï. Vremea era minunată. Înota în fiecare zi. Se bronzase, jucase puţin golf şi i se făceau masaje zilnic. Era complet relaxat şi niciodată nu se simţise mai bine. „Doctorul Bennett avea dreptate," îşi spuse el. Era obosit. O s-o lase uşurel cînd se va întoarce. Adevărul era că acele pierderi de memorie îl înspăimîntaseră mai mult decît ar fi vrut să recunoască.

În sfîrşit, veni vremea să se întoarcă la New York. Luă un avion la miezul nopţii şi ajunse în Mahattan la patru după-amiază. Se duse direct la birou. Secretara lui îi spuse zîmbind:

– Bine aţi venit, domnule Keller, arătaţi excelent.

– Mulţumesc...,spuse el şi rămase ţintuit locului, cu chipul lipsit de culoare.

Nu îşi putea aminti cum o chema.

Capitolul douăzeci şi opt

Philip sosi acasă miercuri după-amiază şi Lara se duse să îl aştepte la aeroport cu maşina. Cînd îl văzu coborînd din avion, imaginea lui Lochinvar îi răsări imediat în minte.

„Doamne, cît de frumos este!" îşi spuse ea şi îi alergă în braţe.

– Ce dor mi-a fost de tine, îi spuse ea îmbrăţişîndu-l.

– Şi mie, draga mea.

– Cît de mult?

El îşi depărtă atunci degetul mare de cel arătător

vreun centimetru şi spuse:

– Atît.

– Bestie, zise ea. Unde îţi sînt bagajele?

– Vin ele.

Peste o oră se aflau în apartament. Marian Bell le deschise uşa.

– Bun venit acasă, domnule Adler.

– Îţi mulţumesc, Marian, spuse el şi aruncă o privire în jur. Mă simt ca şi cum aş fi fost plecat un an.

– Doi ani, spuse Lara şi dădu să spună: „Să nu mă mai părăseşti."

Dar îşi muşcă buzele.

– Vă pot ajuta cu ceva, doamnă Adler? o întrebă Marian.

– Nu, ne descurcăm foarte bine. Poţi să pleci. O să-ţi dictez cîteva scrisori mîine dimineaţă. Astăzi nu mă mai duc la birou.

– Foarte bine. La revedere, spuse Marian şi plecă.

– Drăguţă fată, spuse Philip.

– Aşa e, nu? făcu Lara strecurîndu-i-se în braţe. Acum arată-mi cît de dor ţi-a fost de mine.

•

Lara nu se duse la birou în următoarele trei zile. Voia să fie cu Philip, să stea de vorbă cu el, să îl atingă, să se asigure că era real. Luau micul dejun împreună şi, apoi, în timp ce Lara îi dicta lui Marian, Philip exersa la pian.

La prînz, în cea de a treia zi, Lara îi spuse lui Philip despre inaugurarea cazinoului.

– Cît aş fi vrut să fi fost şi tu acolo, dragul meu. A fost fantastic.

– Îmi pare nespus de rău că n-am fost.

„Cîntă la pian pe undeva."

– Ei bine, vei avea ocazia luna viitoare. Primarul îmi va oferi cheia oraşului.

– Draga mea, mă tem că voi lipsi şi atunci, spuse Philip nefericit.

Lara îngheţă.

– Ce vrei să spui?

– Ellerbee mi-a programat un alt turneu. Peste trei săptămîni în Germania.

– Nu se poate! zise ea.

– Contractele s-au semnat deja. Nu se mai poate face absolut nimic.

– Dar abia te-ai întors. Cum poţi pleca atît de curînd?

– Este un turneu important, draga mea.

– Şi căsnicia ta nu este importantă?

– Lara...

– Nu eşti obligat să te duci, spuse ea furioasă. Eu vreau un soţ, nu un divertisment...

Marian Bell intră în încăpere aducînd cîteva scrisori.

– Vă rog să mă iertaţi. N-am vrut să deranjez, dar v-am adus nişte scrisori să le semnaţi.

– Mulţumesc, spuse Lara cu asprime. O să te chem cînd o să am nevoie de tine.

– Am înţeles, domnişoară Cameron.

Se uitară în urma lui Marian care ieşea.

– Ştiu că trebuie să dai concerte, dar nu atît de des, spuse Lara apoi. Parcă ai fi un comis-voiajor.

– Aşa, nu? făcu el cu răceală în glas.

– De ce nu poţi sta aici la ceremonie şi pe urmă să pleci?

– Lara, ştiu că este important pentru tine, dar trebuie să înţelegi că turneele sînt importante pentru mine. Sînt foarte mîndru de tine şi de ce faci, dar vreau ca şi tu să fii mîndră de mine.

– Sînt mîndră, spuse Lara. Iartă-mă, Philip, eu doar...

Încerca din răsputeri să nu plîngă.

– Ştiu, draga mea, zise el îmbrăţişînd-o. O să rezolvăm noi. Cînd mă întorc, o să plecăm într-o vacanţă amîndoi.

„O vacanţă ar fi imposibilă," se gîndi Lara. „Sînt prea multe proiecte pe rol."

– Unde mai pleci de data asta, Philip?

– În Germania, Norvegia, Danemarca, Anglia şi apoi din nou aici.

Lara trase adînc aer în piept.

– Înţeleg.

– Aş vrea foarte mult să vii cu mine, Lara. Mă simt foarte singur fără tine.

Ea se gîndi la femeia care rîdea.

– Adevărat?

Încercă să nu se mai gîndească la toate acele lucruri şi izbuti să zîmbească.

– De ce nu iei avionul particular? Îţi va fi mult mai comod.

– Eşti sigură că nu...?

– Absolut. Mă descurc eu fără el pînă te întorci.

– Nu-i nimeni ca tine pe lumea asta, spuse el.

Lara îşi trecu un deget încet peste obrazul lui.

– Să nu uiţi asta.

Turneul lui Philip a fost un mare succes. La Berlin, publicul a fost extaziat şi criticile au fost excelente.

Foaierele erau totdeauna pline de fani în majoritate femei.

– Am călătorit trei sute de mile ca să vă aud cîntînd...

– Am un mic castel nu departe de aici şi mă întrebam...

– Am pregătit o cină la miezul nopţii numai pentru noi doi...

Unele erau bogate şi frumoase şi majoritatea erau foarte doritoare. Dar Philip era îndrăgostit. O sună pe Lara după concertul din Danemarca.

– Mi-e dor de tine.

– Şi mie mi-e dor de tine, Philip. Cum a fost concertul?

– Nimeni n-a ieşti din sală în timp ce am cîntat.

Lara rîse.

– Ăsta-i un semn bun. Sînt într-o şedinţă acum, dragul meu. Te sun la hotel peste o oră.

– Nu mă duc direct la hotel, Lara. Directorul sălii de concerte dă o petrecere în onoarea mea şi...

– Ah, da? Are şi o fiică frumoasă? spuse ea regretînd chiar în clipa aceea.

– Poftim?

– Nimic. Trebuie să închid acum. Vorbim mai tîrziu.

Închise telefonul şi se întoarse spre ceilalţi din birou. Keller o privea.

– Totul e în regulă?

– Da, spuse ea uşor.

Îi era greu să se concentreze asupra şedinţei. Parcă îl vedea pe Philip la petrecere înconjurat de femei frumoase care îi dădeau cheile de la camerele lor de hotel. O măcina gelozia şi se ura din această cauză.

Ceremonia în cinstea Larei a fost un eveniment senzaţional. Ziariştii erau acolo în păr.

– Am putea să vă facem o fotografie împreună cu soţul?

Şi Lara se văzu silită să spună:

– Ar fi vrut atît de mult să vină...

Paul Martin, care era acolo, o întrebă:

– Iar e plecat, nu?

– A vrut într-adevăr foarte mult să fie aici, Paul.

– Rahat! Asta-i o foarte mare onoare pentru tine. Ar fi trebuit să fie lîngă tine. Ce fel de soţ e el? Cineva ar trebui să stea de vorbă cu el!

În seara aceea, stătu în pat, fără să poată adormi. Philip era la o distanţă de zece mii de mile. Discuţia cu Paul Martin îi mai răsuna în minte. „Ce fel de soţ e el? Cineva ar trebui să stea de vorbă cu el!"

Cînd se întoarse din Europa, Philip păru încîntat să se afle acasă. Îi aduse Larei o mulţime de cadouri. O statuetă superbă de porţelan din Danemarca, păpuşi superbe din Germania, bluze de mătase şi o poşetă de aur din Anglia, în care se afla o brăţară cu diamante.

– E minunată, spuse Lara. Îţi mulţumesc, dragul meu.

A doua zi dimineaţă, Lara îi spuse lui Marian Bell:

– Voi lucra acasă astăzi.

Stătu în birou dictîndu-i lui Marian şi din salon se auzeau acordurile pianului lui Philip. „Viaţa noastră este perfectă aşa," îşi spuse ea. „De ce vrea Philip să o strice?"

William Ellerbee îi telefonă lui Philip.

– Felicitări, spuse el. Am auzit că turneul a fost minunat.

– Aşa este. Europenii sînt extraordinari.

– Am primit un telefon de la conducrea lui *Carnegie Hall*. Au o deschidere neaşteptată de vineri într-o săptămînă, pe şaptesprezece. Ar dori să dai un recital. Te interesează?

– Foarte mult.

– Bun, voi aranja eu totul. Apropo, te gîndeşti cumva să mai reduci din concerte? îl întrebă apoi Ellerbee.

Philip fu luat prin surprindere.

– Să reduc? Nu. De ce?

– Am avut o discuţie cu Lara şi mi-a dat de înţeles

că ai prefera să cînţi numai în Statele Unite. Poate ar fi bine să stai de vorbă cu ea...

– Aşa voi face. Îţi mulţumesc, spuse Philip, după care închise şi se duse în biroul Larei, unde aceasta îi dicta lui Marian.

– Ne scuzi puţin? o întrebă el pe secretară.

– Bineînţeles, spuse aceasta zîmbind şi părăsind încăperea.

Philip se întoarse atunci spre Lara.

– Tocmai am primit un telefon de la William Ellerbee. Ai vorbit cumva cu el despre reducerea turneelor mele în străinătate?

– S-ar putea să fi spus aşa ceva, Philip, dar m-am gîndit că ar fi bine pentru amîndoi dacă...

– Te rog să n-o mai faci niciodată, spuse el. Ştii cît de mult te iubesc, dar în afară de viaţa noastră împreună, şi tu ai o carieră şi eu am o carieră. Hai să stabilim o regulă. Eu nu mă amestec în treburile tale şi nici tu să nu te amesteci într-ale mele. E corect?

– Bineînţeles că e, spuse Lara. Iartă-mă Philip, dar îmi lipseşti atît de mult cînd eşti plecat, spuse ea îmbrăţişîndu-l. Mă ierţi?

– Am iertat şi am uitat.

Howard Keller veni acasă la Lara pentru a-i aduce nişte contracte să le semneze.

– Cum merge?

– Foarte bine, spuse Lara.

– Menestrelul rătăcitor e acasă.

– Da.

– Deci muzica e viaţa ta acum, nu?

– Muzicianul e viaţa mea. Habar n-ai cît de minunat este, Howard.

– Cînd vii la birou? Avem nevoie de tine.

– Peste cîteva zile.

– Bine, spuse Keller clătinînd din cap.

După aceea începură să se uite pe hîrtii împreună.

A doua zi dimineaţă, sună Terry Hill.

– Lara, tocmai am primit un telefon de la Comisia Jocurilor de Noroc din Reno, spuse el. Va fi o audiere în legătură cu autorizaţia pentru cazino.

– De ce?

– S-au făcut unele reclamaţii cum că licitaţia ar fi fost aranjată. Vor să te duci să depui mărturie pe şaptesprezece.

– Cît de grav este? întrebă Lara.

Avocatul ezită.

– Ai cunoştinţă de vreo neregularitate în legătură cu asta?

– Nu, bineînţeles că nu.

– Atunci nu ai de ce să-ţi faci griji. Voi veni la Reno cu tine.

– Ce s-ar întîmpla dacă nu m-aş duce?

– Te vor cita şi amenda. Ar fi mai bine să te duci de bunăvoie.

– Bine.

Lara îi telefonă atunci lui Paul Martin la numărul

particular de la birou. El ridică receptorul imediat.

– Lara?

– Da, Paul.

– N-ai mai folosit numărul ăsta de foarte multă vreme.

– Ştiu. Te-am sunat în legătură cu Reno...

– Am auzit.

– Este o problemă gravă?

El începu să rîdă.

– Nu. Cei care au pierdut sînt furioşi pentru că i-ai învins.

– Eşti sigur că totul e în regulă, Paul? spuse ea şi apoi ezită puţin înainte să adauge: Am discutat doar despre celelalte oferte.

– Aşa ceva se face mereu, crede-mă. Oricum, ei n-au cum să dovedească asta. Nu fii îngrijorată.

– Bine. Nu voi fi, spuse ea şi închise telefonul căzînd pe gînduri.

– Apropo, mi-au oferit un concert la *Carnegie Hall*, pe care am de gînd să-l dau, zise Philip la masa de prînz.

– Minunat, spuse Lara zîmbind. Îmi voi cumpăra o toaletă nouă. Cînd va fi?

– Pe şaptesprezece.

Zîmbetul pieri de pe chipul Larei.

– Ah.

– Ce este?

– Mă tem că nu voi putea veni, dragul meu.

Trebuie să mă duc la Reno. Îmi pare atît de rău.

Philip îşi puse mîinile peste ale ei.

– Se pare că nu ne potrivim niciodată, nu? Ei, lasă, vor mai fi o mulţime de alte recitaluri.

Lara se afla în biroul ei de la *Cameron Center.* Howard Keller o sunase acasă în dimineaţa aceea.

– Cred că ar fi bine să vii pe aici, îi spusese el. Avem cîteva probleme.

– Într-o oră sînt acolo.

Se aflau în mijlocul unei şedinţe.

– Vreo două afaceri au ieşit prost, îi spuse Keller. Compania de asigurări care trebuia să se mute în clădirea noastră din Houston a dat faliment. Erau singurii noştri chiriaşi.

– Vom găsi pe altcineva, spuse Lara.

– Nu va fi chiar atît de simplu. Legea aceea privind impozitele ne afectează foarte mult. La naiba, afectează pe toată lumea. Congresul a desfiinţat refugiile de impozite ale corporaţiilor şi a eliminat majoritatea înlesnirilor. Cred că ne îndreptăm spre recesiune. Companiile de depuneri şi împrumuturi cu care tratăm au probleme. S-ar putea ca Drexel Burnham Lambert să iasă din afaceri. Obligaţiunile parţiale se transformă în adevărate mine. Avem probleme cu o jumătate de duzină din clădirile noastre. Două din ele sînt terminate doar pe jumătate. Fără finanţare, toate aceste costuri ne vor face praf.

Lara căzu pe gînduri.

– Ne descurcăm noi. Vinde orice proprietate e nevoie pentru a ne putea plăti ipotecile.

– Partea bună este că ne vin bani de la Reno, spuse Keller. Aproape cincizeci de milioane pe an.

Lara nu spuse nimic.

Vineri, pe şaptesprezece, Lara plecă spre Reno. Philip o duse cu maşina la aeroport. Terry Hill o aştepta la avion.

– Cînd te întorci? o întrebă Philip.

– Probabil mîine. N-ar trebui să dureze prea mult.

– O să-mi fie dor de tine, zise el.

– Şi mie, dragul meu.

El se uită la avionul care decola şi îşi spuse: „Îmi va fi dor de ea. E cea mai fantastică femeie din lume."

În biroul Comisiei Jocurilor de Noroc din Nevada, Lara văzu acelaşi grup de persoane care fuseseră şi în ziua cînd ea ceruse să i se acorde autorizaţia. De data aceasta, însă, nu mai erau atît de amabili.

Lara depuse jurămîntul şi i se luă depoziţia.

– Domnişoară Cameron, s-au făcut unele reclamaţii neplăcute privind autorizaţia pentru cazinoul dumneavoastră, spuse preşedintele.

– Ce fel de reclamaţii? întrebă Terry Hill.

– Vom ajunge şi la asta la momentul potrivit,

spuse preşedintele întorcîndu-se din nou spre Lara. Am înţeles că aceasta a fost prima dată cînd aţi cumpărat un cazinou.

– Aşa este. V-am spus acest lucru şi la prima audiere.

– Cum aţi ajuns la oferta pe care aţi făcut-o? Adică, vreau să spun... cum v-aţi hotărît asupra acelei anumite cifre?

Terry Hill interveni:

– Aş dori să ştiu motivul întrebării.

– Într-o clipă, domnule Hill. Îi daţi voie clientei dumneavoastră să răspundă?

Terry Hill se uită la Lara şi încuviinţă.

– Am avut controlorul şi contablii mei care mi-au spus cam cît am putea să oferim, ne-am gîndit la un mic profit pe care l-am adăugat la această cifră şi asta a devenit oferta mea.

Preşedintele studie hîrtia pe care o avea în faţă.

– Oferta dumneavoastră a fost cu cinci milioane mai mult decît cea mai mare ofertă de pînă atunci.

– Adevărat?

– Nu aţi ştiut acest lucru la vremea respectivă?

– Nu. Bineînţeles că nu.

– Domnişoară Cameron, îl cunoaşteţi pe Paul Martin?

– Nu văd relevanţa acestei întrebări, interveni Terry Hill.

– Veţi vedea imediat, între timp, aş dori ca domnişoara Cameron să răspundă.

– Nu am nici o obiecţie, spuse Lara. Da. Îl cunosc pe Paul Martin.

– Aţi făcut vreodată afaceri cu el?

Lara ezită.

– Nu. Este doar un prieten.

– Domnişoară Cameron, ştiţi că se aude că Paul Martin ar întreţine relaţii cu Mafia, că...

– Obiectez. Este un zvon şi acest lucru nu îşi are locul în această discuţie.

– Foarte bine, domnule Hill. Retrag aceste cuvinte. Domnişoară Cameron, cînd a fost ultima oară cînd l-aţi văzut sau aţi vorbit cu Paul Martin?

Lara ezită.

– Nu ştiu sigur. Ca să fiu sinceră, de cînd m-am căsătorit, l-am văzut foarte rar pe domnul Martin. Ne întîlnim din cînd în cînd la petreceri, atîta tot.

– Dar nu obişnuiaţi să vorbiţi regulat cu el la telefon?

– După căsătoria mea, nu.

– Aţi discutat ceva cu Paul Martin despre acest cazino?

Lara se uită la Terry Hill, care încuviinţă.

– Da, cred că după ce am cîştigat, m-a sunat să mă felicite. După aceea, iarăşi, după ce am primit autorizaţia.

– Altă dată nu aţi mai vorbit?

– Nu.

– Vă reamintesc că vă aflaţi sub jurămînt, domnişoară Cameron.

– Da.

– Cunoaşteţi care este pedeapsa pentru mărturie falsă?

– Da.

El ridică atunci o foaie de hîrtie.

– Am aici o listă cu cincisprezece convorbiri

telefonice între dumneavoastră şi Paul Martin, în perioada cînd se înaintau ofertele sigilate.

Capitolul douăzeci şi nouă

Majoritatea soliştilor se simt micşoraţi datorită imensităţii lui *Carnegie Hall*, care avea un număr de două mii opt sute de locuri. Nu mulţi sînt muzicienii care fac să se umple această prestigioasă sală, dar vineri seară era plină pînă la refuz. Philip Adler urcă pe scena aceea vastă în ropote de aplauze furtunoase. Se aşeză la pian, făcu un moment pauză şi apoi începu să cînte. În program erau sonate de Beethoven. De-a lungul anilor se învăţase să nu se gîndească la nimic altceva decît la muzică. Dar, în seara aceea, gîndurile lui se îndreptau spre Lara şi

problemele lor şi, pentru o fracţiune de secundă, degetele începură să bîjbîie şi se simţi scăldat de o sudoare rece. Totul se petrecu atît de iute, încît publicul nici nu observă.

La sfîrşitul primei părţi a recitalului primi aplauze puternice. În pauză,Philip se duse în cabină.

– Minunat, Philip, spuse directorul de concert. I-ai vrăjit. Să-ţi aduc ceva?

– Nu, mulţumesc, spuse el şi închise uşa.

Ar fi vrut ca recitalul să se fi terminat. Era profund tulburat datorită situaţiei dintre el şi Lara. O iubea foarte mult, ştia că şi ea îl iubea, dar se părea că ajunseseră la un impas. Se simţise o tensiune înainte ca ea să plece la Reno. „Trebuie să fac ceva," îşi spuse el. „Dar ce anume? Cum să ajungem la un compromis?" Încă se mai gîndea la acest lucru cînd directorul de scenă bătu la uşă spunînd:

– Mai sînt cinci minute, domnule Adler.

– Mulţumesc.

În cea de a doua jumătate a programului, interpretă sonata *Hammerklavier*, o bucată tulburătoare, emoţionantă, după ale cărei ultime acorduri care răsunară în vastitatea sălii, publicul se ridică izbucnind în aplauze furtunoase. Philip făcea plecăciuni pe scenă, dar mintea îi era în altă parte. „Trebuie să mă duc acasă şi să vorbesc cu Lara." Dar, în clipa aceea îşi aminti că era plecată. „Va trebui să rezolvăm totul acum," se gîndi el. „Nu putem continua astfel."

Aplauzele continuară. Spectatorii strigau *„bravo"* şi *„encore"*. În mod obişnuit, Philip ar mai fi interpretat ceva, dar în seara aceea era mult prea tulburat. Se

întoarse în cabină şi se schimbă în hainele de stradă. Auzea un tunet depărtat. În ziare scrisese că avea să plouă, dar acest lucru nu-i împiedicase pe oameni să vină să îl asculte. Foaierul era plin de fani care îl aşteptau. Era totdeauna emoţionant să simtă şi să audă aprobările lor, dar în seara aceea nu avea chef de ei. Rămase în cabină pînă fu sigur că plecaseră cu toţii. Ieşi aproape de miezul nopţii. Porni pe coridoarele goale şi ieşi din clădire pe uşa destinată artiştilor. Maşina nu era acolo. „Voi găsi un taxi," îşi spuse el.

Ieşi în ploaie. Sufla un vînt rece şi Strada Cincizeci şi şapte era întunecată. În timp ce se îndrepta spre Sixth Avenue, un bărbat solid într-un impermeabil se apropie din beznă.

– Vă rog să mă scuzaţi, spuse omul, cum aş putea să ajung la *Carnegie Hall?*

Philip se gîndi la vechea glumă pe care i-o spusese Larei şi fu tentat să spună „exersînd", dar arătă spre clădirea din spate.

– E chiar aici.

Cînd Philip se întoarse, omul îl izbi deodată de clădire avînd în mînă un pumnal.

– Dă-mi portofelul.

Inima lui Philip bătea cu putere. Se uită în jur după ajutor, dar strada udă de ploaie era pustie.

– Foarte bine, spuse Philip. Nu te enerva. Ţi-l dau.

Cuţitul era apăsat cu putere pe gîtul lui.

– Uite, nu e nevoie să...

– Gura! Dă-mi-l.

Philip duse mîna la buzunar şi scoase portmoneul. Omul îl luă cu mîna liberă şi îl vîrî în buzunar. Se uita

la ceasul lui Philip, pe care i-l smulse brusc. După ce luă ceasul, îi apucă mîna stîngă, ţinîndu-i-o strîns, şi trecu lama ascuţită a pumnalului peste încheietură, pînă la os. Philip urlă de durere. Sîngele începu să şiroiască. Omul o rupse la fugă.

Philip rămase şocat, privind cum sîngele se amesteca cu ploaia, picurînd pe stradă.

Leşină.

CARTEA A PATRA

Capitolul treizeci

Lara află de Philip la Reno.

Marian Bell o sună şi era aproape isterică.

– E rănit grav ? întrebă Lara.

– Nu ştim nimic deocamdată. Se află la spitalul *Roosevelt*, la urgenţă.

– Mă întorc imediat.

Cînd ajunse la spital, peste şase ore, Lara îl găsi pe Howard Keller aşteptînd-o. Părea zdruncinat.

– Ce s-a întîmplat? întrebă ea.

– Se pare că Philip a fost jefuit după ce a plecat de la *Carnegie Hall.* L-au găsit pe stradă, fără cunoştinţă.

– Cît de grav este?

– I-a fost tăiată încheietura mîinii. I s-au administrat sedative puternice, dar este conştient.

Intrară în salon. Philip se afla întins în pat şi patru tuburi îi alimentau organismul cu lichide.

– Philip...Philip.

Era vocea Larei care îl striga de undeva de foarte departe. Deschise ochii. Lara şi Howard Keller erau acolo. Fiecare din ei părea să aibă cîte o dublură. Îşi simţea gura uscată şi era ameţit.

– Ce s-a întîmplat? mormăi el.

– Ai fost rănit, îi spuse Lara. Dar o să te faci bine.

Philip privi în jos şi îşi văzu mîna stîngă serios bandajată. Amintirile începură să îi revină.

– Am fost... cît de grav este?

– Nu ştiu, dragul meu, spuse Lara. Sînt sigură că va fi bine. Doctorul va veni să te vadă.

– Doctorii pot face orice în ziua de azi, spuse Keller liniştitor.

Philip adormi din nou.

– I-am spus să ia ce vrea. N-ar fi trebuit să-mi rănească mîna, murmură el. N-ar fi trebuit să-mi rănească mîna...

Peste două ore, doctorul Dennis Stanton intră în salonul unde se afla Philip şi, în clipa cînd acesta îi

văzu expresia de pe chip, ştiu ce avea să îi spună.

Trase adînc aer în piept.

– Spuneţi-mi.

Doctorul Stanton oftă.

– Mă tem că nu am veşti prea bune pentru dumneavoastră, domnule Adler.

– Cît de grav este?

– Tendoanele flexoare au fost retezate, aşa încît nu veţi mai putea mişca mîna niciodată. În plus, au mai fost afectaţi şi nervii median şi cubital, spuse el în continuare arătînd pe propria mînă. Nervul median influenţează degetul mare şi următoarele trei, în timp ce nervul cubital acţionează toate degetele.

Philip închise ochii strîns împotrivindu-se valului subit de disperare care îl cuprindea. După o clipă vorbi:

– Vreţi să spuneţi că nu... nu-mi voi mai putea folosi mîna stîngă niciodată?

– Exact. De fapt, aveţi noroc că trăiţi. Cine a făcut asta, a tăiat artera. E de mirare că n-aţi sîngerat pînă la moarte. A fost nevoie de şaizeci de cusături pentru a vă prinde încheietura la loc.

– Dumnezeule, chiar nu puteţi face nimic? întrebă Philip cu disperare în glas.

– Ba da. Am putea face o implantare în mîna stîngă pentru a o putea mişca puţin, dar această mişcare ar fi foarte limitată.

„Mai bine m-ar fi omorît," îşi spuse Philip disperat.

– În timp ce se va vindeca, mîna vă va durea foarte tare. Vă vom prescrie nişte medicamente pentru diminuarea durerii, dar vă asigur că va dispărea cu timpul.

„Nu adevărata durere," se gîndi Philip. „Nu adevărata durere." Trăia un coşmar. Şi nu avea nici o cale de scăpare.

Un detectiv veni la Philip la spital. Se aşeză lîngă patul lui. Era unul din cei vîrstnici, avea în jur de şaizeci de ani şi părea obosit, cu ochi care văzuseră deja totul de două ori.

– Sînt locotenent Mancini. Îmi pare rău pentru ce s-a întîmplat, domnule Adler, spuse el. Mai bine v-ar fi rupt piciorul. Adică... dacă tot trebuia să se întîmple...

– Ştiu ce vreţi să spuneţi, zise Philip tăios.

Howard Keller intră în salon.

– O căutam pe Lara, spuse el şi după ce văzu necunoscutul adăugă: Vă rog să mă scuzaţi.

– Este pe aici pe undeva, spuse Philip. Dînsul este locotenent Mancini. Howard Keller.

Mancini se uită la el.

– Îmi păreţi cunoscut. Ne-am mai întîlnit cumva?

– Nu cred.

Chipul lui Mancini se lumină deodată.

– Keller! Dumnezeule, aţi jucat baseball la Chicago.

– Exact. Cum...

– Am fost observator pentru echipa *„Puii din Chicago"* într-o vară. Şi acum îmi amintesc de strecurările şi viteza dumitale. Ai fi putut face o carieră extraordinară.

– Da. Acum, dacă vreţi să mă scuzaţi..., spuse el şi

se uită la Philip. O aştept afară, adăugă el şi ieşi imediat.

Mancini se întoarse spre Philip.

– L-aţi văzut pe cel care v-a atacat?

– Era un tip caucazian. Solid. Avea un metru optzeci şi cinci şi vreo cincizeci de ani.

– L-aţi putea recunoaşte dacă l-aţi revedea?

– Da.

Era un chip pe care nu îl va uita niciodată.

– Domnule Adler, aş putea să vă rog să vă uitaţi pe nişte fotografii, dar sincer vorbind, cred că ar fi o pierdere de timp. Adică, nu e vorba de o crimă. Sînt sute de tîlhari în tot oraşul. Dacă nu sînt prinşi asupra faptului, de obicei reuşesc să scape, spuse el şi îşi scoase carneţelul. Ce vi s-a furat?

– Portmoneul şi ceasul de mînă.

– Ce fel de ceas era?

– Un *Piaget.*

– Avea ceva distinctiv? Ceva gravat, de exemplu?

Era ceasul pe care i-l dăruise Lara.

– Da. Pe spate scria *„Pentru Philip cu dragoste din partea Larei:"*

Poliţistul scrise ceva.

– Domnule Adler... trebuie să vă întreb. L-aţi mai văzut vreodată pe acest om?

Philip îl privi surprins.

– Dacă l-am mai văzut? Nu. De ce?

– Întrebam şi eu aşa, spuse Mancini punînd carneţelul deoparte. Bine, să vedem ce putem face. Sînteţi un om norocos, domnule Adler.

– Adevărat? întrebă Philip cu un glas plin de amărăciune.

– Da. Ne confruntăm cu mii de jafuri pe an în oraşul ăsta şi nu ne putem permite să pierdem prea mult timp cu ele, dar căpitanul nostru este un mare admirator al dumneavoastră. Colecţionează toate albumele dumneavoastră. Va face tot ce-i va sta în putinţă pentru a-l prinde pe ticălosul care v-a făcut asta. Vom răspîndi descrierea ceasului la toate casele de amanet din ţară.

– Dacă îl prindeţi, credeţi că-mi poate da mîna înapoi? întrebă Philip cu amărăciune.

– Poftim?

– Nimic.

– Vă vom ţine la curent. O zi plăcută.

Lara şi Keller îl aşteptau pe detectiv pe culoar.

– Aţi spus că doriţi să staţi de vorbă cu mine? întrebă Lara.

– Da. Aş vrea să vă pun cîteva întrebări, spuse locotenentul Mancini. Doamnă Adler, soţul dumneavoastră are duşmani de care aveţi cunoştinţă?

Lara se încruntă.

– Duşmani? Nu. De ce?

– Nimeni care ar putea fi gelos pe dînsul? Un alt muzician, poate? Cineva care ar fi dorit să-i facă rău?

– Unde vreţi să ajungeţi? A fost un simplu act de tîlhărie, nu?

– Ca să fiu absolut sincer, nu prea arată a tîlhărie obişnuită. I-a tăiat încheietura mîinii după ce i-a luat portmoneul şi ceasul.

– Nu văd ce importanţă...

– A fost ceva cît se poate de inutil, numai dacă nu a fost intenţionat. Soţul dumneavoastră nu a opus nici cea mai mică rezistenţă. Eh, un puşti drogat ar fi putut face una ca asta, dar..., spuse el şi ridică din umeri. Mai ţinem legătura.

Priviră în urma lui.

– Dumnezeule! spuse Keller. Crede că a fost un aranjament.

Lara se făcuse albă ca varul.

Cînd Keller se uită la ea, spuse încet:

– Doamne! Unul din bandiţii lui Paul Martin! Dar de ce ar fi făcut una ca asta?

Ea vorbi cu greu:

– Ar... ar fi putut crede că o făcea pentru mine. Philip a... a fost plecat mult timp şi Paul tot mereu spunea că nu... nu era corect, că cineva ar fi trebuit să stea de vorbă cu el. Ah, Howard! făcu ea şi îşi ascunse faţa în umărul lui luptîndu-se cu lacrimile.

– Ticălosul! Te-am prevenit doar să te ţii departe de el.

Lara trase adînc aer în piept.

– Philip se va face bine. Trebuie.

Peste trei zile, Lara îl aduse pe Philip acasă. Era palid şi părea zdruncinat. Marian Bell îi aştepta la uşă. Fusese în fiecare zi la spital pentru a-l vedea pe Philip şi a-i duce mesajele primite. Era o revărsare de compasiune din întreaga lume – ilustrate, scrisori şi

telefoane de la admiratori îndureraţi. Ziarele dezbăteau problema, condamnînd violenţa de pe străzile New York-ului.

Lara se afla în bibliotecă în clipa cînd sună telefonul.

– Pentru dumneavoastră, spuse Marian Bell. Un anume domn Paul Martin.

– Nu... nu pot vorbi cu el, îi spuse Lara şi se forţă să nu tremure.

Capitolul treizeci şi unu

Viaţa li se schimbă peste noapte.

– De acum voi lucra numai acasă, îi spuse Lara lui Keller. Philip are nevoie de mine.

– Sigur. Înţeleg.

Telefoanele şi ilustratele cu urări de însănătoşire continuau să curgă şi Marian Bell se dovedi o adevărată binecuvîntare. Se făcea nevăzută imediat şi nu stătea niciodată în calea nimănui.

– Nu vă faceţi griji din cauza lor, doamnă Adler. Mă ocup eu de ele, dacă doriţi.

– Îţi mulţumesc, Marian.

William Ellerbee sună de cîteva ori, dar Philip refuză să stea de vorbă cu el.

– Nu vreau să vorbesc cu nimeni, îi spuse el Larei.

Doctorul Stanton avusese perfectă dreptate în privinţa durerii. Era îngrozitoare. Philip încercă să o învingă înghiţind pastile pînă cînd nu mai putu.

Lara era mereu lîngă el.

– Vom aduce cei mai buni doctori din lume, dragul meu. Trebuie să existe cineva care să-ţi poată vindeca mîna. Am auzit de un medic din Elveţia...

Philip scutură din cap.

– Nu are rost, spuse el privindu-şi mîna bandajată. Sînt un invalid.

– Nu vorbi aşa, spuse ea cu fermitate. Poţi face o mulţime de lucruri. E numai vina mea. Dacă nu m-aş fi dus la Reno în ziua aceea, dacă aş fi venit cu tine la concert, asta nu s-ar fi întîmplat. Dacă...

Philip zîmbi cu tristeţe.

– Ai vrut să stau acasă mai mult. Ei bine, acum nu mai am unde să mă duc.

Lara spuse atunci cu un glas răguşit:

– Cineva a spuse odată: „Ai grijă ce-ţi doreşti, fiindcă se poate împlini." Am vrut să stai acasă, dar nu aşa. Nu pot suporta să văd că suferi.

– Nu-ţi face griji pentru mine, spuse Philip. Trebuie să mă gîndesc la cîteva lucruri. Totul s-a petrecut atît de neaşteptat. Nu... nu cred că-mi dau seama cu adevărat, încă.

Howard Keller veni cu niște contracte.

– Bună, Philip. Cum te mai simți?

– Minunat, izbucni el. Mă simt de-a dreptul minunat.

– A fost o întrebare stupidă. Te rog să mă scuzi.

– Nu-mi da atenție, se scuză Philip. În ultima vreme n-am mai fost eu însumi, adăugă el lovind cu pumnul drept în fotoliu. Dacă ticălosul mi-ar fi tăiat măcar mîna dreaptă. Există o jumătate de duzină de concerte pentru mîna stîngă pe care le-aș fi putut interpreta.

Atunci Keller își aminti de discuția de la petrecere. „Jumătate de duzină de compozitori au scris concerte pentru mîna stîngă. Demuth, Franz Schmidt, Korngold, și un foarte frumos concert de Ravel."

Paul Martin fusese de față.

Doctorul Stanton veni acasă pentru a-l vedea pe Philip. Scoase bandajul cu grijă, dînd la iveală o cicatrice lungă și urîtă.

– Puteți îndoi mîna cît de puțin?

Philip încercă, dar era imposibil.

– Cum e durerea? întrebă doctorul Stanton.

– Îngrozitoare, dar nu mai vreau să iau pastilele acelea afurisite.

– Vă mai fac o rețetă oricum. Le puteți lua dacă va fi nevoie. Vă rog să mă credeți, durerea va trece peste cîteva săptămîni, spuse el și se ridică să plece. Îmi pare nespus de rău. Sînt un mare admirator al

dumneavoastră.

– Cumpăraţi albumele, spuse Philip tăios.

Mariah Bell îi sugeră Larei:

– Nu credeţi că ar ajuta dacă un medic terapeut ar veni să-i îngrijească mîna domnului Adler?

Lara se gîndi la acest lucru.

– Am putea încerca. Hai să vedem ce se poate întîmpla.

Cînd îi spuse lui Philip, acesta scutură din cap.

– Nu, n-are rost. Doctorul a spus...

– Doctorii se mai pot înşela, zise ea categorică. Vom încerca totuşi.

A doua zi, un tînăr terapeut apăru la uşă. Lara îl conduse la Philip.

– Dînsul e doctorul Rossman. Lucrează la spitalul *Columbia*. Va încerca să te ajute, Philip.

– Succes, spuse el cu amărăciune.

– Ia să vă văd mîna, domnule Adler.

Philip întinse mîna pe care Rossman o examină cu multă atenţie..

– Se pare că muşchiul a fost puţin afectat, dar o să vedem ce putem face. Puteţi mişca degetele?

Philip încercă.

– Nu prea se vede nici o mişcare, nu? Să încercăm cu nişte exerciţii.

Era ceva incredibil de dureros.

Lucrară jumătate de oră, la capătul căreia, Rossman spuse:

– Revin mîine.

– Nu, spuse Philip. Nu vă mai deranjaţi.

Lara intrase în încăpere.

– Philip, nu vrei să încerci?

– Am încercat, se răsti el. Nu pricepi? Mîna asta e moartă. Nimic nu o va mai readuce la viaţă.

– Philip..., spuse ea cu ochii plini de lacrimi.

– Iartă-mă, spuse el. Doar... Lasă-mi timp.

În noaptea aceea, Lara se trezi în acordurile pianului. Se dădu jos din pat şi se duse încetişor pînă la uşa salonului. În halat, Philip stătea la pian şi cînta uşor cu mîna dreaptă. Îşi ridică brusc privirea.

– Îmi pare rău că te-am trezit.

Lara se duse spre el.

– Dragul meu...

– E o glumă nemaipomenită, nu? Te-ai căsătorit cu un pianist de concert şi ai sfîrşit alături de un invalid.

Ea îl îmbrăţişă şi îl ţinu strîns.

– Nu eşti un invalid. Poţi face atîtea lucruri.

– Încetează să mai faci pe afurisita de Pollyanna!

– Iartă-mă. Am vrut să spun doar...

– Ştiu. Îmi pare rău, dar nu mă pot obişnui cu asta, spuse el ridicîndu-şi mîna mutilată.

– Hai înapoi la culcare.

– Nu. Du-te înainte. O să-mi fie bine.

Stătu treaz toată noaptea, gîndindu-se la viitorul său şi întrebîndu-se furios: „Care viitor?"

Lara şi Philip luau cina împreună în fiecare seară, după care citeau sau se uitau la televizor şi apoi se duceau la culcare.

– Ştiu că nu prea mai sînt aşa cum ar trebui să fie un soţ, Lara, spuse el ca o scuză. Dar... dar nu prea am poftă de sex. Crede-mă, nu are nici o legătură cu tine.

Lara se ridică în pat în capul oaselor şi spuse cu un glas tremurător:

– Nu m-am măritat cu tine pentru trupul tău, ci pentru că eram îndrăgostită de tine lulea. Şi încă mai sînt. Chiar dacă nu o să mai facem dragoste niciodată, tot nu mă voi supăra. Nu vreau decît să mă ţii în braţe şi să mă iubeşti.

– Te iubesc, spuse Philip.

Primeau tot timpul invitaţii la petreceri şi evenimente filantropice, dar Philip le refuza pe toate. Nu voia să părăsească apartamentul.

– Du-te tu, îi spunea el Larei. Este importat pentru afacerile tale.

– Nimic nu este mai important pentru mine decît tine. Vom lua o cină liniştită acasă.

Lara avea grijă ca bucătarul lor să gătească toate mîncărurile preferate ale lui Philip. Nu avea deloc poftă de mîncare. Lara aranjă să ţină toate şedinţele

acasă. Cînd trebuia neapărat să iasă, îi spunea lui Marian:

– Voi lipsi cîteva ceasuri. Ai grijă de domnul Adler.

– Bineînţeles, promitea Marian.

Într-o dimineaţă, Lara îi spuse:

– Dragul meu, îmi pare extrem de rău că trebuie să te las, dar sînt nevoită să mă duc o zi la Cleveland. Crezi că te vei descurca?

– Bineînţeles, spuse Philip. Nu sînt un neputincios. Du-te te rog. Nu-ţi face griji pentru mine.

Marian aduse cîteva scrisori la care terminase de răspuns în locul lui Philip.

– Vreţi să semnaţi astea, domnule Adler?

– Sigur, spuse el. Bine că scriu cu dreapta, nu? adăugă el cu o notă de amărăciune în glas şi apoi, uitîndu-se la ea: Iartă-mă. N-am vrut să te necăjesc.

– Ştiu domnule Adler, spuse Marian încet. Nu credeţi că ar fi bine să ieşiţi să vă mai întîlniţi cu prietenii?

– Prietenii mei lucrează toţi, se răsti el. Sînt muzicieni. Sînt ocupaţi să dea concerte. Cum poţi spune o asemenea prostie?

Ieşi din încăpere ca o furtună.

Marian rămase privind în urma lui.

După o oră, Philip se întoarse în birou. Marian se afla în faţa maşinii de scris.

– Marian?

– Da, domnule Adler? făcu ea ridicîndu-şi privirea.

– Iartă-mă, te rog. Nu sînt eu însumi. N-am vrut să fiu grosolan.

– Înţeleg, spuse ea încet.

El se aşeză în faţa ei.

– Nu ies pentru că mă simt ca un idiot, spuse el. Sînt sigur că toată lumea se va holba la mîna mea. Nu am nevoie de compătimirea nimănui.

Ea îl privea fără să spună nimic.

– Ai fost foarte amabilă, apreciez acest lucru, dar nimeni nu poate face nimic. Cunoşti expresia „Cu cît sînt mai mari, cu atît cad mai de sus"? Ei bine, eu am fost mare, Marian – foarte mare. Toată lumea venea să mă audă cîntînd... regi, regine şi..., zise el, dar glasul i se frînse. Oameni din întreaga lume îmi ascultau muzica. Am oferit recitaluri în China, Rusia, India şi Germania, adăugă el şi se înecă, iar lacrimile începură să îi şiroiască pe obraji. Ai observat că în ultima vreme plîng foarte mult? întrebă el făcînd eforturi pentru a se stăpîni.

– Vă rog, nu, spuse Marian încet. Totul va fi bine.

– Nu! Nimic nu va fi bine. Nimic! Sînt un invalid nenorocit.

– Nu spuneţi asta. Doamna Adler are dreptate, să ştiţi. Puteţi face o sumedenie de lucruri. Cînd veţi scăpa de durere, veţi începe să le faceţi.

Phillip scoase o batistă şi îşi şterse ochii.

– Dumnezeule, am devenit un copil plîngăcios.

– Dacă vă ajută, faceţi-o, spuse Marian.

El o privi zîmbind.

– Cîţi ani ai?

– Douăzeci şi şase.

– Eşti o fată de douăzeci şi şase de ani foarte înţeleaptă, nu?

– Nu. Ştiu numai prin ce treceţi şi aş da orice să nu se fi întîmplat. Dar s-a întîmplat şi ştiu că veţi găsi cea mai bună cale de a rezolva totul.

– Îţi iroseşti timpul aici, spuse Philip. Ar fi trebuit să te faci medic psihiatru.

– Doriţi să vă prepar ceva de băut?

– Nu, mulţumesc. N-ai vrea să facem o partidă de table?

– Cu mare plăcere, domnule Adler.

– Dacă tot vei fi partenera mea de table, ar fi bine să începi să-mi spui Philip.

– Philip.

De atunci jucară table în fiecare zi.

Lara primi un telefon de la Terry Hill.

– Lara, mă tem că am o veste proastă pentru tine.

Lara îngheţă.

– Da?

– Comisia Jocurilor de Noroc din Nevada a hotărît să-ţi suspende autorizaţia pînă la încheierea cercetărilor. S-ar putea să ţi se aducă acuzaţii penale.

Era un adevărat şoc. Îşi aduse aminte de cuvintele lui Paul Martin. „Nu-ţi face griji. Nu pot dovedi nimic."

– Nu putem face nimic, Terry?

– Deocamdată, nu. Stai pe poziţie. Între timp, eu mă chinuiesc să găsesc o rezolvare.

Cînd Lara îi dădu vestea lui Keller, acesta exclamă:

– Dumnezeule! Şi noi care contam pe banii de la cazino pentru a achita ipotecile a trei clădiri. Îţi vor reacorda autorizaţia?

– Nu ştiu.

Keller căzu pe gînduri.

– Bine. Vom vinde hotelul din Chicago şi cu banii de pe el vom plăti ipoteca proprietăţii din Houston. Piaţa imobiliară s-a dus naibii. O mulţime de bănci şi companii de depuneri şi împrumuturi se confruntă cu probleme serioase. *Drexel Burnham Lambert* a căzut. S-a dus cu vremurile bune.

– Se vor întoarce ele, spuse Lara.

– Ar fi bine să se întoarcă repede. Am început să primesc telefoane de la bănci în legătură cu împrumuturile noastre.

– Nu-ţi face griji, spuse ea încrezătoare. Dacă datorezi unei bănci un milion de dolari, te au în mînă. Dacă datorezi o sută de milioane de dolari, tu îi ai în mînă. Nu pot să lase să mi se întîmple ceva.

A doua zi, în *Business Week* apăru un articol intitulat: *„Imperiul Cameron se clatină – Lara Cameron va fi probabil acuzată penal la Reno. Îşi poate menţine, oare, Fluturele de Fier imperiul?"*

Lara bătu cu pumnul în revistă.

– Cum îndrăznesc să publice aşa ceva? Îi voi da în judecată.

– N-ar fi o idee prea bună, spuse Keller.

– Howard, *Cameron Towers* este aproape în întregime închiriat, nu?

– Deocamdată şaptezeci la sută şi numărul este în creştere. *Southern Insurence* a luat douăzeci de etaje, iar *International Investment Banking*, zece.

– Cînd clădirea va fi gata, va aduce destui bani pentru a ne scăpa de probleme. Cît mai are pînă să fie terminată?

– Şase luni.

Vocea Larei era plină de emoţie.

– Asta e. Cel mai mare zgîrie-nori din lume! Va fi superb.

Se întoarse spre planul înrămat din spatele biroului ei, care arăta un monolit din sticlă, ale cărui faţete reflectau celelalte clădiri din jur. La etajele inferioare se afla un loc de promenadă şi un atriu cu magazine scumpe, iar deasupra erau apartamente şi birourile Larei.

– Vom face mai multă publicitate, spuse ea.

– Bună idee, zise el încruntîndu-se.

– Ce s-a întîmplat?

– Nimic. Mă gîndeam doar la Steve Murchison. A vrut foarte mult locul acela.

– Eh, l-am învins, nu?

– Da, spuse Keller încet. L-am învins.

Lara îl chemă pe Jerry Townsend.

– Jerry, aş vrea să faci ceva deosebit pentru inaugurarea lui *Cameron Towers*. Ai vreo idee?

– Am una extraordinară. Inaugurarea va avea loc pe 10 septembrie?

– Da.

– Asta nu face să-ţi sune un clopoţel?

– Ba da, este ziua mea de naştere...

– Exact, spuse Jerry Townsend şi un zîmbet îi lumină chipul. Ce-ar fi să dăm o petrecere foarte mare în onoarea ta pentru a sărbători terminarea uriaşei clădiri?

Lara se gîndi o clipă.

– Îmi place ideea. E minunată. Îi vom invita pe toţi! Vom face un tărăboi de se va auzi în toată lumea. Jerry, aş vrea să întocmeşti o listă. Două sute de

persoane. Vreau să te ocupi personal.

– S-a făcut, spuse Ţownsend zîmbind. Îţi voi da lista spre aprobare.

Lara lovi din nou cu pumnul în revistă.

– Le vom arăta noi lor!

– Vă rog să mă scuzaţi, doamnă Adler, spuse Marian. Secretara de la *Asociaţia Naţională a Constructorilor* este pe linia trei. Nu am răspuns invitaţiei pe care au făcut-o pentru recepţia de vineri seară.

– Spune-le că nu mă pot duce, zise Lara. Transmite-le scuzele mele.

– Bine, doamnă, spuse Marian şi ieşi.

– Lara, nu te poţi transforma într-o pustnică din cauza mea, îi spuse Philip. Este important pentru tine să te duci la toate chestiile astea.

– Nimic nu este mai important decît să fiu aici cu tine. Omuleţul acela caraghios care ne-a căsătorit la Paris a spus „la bine şi la rău", zise ea şi se încruntă. Cel puţin aşa cred că a spus, fiindcă eu habar n-am de franceză.

Philip zîmbi.

– Aş vrea să ştii cît de mult te apreciez. Am impresia că te fac să trăieşti în iad.

Lara veni lîngă el.

– Nu-i cuvîntul potrivit, spuse ea. Rai.

Philip se îmbrăcă. Lara îl ajuta să se încheie la cămaşă. Philip se uită apoi în oglindă.

– Parcă aş fi un hippie. Ar trebui să mă mai tund şi eu.

– Vei să o rog să Marian să-ţi fixeze oră la frizer?

El scuturâ din cap.

– Nu, iartă-mă, Lara. Nu sînt pregătit să ies.

A doua zi dimineaţă, frizerul lui Philip şi o manichiuristă apărură la uşa apartamentului. Philip fu luat prin surprindere.

– Ce-i asta?

– Dacă Mahomed nu se duce la munte, vine muntele la Mahomed. Vor veni aici în fiecare săptămînă.

– Eşti nemaipomenită, spuse Philip.

– Şi încă n-ai văzut nimic, zise Lara zîmbind.

A doua zi veni un croitor cu cîteva eşantioane de materiale pentru costume şi cămăşi.

– Ce se întîmplă aici? întrebă Philip.

– Eşti singurul bărbat pe care îl cunosc care are şase fracuri, patru smochinguri şi două costume. Ar fi timpul să-ţi faci o garderobă ca lumea.

– De ce? protestă el. Doar nu merg nicăieri.

Dar lăsă să i se ia măsurile pentru costume şi cămăşi.

Peste cîteva zile veni un cizmar.

– Asta ce mai e? întrebă Philip.

– Ar trebui să ai nişte pantofi noi.

– Dar ţi-am spus, nu merg nicăieri.

– Ştiu, dragul meu. Dar cînd o vei face, pantofii te vor aştepta.

Philip o îmbrăţişă.

– Nu te merit.

– Asta îţi tot spun şi eu.

Se aflau într-o şedinţă la birou, cînd Howard Keller spuse:

– Pierdem centrul comercial din Los Angeles. Băncile au hotărît să ne ceară banii.

– Nu pot face una ca asta.

– Ba uite că o fac, spuse Keller. Sîntem supra-încărcaţi.

– Putem rambursa împrumuturile făcînd un alt credit pentru una din celelalte.

Keller spuse răbdător:

– Lara, eşti deja îngiodată în datorii. Trebuie să plăteşti şaizeci de milioane pentru blocul zgîrie-nori.

– Ştiu asta foarte bine, dar nu mai sînt decît patru luni pînă va fi gata. Putem prelungi împrumutul. Clădirea se va termina la timp, nu?

– Da, spuse Keller privind-o gînditor.

Era o întrebare pe care nu ar fi pus-o cu un an în urmă. Atunci ar fi ştiut exact cum stăteau lucrurile.

– Cred că ar fi bine să-ţi petrecei mai mult timp pe aici pe la birou, îi spuse el. Sînt prea multe de rezolvat şi sînt unele decizii pe care numai tu le poţi lua.

– Bine, spuse ea şovăitoare. Voi fi aici mîine dimineaţă.

– Te caută William Ellerbee, spuse Marian.

– Spune-i că nu pot vorbi cu el, zise Philip urmărind-o cînd se întoarce la telefon.

– Îmi pare rău, domnule Ellerbee. Domnul Adler este ocupat acum. Îmi puteţi lăsa vreun mesaj ? zise ea şi ascultă o clipă. Îi voi spune. Mulţumesc, zise ea şi după ce închise, i se adresă lui Philip: Doreşte foarte mult să ia masa cu tine.

– Probabil vrea să vorbim de comisioanele pe care nu le mai primeşte.

– Poate ai dreptate, spuse Marian cu blîndeţe. Sînt convinsă că te urăşte pentru faptul că ai fost atacat.

– Îmi pare rău, spuse el încet. Aşa a sunat?

– Da.

– Cum de mă poţi suporta?

Marian zîmbi.

– Nu e chiar atît de greu.

A doua zi, William Ellerbee sună din nou. Philip nu era de faţă. Marian vorbi cu Eilerbee cîteva clipe, după care se duse să îl caute pe Philip.

– A fost domnul Ellerbee, îi spuse ea.

– Data viitoare spune-i să nu mai sune.

– Poate ar trebui să i-o spui personal, zise Marian. Vei lua masa cu el joi la ora unu.

– Ce fac?

– El a propus *Le Cirque*, dar eu m-am gîndit că un local mai mic ar fi mai potrivit, spuse ea şi îşi aruncă privirea pe carneţel. Te întîlneşti cu el la *Fu's* la ora

unu. Îl voi ruga pe Max să te ducă pînă acolo.

Philip o privi furios.

– Mi-ai aranjat o întîlnire la masă fără să mă întrebi?

Ea îi spuse calmă:

– Dacă te-aş fi întrebat, nu te-ai fi dus. Mă poţi concedia dacă vrei.

El o privi cu duşmănie o clipă, după care zîmbi uşor.

– Ştii ceva? N-am mai mîncat mîncare chinezească de mult.

Cînd veni Lara de la birou, Philip îi spuse:

– Joi iau masa cu Ellerbee.

– Minunat, dragul meu! Cînd ai hotărît asta?

– Marian a hotărît pentru mine. S-a gîndit că ar fi foarte bine să ies din casă.

– Adevărat ? făcu ea şi îşi spuse: „Dar cînd te-am rugat eu, n-ai vrut să ieşi." Foarte drăguţ din partea ei.

– Da, e o femeie foarte de treabă.

„Ce proastă am fost," se gîndi Lara. „N-ar fi trebuit să-i arunc aşa unul în braţele celuilalt. Iar Philip este foarte vulnerabil acum."

Îşi dădu seama că trebuia să scape de Marian.

Cînd Lara sosi acasă a doua zi, îi găsi pe Philip şi Marian jucînd table în camera de jocuri.

„Jocul nostru," îşi spuse ea.

– Cum să te bat dacă tu dai numai duble? spunea Philip rîzînd.

Lara rămase în prag privindu-i. Nu îl mai auzise pe Philip rîzînd de foartă multă vreme.

Marian îşi ridică privirea şi o văzu.

– Bună seara, doamnă Adler.

Philip sări în picioare.

– Bună, scumpa mea, spuse el şi o sărută. Mă bate de mă face să-mi pierd pantalonii.

„Nu, dacă am eu grijă," îşi spuse Lara.

– Mai aveţi nevoie de mine în seara asta, doamnă Adler?

– Nu, Marian, poţi să pleci. Pe mîine dimineaţă.

– Mulţumesc. Noapte bună.

– Noapte bună, Marian.

O priviră amîndoi plecînd.

– E o companie plăcută, spuse Philip.

– Mă bucur, dragul meu, zise Lara mîngîindu-i obrazul.

– Cum mai merg treburile la birou?

– Bine.

Nu voia să îl împovăreze cu problemele ei. Trebuia să se ducă la Reno să stea din nou de vorbă cu membrii Comisiei Jocurilor de Noroc. Dacă era nevoită, avea să găsească ea o modalitate de a supravieţui interzicerii jocurilor în hotel, dar ar fi fost mult mai bine dacă i- ar fi făcut să se răzgîndească.

– Philip, mă tem că va trebui să încep să-mi petrec mai mult timp la birou. Howard nu poate lua toate deciziile de unul singur.

– Nici o problemă. Mă descurc eu.

– Voi pleca la Reno peste o zi, două, zise ea. Ce-ar fi să mergi şi tu cu mine?

Philip scutură din cap.

– Nu sînt pregătit încă, spuse el privindu-şi mîna stîngă schilodită. Nu încă.

– Bine, dragul meu. Nu lipsesc mai mult de două, trei zile.

A doua zi dimineaţă, devreme, cînd Marian Bell sosi la lucru, o găsi pe Lara aşteptînd-o. Philip dormea încă.

– Marian... ştii brăţara aceea cu diamante pe care domnul Adler mi-a dăruit-o de ziua mea?

– Da, doamnă Adler.

– Cînd ai văzut-o ultima oară?

Ea stătu să se gîndească.

– Era pe măsuţa de toaletă din dormitorul dumneavoastră.

– Deci ai văzut-o?

– Da, sigur. S-a întîmplat ceva?

– Mă tem că da. Brăţara nu mai este.

Marian o privi nedumerită.

– Nu mai este? Cine ar fi putut să...?

– I-am întrebat pe toţi cei de aici. Nu ştiu absolut nimic despre ea.

– Să sun la poliţie şi...?

– Nu e nevoie. N-aş vrea să te pun într-o situaţie jenantă.

– Dar nu înţeleg.

– Nu? Pentru binele tău cred că ar trebui să lăsăm totul baltă.

Marian o privi şocată.

– Dar ştiţi foarte bine că nu v-am luat eu brăţara, doamnă Adler.

– Nu ştiu, tocmai asta e. Va trebui să pleci.

Şi se urî pentru ceea ce făcea. „Dar nimeni nu mi-l va lua pe Philip. Absolut nimeni."

Cînd Philip coborî la micul dejun, Lara îi spuse:

– Apropo, voi aduce altă secretară să lucreze aici.

Philip o privi surprins.

– Da ce s-a întîmplat cu Marian?

– A plecat. I s-a oferit o... slujbă la San Francisco.

O privi uluit.

– Ce păcat! Credeam că-i place aici.

– Sînt convinsă că-i plăcea, dar nu vrem să-i stăm în cale, nu?

„Iartă-mă," îi spuse în sinea ei.

– Nu, sigur că nu, zise Philip. Aş vrea să-i urez succes. Este...?

– A plecat.

– Asta înseamnă că va trebui să-mi găsesc alt partener de table.

– Cînd lucrurile se vor mai linşiti puţin, mă vei avea pe mine.

Phillp şi William Ellerbee stăteau la masă într-un colţ al restaurantului *Fu's.*

– Mă bucur atît de mult că te văd, Philip. Te-am tot sunat, dar...

– Ştiu, îmi pare rău. Nu aveam chef să stau de vorbă cu nimeni, Bill.

– Sper să-l prindă pe ticălosul care ţi-a făcut una ca asta.

– Cei de la poliţie au fost destul de amabili şi mi-au explicat că tîlhăriile nu reprezintă cele mai importante lucruri în viaţa lor. Vin imediat după cazurile pisicilor pierdute. Nu-l vor prinde niciodată.

– Am înţeles că nu vei mai putea cînta niciodată, spuse Ellerbee şovăitor.

– Ai înţeles foarte bine, zise Philip întinzîndu-şi mîna mutilată. E moartă.

Ellerbee se aplecă puţin înainte şi spuse cu sinceritate:

– Dar tu nu eşti, Philip. Ai toată viaţa înainte.

– Ca să fac ce?

– Să-i înveţi pe alţii.

Un zîmbet trist flutură pe buzele lui Philip.

– Asta-i o ironie, nu? Mă gîndeam să fac acest lucru în ziua cînd voi termina cu concertele.

– Ei bine, ziua aceea a sosit, nu? zise Ellerbee. Mi-am permis să vorbesc cu directorul *Şcolii de Muzică Eastman* din Rochester. Ar da orice numai să predai acolo.

Philip se încruntă.

– Asta ar însemna să mă mut acolo, iar sediul Larei este la New York, spuse el scuturînd din cap. Nu i-aş putea face aşa ceva. Habar n-ai cît de

minunată este cu mine, Bill.

– Sînt convins.

– Aproape că a renunţat la afacerile ei pentru a mă îngriji pe mine. Este cea mai atentă şi mai grijulie femeie din cîte am cunoscut vreodată. Sînt nebun după ea.

– Philip, vrei, cel puţin, să te gîndeşti la oferta făcută de Eastman?

– Spune-le că apreciez gestul, dar mă tem că răspunsul este nu.

– În caz că te răzgîndeşti, mă anunţi?

– Tu vei fi primul care va afla.

Cînd se întoarse acasă Lara plecase la birou. Se învîrti prin apartament, fără astîmpăr. Se gîndi la discuţia avută cu Ellerbee. „Mi-ar plăcea foarte mult să predau, dar nu-i pot cere Larei să se mute la Rochester şi fără ea nu plec," îşi spuse el.

Auzi uşa de la intrare deschizîndu-se.

– Lara?

Era Marian.

– Ah, îmi pare rău, Philip. N-am ştiut că e cineva acasă. Am trecut să las cheia.

– Credeam că eşti deja la San Francisco.

Ea îl privi mirată.

– La San Francisco? De ce?

– Nu acolo ţi-ai găsit altă slujbă?

– Nu am nici o altă slujbă.

– Dar Lara spunea...

Marian înţelese totul deodată.

– Pricep. Nu ţi-a spus că m-a concediat?

– Te-a concediat ? Mi-a spus că ai plecat... că ţi s-a oferit ceva mai bun.

– Nu-i adevărat.

– Cred că ar fi bine să iei loc, spuse Philip încet.

Se aşezară faţă în faţă.

– Ce se petrece aici? întrebă el după aceea.

Marian oftă adînc.

– Cred că soţia ta îşi închipuie că eu... aş avea ceva pentru tine.

– Ce tot spui?

– M-a acuzat că aş fi furat brăţara cu diamante pe care i-ai dăruit-o tu pentru a avea un motiv de a mă concedia. Sînt sigură că a pus-o pe undeva.

– Nu-mi vine să cred, protestă el. Lara n-ar face niciodată aşa ceva.

– Ba ar face orice ca să te păstreze.

O privi uluit.

– Nu... nu ştiu ce să spun. Lasă-mă să stau de vorbă cu ea şi...

– Nu, te rog, nu. Ar fi bine dacă nu i-ai spune că am fost aici, zise ea ridicîndu-se.

– Şi ce ai de gînd să faci acum?

– Nu-ţi face griji. Voi găsi altceva de lucru.

– Marian, dacă te pot ajuta cu ceva...

– Nimic.

– Eşti sigură?

– Sînt sigură. Ai grijă de tine, Philip, mai spuse ea şi dispăru.

Philip privi în urma ei, tulburat. Nu îi venea să creadă că Lara putea fi vinovată de o asemenea

minciună şi se întrebă de ce nu îi spusese nimic. Poate că Marian furase într-adevăr, brăţara, şi Lara nu mai voia să îl necăjească. Marian mintea.

Capitolul treizeci şi doi

Casa de amanet se afla pe strada South State, în inima cartierului Loop. Cînd Jesse Shaw intră, bătrînul de la casă îşi ridică privirea.

– Bună dimineaţa. Vă pot ajuta cu ceva?

Shaw puse ceasul pe tejghea.

– Cît îmi daţi pe ăsta?

Omul luă ceasul şi îl studie.

– Un *Piaget,* frumos ceas.

– Da. Îmi pare extrem de rău că trebuie să mă despart de el, dar m-a lovit ghinionul. Înţelegeţi ce

vreau să spun?

Omul dădu din umeri.

– Meseria mea e să înţeleg. Habar n-aveţi cîte poveşti din astea ghinioniste aud.

– O să repar totul peste cîteva zile. De luni încep o slujbă nouă, dar pînă atunci am nevoie de cît mai mulţi bani.

Omul examină ceasul mai îndeaproape. Pe spate nişte cuvinte gravate fuseseră zgîriate şi şterse. Îşi privi clientul.

– Vă rog să mă scuzaţi puţin. Trebuie să mă uit cum funcţionează. Unele sînt făcute la Bangkok şi le lipseşte cîte ceva înăuntru.

Duse ceasul în încăperea din spate. Cu lupa studie semnele zgîriate. Descifră cu greu literele *„pen Phi p cu dra ste din p rte L rei"*. Deschise un sertar şi scoase o foaie trimisă de poliţie cu descrierea ceasului şi cu textul gravat de pe spate: „Pentru Philip cu dragoste din partea Larei." Tocmai se pregătea să pună mîna pe telefon cînd clientul strigă:

– Hei, mă grăbesc. Vreţi ceasul sau nu?

– Vin, spuse bătrînul întorcîndu-se. Vă pot împrumuta cinci sute de dolari pentru el.

– Cinci sute? Dar ceasul ăsta valorează...

– Vreţi sau nu.

– Bine, mormăi Shaw. Vreau.

– Va trebui să completaţi acest formular, spuse bătrînul.

– Sigur, zise străinul şi scrise *John Jones, strada Hunt numărul 21*.

Din cîte ştia el, nu exista nici o stradă cu acel

nume la Chicago şi el, cu siguranţă, nu era John Jones. Băgă banii în buzunar.

– Mulţumesc foarte mult. Mă întorc peste cîteva zile după el.

– Bine.

Bătrînul puse repede mîna pe telefon.

Un poliţist apăru la casa de amanet după douăzeci de minute.

– De ce n-aţi sunat cînd a fost aici? întrebă el.

– Am încercat, dar se grăbea, era nervos.

Poliţistul examină formularul completat.

– Nu vă va folosi la nimic, spuse bătrînul. Probabil că sînt un nume şi o adresă falsă.

Detectivul se încruntă.

– Glumeşti. A completat asta cu mîna lui?

– Da.

– Atunci îl vom prinde.

La sediul poliţiei, computerului îi trebuiră mai puţin de trei minute pentru a identifica amprenta degetului mare de pe formular. Jesse Shaw.

Valetul intră în salon.

– Vă rog să mă scuzaţi, domnule Adler, dar vă

caută un domn la telefon. Un anume locotenent Mancini. Să...?

– Vorbesc eu cu el, zise Philip şi ridică receptorul. Alo?

– Philip Adler?

– Da.

– Aici locotenent Mancini. Am fost să vă văd la spital.

– Îmi amintesc.

– Voiam să vă spun ce se mai întîmplă. Am avut puţin noroc. V-am spus că şeful nostru va trimite la toate casele de amanet descrierea ceasului dumneavoastră?

– Da.

– L-au găsit. Ceasul este amanetat la Chicago. Acum îl urmăresc pe cel care l-a adus. Aţi spus că l-aţi putea recunoaşte pe cel care va atacat, nu?

– Exact.

– Bun. Vă ţinem la curent.

Jerry Townsend intră în biroul Larei. Era foarte tulburat.

– Am făcut lista despre care am vorbit. Cu cît mă gîndesc mai mult la ideea asta, cu atît îmi place mai mult. Vom sărbători cea de a patruzecea aniversare a ta chiar în ziua cînd se va deschide cel mai înalt zgîrie-nori din lume, spuse el dîndu-i lista. L-am inclus şi pe vicepreşedinte. Este un mare admirator al tău.

Lara se uită pe ea. Parcă era o enciclopedie a celebrităţilor de la Washington, Hollywood, New York şi Londra. Erau oficialităţi guvernamentale, staruri de cinema, de muzică rock... era ceva impresionant.

– Îmi place, spuse Lara. Las-o aşa.

Townsend puse lista în buzunar.

– Bine. Voi trimite invitaţiile la tipărit şi le voi expedia. L-am sunat deja pe Carlos şi i-am spus să rezerve Marea Sală de Bal şi să pregătească meniul tău preferat. Vom pregăti totul pentru două sute de persoane. Totdeauna se poate adăuga sau reduce ceva dacă e necesar. Apropo, mai sînt ceva noutăţi în legătură cu situaţia din Reno?

Lara vorbise cu Terry Hill în dimineaţa aceea.

– Un mare juriu face cercetări, Lara. Există posibilitatea de a se aduce o acuzare penală.

– Cum se poate aşa ceva? Faptul că am vorbit cu Paul Martin nu poate dovedi nimic. Am fi putut vorbi despre ce se petrece în lume, despre ulcerul lui sau despre nenumărate alte lucruri.

– Lara, nu te supăra pe mine. Eu sînt de partea ta.

„Atunci fă ceva. Doar eşti avocatul meu. Scoate-mă naibii din asta."

– Nu. Totul e în regulă, îi spuse ea lui Townsend.

– Bine. Înţeleg că tu şi Philip mergeţi la petrecerea organizată de primar sîmbătă seară.

– Da.

Ea voise să refuze invitaţia, dar Philip insistase.

– Ai nevoie de aceşti oameni. Nu-ţi poţi permite să-i jigneşti. Vreau să mergi.

– Fără tine nu merg, dragul meu.

El oftase adînc.

– Bine. Merg şi eu. Cred că ar fi timpul să nu mai trăiesc ca un pustnic.

Sîmbără seară, Lara îl ajută pe Philip să se îmbrace. Îi puse butonii şi îi făcu nodul la cravată. El stătea şi în gînd îşi blestema neputinţa.

– Parcă ar fi Ken şi Barbie, nu?

– Cum?

– Nimic.

– Gata, dragul meu. Vei fi cel mai frumos bărbat de acolo.

– Mulţumesc.

– Ar trebui să mă îmbrac şi eu, spuse Lara. Primarului nu-i place să aştepte.

– Voi fi în bibliotecă, îi spuse Philip.

Peste o jumătate de oră, Lara intra în bibliotecă arătînd fermecător. Purta o frumoasă rochie albă *Oscar de la Renta,* iar pe mînă îi sclipea brăţara cu diamante pe care i-o dăruise Philip.

Philip nu prea dormi sîmbătă seară. Se uita la Lara întrebîndu-se cum de o putuse acuza în mod fals pe Marian de furtul brăţării. Ştia că trebuia să stea de vorbă cu ea, dar voia să discute mai întîi cu Marian.

Astfel că, duminică dimineaţă, în timp ce Lara mai dormea încă, Philip se îmbrăcă încet şi plecă. Luă un taxi şi se duse acasă la Marian. Sună la sonerie şi aşteptă.

– Cine e? întrebă o voce somnoroasă.

– Eu sînt, Philip. Trebuie să-ţi vorbesc.

Uşa se deschise şi Marian se afla de partea cealaltă.

– Philip? S-a întîmplat ceva?

– Trebuie să vorbim.

– Hai, intră.

El o ascultă.

– Îmi pare rău că te-am trezit, dar este foarte important, spuse el.

– Ce este?

El trase adînc aer în piept.

– Ai avut dreptate în privinţa brăţării. Lara a purtat-o aseară. Îţi datorez nişte scuze. M-am gîndit că... poate tu... am vrut de fapt să îţi cer scuze.

– Bineînţeles că ai fi crezut-o pe ea, spuse Marian încet. Doar e soţia ta.

– Voi discuta cu Lara în dimineaţa asta, dar voiam să stau de vorbă mai întîi cu tine.

Marian se întoarse spre el.

– Mă bucur că ai făcut-o. Nu vreau să discuţi nimic cu ea.

– De ce? întrebă el. De ce ar fi făcut aşa ceva?

– Nu ştiu. Tu ştii?

– Sincer să fiu, nu. Nu are nici un sens.

– Cred că o înţeleg mai bine decît tine. Lara te iubeşte la nebunie. Ar face orice pentru a te păstra.

Probabil eşti singura persoană pe care a iubit-o în viaţa ei. Are nevoie de tine. Şi cred că şi tu ai nevoie de ea. O iubeşti atît de mult, nu-i aşa, Philip?

– Aşa este.

– Atunci, hai să uităm totul. Dacă te apuci să discuţi cu ea, n-ar fi nimic de cîştigat, ba chiar ar putea înrăutăţi relaţiile dintre voi. Eu îmi pot găsi foarte uşor o altă slujbă.

– Dar este nedrept faţă de tine, Marian.

Ea zîmbi cu tristeţe.

– Viaţa nu e totdeauna dreaptă, nu? spuse ea şi adăugă în sinea ei: „Dacă ar fi fost, eu ar fi trebuit să fiu doamna Adler." Nu-ţi face griji. Îmi va fi bine.

– Măcar lasă-mă să fac ceva pentru tine. Lasă-mă să-ţi dau ceva bani cu care să te descurci pînă...

– Îţi mulţumesc, nu.

Ar fi vrut să îi spună atîtea, dar ştia că nu avea nici un rost. Era un bărbat îndrăgostit. Îi spuse doar:

– Întoarce-te la ea, Philip.

Şantierul se afla pe Wabash Avenue în Chicago, la sud de Loop. Era o clădire de douăzeci şi cinci de etaje cu birouri, doar pe jumătate terminată. O maşină de poliţie nemarcată opri în colţ şi doi detectivi coborîră. Porniră spre şantier şi opriră un muncitor, ce tocmai trecea.

– Unde este şeful de echipă?

Omul arătă spre un individ solid care îi făcea observaţie unui lucrător.

– Acolo.

Detectivii se duseră la el.

– Dumneata eşti şeful aici?

Omul se întoarse şi spuse nerăbdător:

– Nu numai că sînt şeful, dar sînt şi foarte ocupat. Ce doriţi?

– Aveţi în echipă vreun anume Jesse Shaw?

– Shaw? Sigur. Este acolo, sus, spuse şeful de echipă arătînd spre un bărbat care lucra pe o grindă de oţel cu vreo duzină de etaje mai sus.

– Vreţi să-i spuneţi să coboare, vă rugăm?

– La naiba. Nu. Are treabă de...

Unul din detectivi îşi arătă insigna.

– Spuneţi-i să vină aici.

– Dar ce s-a întîmplat? Jesse a intrat în vreun bucluc?

– Nu, vrem numai să stăm puţin de vorbă cu el.

– Bine, spuse omul şi se adresă apoi unuia din cei care lucrau prin apropiere: Du-te sus şi spune-i lui Jesse să vină încoace.

– Am înţeles.

Peste cîteva minunte, Jesse Shaw venea spre cei doi detectivi.

– Aceşti domni vor să discute ceva cu tine, îi spuse şeful de echipă, după care se îndepărtă.

Jesse le zîmbi.

– Mulţumesc. Mai fac şi eu o pauză. Cu ce vă pot ajuta?

Unul din detectivi scoase ceasul.

– Acesta e ceasul dumitale?

Zîmbetul lui Shaw pieri.

– Nu.

– Eşti sigur?

– Da, spuse el şi adăugă arătînd spre încheietura mîinii lui. Eu port un *Seiko*.

– Dar ai amanetat acest ceas.

Shaw ezită.

– Ah, da, aşa e. Ticălosul mi-a dat numai cinci sute de dolari pe el. Şi valorează cel puţin...

– Ai spus că nu e ceasul dumitale.

– Aşa e. Nu e ceasul meu.

– Atunci de unde-l ai?

– L-am găsit.

– Zău? Unde?

– Pe trotuar lîngă locuinţa mea, spuse el înflăcărîndu-se pe măsură ce povestea. Se afla în iarbă, am coborît din maşină şi asta e. O rază de soare a căzut pe brăţară şi l-a făcut să sclipească. De aceea l-am văzut.

– Ce noroc că n-a fost o zi noroasă.

– Da.

– Domnule Shaw, îţi place să călătoreşti?

– Nu.

– Păcat, pentru că vei face o scurtă călătorie pînă la New York. Te vom ajuta noi să-ţi faci bagajele.

Ajungînd la locuinţa lui Shaw, cei doi detectivi începură să privească în jur.

– Ia staţi aşa! zise Shaw. Aveţi un mandat de percheziţie?

– Nici n-avem nevoie de aşa ceva. Doar te ajutăm să-ţi faci bagajele.

Unul din ei se uită în dulapul de haine. Sus, pe un

raft, se afla o cutie de pantofi. O luă şi o deschise.

– Dumnezeule! spuse el. Ia uite ce a lăsat Moş Crăciun.

Lara se afla la ea în birou cînd auzi vocea lui Kathy în interfon:

– Domnul Tilly pe linia patru, domnişoară Cameron.

Tilly era directorul de proiect al lui *Cameron Towers.*

Lara ridică receptorul.

– Alo?

– Am avut o mică problemă azi dimineaţă, domnişoară Cameron.

– Ce anume?

– Un incendiu. Dar l-am stins acum.

– Ce s-a întîmplat?

– A avut loc o explozie la instalaţia de aer condiţionat. Un transformator a explodat. A fost un scurt circuit. Se pare că cineva l-a legat greşit.

– Cît de grav este?

– Se pare că vom pierde o zi, două. Va trebui să curăţăm tot şi să refacem legăturile.

– Ai grijă. Ţine-mă la curent.

Lara se întoarse tîrziu în seara aceea, îngrijorată şi epuizată.

– Mă preocupă starea ta, îi spuse Philip. Te pot ajuta cu ceva?

– Cu nimic dragul meu, îţi mulţumesc, spuse ea izbutind să zîmbească. Sînt doar cîteva probleme la birou.

El o îmbrăţişă.

– Ţi-am spus vreodată cît de nebun sînt după tine?

Ea se uită la el şi zise zîmbind:

– Mai spune-mi o dată.

– Sînt nebun după tine.

Ea îl ţinu strîns spunîndu-şi în sinea ei: „Asta vreau. De asta am nevoie."

– Dragul meu, după ce se vor termina toate problemele astea, hai să plecăm undeva. Numai noi doi.

– S-a făcut.

„Într-o bună zi, va trebui să-i spun ce i-am făcut lui Marian," îşi zise ea. „Ştiu că n-a fost bine. Dar aş muri dacă l-aş pierde."

A doua zi, Tilly sună din nou.

– Aţi anulat dumneavoastră comanda pentru marmura pentru holuri?

– De ce aş fi făcut asta? spuse Lara încet.

– Nu ştiu. Cineva a făcut-o. Marmura ar fi trebuit să fie aici pînă acum. Cînd am sunat, mi s-a spus că s-a anulat comanda acum două luni din ordinul

dumneavoastră.

Lara spumega de furie.

– Înţeleg. Cît am întîrziat?

– Nu ştiu încă.

– Spune-le să se grăbească.

Keller intră în birou.

– Mă tem că băncile au început să se agite, Lara. Nu ştiu cît timp îi mai pot duce.

– Pînă se termină construirea lui *Cameron Towers*. Mai avem puţin, Howard. Nu mai sînt decît trei luni pînă la final.

– Le-am spus şi eu asta, zise el oftînd. Bine. O să le mai spun.

Vocea lui Kathy se auzi în interfon.

– Domnul Tilly pe linia unu.

Lara se uită la Keller.

– Nu pleca, spuse ea şi ridică receptorul. Da?

– Mai avem o problemă, domnişoară Cameron.

– Ascult.

– Lifturile nu funcţionează bine. Programele nu sînt sincronizate, iar semnalele sînt aiurite. Dacă apeşi pe buton să meargă în jos, porneşte în sus. Dacă apeşi pe buton pentru etajul optsprezece, te duce la subsol. N-am mai văzut aşa ceva pînă acum.

– Crezi că cineva o face intenţionat?

– E greu de spus. Ar putea fi neglijenţă.

– Cît timp va lua îndreptarea lucrurilor?

– Am cîţiva oameni care se ocupă chiar acum de asta.

– Sună-mă mai tîrziu, spuse ea şi închise.

– Totul e în regulă? întrebă Keller.

Lara ocoli întrebarea.

– Howard, ai mai auzit ceva de Steve Murchison în ultima vreme?

El o privi surprins.

– Nu. De ce?

– Aşa, din pură curiozitate.

Consorţiul de bănci care finanţau *Cameron Enterprises* aveau motive întemeiate de îngrijorare. Nu numai *Cameron Enterprises* avea probleme, ci majoritatea clienţilor lor. Declinul obligaţiunilor parţiale devenise un dezastru de proporţii şi o lovitură puternică pentru corporaţiile care se bazaseră pe ele.

Erau şase bancheri în încăpere cu Howard Keller, iar atmosfera era sumbră.

– Deţinem poliţe cu scadenţe depăşite pentru aproape o sută de milioane de dolari, spuse purtătorul lor de cuvînt. Mă tem că nu mai putem ajuta în nici un fel *Cameron Enterprises*.

– Uitaţi cîteva lucruri, spuse Keller. Unu, aşteptăm ca autorizaţia pentru redeschiderea cazinoului din Reno să ni se acorde din zi în zi şi banii care vor proveni de acolo vor acoperi orice deficit. Doi, *Cameron Towers* se construieşte conform programului. Peste nouăzeci de zile va fi gata. Avem deja şaptezeci la sută din el închiriat şi puteţi fi siguri că, în ziua cînd va fi gata, toată lumea o să vrea să intre în el. Domnilor, banii dumneavoastră nu pot fi mai

asiguraţi. Doar aveţi de-a face cu magia Larei Cameron.

Oamenii se priviră reciproc.

– Vom discuta între noi şi vom lua legătura din nou, spuse purtătorul de cuvînt.

– Foarte bine. Îi voi spune domnişoarei Cameron.

Keller îi raportă Larei.

– Cred că vor fi cu noi, îi spuse el. Dar în acest timp, va trebui să vindem cîte ceva ca să ne menţinem pe linia de plutire.

– Dă-i drumul.

Lara venea la birou dimineaţa devreme şi pleca seara tîrziu, luptîndu-se cu disperare să îşi salveze imperiul. Se vedea foarte puţin cu Philip. Lara nu voia ca el să ştie cîte probleme avea. „Are şi el destule probleme," se gîndi ea. „Nu-l pot împovăra şi mai mult."

Luni dimineaţă la ora şase, Tilly era la telefon.

– Cred că ar fi bine să veniţi pînă aici, domnişoară Cameron.

Lara avu un puternic sentiment de teamă.

– Dar ce s-a întîmplat?

– Ar fi mai bine să vedeţi cu propriii ochi.

– Vin imediat.

Îl sună pe Keller.

– Howard, s-a mai ivit o problemă la *Cameron Towers*. Trec să te iau.

O jumătate de oră mai tîrziu se îndreptau spre şantier.

– Ţi-a spus ce fel de problemă este? o întrebă Keller.

– Nu, dar nu mai cred în întîmplare. M-am gîndit mult la ce ai spus. Steve Murchison a vrut proprietatea aceea atît de mult, iar eu i-am luat-o de sub nas.

Cînd ajunseră, văzură geamuri mari fumurii împachetate întinse pe jos şi camioane care descărcau alte geamuri. Tilly veni repede spre Lara şi Keller.

– Cît mă bucur că aţi venit.

– Care e problema?

– Nu sînt geamurile pe care le-am comandat. Este o altă culoare şi au dimensiuni greşite. Nu se potrivesc la clădire.

Lara şi Keller se uitară unul la altul.

– Nu le putem tăia din nou aici? întrebă Keller.

Tilly scuturâ din cap.

– În nici un caz. S-ar face un munte de silicat.

– De la cine am comandat? întrebă Lara.

– De la *Compania de Panouri şi Sticlă* din New Jersey.

– Îi sun imediat. Cum stăm cu timpul?

Tilly calculă.

– Dacă le primim în două săptămîni, am putea fi gata la termen. Cu mai multă presiune, dar va fi bine.

– Să mergem, îi spuse Lara lui Keller.

Otto Karp era directorul *Companiei de Panouri şi Sticlă* din New Jersey. Veni la telefon aproape imediat.

– Da, domnişoară Cameron? Am înţeles că aveţi o problemă.

– Nu, se răsti Lara. Dumneata ai o problemă. Ne-ai trimis greşit sticla. Dacă nu primesc comanda corectă în două săptămîni, vă dau în judecată şi compania dumitale îşi va lua adio de la afaceri. Ţineţi pe loc un proiect de trei sute de milioane de dolari.

– Nu înţeleg. Vreţi să aşteptaţi o clipă, vă rog?

Lipsi aproape cinci minute.

– Îmi pare rău, domnişoară Cameron, spuse el cînd se întoarse. Comanda a fost scrisă greşit. S-a întîmplat...

– Nu mă interesează ce s-a întîmplat, îl întrerupse Lara. Vreau ca acel formular să fie completat corect şi marfa expediată cum trebuie.

– Voi fi încîntat să fac acest lucru.

Lara avu o senzaţie de uşurare.

– În cît timp va sosi aici?

– În două, trei luni.

– Două, trei luni! Imposibil! Avem nevoie acum.

– Aş fi foarte bucuros să vă servesc, dar, din păcate, sîntem în urmă cu comenzile, spuse Karp.

– Nu înţelegeţi? spuse Lara. Este o urgenţă şi...

– Apreciez acest lucru şi vom face tot posibilul. Veţi avea totul peste două sau trei luni. Îmi pare rău că nu putem face altfel...

Lara trînti receptorul.

– Nu-mi vine să cred, zise ea şi îl întrebă apoi pe Tilly: Mai este vreo companie cu care putem aranja?

Tilly îşi trecu mîna peste frunte.

– Nu atît de tîrziu cum este acum. Dacă am merge la altcineva, ar lua-o de la zero şi ceilalţi clienţi ai lor vor fi înaintea noastră.

– Lara, aş putea vorbi cu tine o clipă? o întrebă Keller luînd-o deoparte. Îmi displace că trebuie să-ţi sugerez asta, dar...

– Dă-i drumul.

– ... poate prietenul tău, Paul Martin, are vreo relaţie. Poate cunoaşte pe cineva care cunoaşte pe altcineva.

Lara încuviinţă.

– Bună idee, Howard. O să aflu.

Peste două ore, Lara se găsea în biroul lui Paul Martin.

– Habar n-ai cît de fericit sînt că m-ai sunat, spuse avocatul. A trecut mult timp. Doamne, cît de frumoasă eşti, Lara.

– Îţi mulţumesc, Paul.

– Cu ce te pot ajuta?

– Se pare că vin la tine ori de cîte ori am pro-

bleme, spuse ea şovăitoare.

– Totdeauna te-am ajutat, nu?

– Da. Eşti un bun prieten şi acum am nevoie de un prieten ca tine.

– Care-i problema? O altă grevă?

– Nu. E în legătură cu *Cameron Towers*.

El se încruntă.

– Am auzit că va fi gata la timp.

– Aşa este. Sau era. Cred că Steve Murchison ne sabotează proiectul. Vrea să se răzbune pe mine. Lucrurile au început dintr-odată să meargă prost. Pînă acum am putut să ne descurcăm. Acum, însă... Avem o mare problemă, care ne-ar putea face să depăşim termenul de finisare. Cei mai mari chiriaşi ai noştri s-ar retrage în acest caz şi nu-mi pot permite să las să se întîmple aşa ceva.

Trase adînc aer în piept încercînd să îşi stăpînească furia.

– Acum şase luni am comandat geamuri fumurii la *Compania de Panouri şi Sticlă* din New Jersey. Am primit marfa azi dimineaţă. Nu era sticla noastră.

– I-ai sunat?

– Da, dar vorbesc de două, trei luni, iar eu am nevoie de sticla asta într-o lună. Pînă nu soseşte, oamenii nu au nimic de făcut. Au încetat lucrul. Dacă această clădire nu este gata la termen, pierd tot ce am.

Paul se uită la ea şi spuse încet:

– N-o să pierzi. Lasă-mă să văd ce pot să fac.

Lara se simţi uşurată.

– Paul, eu...

Era greu de exprimat în cuvinte.

– Îţi mulţumesc.

El îi luă mîna şi zîmbi.

– Dinozaurul n-a murit încă, spuse el. Vei avea un răspuns pînă mîine.

A doua zi dimineaţă, telefonul personal al Larei sună pentru prima oară după luni de zile. Ridică receptorul nerăbdătoare.

– Paul?

– Bună, Lara. Am avut o mică discuţie cu un prieten. Nu va fi uşor, dar se va rezolva. Au promis că vor livra de luni într-o săptămînă.

În ziua cînd transportul de sticlă trebuia să sosească, Lara îi telefonă din nou lui Paul Martin.

– Sticla n-a ajuns încă, Paul.

– Nu? făcu el şi fu linişte cîteva clipe. O să mă interesez, adăugă el şi zise apoi cu un glas mai blînd: Draga mea, ştii, singurul lucru bun în toată povestea asta este că mai putem sta de vorbă.

– Da. Eu. Paul... dacă nu primesc sticla la timp...

– O vei primi. Nu te lăsa.

La sfîrşitul săptămînii tot nu se auzea nimic.

Keller intră în biroul Larei.

– Tocmai am vorbit cu Tilly. Termenul e vineri. Dacă sticla soseşte pînă atunci, e bine. Dacă nu, sîntem morţi.

Pînă joi nu se schimbase nimic.

Lara se duse să viziteze *Cameron Towers*. Nu se vedea nici un muncitor. Clădirea se înălţa maiestuoasă profilîndu-se pe cer şi umbrind totul în jur. Avea să fie o clădire frumoasă. Monumentul ei. „N-o s-o las să se prăbuşească," îşi spuse Lara cu fermitate.

Îl sună din nou pe Paul Martin.

– Îmi pare rău, spuse secretara. Domnul Martin nu este la birou. Vreţi să lăsaţi un mesaj?

– Vă rog să-i spuneţi să mă sune, zise Lara, după care se întoarse spre Keller. Am o presimţire. Aş vrea să verifici ceva. Vezi dacă proprietarul acelei fabrici de sticlă nu este cumva Steve Murchison.

Peste o jumătate de oră, Keller se întoarse la ea în birou alb ca varul.

– Ei bine? Ai aflat cine e proprietarul companiei?

– Da, spuse el încet. Este înregistrată în Delaware şi se află în proprietatea lui *Etna Enterprises*.

– *Etna Enterprises?*

– Exact. Au cumpărat-o anul trecut. *Etna Enterprises* este Paul Martin.

Capitolul treizeci şi trei

Publicitatea nefavorabilă din jurul lui *Cameron Enterprises* continua. Reporterii care fuseseră atît de dornici să o ridice în slăvi pe Lara, acum se întorseseră împotriva ei.

Jerry Townsend se duse la Howard Keller.

– Sînt îngrijorat, spuse Townsend.

– Ce s-a întîmplat?

– N-ai citit ziarele?

– Ba da. Au o zi nemaipomenită.

– Sînt îngrijorat în legătură cu petrecerea, Howard.

Am trimis toate invitaţiile, dar, de cînd cu publicitatea asta negativă, nu primesc decît refuzuri. Ticăloşii se tem să nu se contamineze. E un fiasco.

– Ce propui?

– Să anulăm petrecerea. Găsesc eu o scuză.

– Cred că ai dreptate. N-aş vrea să fie pusă într-o postură jenantă.

– Bine. Eu o anulez. Îi spui tu Larei?

– Da.

Sună Terry Hill.

– Tocmai am fost anunţat că eşti citată să depui mărturie în faţa marelui juriu din Reno poimîine. Vin şi eu cu tine.

Copia interogatoriului lui Jesse Shaw realizat de către locotenent Sal Mancini.

M: Bună dimineaţa, domnule Shaw. Sînt locotenent Mancini.Ştiţi că o stenografă notează toată această conversaţie?

S: Sigur.

M: Şi aţi refuzat dreptul la un avocat?

S: Nu am nevoie de avocat. Nu am făcut altceva decît să găsesc un ceas, pentru numele lui Dumnezeu, şi am fost tîrît aici ca un animal.

M: Domnule Shaw, ştiţi cine este Philip Adler?

S: Nu, ar trebui să ştiu?

M: Nimeni nu v-a plătit să-l atacaţi?

S: Doar v-am mai spus – n-am auzit în viaţa mea de el.

M: Poliţia din Chicago a găsit cincizeci de mii de dolari în locuinţa dumneavoastră. De unde proveneau acei bani?

S: (Nici un răspuns.)

M: Domnule Shaw...?

S: I-am cîştigat jucînd.

M: Unde?

S: La curse... pariuri fotbalistice... chestii din astea.

M: Sînteţi un om norocos, nu?

S: Da. Aşa cred.

M: În prezent, aveţi o slujbă la Chicago. Aşa este?

S: Da.

M: Aţi lucrat vreodată la New York?

S: Da, o dată.

M: Am un raport al poliţiei care spune că lucraţi pe o macara pe un şantier din Queens, care a ucis un şef de echipă pe nume Bill Whitman. Corect?

S: Da. A fost un accident.

M: De cît timp lucraţi acolo?

S: Nu-mi mai amintesc.

M: Să vă reîmprospătez eu memoria. Aţi lucrat acolo şaptezeci şi două de ore. Aţi venit de la Chicago cu o zi înainte de accidentul cu macaraua şi v-aţi întors după două zile. Corect?

S: Cred că da.

M: Potrivit registrelor *Liniilor Aeriene Americane*, aţi venit de la Chicago din nou la New York cu două

zile înainte ca Philip Adler să fie atacat şi v-aţi întors chiar a doua zi. Care a fost motivul acestei călătorii atît de scurte?

S: Am vrut să văd nişte piese.

M: Vă amintiţi titlurile pieselor pe care le-aţi văzut?

S: Nu. A trecut destul timp.

M: În perioada accidentului cu macaraua, pentru cine lucraţi?

S: Pentru *Cameron Enterprises*.

M: Şi pentru cine lucraţi acum la Chicago?

S: Pentru *Cameron Enterprises*.

Howard Keller se afla într-o şedinţă cu Lara. În cursul orei care trecuse discutaseră despre modalităţile de a contracara efectele negative ale publicităţii nefavorabile din jurul companiei. Cînd şedinţa se apropie de sfîrşit, Lara întrebă:

– Altceva?

Howard se încruntă. Cineva îi spusese să îi transmită ceva Larei, dar nu îşi mai amintea ce anume. „Eh, probabil că nu e important."

– Sînteţi căutat la telefon, domnule Adler, spuse Simms, valetul. Un anume locotenent Mancini.

Philip răspunse.

– Domnule locotenent. Cu ce vă pot fi de folos?

– Am ceva veşti pentru dumneavoastră, domnule Adler.

– Ce anume? Aţi prins omul?

– Aş prefera să vin la dumneavoastră să vorbim, dacă nu vă deranjez.

– Sigur că nu.

– Sosesc în jumătate de oră.

Philip puse receptorul la loc întrebîndu-se despre ce era vorba dacă locotenentul nu putea vorbi la telefon.

Cînd Mancini sosi, Simms îl conduse în bibliotecă.

– Bună ziua, domnule Adler.

– Bună ziua. Ce se petrece?

– L-am prins pe cel care v-a atacat.

– Adevărat? Sînt într-adevăr surprins, spuse Philip. Am crezut că aţi spus că e imposibil să-i prindeţi pe tîlhari.

– Nu este un tîlhar obişnuit.

Philip se încruntă.

– Nu înţeleg.

– Este un muncitor constructor. Lucrează la Chicago şi New York. Are cazier – ultraj, spargeri. A amanetat ceasul dumneavoastră şi i-am luat amprentele, spuse Mancini şi scoase un ceas de mînă. Acesta e ceasul dumneavoastră, nu?

Philip se uită la el nevrînd să îl atingă. Vederea lui îl făcu să îşi amintească de acea oribilă clipă cînd omul i-a apucat încheietura mîinii şi i-a crestat-o. Şovăitor, întinse mîna şi luă ceasul. Se uită pe spate unde cîteva litere fuseseră zgîriate şi şterse.

– Da. E al meu.

Locotenentul Mancini luă ceasul înapoi.

– Îl vom păstra deocamdată, ca dovadă. Aş dori să veniţi să identificaţi persoana.

Gîndul de a-şi vedea din nou atacatorul îl umplu pe Philip de o furie neaşteptată.

– Voi veni.

– Adresa este *1 Police Plaza*. Camera două sute doisprezece. La zece?

– E foarte bine, spuse Philip şi se încruntă. Ce aţi vrut să spuneţi cu faptul că nu este un tîlhar obişnuit?

Locotenentul Mancini ezită.

– A fost plătit să vă atace.

Philip îl privi uluit.

– Cum?

– Ceea ce vi s-a întîmplat nu a fost un accident. A primit cincizeci de mii de dolari pentru a vă scoate din circulaţie.

– Nu-mi vine să cred, spuse Philip încet. Cine i-ar fi putut da cincizeci de mii de dolari pentru a mă schilodi?

– A fost angajat de soţia dumneavoastră.

Capitolul treizeci și patru

„A fost angajat de soția dumneavoastră!"

Philip era încremenit de uimire. Lara? Ar fi putut Lara să facă un lucru atît de oribil? Ce motiv să fi avut?

„Nu înțeleg de ce exersezi în fiecare zi. Doar nu dai un concert acum..."

„Nu trebuie să te duci. Vreau un soț. Nu un divertisment... Parcă ai fi un comis-voiajor..."

„M-a acuzat că aș fi furat brățara cu diamante pe care i-ai dăruit-o tu... Ar face orice pentrù a te

păstra..."

Şi Ellerbee: „Te gîndeşti cumva să reduci numărul concertelor?... Am avut o discuţie cu Lara."

„Lara."

La *1 Police Plaza* avea loc o şedinţă la care participau procurorul general, comisarul de poliţie şi locotenentul Mancini.

– Nu avem de-a face aici cu Jane Doe, spuse procurorul general. Doamna este foarte puternică. Ce dovezi concrete ai, locotenente?

– Am verificat printre oamenii de la *Cameron Enterprises*, spuse Mancini. Jesse Shaw a fost angajat la cererea Larei Cameron. I-am întrebat dacă ea personal a angajat pe cineva vreodată pînă atunci în cadrul echipelor de constructori. Răspunsul a fost „nu".

– Altceva?

– A circulat un zvon potrivit căruia un şef de echipă pe nume Bill Whitman se tot lăuda în faţa prietenilor că avea ceva împotriva Larei Cameron ce avea să îl facă un om bogat. La puţin timp după aceea, a fost ucis de o macara manevrată de Jesse Shaw. Acesta fusese luat de la munca sa din Chicago pentru a fi adus la New York. După accident s-a întors la Chicago. Nu există nici o îndoială în privinţa faptului că a fost ceva aranjat. Întîmplător, biletul lui de avion a fost plătit de către

Cameron Enterprises.

– Şi atacul asupra lui Adler?

– Acelaşi lucru. Shaw a zburat de la Chicago cu două zile înainte de atac şi a plecat înapoi a doua zi. Dacă nu s-ar fi lăcomit hotărîndu-se să mai ia ceva bani prin amanetarea ceasului, în loc să se descotorosească de el, nu l-am fi prins niciodată.

– Şi mobilul? întrebă comisarul. De ce ar fi vrut să-i facă aşa ceva soţului ei?

– Am vorbit cu cîţiva servitori. Lara Cameron era nebună după soţul ei. Singurul lucru în neregulă era faptul că el pleca mereu în turnee pentru a da concerte, iar ea voia să stea acasă.

– Acum stă acasă.

– Exact.

– Ea ce spune? întrebă procurorul general. Neagă?

– Nu am stat încă de vorbă cu ea. Am vrut să vorbesc mai întîi cu dumneavoastră pentru a vedea dacă avem un caz.

– Spui că Philip Adler îl poate recunoaşte pe Shaw?

– Da.

– Bine.

– Trimite un om să stea de vorbă cu Lara Cameron. Vezi ce are de spus.

Lara se afla într-o şedinţă cu Howard Keller cînd

sună interfonul.

– Vă caută un anume locotenent Mancini.

Lara se încruntă.

– În ce problemă?

– Nu a spus.

– Să intre.

Locotenentul Mancini călca pe un teren foarte fragil. Fără o dovadă puternică, avea să fie foarte greu să afle ceva de la Lara Cameron. „Dar trebuie să încerc," îşi spuse el. Nu se aşteptase să îl găsească pe Howard Keller acolo.

– Bună ziua, domnule locotenent.

– Bună ziua.

– Îl cunoaşteţi pe Howard Keller.

– Bineînţeles. Cel mai bun aruncător din Chicago.

– Cu ce vă pot fi de folos? întrebă Lara.

Asta era partea cea mai delicată. „Mai întîi convinge-te că îl cunoaşte pe Jesse Shaw şi de aici porneşti."

– L-am arestat pe cel care v-a atacat soţul, spuse el urmărindu-i chipul.

– Adevărat? Ce...?

– Cum l-aţi prins? interveni Howard Keller.

– A amanetat un ceas pe care domnişoara Cameron i l-a dăruit soţului său, zise Mancini privind-o pe Lara din nou. Omul se numeşte Jesse Shaw.

Expresia ei nu se schimbă absolut deloc. „Se preface bine," se gîndi Mancini. „Doamna ştie să se prefacă foarte bine."

– Îl cunoaşteţi?

– Nu, spuse Lara încruntîndu-se. Ar trebui?

„Prima greşeală," îşi spuse Mancini. „Am prins-o".

– A lucrat într-o echipă de constructori pe un şantier al dumneavoastră din Chicago. A mai lucrat pentru dumneavoastră şi la un proiect în Queens. Se afla pe o macara cînd a fost ucis un om, zise el şi se prefăcu a-şi consulta carneţelul. Un anume Bill Whitman. La examenul medical s-a stabilit că a fost un accident.

Lara înghiţi.

– Da...

Înainte ca ea să mai spună ceva, Keller interveni:

– Domnule locotenent, avem sute de oameni care lucrează pentru această companie. Doar nu vă aşteptaţi să îi cunoaştem pe toţi.

– Nu îl cunoaşteţi pe Jesse Shaw?

– Nu. Şi sînt sigură că domnişoara Cameron...

– Aş vrea să aud chiar de la dînsa, dacă nu vă supăraţi.

– N-am auzit în viaţa mea de acest om, spuse Lara.

– I s-au plătit cincizeci de mii de dolari pentru a vă ataca soţul.

– Nu... nu-mi vine să cred! spuse ea şi chipul i se făcu deodată alb ca varul.

„Acum o prind," îşi spuse Mancini.

– Nu ştiţi nimic despre acest lucru?

Lara îi privi şi ochii începură deodată să îi arunce fulgere.

– Doar nu insinuaţi...? Cum îndrăzniţi? Dacă

cineva l-a pus să facă aşa ceva, aş vrea foarte mult să ştiu cine a fost!

– Acest lucru îl doreşte şi soţul dumneavoastră, domnişoară Cameron.

– Aţi discutat acest lucru cu Philip?

– Da. Eu...

O clipă mai trîziu, Lara ieşea ca o furtună din birou.

Cînd ajunse acasă, îl găsi pe Philip în dormitor făcîndu-şi bagajele cu greu datorită mîinii invalide.

– Philip... ce faci?

El se întoarse pentru a o privi şi parcă ar fi văzut-o pentru prima oară.

– Plec.

– De ce? Doar n-ai putut să crezi... povestea aia oribilă?

– Nu mai vreau minciuni, Lara.

– Dar nu mint. Trebuie să mă asculţi. Eu n-am avut absolut nici un amestec în ceea ce ţi s-a întîmplat. Pentru nimic în lume nu ţi-aş face vreun rău. Te iubesc, Philip.

O privi.

– Cei de la poliţie au spus că omul lucra pentru tine. Că i s-au plătit cincizeci de mii de dolari pentru... pentru a face ce-a făcut.

Ea scutură din cap.

– Eu nu ştiu absolut nimic din toate astea. Ştiu doar că eu nu am nici un amestec. Mă crezi?

El o privi tăcut.

Lara stătu locului o clipă, după care se întoarse şi ieşi ameţită din încăpere.

Philip petrecu o noapte de nesomn într-un hotel din centru. Chipul Larei îi apărea mereu în minte.

– Aş vrea să aflu mai multe despre fundaţie. Poate ne-am putea întîlni să stăm de vorbă...

– Eşti căsătorit?... Povesteşte-mi despre tine...

– Cînd ascult cum interpretezi Scarlatti, parcă sînt la Neapole...

– Visez un vis din cărămizi, beton şi oţel şi fac în aşa fel încît să devină realitate...

– Am venit la Amsterdam să te văd pe tine...

– Ai vrea să vin cu tine la Milano..?

– O să mă răsfeţi, doamnă... Asta şi am de gînd...

„Şi căldura, compasiunea şi tandreţea Larei. Să mă fi înşelat, oare, atît de mult în privinţa ei?"

Cînd Philip ajunse la secţia de poliţie îl găsi pe locotenentul Mancini aşteptîndu-l. Îl conduse apoi într-o mică încăpere cu o platformă ridicată în capătul depărtat.

– Trebuie doar să îl identificaţi dintr-un şir de alţi

indivizi.

„Ca ei să îl lege de Lara," îşi spuse Philip.

Erau şase bărbaţi în rînd, toţi cam de aceeaşi statură şi vîrstă. Jess Shaw se afla în mijloc. Cînd îl văzu, Philip îşi simţi capul zvîcnind puternic deodată. Parcă îl auzea spunînd: „Dă-mi portofelul." Parcă simţea durerea oribilă provocată de cuţitul care îi tăia încheietura mîinii. „Ar fi putut Lara să-mi facă una ca asta?" „Eşti singurul bărbat pe care l-am iubit vreodată."

– Uitaţi-vă bine, domnule Adler, spuse Mancini.

„Voi lucra acasă de acum încolo. Philip are nevoie de mine..."

– Domnule Adler.

„Îţi voi aduce cei mai buni doctori din lume..." Fusese lîngă el în fiecare clipă, hrănindu-l şi îngrijindu-l. „Dacă Mahomed nu se duce la munte..."

– Vreţi să mi-l arătaţi?

„M-am căsătorit cu tine pentru că eram îndrăgostită de tine la nebunie. Şi mai sînt încă. Chiar dacă nu am mai face dragoste niciodată, tot nu m-ar deranja. Nu vreau decît să mă ţii în braţe şi să mă iubeşti..." Şi fusese sinceră.

Apoi ultima scenă din apartament.

„Nu am avut nici un amestec în tot ce ţi s-a întîmplat. Pentru nimic în lume nu ţi-aş face vreun rău..."

– Domnule Adler.

„Poliţia trebuie să fi făcut vreo greşeală," îşi spuse Philip. „Dumnezeule, o cred. N-ar fi putut să facă aşa ceva niciodată!"

– Care din ei este? întrebă Mancini din nou.

Philip se întoarse spre el şi spuse:

– Nu ştiu.

– Poftim?

– Nu-l văd.

– Dar ne-aţi spus că l-aţi văzut bine.

– Aşa e.

– Atunci spuneţi-mi care din ei este.

– Nu pot, zise Philip. Nu e acolo.

Chipul lui Mancini era pământiu.

– Sînteţi sigur?

– Cît se poate de sigur, spuse Philip ridicîndu-se.

– În acest caz, bănuiesc că asta-i tot, domnule Adler.Vă mulţumesc foarte mult pentru cooperare.

„Trebuie să o găsesc pe Lara," îşi spuse Philip. „Trebuie să o găsesc pe Lara."

Stătea la birou şi privea pe fereastră. Philip nu o crezuse. Asta o durea cel mai tare. Şi Paul Martin. Bineînţeles că el se afla în spatele întregii afaceri. Dar de ce o făcuse, oare? „Ţii minte ce ţi-am spus în legătură cu faptul că soţul tău ar trebui să aibă grijă de tine? Nu pare să facă o treabă prea bună. Cineva ar trebui să stea puţin de vorbă cu el!" Oare pentru că o iubea? Sau ca un gest de răzbunare pentru că o ura?

Howard Keller intră în birou. Era palid şi tras la faţă.

– Acum am închis telefonul. Am pierdut *Cameron Towers*, Lara. Şi *Southern Insurance* şi *Mutual Overseas Investment* s-au retras fiindcă nu putem fi gata la termen. Nu ne putem achita ipotecile. Eram gata să reuşim, nu? Cel mai mare zgîrie-nori din lume. Îmi... îmi pare rău. Ştiu cît de mult a însemnat pentru tine.

Lara se întoarse să îl privească şi Keller rămase şocat văzînd-o. Era palidă şi avea cearcăne întunecate sub ochi. Părea ameţită, de parcă ar fi părăsit-o şi ultima fărîmă de energie.

– Lara... ai auzit ce-am spus? Am pierdut *Cameron Towers.*

Cînd vorbi, o făcu cu un glas nefiresc de calm.

– Te-am auzit. Nu-ţi face griji, Howard. Vom împrumuta pentru una din celelalte clădiri şi vom achita totul.

Îl înspăimînta.

– Lara, nu mai e nimic pentru care să împrumuţi. Va trebui să completezi o fişă pentru faliment şi...

– Howard...?

– Da?

– Poate o femeie să iubească un bărbat atît de mult?

– Poftim?

Spuse cu voce pierdută:

– Philip m-a părăsit.

Dintr-odată, totul deveni explicabil.

– Îmi... îmi pare rău, Lara.

Avea un zîmbet ciudat pe chip.

– Amuzant, nu? Pierd totul deodată. Întîi Philip, acum clădirile mele. Ştii ce este, Howard? Destinul. E împotriva mea. Nu te poţi lupta cu Destinul, nu?

Nu o văzuse niciodată suferind atît de cumplit. Îi rupea sufletul.

– Lara...

– Dar încă nu m-a învins. Trebuie să plec la Reno după-amiază. Va fi o audiere în faţa unui mare juriu. Dacă...

Sună interfonul.

– Vă caută domnul locotenent Mancini.

– Să intre.

Howard Keller o privi nedumerit.

– Mancini? Ce mai vrea?

Lara trase adînc aer în piept.

– A venit să mă aresteze, Howard.

– Să te aresteze? Ce tot vorbeşti?

Ea spuse atunci foarte calmă:

– Ei cred că eu am aranajat atacul asupra lui Philip.

– Dar e ridicol! Nu se poate...

Uşa se deschise şi locotenentul Mancini îşi făcu apariţia. Rămase pe loc uitîndu-se la amîndoi pentru o clipă, după care înaintă.

– Am adus un mandat de arestare.

Howard Keller era alb ca varul. Se aşeză în faţa Larei protector şi spuse cu un glas răguşit:

– Nu puteţi face asta. Ea nu a făcut nimic.

– Aveţi dreptate, domnule Keller. Nu pe dînsa o

arestez, ci pe dumneavoastră.

Capitolul treizeci şi cinci

Copia interogatoriului lui Howard Keller realizat de locotenent Sal Mancini.

M: Vi s-au citit drepturile, domnule Keller?

K: Da.

M: Şi aţi refuzat să fiţi asistat de un avocat?

K: Nu am nevoie de un avocat. Oricum aveam de gînd să vin. Nu puteam lăsa să i se întîmple ceva Larei.

M: I-aţi plătit lui Jesse Shaw suma de 50.000 de dolari pentru a-l ataca pe Philip Adler?

K: Da.

M: De ce?

K: O făcea să sufere îngrozitor. Îl implora să stea acasă cu ea, dar el continua să o lase singură.

M: Aşa că dumneavoastră aţi aranjat să fie schilodit.

K: N-a fost chiar aşa. N-am vrut ca Jesse să meargă atît de departe, dar el s-a lăsat pradă momentului.

M: Povestiţi-mi despre Bill Whitman.

K: Era un ticălos. Încerca să o şantajeze pe Lara. Nu-l puteam lăsa să facă aşa ceva. Ar fi putut să o ruineze.

M: Aşa că aţi pus să fie omorît?

K: De dragul Larei, da.

M: Ea a ştiut ce făceaţi?

K: Bineînţeles că nu. Nu ar fi acceptat niciodată. Nu. Eu mă aflam acolo pentru a o proteja, vedeţi dumneavoastră. Tot ce am făcut, am făcut pentru ea. Aş muri chiar pentru ea.

M: Sau aţi ucide pentru ea.

K: Pot pune o întrebare? Cum de v-aţi dat seama că sînt implicat în toate astea?

Sfîrşitul interogatoriului.

La *1 Police Plaza*, căpitanul Bronson îl întrebă pe Mancini:

– Cum de ţi-ai dat seama că el s-a aflat în spatele acestor lucruri?

– A lăsat un fir slab şi eu l-am descoperit. Eram

gata să trec peste el. În dosarul lui Jesse Shaw era menţionat faptul că la şaptesprezece ani a fost acuzat că a furat un echipament de baseball de la echipa de juniori a „Puilor din Chicago". Am verificat şi am descoperit că erau colegi de echipă. Aici a greşit Keller. Cînd l-am întrebat a spus că n-a auzit niciodată de Jesse Shaw. L-am sunat pe un prieten al meu care era redactor sportiv la *Sun Times* din Chicago. Îi ţinea minte pe amîndoi. Erau amici foarte buni. Mi-am închipuit că acela care l-a adus pe Shaw la *Cameron Enterprises* nu a fost altul decît Keller. Lara Cameron l-a angajat pe Jesse Shaw, fiindcă a rugat-o Keller să o facă. Probabil că ea nici nu l-a văzut vreodată pe Shaw.

– Bine lucrat, Sal.

Mancini clătină din cap.

– Ştiţi ceva? Pînă la urmă nici n-a contat. Dacă nu l-am fi prins şi ne-am fi dus după Lara Cameron, Howard Keller ar fi venit şi s-ar fi predat.

Lumea ei se prăbuşea. Larei nu îi venea să creadă că Howard Keller, din toată lumea, ar fi putut fi vinovat de acele lucruri oribile care se petrecuseră. „A făcut-o pentru mine," îşi spuse ea. „Trebuie să încerc să-l ajut."

Kathy o sună prin interfon.

– A sosit maşina, domnişoară Cameron. Sînteţi gata?

– Da.

Se ducea la Reno pentru a depune mărturie în faţa unui mare juriu.

La cinci minute după ce plecă Lara, Philip sună la birou.

– Îmi pare rău, domnule Adler. Chiar acum a plecat spre Reno.

El simţi o puternică dezamăgire. Ar fi vrut atît de mult să o vadă, să îi ceară iertare.

– Cînd mai vorbiţi cu ea, spuneţi-i, vă rog, că o aştept.

– Îi voi spune.

Mai dădu un telefon, vorbi vreo zece minute şi apoi îl sună pe William Ellerbee.

– Bill... voi rămîne la New York şi voi preda la *Juilliard*.

– Ce pot să-mi facă? întrebă Lara.

– Depinde, spuse Terry Hill. Îţi vor asculta mărturia. Pot hotărî ori că eşti nevinovată, în care caz, îţi vei recăpăta cazinoul, ori vor spune că există destule dovezi împotriva ta pentru a te acuza. Dacă acesta va fi verdictul, atunci vei fi judecată şi ai putea fi chiar condamnată.

Lara murmură ceva.

– Poftim?

– Am spus că tata avea dreptate. Destinul e de

vină.

Audierea dură patru ore. Lara fu întrebată în legătură cu obţinerea hotelului şi cazinoului *Cameron Palace*. Cînd ieşiră din sală, Terry Hill îi strînse mîna.

– Te-ai descucat foarte bine, Lara. Cred că i-ai impresionat. Nu au nici o dovadă concretă împotriva ta, aşa că există mari şanse să...

Se întrerupse uimit. Lara se întoarse. Paul Martin intra în anticameră. Purta un costum demodat la două rînduri, cu vestă, iar părul său alb era pieptănat la fel ca atunci cînd Lara îl văzuse prima oară.

– Oh, Doamne! făcu Terry Hill. A venit să depună mărturie, adăugă el şi o întrebă apoi pe Lara: Cît de mult te urăşte?

– Ce vrei să spui?

– Lara, dacă i-au promis indulgenţă pentru a depune mărturie împotriva ta, eşti terminată. Vei merge la închisoare.

Lara se uită la Paul Martin în partea cealaltă a încăperii.

– Dar... atunci s-ar distruge şi pe sine.

– De asta te-am întrebat cît de mult te urăşte. Ar face el, oare, aşa ceva numai pentru a te distruge?

– Nu ştiu, spuse Lara cu un glas stins.

Paul Martin venea spre ei.

– Bună, Lara. Am auzit că lucrurile nu merg deloc bine pentru tine, spuse el, dar ochii săi nu dezvăluiau nimic. Îmi pare foarte rău.

Lara îşi aminti vorbele lui Howard Keller. „E sicilian. Ei nu iartă şi nu uită." Purtase tot timpul în el setea de răzbunare şi ea habar nu avusese.

Paul Martin începuse să se depărteze.

– Paul...

El se opri.

– Da?

– Trebuie să-ţi vorbesc.

Ezită o clipă.

– Bine.

Făcu un semn spre o încăpere goală pe coridor.

– Acolo putem vorbi.

Terry Hill se uită cum uşa se închise în urma lor. Ar fi dat orice numai să le audă conversaţia.

Nu ştia cum să înceapă.

– Ce doreşti, Lara?

Era mult mai dificil decît îşi închipuise. Vorbi cu un glas răguşit.

– Vreau să-mi dai drumul.

El ridică din sprîncene.

– Cum aş putea? Doar nu te ţin eu.

O lua în rîs.

Ea abia mai putea să respire.

– Nu crezi că m-ai pedepsit destul?

Paul Martin stătea ca o stană de piatră fără ca pe chipul lui să se observe ceva.

– Clipele petrecute împreună au fost minunate, Paul. În afară de Philip, tu ai însemnat cel mai mult în

viaţa mea. Îţi datorez mai mult decît îţi voi putea plăti vreodată. N-am vrut niciodată să-ţi fac rău. Trebuie să mă crezi.

Îi era greu să continue.

– Ai puterea să mă distrugi. Asta vrei? Dacă mă trimiţi la închisoare vei fi fericit? întrebă ea făcînd eforturi pentru a-şi stăpîni lacrimile. Te implor, Paul. Redă-mi viaţa. Te rog, nu mă mai considera un duşman...

Paul Martin stătea nemişcat, iar ochii lui negri nu trădau nimic.

– Îţi cer iertare. Sînt... sînt prea obosită ca să mai lupţ, Paul. Ai învins..., mai spuse ea şi glasul i se frînse.

Se auzi o bătaie în uşă şi un aprod îşi strecură capul înăuntru.

– Marele juriu vă aşteaptă, domnule Martin.

O privi pe Lara un timp îndelungat, după care se întoarse şi ieşi fără să spună un cuvînt.

„Totul s-a terminat," îşi spuse Lara. „Gata."

Terry Hill veni repede.

– Cît de mult aş vrea să ştiu ce va spune. Nu ne rămîne decît să aşteptăm.

Aşteptară. Li se păru o eternitate. Cînd Paul Martin ieşi în sfîrşit de la audiere, părea obosit şi doborît. „A îmbătrînit," îşi spuse Lara. „Şi mă învinuieşte pe mine pentru asta." O privea. Ezită o clipă, după care se duse spre ea.

– N-o să te pot ierta niciodată. Ţi-ai bătut joc de mine. Dar ai fost cel mai bun lucru din viaţa mea şi cred că-ţi sînt dator pentru asta. Nu le-am spus nimic, Lara.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

– Ah, Paul. Nu ştiu cum să...

– Consideră totul cadoul meu pentru ziua ta. La mulţi ani, iubito.

Ea rămase privind în urma lui şi vorbele acelea o izbiră brusc. „Era ziua ei!" Multitudinea de evenimente care se succedaseră atît de rapid o făcuseră să uite complet de acest lucru. Şi de petrecere. Două sute de invitaţi o aşteptau la *Cameron Plaza* din Manhattan!

– Trebuie să ajung la New York în seara asta, îi spuse ea lui Terry Hill. Se va da o mare petrecere în cinstea mea. Mă vor lăsa să plec?

– Aşteaptă puţin, zise el şi dispăru în sala de audieri.

Cînd ieşi, după cinci minute,îi spuse:

– Poţi pleca la New York. Marele juriu va da verdictul mîine dimineaţă, dar nu-i decît o formalitate. Te poţi întoarce diseară. Apropo, prietenul tău ţi-a spus adevărul. N-a vorbit nimic acolo.

Peste o jumătate de oră, Lara se afla în drum spre New York.

– Îţi va fi bine? o întrebă Terry Hill.

Ea îl privi şi spuse:

– Bineînţeles că da.

Sute de oameni importanţi vor fi la petrecere în seara aceea pentru a o sărbători. Îşi va ţine din nou capul sus. Doar era Lara Cameron...

Se afla în mijlocul Marii Săli de Bal pustii şi privea în jur. „Eu am creat asta. Am creat monumente care s-au profilat pe cer, au schimbat vieţile a mii de oameni din toată America. Şi acum totul va aparţine acelor bancheri fără chip." Auzea glasul tatălui ei atît de clar. „Destinul. Totdeauna a fost împotriva mea." Se gîndi la Glace Bay şi la mica pensiune unde crescuse. Îşi aminti cît de îngrozită fusese în prima zi de şcoală: „Poate să spună cineva un cuvînt care să înceapă cu litera f?" Îşi aminti de cei de la pensiune. De Bill Rogers... „Cea dintîi regulă în afacerile imobiliare este BAO. Să nu uiţi asta." Şi de Charles Cohn: „Eu mănînc numai mîncare *cuşer*, dar mă tem că la Glace Bay nu voi putea găsi aşa ceva..."

„Dacă aş putea obţine acest teren... ai închiria de la mine pe o perioadă de cinci ani?"...

„Nu, Lara, aş închiria pe o perioadă de zece ani"...

Şi de Sean MacAllister... „Aş avea nevoie de un motiv foarte special ca să-ţi acord acest împrumut... ai avut vreodată un iubit?"...

Şi de Howard Keller: „... greşeşti total"...

Apoi succesele. Minunatele, strălucitoarele succese. Şi Philip. Lonchinvar al ei. Bărbatul pe care îl adora. Asta era cea mai mare pierdere.

O voce strigă:

– Lara...

Se întoarse.

Era Jerry Townsend.

– Carlos mi-a spus că eşti aici, zise el venind spre ea. Îmi pare rău de petrecerea pentru ziua ta.

Ea îl privi.

– Ce... ce s-a întîmplat?

El o privi nedumerit.

– Nu ţi-a spus Howard?

– Ce să-mi spună?

– Că au fost atîtea renunţări din cauza proastei publicităţi, încît am hotărît să anulăm totul. L-am rugat pe Howard să-ţi spună.

„Ca să fiu sincer, în ultima vreme am avut unele probleme cu memoria."

– Nu mai contează, spuse ea uşor şi mai aruncă o ultimă privire frumoasei încăperi. Au trecut cele cincisprezece minute ale mele, nu?

– Poftim?

– Nimic, zise ea şi se îndreptă spre uşă.

– Lara, hai să mergem la birou. Mai sînt de rezolvat unele lucruri.

– Bine.

„Probabil că niciodată nu voi mai călca în clădirea asta," îşi spuse ea.

În liftul care îi ducea la birou, Jerry spuse:

– Am aflat de Keller. E greu de crezut că el a fost vinovat de ce s-a întîmplat.

Lara scuturã din cap.

– Eu am fost vinovatã, Jerry. Niciodatã nu mã voi ierta.

– Dar nu e vina ta.

Ea se simţi deodatã îngrozitor de singurã.

– Jerry, dacã n-ai luat masa încã...

– Îmi pare rãu, Lara. Sînt ocupat în seara asta.

– Ah, nu-i nimic.

Uşa liftului se deschise şi amîndoi ieşirã.

– Hîrtiile pe care trebuie sã le semnezi se aflã pe masã în sala de conferinţe, spuse Jerry.

– Bine.

Uşa sãlii de conferinţe era închisã. El i-o deschise şi, în clipa aceea, patruzeci de glasuri începurã sã cînte „Mulţi ani trãiascã, mulţi ani trãiascã..."

Lara rãmase încremenitã. În încãpere se aflau oamenii cu care lucrase de-a lungul anilor – arhitecţii, contractorii şi directorii. Charles Cohn era acolo, şi era şi profesorul Meyers. Horace Guttman, Kathy şi tatãl lui Jerry Townsend. Dar ea nu îl vãzu decît pe Philip, care venea spre ea cu braţele întinse şi, deodatã, nu mai putu sã respire.

– Lara...

Era ca o mîngîiere.

Se aruncã în braţele lui luptîndu-se sã nu plîngã. „Sînt acasã," se gîndi ea. „Aici e locul meu," şi era ca o vindecare, un extraordinar sentiment de linişte. Lara simţi o cãldurã puternicã aşa cum îl ţinea strîns. „Asta-i tot ce conteazã," îşi spuse ea.

Oamenii se adunarã în jurul ei şi toatã lumea pãrea sã vorbeascã în acelaşi timp.

– La mulţi ani, Lara...

– Arăţi minunat...

– A fost o surpriză plăcută...?

Lara se întoarse atunci spre Jerry Townsend.

– Jerry, cum ai...

Dar el scutură din cap.

– Philip a aranjat totul.

– Ah, dragul meu!

Apărură chelnerii cu aperitive şi băuturi.

– Orice s-ar întîmpla, eu sînt mîndru de tine, Lara, spuse Charles Cohn. Ai spus că vrei să faci ceva deosebit şi ai reuşit.

– Eu îi datorez viaţa acestei femei, spuse tatăl lui Jerry Townsend.

– Şi eu la fel, zise Kathy zîmbind.

– Haideţi să toastăm, spuse Jerry Townsend, pentru cea mai bună şefă pe care am avut-o sau o vom avea vreodată!

Charles Cohn îşi ridică paharul.

– Pentru fetiţa minunată care a devenit o femeie minunată!

Şi toasturile continuară, pînă cînd, în sfîrşit, veni rîndul lui Philip. Erau prea multe de spus, dar el puse totul în cîteva cuvinte:

– Pentru femeia pe care o iubesc.

Ochii Larei înotau în lacrimi. Îi era foarte greu să vorbească.

– Eu... vă datorez atît de mult tuturor, zise ea. Nu vă voi putea recompensa niciodată. Vreau să spun numai,zise ea, dar se înecă neputînd continua, vă mulţumesc.

După aceea se întoarse spre Philip:

– Îţi mulţumesc pentru această seară, dragul meu.

Este cea mai frumoasă aniversare pe care am avut-o vreodată, zise ea şi apoi îşi aminti deodată. Trebuie să mă întorc la Reno în seara asta!

Philip o privi şi spuse zîmbind:

– N-am fost niciodată la Reno...

Peste o jumătate de oră se aflau în limuzina care îi ducea la aeroport. Lara îl ţinea pe Philip de mînă şi se gîndea în sinea ei: „În fond, n-am pierdut chiar tot. Îmi voi petrece tot restul vieţii iubindu-l. Nimic altceva nu contează. Singurul lucru important este să fiu alături de el şi să am grijă de el. Nu am nevoie de nimic altceva."

– Lara...?

Ea se uita pe fereastră.

– Opreşte, Max!

Limuzina se opri brusc.

Philip o privi uluit. Se opriseră în dreptul unui teren gol, imens, plin de bălării. Lara se uita fix la el.

– Lara...

– Uită-te, Philip! Priveşte!

El întoarse capul.

– Ce anume?

– Nu vezi?

– Ce să văd?

– Ah, e superb! Un centru comercial acolo, în colţul îndepărtat! În mijloc cîteva căsuţe cu apartamente de lux. E destul loc pentru patru clădiri. Acum vezi, nu?

El o privi fermecat.

Iar ea se întoarse spre el şi cu un glas încărcat de emoţie spuse:

– Acum uite care e planul meu...

Sfîrşit

Tehnoredactare computerizată: Ioan Lilă jr.

Editura MIRON

București - 1993

Tel. 641.33.04
641.17.21
Str. Baiulescu 63A,
(lîngă stația de
metrou Pieptănari)